

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NANE SEKERI

KELEBEK
Bestseller

ISABEL WOLFF

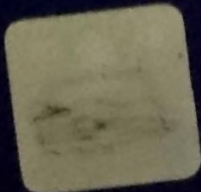

KELEBEK

**RADYO HABERCİSİ MINTY'Yİ
HERKEŞ SEVER- OYLE İYİ BİRİDİR Kİ.**

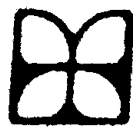
Ancak iyi olmak onu, cazip ama hükmedici nişanlısı Dominic tarafından nikâh töreninde terk edilmekten kurtaramaz. Evlenmek yerine yüzüstü bırakılan, altüst olmuş bir Minty düşünüp taşınır ve kocasız çıktığı balayında artık biraz daha az 'iyi' olmaya karar verir. Kimsenin iyi huylu diyemeyeceği, öfkesi burnunda kuzini Amber'in eşliğinde Minty, sonunda 'Hayır' demeyi öğreneceği bir kişilik arayışına koyulur.

Ama Dominic'in mahveden kaçıışı onda kapanmaz bir yara açmıştır. İnandığı ve sevdiği adamın bu davranışından sonra başka hangi erkeğe güvenebilir ki? Derken Minty, Dominic'in korkunç yok oluşunun gerçek nedenini tesadüfen keşfeder. Çirkin gerçekle yüzleştikten sonra kendi yolunda ilerlemeye, istediği gibi davranmaya ve bir kez daha 'Evet' demeyi öğrenmeye hazırlanır.

NANE SEKERI

ISABEL WOLFF

KELEBEK
Bestseller

AB KİTAPÇILIK VE DAĞITIMCILIK LTD. ŞTİ

KELEBEK-bestseller

the making of minty malone
adlı ingilizce baskısından
dilimize çeviren: zeynep seyhan
redaksiyon: ergül karakaya
dizgi: iklimi öztürk
montaj: dilfiraz değerli
iç baskı ve cilt: eko matbaacılık tesisleri
kapak tasarımı: fatma bozkurt
kapak filmi: oluşur grafik - iklimi öztürk
kapak baskı: seçil ofset
birinci baskı: aralık 2002

Copyright © Isabel Wolff 2002

bu kitabın türkiye'deki yayın hakları
ab kitapçılık tarafından
satın alınmıştır.

ISBN 975-8721-06-2

ab kitapçılık ve dağıtım cılık ltd. şti
cağaloğlu yokuşu evren han no 33 kat 2 34440 cağaloğlu-istanbul
tel 512 97 42 - 526 84 40 fax 512 91 33
WEB: www.kelebekyayinlari.com - E. POSTA: post@kelebekyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

TEMMUZ

Nerde nerde nerde lütfen lütfen lütfen nerede? Nerede şu lanet olası tacım? Of Tanrım! Tanrım nereye koydum onu? İki dakika önce buradaydı. Burada, tam şuracıkta. Onu kutudan çıkardım, sonra tırnaklarıma son rötuşları yaparken elimden bıraktım. Elimdeydi ve şimdi yok oldu ve onu hiçbir yerde bulamıyorum ama bir yerde olmalı ve ah hayır, çok geç kaldım, of Tanrım çok gecikeceğim, ne korkunç! Oraya vardığımda herkes yavaştan alkış tutmaya başlamış olacak, tabi sıkılıp içmeye gitmemişlerse. Valla bal gibi de beklemek zorundalar, çünkü ben-siz hiçbir şey olmaz. Bu benim günüm. Onların değil. Benim. Nişanlandığımdan beri bana bunu söylüyorlar. "O senin günün, Minty! Ne istiyorsan onu yapmalısın!" Hatta annem, on dakika önce giderken yine tekrarladı.

"Unutma, bu senin günün, hayatım!" diye seslendi bahçe kapısından, sakince. "Ne istiyorsan onu yapmalısın!"

"Evet, ama istediğim senin yardımın, anne. Gelinliğimin otuz beş tane düğmesi var."

"Evet, biliyorum, hayatım, ama kiliseye gitmek zorundayım."

"Peki benim saçımı taraman falan gerekmiyor mu?"

"Vaktim yok, Minty. Gelinin annesinin törene geç kalması uygunsuz bir harekettir."

"Gelinin de gelinliksiz gitmesi uygunsuz bir hareket, ama yardım eden olmazsa öyle olacak."

"Artık sakın ol, Minty," dedi annem, neşeyle. "Helen neredeyse döner ve sana yardım eder. Nedimeler bu işler için. Sonra görüşürüz, tatlım, hoşça kal!" Her zamanki gibi bana öpücük yollayarak gitti. Lanet olsun!

Sonra da telefon çaldı. Helen'dı, cep telefonuyla kiliseden arıyordu, hâlâ çiçeklerle uğraşıyordu.

"Biraz sorun var, Minty, şakayıklar soluyor. Hepsinin sıcaktan başları eğildi."

"Aman Tanrım!"

"Yok, merak etme," dedi, sakın bir sesle, "Arkalarına sigorta teli bağlıyorum, sonra da döneceğim."

"Ben de solmaya başlarsam sakın bana da aynı şeyi yapma."

"Yarım saate kadar orada olurum," dedi, sakince. "Hazırlanmak için on dakikamız kalır, oldu mu?"

"Oldu. Ne? Hayır, olmadı! Ne demek on dakika?"

"Güzel olacak, Minty, telaşlanma, hava fazlasıyla sıcak." Helen haklı. Öyle. Fazlasıyla sıcak. Hatta kaynıyor. Otuz derece vardır, herhalde. Ve korkarım telaşlanmaya başlıyorum, çünkü yeterince zamanım yok yine de kıpkırmızı bir surat ve çamur gibi bir makyajla ağlayarak kiliseye gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim! Gitmeyeceğim! Gitmeyeceğim! Of Tanrım, araba kırk beş dakikaya kadar burada olacak ve ben hâlâ sutyen ve külotlayım, yüzümü bitirmedim ve orada her bir santimetre karemi inceleyecek olan iki yüz seksen kişi olacak ve ben tacımla duvağımın nerede olduklarını bilmiyorum, tırnaklarım da hâlâ kurumadı ki gelinliğimi giyeyim ve şu anda tamamen kontrolden çıkmış durumdayım ve -Aaaaaahhhhhhhh!!! Of Tanrım- yine telefon! Tam da ihtiyacım olan şey.

"EVET!"

"Minty!" Amber'dı. Kuzenim. Güzel kuzenim. Çok güzeldir, ama buyurgandır. "Sakin ol!" diye bağırdı. "Sakin ol!"

"Olamıyorum," dedim. "Tacımı kaybettim, elbisemi giyemedim ve duvağımın nerede olduğunu bilmiyorum ve hava haddinden fazla sıcak, annem de kiliseye gitti ve yardım edecek kimsem yok ve hepten kontrolden çıktım!"

"Pekâlâ, derin nefes alma zamanı," dedi. "Otur, Minty. Otur ve derin derin nefes al. İşte böyle. İçeri... Dışarı... İçeri... Dışarı... Ve gevse. Tamam. Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet," dedim. Daha iyiydim. "Çok daha iyiyim. Oh be. Charlie'nin konuşması nasıl gidiyor?" dedim, tırnaklarıma üflerken.

"Şimdilik iyi," diye yanıtladı. "Ancak tabi ki yeniden yazmam gerekti."

"Neden?"

"Bir şeye benzemiyordu da ondan. Bana dedi ki 'Bak, hayatım, bu benim konuşmam. Kendi kelimelerim olmasını yeğlerim.' Ben de dedim ki, saçmalama, Charlie, burada yazar benim." Doğru. O bir yazar.

"Neyse, en azından bugün şık görünüyor," diye devam etti. "Sağdıcin pasaklı durmasına izin veremem. Neyse, acele etmeliyim. Sen canını sıkma, Minty. Ve unutma," diye ekledi. "Bu senin günün. Ne istiyorsan ona sahip olmalısın!"

Ben istediğim şeye sahip oluyorum. Daha doğrusu istediğim kişiye. O da Dominic. Benim sevgilim. O tam istediğim kişi. Niye mi? Öyle de ondan. Mutfak saatine bir bakalım: kırk dakika var. Evlilik el kitabım Nearly Wed'i karıştırarak paniğimi yatıştırmaya çalışıyorum, ama fazla yaran olmuyor. Babam nerede? Ah işte orada, filbahrinin yanında durmuş, 'besleyici' dediği sigarasını tütürüyor. En azından o hazır. Bu da bir şeydir. Ama erkekler için her şey zaten çok kolay değil midir? Mesela, bugün Dominic'in yapması gereken tek şey penguin takımını giyip orada durarak 'evet' demesi.

Tamam, tırnaklar kuru. Biraz makyaj. Fazla değil. Çok hafif. Abartmak istemiyorum. Bazı gelinler on ton makyaj ve kaskatı saç spreyleleriyle berbat görünürler. Benim bütün süreceğim, hafif bir göz kalemi, rimel (elbette akmayanından, zırlarsam diye, ki eminim zırlayacağım), dudak kalemi, hafif bir ruj ve burunla çeneye azıcık pudra. Voila! Çabucak aynaya bakış, ah! Ne aptalım. Tacım. Başımda. Pekâlâ, gelinlik. Lanet olsun!.. Düğmeleri ilikleyemiyorum. Yapamıyorum. Ellerim titriyor. Sınırdan ve yorgunluktan. Bu düğün tantanasının tümünü kendi başıma düzenledikten sonra böyle olmasında şaşılacak bir şey yok. Ama, doğruyu söylemek gerekirse babam hâlâ full-time çalışı-

yor, annem de son zamanlarda porsuk bannakları ve Venezüel-la'nın bataklık domuzlarını koruma kampanyasıyla meşgul. Bunlar için para toplamaya bayılıyor. Aslında kendimi bildim bileli bu işlerin bağımlısıdır. Dominic'ten de doğal olarak yardım isteyemezdim. İşleri öyle yoğun ki. Bu aralar çok çalışıyor. Res-men para basıyor! Minty Lane. Yaklaşık bir buçuk saat sonra is-mim bu olacak. Araminta Lane. Hatta, Bayan Dominic Lane. İşte bu kulağa hoş geliyor. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Örneğin, Bayan Dominic Sourbutts ya da Bayan Dominic Frogg. Benim için fark edeceğinden değil, onu yine ölesiye severdim ve bugün yine onunla evleniyor olurdum. Pekâlâ. Ayakkabılar. Bir. İki. Sa-ten. Çok güzel, ama biraz sıkıyor.

En azından bugünkü burcum iyiydi. Oldukça memnun edi-ci. Hatta son derece umut verici. Sheryl von Strumpfhosen, tera-zi için şöyle yazmış, "Romantik Venüs aslan burcuna girerken si-zin de aşk hayatınız hafta sonunda tırmanışa geçiyor." Astroloji-yi ciddiye aldığımdan değil. Bir sürü zırvalık, aslında, öyle değil mi? Ama cumartesinin duygusal olacağı ve önemli adımlar atıla-cağı kehaneti kesinlikle doğru. Of Tanrım, şu lanet olası düğme-ler!

"Minty?.." diye seslendi babam, bahçeden. "Yardıma ihti-yacın var mı?"

"Eh..." Gelinliğimi iliklemesini babamdan isteyemezdim, ger-çi sadece üst bölümü kalmıştı ve çaresiz durumdaydım.

"Annen nerde?" diye sordu, düğmeleri iliklerken. "Yine bir yerlere çan çan etmeye mi gitti?" diye devam etti, bıkkınlıkla. "Cumartesi olduğuna göre Kederli İhtiyar Yunuslar Derneği'ne gitmiş olmalı, yoksa bugün Uyuşturucu Bağımlısı İspanyol Eşekleri günü müydü?"

"Hayır, kiliseye gitti. Teşekkürler, baba."

Babam, annemin hayırseverlik faaliyetleriyle dalga geçer, ama bu, onsuz hayatla başa çıkamadığındandır. Onu neredeyse hiç göremez. Annemin ya para topladığını ya da başka işler yap-tığını veya bir komite toplantısında olduğunu söyler durur. An-

nemse işlerini hiç azaltmaz. Ben yine de babam iki ay sonra emekli olunca azaltacağını düşünüyorum. Şimdilik yaptığı şeyler biraz alışılmışın dışında olsa da 'yorulmak bilmez kampanyacı' olmaktan çok memnun. Örneğin, Belgravia Oburlar Derneği yararına düzenlediği yemek çok iyi değildi, İsimsiz Alkolikler için verdiği içki partisi de. Davetiyelerde Johnny Walker'ın sponsor olduğu yazıyordu. Ama annem her zaman 'niyet sonucu belirlir,' der, neşeyle. Bu onun her şeye yararıdır. Elbette çok para topluyor. Bazen binlerce sterlin. Bu yüzden ona göz yumuyorlar. Neyse, yardım işleri yüzünden düğünü tamamen bana bıraktı. Babam da büyük bir nezaketle masrafı üstlendi, inanılmayacak bir iyilik bu, çünkü çok yüksek bir meblağ. Yirmi sekiz bin sterlin. Palavra attığımı sanmayın, vasat bir Londra düğününün iki katından fazla tutuyor.

"Çok güzel görünüyorsun, Minty," dedi babam, hayranlıkla bakmak için gerileyerek. "Unutulmaz bir gün olacak."

Haklı olduğunu düşündüm. Bu düğünü yıllarca konuşacaklar. Haftalarca, belki. Malone'lar kesenin ağzını açıyor. Dominic'in istediği buydu. Gösterişli bir Londra düğünü. Biraz abartılmış şeyler. Waldorf'ta resepsiyon gibi örneğin. İki yüz seksen kişiye öğle yemeği. Bu fazla, değil mi? Çoğunluğu Dominic'in müşterileri, aslında. Onlarla hiç tanışmadım, ama doksan üç yabancıyı büyük gününe davet etmemin onun kariyer hayatına bir yardımı dokunacaksa gerçekten önemli değil. Çünkü Dom'u ölesiye seviyorum.

Bu gelinlik, örneğin. Evet çok şık falan, ama en baştan benim tercihim değildi. Nişanlandığımızda antika dantel gelinliklerden istediğimi söyledim, Victoria-Edwards dönemi arası, pullar ve boncuk işleriyle kaplı, uzun kuyruklu olanlardan. Ama Dom öyle surat astı ki hevesim kursağımda kaldı. Modern gelinlikleri çok güzel bulduğunu ve Neil Cunningham'ların son moda olduğunu söyleyerek Ffion Jenkins ve Darcey Bussell'in gelinliklerini oradan aldıklarını gösterdi. Nigel Dempster'da okumuştum bunu. Yoksa Tatler miydi? Neyse, uzatmayayım, sonuçta Neil Cun-

ningham oldu. İnsanların bana ha bire 'bu senin günün, Minty, istediğini almalısın' demeleri bir yana, istediğim bu olmasa da Dom'un tamamen haklı olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Bu gelinlik gerçekten muhteşem duruyor! Ötekini yeğlediğimi sanmışım. Dom çok zevkli, anlayacağınız. Benden çok daha zevkli. Bu gelinliğe de bayılıyor, evet ne düşündüğünüzü biliyorum. Büyük günden önce damadın gelinliği görmesinin uğursuzluk olduğunu düşünüyorsunuz. Görmedi tabi. Sadece resmi-ne bakıp bakamayacağını sordu, ben de doğal olarak izin verdim, çünkü onun beğenmediği hiçbir şeyi giymek istemem. İstedğim tek şey, Dominic'in mutlu olması.

İşte öğle yemeğinde yiyeceklerimiz: Fransız domates salatası, arkasından kılıçbalığı tava, beyaz şaraplı pasta, çilekli puding ve bol bol maden suyu. Şimdi, sadece bu ufak yemek on sekiz bin papel tutuyor; gelinliğim iki bin beş yüz, Helen'in nedime elbisesi için bir binlik daha, nişan ilanları, düğünün kırtasiye malzemesi, araba kirası, kilise, organizatörün ücreti, yolculuk araçları, yüzük, balayı ve fotoğrafçı (fotoğraf ve video çekimleri), KDV dahil toplam; yirmi sekiz bin altı yüz otuz iki sterlin yetmiş iki peni.

Ah, işte duvağım. Dolabın tepesinde. Hımmmm... Güzel görünüyor. Kombinezon biraz tenimi dalıyor, ama neyse. Evet, yaylı çalgılar üçlüsü ve her şeyle büyük bir kutlama olacak. An-nem Kirpi Vakfı adına düzenlenen resepsiyonda piyango çekilişi düzenlemek istedi, ama bunun pek uygun olmayacağını söyledim ona. Her neyse, dediğim gibi, büyük bir düğün, ben çok daha küçüğüyle mutlu olurdum, yüz kişiden az bir düğünle. Aslında elli kişi iyi olurdu. Hatta kırk. Hatta otuz. Ya da yirmi. Kimilerinin neden Bali'de bir kumsal törenini ya da sade bir nikâhı seçtiğini anlayabiliyorum. Ama Dominic, adam gibi ve lüks bir düğün yapmamız gerektiğini söyledi. Yapıyoruz işte. Jennifer'ın Günlüğü'ne yazılabileceğimizi bile düşündü, ben de Harpers&Queen'i aradım. Çok nazik karşıladılar ve bunun muhteşem bir fırsat olduğunu söylediler, ama ben geleceklerini

pek sanmıyorum, nedense. Yine de en azından Dom bunun için uğraştığını bilecek.

Ben birçok bakımdan oldukça rahatım. Dominic gibi değil. O benden çok daha hevesli. Örneğin, kariyerim için iyi olabilir diye işyerinden bir sürü insanı çağırmaya beni ikna etti.

"Profesyonel sohbetler önemlidir, Minty," demişti, bir akşam, Le Caprice'te yemek yerken.

"Pek emin değilim," demiştim, çatalımla oynayarak.

"Önemli," demişti. "İş ilişkilerinin iyi gitmesini sağlar."

"Hayır, bence kıcını sıkıp çalışmak en iyisi."

"Of, sevgilim," demişti Dominic, hoşgörülü bir tebessümle, "Bu aptallıklara devam edersen asla bir radyo sunucusu olmazsın."

"Olamaz mıyım?"

"Hayır. Hep muhabir kalırsın. Hakikaten sen biraz aptalsın, Minty. Fırsat bulduğun an patronları yemeğe çıkarmalısın."

"Öyle mi?"

"Evet," demişti, sertçe. "Yapmalısın bunu."

Gördüğünüz gibi, Dom benim için çok hırslı. Bu iyi bir şey. Londra FM'de başarılı olmamı istiyor. Üç yıldan fazladır orada çalıştığım için artık terfi etme zamanımın geldiğini düşünüyor. Ona bu işlerin öyle olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Muhabirlikten sunuculuğa yükselinmiyor. Bunun olması için ya inanılmayacak kadar şanslı olmanız ya da inanılmayacak kadar iyi ilişkilerinizin olması gerekiyor, 'star' sunucumuz Melinda gibi. Dom daha girişken olmamı söylüyor. Onunla aynı fikirde olmasam da -doğrusu halimden memnunum- kariyerimle bu kadar ilgilenmesinden hoşlanıyorum. Evde böyle bir şey görmüyorum, biliyorsunuz. Yanlış anlamayın: ailem muhteşemdir, ama yaptıklarımla o kadar ilgili değiller. Hiç olmadılar, aslına bakılırsa. Annemin öncelikleri her zaman hayır işleridir, babamın da işleri başından aşkın. Çok uzun saatler çalışıyor, çünkü kendine ait bir uzman muhasebe şirketi var. Ağabeyim Robert da dört yıldan beri Avustralya'da yaşıyor. Onun için ailede kimse ne yap-

tığım la fazla ilgilenmez. Ama Dominic ilgileniyor, hem de çok yakından. Bu da hoş bir şey. Bana kendimi güvende hissettiriyor. Sadece başarılı biri olduğundan değil, organizasyonda üstüne olmadığından. İş programı yapmaya bayılır. Yetkili kişi kesinlikle odur. Buna aldırmiyorum. Alıştım artık. Kendimi çoğunlukla onun yapmak istediği şeyleri yaparken bulurum. Onun alışkanlıklarını edindim, galiba. Dom'un çok hoş bir hayat tarzı var; sık sık dışarıda yemek yeriz, örneğin. Pahalı yerlere gitmekten hoşlanır, Ivy ya da Bluebird Kafe gibi. Gayet güzel. Neden olmasın? Parası var, eh eğlenceli de oluyor. Beni hep sürprizlerle neşelendirir, Oval'deki üç günlük kriket maçı ve Gleneagles'da süper bir hafta sonu golfu gibi. Oynadığımdan değil ya neyse. Bir de balık. Sık sık balık tutmaya gideriz. Yani, o tutar, ben bankta oturup kitap okurum. Çok severim bunu. Dominic'in buna benzer o kadar çok sürprizi vardır ki. Her zaman ne istediğini bilir. Bu konuda çok kararlıdır. Daha en baştan istediği bendim. Biraz şaşırmıştım buna, çünkü çok cazip ve başarılı bir erkek. Yani istediğini elde edebilirdi, ama beni seçti, bu da elbette çok gururumu okşadı.

Dom'un bir başka iyi yanı da çok pratik olması. Bu da bana onunla güvencede olduğumu hissettiren bir şey. Örneğin, bir aksilik olursa diye, düğün sigortası yaptırmamızı önerdi. Gelinliğimin vaktinde hazır olmaması ya da Waldorf'un yanıp kül olması veya Strand'i sel basması gibi olası felaketleri karşılaması için babama bir sigorta poliçesi sattı. Büyük günümüzde içimizin tamamen rahat olmasının önemli olacağını düşündü. Haklı da. Yeni evliler balayındayken evlerini hırsıza karşı koruyacak polisler olduğunu biliyor musunuz? Biz uzun süreliğine bir yere gitmeyeceğimiz için bunun gerekli olmadığına karar verdik, çünkü şu sıralar Dominic'in işleri çok yoğun. Aramızda kalsın, ben Karayipler'de iki haftaya bayılırdım, Nevis ya da Necker'da. Veya Venedik'te on gün de harika olurdu. Ama bunları yapamıyoruz, çünkü Dom hiçbir yere uçmaz. Aşırı kalabalık bir gök trafiğinde uçağa binersiniz. Eğer sizde Aslı'nın olduğu gibi dünyayla, işinden

dolayı. Sigorta ya da onun deyimiyle risk-işinde olduğu için bütün büyük havayolu şirketlerinin kaza ve ölüm kayıtlarıyla yakından ilişkisi var. Bu yüzden Eurostar'la dört günlüğüne Paris'e gidiyoruz, ki bu da muhteşem olacak. Daha önce on bir kez Paris'e gitmiş olmama aldırımıyorum, çünkü a) güzel bir şehir ve b) Dominic'in uçma korkusuna duyarlıyım. Elinde değil. Tersliklere karşı önlem alma eğiliminde, haklı da. Öyle umulmadık felaketler olabiliyor ki hayatta, her zaman hazırlıklı olmak en iyisi. Bu yüzden nişanlandığımızda, kapsamlı bir düğün öncesi anlaşması yapmamız konusunda beni ikna etti. Onu suçlamıyorum. Kaybedecek çok şeyi var. Ve elbette Paris için seyahat sigortası yaptırдық, neme lazım diye.

Ona bulduğum gizli takma isim: 'Neme Lazım'. Fakat bunu ona söylemedim. Komik bulacağından emin değilim. Başlarda bir iki kere onunla dalga geçmeyi denedim, ama fazla hoşlanmadığı belliydi, ben de bir daha yapmamayı öğrendim! Ciddi işlere gelince çok uyanıktır. Bu konularda sihirli bir yeteneği var. Tanışmamız da öyle oldu. Bir gün pat diye beni aradı ve bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşının arkadaşı olduğunu söyledi (bütün çabalarıma rağmen hâlâ hangi arkadaş olduğunu hatırlayamıyorum) ve benimle konuşmak istediği çok önemli bir şey olduğunu ekledi. Telefonda anlatamadığı bu şey, kulağa çok ilginç geliyordu, öyle de güzel bir sesi vardı ve dost canlısıydı ki ne olduğunu anlayamadan onunla buluşmayı kabul ettim. Daha çok meraktan. Primrose Hill'deki daireme gelmeyi önerdi. Ve zil çaldı, kapının girişinde bu fazlasıyla çekici adam duruyordu. Öyle yakışıklıydı ki az kalsın bayılacaktım! Uzun boylu, sarı saçlıydı -o beyaza yakın, cansız sarılardan değil de, koyu, parlak kum rengine olanlardan, sanki Büyük Sahra'dan yeni dönmüş gibiydi. Gözleri de şaşılacak kadar maviydi. Sri Lanka safirlerinin mavisinden. Orada, elini uzatmış, gülümsüyordu -dişleri de çok güzeldi, aklıma gelmişken. Onu içeri aldım ve o bana doğum tarihim, genel sağlığım, sigara içip içmediğim ya da AIDS olup olmadığımla ilgili sorular sorarken ben de ona kahve yap-

tım. Evimin dekoruna ilişkin övgü dolu yorumlarda bulundu, sonradan hiç beğenmemiş olduğunu itiraf ettiyse de! Sonra aniden dizüstü bilgisayarıyla bir yığın grafik ve haritalar çıkardı ve beni iliğime kadar ürperten ciddi, anlamlı bir ifadeyle yüzüme baktı.

"İşte, Minty. 1970'te," dedi, grafiğin sol tarafını göstererek, "Yeni doğmuştun, tamam mı?" Başımı salladım. Gerçekten 1970'te doğdum. Sonra haritanın en sağ köşesini gösterdi. "Ve işte, yine buradasın. 2050 yılında. Ölüsün."

"Ah, immm, evet. Büyük olasılıkla öyle olacağım."

"Şimdi, Minty," diye devam etti, içe işleyen bakışını gözlerimde sabitleyerek, "Bunun için ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım? Valla, yapabileceğim pek bir şey yok."

"Evet var, Minty," dedi, gözlerindeki hevesli parıltıyla. "Yapabileceğin çok şey var. Kendini ve sevdiklerini buna karşı koruyabilirsin."

Ve birden jeton düştü. Niye hemen anlayamadığımı bilmiyorum, güler yüzlü tavrı ve yakışıklılığıyla aklım başımdan gitmiş olmalı.

"Sigortacısın sen," dedim ve elimde olmadan bir kahkaha patlattım.

Ama o gülmedi, hatta alındı.

"Ben serbest mali müşavirim. Ve bu bir sigorta değil, Minty. Teminat."

"Ah, affedersin."

"Şimdi, Minty, benden yararlanabileceğini sanıyorum," diye devam etti, yardımsever gülümsemesiyle. Ve, ilgi çekici kişiliğinden mi, hep ilk ismimi kullanışından mı, tıraş losyonunun çarpıcı kokusundan mı veya dayanılmaz cazibesinden midir nedir, bilmiyorum, çeşitli satırları imzalayıverdim ve böylece Kaza ve Emeklilik Sigortasıyla ömür boyu taahhüde başlamış oldum, aynı zamanda kaza sonucu ölüm kapsamına da girmiş oldum. Şimdi de, bundan sadece on sekiz ay sonra onunla, ömür boyu taahhüde gireceğim. <https://www.dahamartiviolantaaz.com/da-ham-artiviolantaaz/> ile ben, o

ilk karşılaşmadan sonra hemen kaynaştık. Gerçekten birbirimize uyduk.

Dediğim gibi, onu son derece çekici buluyorum. Sarışın erkekleri hep gizemli bulmuşumdur. Bazı kadınlar sarışın sevmeyiz, ama ben hep hoşlandım. Bir kere, alışılmışın dışında oluyorlar, bir de benden farklılar. Ben biraz Akdenizliye benziyorum. Koyu renk, uzun, dalgalı saçlar ve koyu kahverengi gözler. Dominic ise tam tersi. Çok açık. Çok İngiliz. Kime benzediğini söyleyeyim size: Rüzgâr Gibi Geçti'deki Ashley. Nefes kesici. Fiziksel çekim ne kadar önemli, değil mi?

Ve tabi ki çok uyumluyuz. Yani, şimdi öyle. Başlangıçta değildik. Söylediğim gibi, o balık tutmayı severdi, ben nefret ederdim. Sık sık kriket oynardı, ben sıkıntılıdan patlardım. Alışverişi çok seviyordu -özellikle giyim kuşam- ve, doğruyu söylemek gerekirse ben o kadar ilgili değildim. Sanat galerileriyle tiyatroya gitmekten en ufak bir zevk almazdı, halbuki ben sergi ve oyunlara bayılırım. Ve filmler. Filmleri çok severim. Aslında, oldukça iyi bir seyirciyimdir. Çok da yolculuk yaptım, halbuki Dom uçmaktan korktuğu için İngiliz adalarının dışına pek ayak basmamış. Gerçeği söylemek gerekirse durum baştan iyi görünmüyordu, ama şimdi tamamen değişti. Müthiş uyumluyuz. Çünkü ben onun hoşlandığı her şeyden hoşlanırdım! Gölde balık tutmaya bile onunla gidiyorum ve onu seyrederim; kriket oynarken onu izliyorum; onunla mutlu bir biçimde Eurosports'u da seyrederim, bilardo ya da okçuluk olmadıktan sonra. Muazzam bir belgesel ya da birinci sınıf bir dönem dizisi varsa, Dom'un üst kattaki siyah-bevaz televizyonunda da seyredebiliyorum. İşte böyle geçiniyoruz. Uyumlu olduğumuzu biliyorum, çünkü bir uyumluluk anketi doldurduk ve başarılı çıktık! Ayrıca eski hobilerimden vazgeçmedim. Yani, hâlâ ara sıra tiyatroya ve Tate'e gidiyorum, ama kız arkadaşlarımla, çünkü Dominic'e istemediği bir şeyi asla yaptırıram.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu kadar boyun eğmemem gerektiğini düşünüyorsunuz. Ne demek istediğinizi anlıyorum.

Ama bunlar benim için küçük şeyler ve her ilişki vermeye ve almaya dayalıdır. Nesnel bakınca, Dom'u gerçekten seviyorum. Bunlar küçük fedakârlıklar. Ayrıca yaygara yapmaktan da nefret ederim. Ben çok nazıgımdır. Herkes öyle olduğumu söyler, aşırı 'nazik' olduğumu. Karşılaştırma yapmaktan da iğrenirim, hiç kaldıramam böyle şeyleri. Bu yüzden ufak bir olay ise, özveride bulunarak çok daha mutlu oluyorum, çünkü bana göre, böyle şeyleri büyötmeye gerek yok. Dominic'in uçak yolculuğu yapmak istememesini de anlayışla karşılıyorum, çünkü zaten bir sürü yer gördüm ve İngiltere ya da Wales'taki tatillerden hoşlanıyorum. Yani Malezya'da, Mauritius'ta ya da Akdeniz'de veya Venezüella'da, Venedik'te, hatta Güney Amerika'da, Kenya ya da Hong Kong'ta gezinmek elbette çok güzel, ama bir de ayağınızın dibinde kaçırdıklarınızı düşünsenize! Dominic'le Norfolk'ta çok güzel hafta sonları geçirdik. İskoçya'da da. Ve Lake District'te. İki kere gittik oraya. Her neyse, insan biraz özveride bulunmalı ve halinden hoşnut olmalı. Ben öyle yapıyorum. Erkeğimle mutluyum, Tanrı'ya şükür. Kimi istediğinize karar vermelisiniz. Kimle beraber olmak istediğinize. Ben, iyi günde de kötü günde de Dominic'le olmak istiyorum. Çünkü ona tapıyorum. Kesinlikle. Hiçbir şey beni Dom'un evinde, ona bir şeyler pişirmekten daha mutlu edemez, gerçi oldukça kötü bir aşçı olduğum hakkındaki kanısına ilk hak verecek kişi benim. Fırın tavuğumu dilim dilim kesemezsiniz! Ama bir kursa gidip doğru dürüst pişirmeyi öğreneceğim, çünkü Dominic'e gerçekten deli oluyorum.

Yalnız, madem ki konu açıldı, onun her şeyinden hoşlandığını söylemem doğru olmaz, mümkün değil bu. Kimse partnerinin her şeyini beğenmez, değil mi? Aramızda kalsın, Dom'un, gittiği partilerde herkese polıçe satmaya çalışmasından hiç hoşlanmıyorum. Ona çıtlatacağımdan değil, elbette ama, biraz utanç verici buluyorum bunu. Bir de insanlarla tanışır tanışmaz onlara ilk isimleriyle hitap etmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bir de sürekli günes gözlüğü takmasından pek memnun değilim, bu-

lutlu havada bile. Komik olan yanı, güneşte gözlüğü başına takması! Kırmızı, spor Japon arabasına da o kadar bayılmıyorum, hiç benim tarzım değil. Dürüst olmak gerekirse, içinde kendimi biraz aptal gibi hissediyorum, üstelik öndeki yakıt deposuyla hiç de çevre dostu değil. Annem gezegen dostları yararına para topladığından buna deli oluyor. Dom'un hesap isterken garsonlara parmak şaklatıp havaya yazar gibi yapmasından da hoşlanmıyorum. Uppingham'daki muhteşem günlerini anlatıp durması da beni çileden çıkarıyor. O kadar gereksiz ki, yani bu büyük bir olay değil. Bir gün biri soracak, "Sahi mi? Ben de oradaydım. Sen hangi evdeydin?" ve yerin dibine geçecek. Şimdiye kadar şansı yaver gitti. Ben de bu gibi durumlarda susarak olabildiğince çabuk konuyu değiştiriyorum. Sutton Coldfield Ortaokulu'na gittiğini söylemenin ne sakıncası olduğunu şahsen hiç anlamıyorum. Ama Dom nedense bundan epey utanıyor gibi.

Başka bir şey daha: Dom babasından neredeyse hiç bahsetmez. Düğüne bile davetli değil, ki bu korkunç bir şey. Ama ben ne yapabilirim? Dominic babasının orada olmasının annesinin keyfini kaçıracağına ısrarlı. Asıl nedenin babasının teknisyen olmasından kaynaklandığını sanıyorum. Teknisyen olmak güzel bir şey, ama Dom öyle olduğunu düşünmüyor galiba. Ona ne zaman babasını sorsam ya da onu ziyaret etmemizi önersem hemen konuyu değiştiriyor, bence bu çok ayıp. Dom annesine, Madge'e, çok daha yakın, hatta ona tapıyor. "Annecim, annecim"lerden. Bir bakıma çok şirin. Yine de annesiyle yakın ilişkisi olan bir erkekle evlenmenin harika olduğunu düşünüyorum. Annesi de onu çok seviyor. Başarılarıyla övünüyor, Dom da her zaman ona çok iyi davranıyor. Boşandıktan sonra ona Solihull'da bir ev almış. Çok vefalı. Annesi onun asıl adının Dominic olmadığını hiç açığa vurmamış. Asıl adı Neil. Birkaç hafta önce şans eseri ehliyetine bakarken keşfettim. Epey şaşırdım ve sordum. O da on beş yıl önce Londra'ya geldiğinde Neil'in onun için pek de uygun bir isim olmadığını hissettiğini itiraf etti. Neil, bence de felaket bir isim, bu yüzden onu suçlamıyorum. Bu ko-

nuda bir şey söyleyemem, çünkü Minty de benim asıl ismim değil. Ya da en azından göbek adım. Gerçekte, iki büyükannemden sonra, Irene Araminta olarak vaftiz edildim, ama ilk günden beri Minty olarak tanınıyorum. Dominic ise öylesine Dominic olmak istemiş, kulağa hoş geldiğini düşündüğü için.

Gördüğünüz gibi, Dom'un ufak tefek duyarlı noktaları, problemleri alanları ve küçük kusurları var. Bunları görmüyor değilim, hepsini biliyorum. Gün gibi ortada. Ama bunlar ona olan duygularımı etkilemiyor. Çünkü a) Onu seviyorum, ve b) Onu anlıyorum. Psikiyatrist değilim, ama onun durumundan çakozluyorum. Birinin nereden geldiğini bildiğiniz zaman onun ufak zaafalarını görmezden gelebilirsiniz, çünkü anlamak bağışlamaktır.

Mesele şu ki, bütün o rahat görüntüsüne rağmen Dominic oldukça güvensiz biri. En çok da geçmişi konusunda. Pek parlak olmayan geçmişine sünger çekmek istiyor, halbuki ben onun bu konuda açık olmasını ve taşradan geliyor olmasıyla övünmesini isterdim, bir belediye evinden, mesela. Ama o, ben hiç anlayamasam da, buna kafayı takıyor gibi. Ben bu zamanda herkesin işçi sınıfından olmak isteyeceğini sanırdım. Ama annesi onun hep çok 'hırslı' olduğunu söylüyor. Kullandığı sözcük bu. 'Kendini geliştirmeye meraklı' dediklerinden. Bu yüzden tasarımcı markaları, 'doğru' yerlerde görünmek, 'doğru' konuşmak onun için öyle önemlidir ki. Görgü kurallarıyla ilgili kitaplara da çok meraklıdır. Örneğin, alt kattaki banyosunda Kraliyet Bekçilerinin El Kitabı, Jilly Cooper'ın Sınıf, Uygun Davranış ve Bayanlar İçin Görgü Kuralları'nı bulabilirsiniz. Dominic çok para kazanıyor. Çoğu komisyondan. Emeklilik sigortasından çok kâr etti. Ürünlerini sattığı sigorta şirketleri tarafından bir sürü eğlenceye davet ediliyor, Ascot ve Henley gibi yerlere çağırıyorlar, onun için bu sınavı vermek istiyor. Bu da çok doğal, değil mi? Dominic'i seviyorum. Onu o, olduğu için seviyorum, başardıkları için ve çok çalışarak geldiği nokta için ona daha da çok hayranım, çünkü o, benim gibi, büyükannesinden kalan mirasla şanslı do-

ğanlardan değil. Ben evimi bu şekilde alabilmişim. Oysa Dominic her şeyi kendi yapmak zorundaydı. Yaptı da. Buna saygı duyuyorum. Yalnızca biraz daha kendine güveni olmasını istedim. Umarım, evlilik bunu ona verir.

Onu elimden geldiğince destekliyorum ve hiçbir şeyini eleştirmiyorum, istesem de yapmıyorum bunu, çünkü a) onu herhangi bir konuda eleştiren kız arkadaşlarını anında terk etmiş, ve b) ben de mükemmel değilim. Hatta Dominic'in her fırsatta söylemeyi sevdiği gibi tam tersiyim. Örneğin şu an, burada Dominic'in bazı önemsiz kişilik zayıflıklarına sizi ortak ediyorum, yani benim de bir sürü olumsuz yanımda var. Örneğin Dom çok konuştuğumu düşünüyor. Başından beri bana bunu söylüyor. Gerçi bu bana biraz tuhaf geliyor, çünkü başka kimse bana böyle bir şey söylemedi, ama belki de fark etmeden yapıyorumdur. Dom, fazla 'ciddi' olduğunu düşündüğü konular hakkında konuşmamdan hoşlanmıyor, çünkü bunu hem sıkıcı buluyor hem de kurallara uygun bir davranış olmadığına inanıyor. Bir yerde okuduğuna göre kaliteli insanlar ciddi şeylerden değil, daha çok eğlenceli konulardan konuşurlarmış. En başta da politikadan konuşmazlarmış. Ya da Kral Lear'den. Ya da Camille Paglia'den. Bu yüzden genellikle, ilginç bir şey söyleyip onu kızdırmamak için kendimi zor tutarım. Çünkü kızdı mı kızar. Aslında çok kızar yani.

Giyim kuşam zevkim de pek ahım şahım değildir, ama Tanrı'ya şükür Dominic'in sayesinde benimki de epey gelişti. O her zaman çok şıktır, öyle olmasından çok hoşlanıyorum, çünkü son zamanlarda erkekler buna pek özen göstermiyorlar. Neyse, hiç kimse bana biraz çabayla daha iyi giyinebileceğimi söylememiştir. Dominic benim, ninem zamanından kalma bir öğrenciye benzediğimi söyledi, haklıydı da. Annemden geçmiş olmalı. O Bloomsbury görüntüsünü sever, her şeyi bol, uzun ve biraz sanatçı görünümüdür. Tabi hepsi hayır kurumlarından aldığı şeylerdir. Dom benim de bu kıyafetlerle dışarı çıkmama asla izin vermeyeceğini söyledi. O iyi kesimli, pahalı duran, şık kıyafetle-

ri seviyor, Gucci gibi, örneğin. Benim gibi maaşınız azsa bu biraz zor, ama en azından ev borcum yok. Onunla ilk çıkmaya başladığımda giymeyeceğim bir sürü şeyim olduğunu fark ettim. O bu giysilere 'kâbus' diyordu. Şaşırmıştım, çünkü daha önce hiçbir erkek arkadaşım böyle hissetmemişti. Dom. hepsini atmamı söyledi, ama ben karşı çıktım ve yatağımın altındaki kutulara koydum.

Bana sürekli bir şeyler alır. En çokta giysi. Benim için kıyafet alışverişi yapmayı çok seviyor. Başlangıçta kendimi biraz müşkül durumda hissettim. Hatta epey huzursuz oldum. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Ama Madge bunu yapmasına izin vermem gerektiğini söyledi, çünkü hem istiyor hem de parası var. Ben de bıraktım. Cumartesi günümü Harvey Nichols'ta geçirmek için deli olmadığım ve onun seçimlerine bayılmadığım halde. Geçenlerde bana bir Hermes çanta aldı. Çok pahalı olduğunu biliyorum! Benim de o çantalardan kullanmamı istediğini söyledi. Elbette onu kucaklayarak ne kadar heyecanlandığımı, onun da ne kadar bonkör olduğunu söyledim. Halbuki çantayı hiç sevmedim, ama bunu ona asla söyleyemeyeceğim için sürekli bu çantayı kullanıyorum. Bu arada ben ona ne zaman sevmediği bir şey alsam nedense dükkâna geri gidiyor. Artık alıştım buna. Ama Dominic'i memnun etmek gerçekten hoşuma gidiyor, çünkü o hayatı kolaylaştırıyor.

Ben hep böyleyimdir. Tartışma ya da çatışma çıkmaması için ve her şey iyi gitsin diye ortalığı yumuşatmayı severim. Herkes de benim için öyle der, "Minty çok iyi biridir!" Bu da iyi bir şey, değil mi? Herkes çok iyi olduğumu düşünür. Ben de iyi biri olmak isterim. Dominic'i hep şımartırım, çünkü onu çok iyi tanıyorum, ayrıca herkesi olduğu gibi kabul etmek gerekiyor. Dominic böyle der. İnsanları değiştiremezsiniz, öyle değil mi? Hele onun gibi otuz beşinden sonra.

Aman Tanrım, işte Dominic'in dediği gibi yine çenem düştü, saate bakın: 10.15! Tanrım!.. Dua etsem iyi olacak. Doğrusu, epey korkuyorum. "Ölüm sizi ayırmaya kadar," gibi şeyler. "Beraber

yaşayacaksınız." Birbirimize dehşetli sözler vermek üzereyiz. Babama Dominic Lane olmak üzereyim ve ah, neyse ki Helen döndü.

On beş dakika içinde kilisenin yolunu tuttuk. Helen otuz beş düğmemi kontrol etti, makyajımı ve saçımın iyi durup durmadığına baktı. Sonra ben onun elbisesinin fermuarını çektim, babamı çağırdık ve yarım saattir bekleyen Bentley'ye atladık. Hepimiz arkaya oturduk. Helen'in beyaz anemon ve pembe güllerden oluşan çiçek demetini kucağıma koydum. Tabutların üstüne konanlara benzeyen o kaskatı, bağlanmış demetlerden değildi benimki. Gevşek bağlanmış, sade bir demetti, az önce bahçeden toplanmış gibiydiler. Aslında önceki gece Hollanda'daki seralardan gelmişti, Helen da o gün gecenin üçünde Yeni Covent Garden'dan almıştı bunları. Helen çiçek konusunda çok yaratıcıdır. Hiç düşünmeden, rasgele düzenlenmiş gibidirlere, ama onunki sanatı gizleyen bir sanattır ve aranjmanlarında Hollanda çiçek resimlerinin doğal ve uçuşkan güzelliği vardır.

Her neyse, Helen, babam ve ben, sıcak ve boğucu bir temmuz gününde Primrose Hill'den ayrılırken arabanın içinde sohbet ediyorduk. Yirmi sekiziydi ayın, ömür boyu hatırlayacağım bir tarih olduğunu biliyordum, doğum günüm gibi. Helen'in yanımda olmasına da çok seviniyordum. Onu yirmi yıldır tanıyorum, Edinburgh'tan beri, ondan sonra da hep birbirimize yakın kaldık. O ekonomi okudu, sonra da Metrobank'ta çalışmaya başladı, çok da başarılı oldu. Ama üç yıl önce yapılan büyük bir şirket evliliği sırasında işten çıkarıldı, böylece aldığı tazminat en büyük hayalini gerçekleştirmede kullandı: adı Floribunda. Covent Garden'da bir çiçekçi dükkânı, yani yaşadığı yerde. O kadar küçük, o kadar minnacık ki sandıklar dolusu phlox ve yüksükotu çiçeğini alıp götürmemek için arkanızı dönmeye cesaret edemezsiniz. Çok rağbet görüyor. Geçen gün Jerry Hall aramış. Helen'in en hoş yanı, başarısıyla şımarmaması. Gelinliğimle uyumlu olacak biçimde tasarlanmış buz mavisi nedime elbisesi üstünde o kadar güzel durdu ki, o da Neil Cunning-

ham'dan. Kayısı renginde ipek gibi saçlarını gevşek bir topuz yaparak iki pembe gül goncasıyla tutturdu. Helen muhteşem görünmesine rağmen ben küçük nedimeler de olsun isterdim, burnunu karıştıra karıştıra kilisenin koridorunda sendeleyerek yürüyen minik ilkokul kızlarından. Ama uygun yaşta birilerini tanımiyorum, kiralamanın da çok pahalıya mal olacağından eminim. Neyse, bana destek olacak biri olsun istedim, Dominic'in yanında Charlie var, ben de Helen'dan nedimem olmasını rica ettim.

Camden'in içinden ilerleyerek Euston istasyonunu ve Russell Meydanı'nı geçerken kendimi kraliçe gibi hissettim. Kalabalık ve sıcak caddelerde yol alırken araba, ağdalı bir siyahlıkla parlıyor, tepedeki beyaz kurdeleler vakurla dalgalanıyordu. İnsanlar baktı, güldü ve hatta bir iki kişi el salladı. Sonra Kingsway'ye indik, Bush House'un büyük kemerli girişinden geçtik ve sola döndük, St Clement Danes'in önünden Fleet Sokağı'na çıktık. Orası mahkeme binalarının, Daily Express'in ve hazır yemek satan dükkânların olduğu yer. Ben de evlenmeye hazır olduğumu düşündüm, mutlulukla.

Çanların vurduğunu duyabiliyordum. Yani çaldığını. Sonra birden bire St Bride Kilisesi'nin düğün pastasını andıran beş katlı sivri tepesi görüldü, akıllı Christopher Wren diye geçirdim içimden. Geç kalan bir iki kişi kiliseye koşturuyordu, midem bulanmaya başlamıştı. Ah Tanrım, Melinda! Londra FM'in star sunucusu ve sıkıcı kocası Roger. Hiçbir yere vaktinde gitmez ki zaten. Ne korkunç bir elbise! Onca paraya bunca zevksizlik. Evet, beş aylık hamile, haksızlık etmek istemiyorum, ama hakikaten berbat bir elbiseydi. Chints kumaşından. Pembe. Çok Sanderson. Bu kılıkla, kötü döşenmiş bir eşyaya benziyordu. Tepesinde de Scud füzeleri gibi dingildek bir topuzu vardı.

Kaldırımında bekleyen videocu adamla fotoğrafçıya gülümseyerek arabadan indim. Helen gelinliğimin önünü düzeltti, sonra babamın koluna girdim ve hep beraber kilisenin serin avlusuna yürüdük. Robert'in yolu gösterdiğini gördüm, ama Dom'u göre-

medim. Birden panikledim! Neyse ki içeri girerken etrafa bakınması için babam yanımdaydı, o da gülümseyerek Dominic'in Charlie'yle sunağın orada durduğunu söyledi. Orgu Aziz Sains'i çalarken kalabalığın uğultusunu duyabiliyordum. Sonra müzik bitti, sessizlik oldu ve Robert bize başıyla işaret etti.

"Hadi Minty, gidiyoruz," diye fısıldadı babam, gülümseyerek. Mendelssohn'un ilk tınlarıyla herkes ayağa kalkarken biz de öne doğru ilerlemeye başladık. Birdenbire St Bride'i seçmiş olduğum için öyle ürperdim ki. Dindar olduğumdan falan değil. Hiç değilim, Dom'da öyle. Papazla yaptığımız görüşme sırasında bile Dom çok az konuştu. Ama Londra'nın merkezindeki bütün kiliselerin içinde en uygun olanı buydu. Gazetecilerin kilisesi oluşu -Fleet Caddesi Katedrali- da burayı seçmemizin bir başka nedeniydi. Ayrıca kiliselerin savaşta bombalandığını da biliyordum. Coventry Katedrali, örneğin. Ya da St Paul Kilisesi. St Bride da bombalanmıştı. Aralık 1940'ta atılan bir tek V2'yle sadece dış kabuğu kalmıştı. Ama Zümrüd-ü Anka gibi yeniden küllerinden doğmuştu. Papaz bombalamanın çok işe yaradığını, çünkü Roma dönemi yeraltı odalarını ortaya çıkardığını anlatmıştı. Kimsenin bu odalardan haberi yoktu, böylece kilisenin tarihine bin yıl daha eklenmiş oldu. Bu da ikinin bazen en korkunç olaylardan doğduğunu kanıtıyor. O yıkım olmasaydı St Bride Kilisesi gizli derinliklerini hiçbir zaman ortaya seremeyecekti. Koridordan yürürken yine bunu düşünüyordum, adrenalinim yükselmiş, aşırı gergin ve ağlamaklıydım ve de mutlu. Güneş geniş camlardan içeri şeritler halinde girerken gözlerimi beyaz ve altın yıldız boyamalı kubbeli tavana çevirdim, sonra da yerin su gibi parlak cilalı siyah beyaz mermer karolarına indirdim. Kilisenin gomalak cilası ve Helen'in çiçeklerinin hoş duygular uyandıran kokularıyla hava ağırlaşmıştı. Yaptığı iki çiçek aranjmanı ile nefesim kesildi. Muhteşemdiler. Neredeyse sokaktaki telefon kulüpleri kadar büyüktüler. Şebboylar, pembe şakayıklar, frezyalar ve ıtırşahilerden oluşan koca bir demetti. Ayrıca her oturma bankının sonuna minik bir beyaz anemon

demeti bağlamıştı.

İşte Dominic de orada, sırtı bana dönük duruyordu. Sarı saçlarına güneş vuruyordu. Angelico Baba tarafından İsa'nın doğumu müjdelenirken yanlarında bulunan melek Gabriel'e benzediğini düşündüm. Charlie onun yanındaydı, ondan beklendiği gibi ciddi ve nazik bir ifadeyle bakıyordu, sonra dönüp cesaret verircesine bana gülümsedi. St Bride'in bölmeli oturma sıraları karşı karşıya baktığı için geçerken herkesin yüzünü görebiliyordum, ellerindeki tören kâğıtları iri beyaz kelebekler gibi dans ediyordu. Önce editörüm Jack'i gördüm, her zamanki neşeli ve alaycı tavrıyla bana gülümsüyordu, yanında da karısı Jane'le somurtkan kızları vardı, ikisi de siyah-pembe post punk tarzda giyinmişlerdi; Amber da oradaydı, misket limonu rengindeki kıyafetinin içinde gayet sakın ve şık görünüyordu. Arkasındaki sırada işyerinden Wesley oturuyordu, Deirdre'yle birlikte tabi. Deirdre çok kötü duruyordu, ama o hep öyleydi, zavalılık; aramızda kalsın, galiba düğünler onun hassas noktası. Ve işte akışkan Bohem elbisesi ve çiçeklere boğulmuş şapkası içinde anem. Damat tarafında da Dom'un annesi, Madge gözüme ilişti ve Dom'un müşterileri olduklarını sandığım bir sürü kişi. Herkes gülümseyerek bana bakıyordu, ilgi odağı olduğumu biliyordum. Sonra Helen duvağını kaldırdı ve çiçeğimi elimden aldı ve gidip annemin yanındaki bir sıraya oturdu. Düğün başlamıştı.

İyi de gidiyordu. Gayet düzgündü. Her şey çok... güzeldi. Dominic biraz endişeli görünüyordu, ben de hafifçe elini sıktım. İkimiz de oldukça alçak sesle 'Cesur Erkek'i söyledik, o biraz rahatsız duruyordu, ama şu vızıldayıp duran eşekarısı yüzündendi, Dom'un etrafında dolanıyordu, bir iki kere eliyle kovmak zorunda kaldı. Sonra Amber bir adım öne çıkıp 'Desiderata'yı çok güzel okudu. Çünkü muhteşem bir sesi var. Sonra 'Jerusalem'i söyledik, sonra da nikâh töreni başladı. Bölge papazı John Oakes, evliliğin önemini ve nedensiz yere ya da düşüncesizce hafife alınmaması gerektiğini anlatan bir konuşma yaptı. Sonra da Dominic'le benim kutsal evliliğimize itirazı olan birinin olup ol-

madığını sormak için cemaate döndü. İşte bu yürek hoplatan bir andı. Kimsenin bağıra bağıra arkalardan gelip itiraz etmeyeceğini ya da evlilik cüzdanlarını sallamayacağını bildiğim halde o andan nefret ettim. Çok huzursuz oldum ve o bölümü geçtikten sonra rahatladım. Ama arı vızıldamaya devam ediyor, Dom'u rahat bırakmıyordu, o da tedirginleşiyordu ve gittikçe yüzü kızarıyordu. Tören kitapçığımla arıya hafifçe vurdum. Ve papaz konuştu:

"Dominic, bu kadını kutsal evlilik kurumuna uygun olarak yaşamak üzere nikâhlı karın olarak kabul ediyor musun? Ömür boyu onu seveceğine, onu koruyacağına, ona saygı duyacağına, hastalıkta ve sağlıkta onun yanında olacağına, her şeyden vazgeçip ona bağlanacağına söz veriyor musun?"

Bir sessizlik oldu. Planlanmamış bir duraklama. Biz radyocuların dediğimiz sessizlikten. Ve bu duraklama beni şaşırtacak kadar uzun sürdü. Nihayet Dominic konuştu.

"Şey..." diye başladı ve yutkundu, yutkunmasa boğulacak gibiydi. "Şey," dedi tekrar ve durdu. Sonra yüksek sesle içini çekti. Sonra da sunağın üzerindeki çarmıha gerilmiş İsa resmine baktı. Bunu izleyen sessizlikte, ki sonsuzluk gibi geldi bana, ama muhtemelen beş saniyeden fazla değildi, günün bunaltıcı sıcaklığına rağmen kendimi buz gibi bir suya dalmış hissettim.

"Onu karın olarak kabul ediyor musun?" diye yineledi papaz, yardım etmek istercesine. Uğultu durdu ve yoğun bir sessizlik oldu. Dominic'in yüzündeki boncuk boncuk terlerin şakağından çenesine akışını izledim.

"Kabul ediyor musun?" dedi papaz, onun da yüzü artık kıpkırmızı kesilmişti. Kaşları parlıyordu ve nemliydi. Dominic'in konuşmasını dileyerek gözünü dikip ona baktı. Ve sonunda Dominic konuştu.

"Şey..." diye kekeledi. Sonra boğazını temizledi. "Şey..." diye denedi yeniden.

"Kabul ediyor musun?"

"Hayır, John," dedi Dom, alçak sesle. "Korkarım edemeyeceğim."

Ben papaza bakıyordum, papaz da Dominic'e. Sonra ben de Dominic'e baktım ve aniden St Bride'i seçtiğine çok pişman oldum, çünkü çoktan kızarmış olan yüzüm, kilisedeki herkes tarafından olduğu gibi görünüyordu.

"Hadi Dominic," dedi papaz, dişleri birbirine kenetlenmiş bir şekilde gülümseyerek, "Hadi yine deneyelim. Ömür boyu Irene Araminta'yı seveceğine, onu koruyacağına, vesaire, vesaire, vesaire?"

"Hayır," dedi Dominic, bu sefer daha güçlü bir sesle. "Korkarım hayır." Ve o an, ona bakarken ve insanlar oturdukları yerde kimıldanırken bir şeylerin yıkıldığının farkındaydım.

"Dominic!" Charlie'ydi bu. "Hadi, ahbab. Devam edelim, mi?"

"Edemem," dedi Dominic, pişmanlık dolu bir ifadeyle ağır ağır başını sallıyordu. Korkunç görünüyordu, yanı deli gibiydi. "Yapamam," dedi tekrar. Nasıl olduysa o noktada bir şey söyleyebildim.

"Hasta mısın, Dom?" diye fısıldadım. "Kendini iyi hissetmiyor musun?" Bana baktı ve inledi.

"Hayır. Hayır, hasta değilim. İyiyim. Bir şeyim yok."

"Öyleyse sorun nedir?" dedim, cırtlak bir sesle. Ağzım kuru-muştu ve arkadaki endişeli topluluğun farkındaydım.

"Sorun..." dedi. "Sorun şu, bunlar o kadar ciddi vaatler ki, Minty. Tutamayacağım sözler bunlar. Belki kilisede olmasaydık fazla kötü gelmezdi bu sözler."

"Evet," dedim, zayıf bir sesle, "Biliyorum."

"Ama kilisede yalan söyleyemiyorsun, kaçıp kurtulamıyorsun," diye devam etti. "Son zamanlarda Tanrı'yı çok düşünüyorum, çünkü Minty, sen fark etmemiş olabilirsin ama aslında ben içten içe dindar biriyim."

"Dom, sen neler söylüyorsun?" diye mırıldandım. "Hiç kiliseye gitmezsin sen."

"Evet, ama dindar olmak için kiliseye gitmen gerekmiyor. Şimdi burada, sunağın önünde ve Tanrı'nın huzurunda duruyorum ve bu işin sonunu getiremeyeceğimi biliyorum. Çünkü seni

sevmeye, korumaya, kendimi sana adamaya ve her şeye söz vermek zorunda kalacağım, Minty. Bu oldukça ciddi bir konu, biliyorsun."

"Evet. Evet, biliyorum aslında."

"Ve ancak şimdi burada dururken bunların ne kadar büyük vaatler olduğunu fark ediyorum. Ancak şimdi," diye devam etti. "Benden istenen şeyin korkunçluğunu kavırıyorum."

"'Korkunçluk' değil, Dom!" diye fısıldadım ona, "O kötü bir şey demek. Sen kocamanlık demek istedin, galiba."

"Lütfen beni düzeltme, Minty. Büyüklüğünü demek istiyorum. Vazgeçmem gereken şeylerin çokluğunu."

"Evet, ama bunu önceden biliyordun," dedim, boğazımda oluşan limon büyüklüğündeki yumruyu hissederek.

"Evet. Ama gerçekte ne demek olduğunu anlamamıştım. Şimdi burada, kilisede bu büyük vaatlerin ne anlama geldiğini anlıyorum. Ve ben bu sözleri vermeye hazır değilim, çünkü Minty, doğruyu söylemek gerekirse ve senin de iyi bildiğin gibi, bir sürü şey var sende ... benim sınırimi bozan." Bu noktada arka sıralardan ani bir uğultu yükseldi, bir tarladan havalanan küçük kuşlar gibi. Sınırlı ve sorgulayıcı kıkırdamalar, derin iç çekmeler geliyordu kulağıma.

"Ufak şeyler sonunda sinirine dokunur derler," dedi. "İşte sendeki bazı ufak şeyler benim sinirime dokunuyor. Mesela, öyle dağınıksın ki," diye devam etti, eski konuşma hızına ulaşmıştı. Heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi, tenor sesi bir kız sesi gibi yükseliyordu. "Konuştuklarının yansı saçma sapan şeyler, ne zaman duracağını da bilmiyorsun."

"Ne umuyordun?" dedim, kalbim güm güm atıyordu. "Bildiğin gibi ben a) yarı İrlandalıyım, ve b) profesyonel bir radyocuyum."

"Gerçekten beni hasta ediyorsun," diye sızlandı. "Seninle ilgili kuşkuvarımı görmezden gelmeye çalışıyordum, ama artık yapamayacağım. Hakikaten yapamayacağım, çünkü bizim... bizim bunu başaramayacağımız kesin! Özür dilerim, Minty, ama ben

bunun sonunu getiremem." Ağzım açık kaldı. Söylediklerini sindirmeye çalışırken bir budala gibi görünmüş olduğumdan eminim. Babama baktım, onun da ağzı bir karış açıktı. Annemle Helen kataleptikler gibi donakalmışlardı. Sonra Charlie tekrar araya girdi.

"Hadi bize bir iyilik yap, moruk. Zırvalamayı bırak da, affedersiniz peder, 'Evet' deyiver, aferin sana."

Bu bardağı taşıran son damlaydı, sonra Tanrı'nın cezası eşekarısı geri geldi.

"Hayır. Hayır, demeyeceğim," dedi Dom, arıyı terli yüzünden kovarak. "Seni ve diğer herkesi memnun etmek için bunu söylemeyeceğim. Ben bir kukla değilim, anlıyor musun. Burası özgür bir ülke. Beni buna zorlayamazsınız. Zorlanmayacağım da. Artık kendimi düşünmekte kararlıyım!" Doksan derece dönüp aptal aptal bakan kalabalığa çevirdi bakışlarını. Yüzünde, onlara ne kadar saygısızlık ettiğinin ayırdına vardığını belli eden korkuyu görebiliyordum. "Bakın, hepinizden özür diliyorum..." dedi, parmağını sinirli sinirli yakasında gezdirerek. "Bazılarınızın epey uzaktan geldiğini biliyorum. Hatta Beth teyzem gibi çok uzaklardan, ta Aberdeen'lerden. Ama, gerçek şu ki, ben bunu yapamam. Hepinizin bunu anlayacağını umuyorum. Ve bir daha söylüyorum, ben... ben özür dilerim." Sonra yetkiyi yeniden eline aldığını hissedince eski Dominic geri geldi. "Bununla birlikte," diye devam etti, kibarca, "Her şeyi karşılayacak kapsamlı bir sigortamız olduğunu belirtmek isterim." Yutkundu ve derin bir nefes aldı. Sonra da bana baktı.

"Bak, Minty. Zaten yürümezdi. Düşünecek olursan sen de kabul edersin..." dedi ve kararlı bir edayla yanımdan ayrılıp kordorda yürümeye başladı. Hızlı hızlı giderken az kalsın cilalı zeminde patinaj yapacaktı, hatta arkasından bağırdım, "Dikkat et, Dom! Kayma!" Kaymadı. Parlak zeminde takır tukur ayakkabı sesleriyle kapıya kadar yürümeye devam etti.

İzleyen dakikalarda ne olduğunu tam olarak anımsayamıyorum. Zihninden silinmiş olmalı. İsteyemeyen görüntülerin video-

dan silinmesi gibi. Nearly Wed'den bazı faydalı ve rahatlatıcı sözleri aklıma getirmeye çalıştığımı hatırlıyorum, ama 'Hayatınızın En Mutlu Gününde Nasıl Ayakta Kalırsınız' bölüm başlığı dışında bir tek şey düşünemiyordum. Tören kitapçığımı sınırsız tutarak, kıpırdamadan orada durduğumu sanıyorum. Ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Video kameranın kapatılmış olduğunu ümit ediyordum. Charlie, Dominic'in arkasından koşmuş, ama üç dakika sonra tek başına dönmüştü.

"Otobüse bindi," diye fısıldadı bana ve beni koruyucu bir ağ gibi çevrelemiş olan babamla Helen'a. Bunu çok tuhaf karşıladım, çünkü Dominic kamu araçlarına binmekten nefret ederdi.

"Peşinden gidemez miydin?" dedi babam.

"Hayır, 11 numaralı otobüslerdendi, çok hızlı gidiyordu."

"Anladım," dedi babam, çaresizlik içinde papaza baktı, papaz da ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

"Memuriyet hayatım boyunca böyle bir şey hiç olmamıştı," dedi adam. Beni neşelendirmeye yetmeyen bir bilgiydi bu.

İnsanlar oturdukları sıralarda yüksek sesle fısıldaşıyorlar ve oldukça endişeli görünüyorlardı. Amber, gıcık bir sazan balığı gibi ağzını açıp kapıyordu.

"O sersem ne işler karıştırıyor?" dedi, Cheltenhamlı hanımların edasıyla. "Ne pislikmiş!" diye ekledi, oturduğu sıradan kalkarken. "Ne bok..."

"Şşşt, lütfen, hanımefendi," dedi papaz, "Burası Tanrı'nın evi."

"Uğursuz Bernarda Alba'nın evi bile olsa umurumda değil!" dedi, arkasına dönerek. "O adam kuzenimi terk etti!"

Terk etti! Bıçak gibi içime işledi bu laf. Terk etti. Buydu işte: Terk edilmişim. Haklıydı Amber. Bir an için fikrini değiştirmeye değildi, çünkü dakikalar geçiyordu ve Dominic geri dönmüyordu ve dışarıda başka bir düğünün davetlilerinin seslerini duyabiliyordum, yani Dom dönse bile birbirimize vaatlerde bulunmaya vaktimiz kalmıyordu. Ayrıca Dominic hakkında bildiğim bir şey varsa o da kararlı biri olduğu ve verdiği kararlardan asla

dönmemesiydi.

Babam oturup başını ellerinin arasına aldı. Annemle Helen eşit derecede yıkılmış görünüyorlardı. Utancıma ortak olanların yüzlerini gözden geçirerek sıralara baktım. Nereye bakacağını bilemeyen Jack'le kıkırdamalarını gizlemeye çalışan üvey kızlarını gördüm; onların yanında tombul eliyle ağzını kapatarak dramatik bir şok tablosu çizen Melinda vardı. Wesley cık cık diyerek Deirdre'ye başını sallıyordu, Flo teyzem ağlıyordu ve kimse ne diyeceğini, nereye bakacağını bilmiyordu. Hepsi de, korkunç bir kaza manzarasından gözünü kaçırın terbiyeli insanlar gibi bana bakmamak için kendilerini zor tutuyordu. Yolda yatan bir ceset gibi hissediyordum kendimi. Çarpıp kaçılan bir ölü. Bir yerim kesilmemişti, sıyrığım da yoktu, ama herkes görsün diye kanım akmıştı.

O ana kadar Charlie'yle papaz sinirli sinirli konuşuyorlardı. Sezebildiğim kadarıyla birinin ne yapılacağına karar vermesi gerekiyordu. Charlie sorumluluğu üstlendi. Yanıma gelerek moral verircesine kolumu tuttu.

"Waldorf'a gidelim mi, Minty? Gitmek istiyor musun?"

"Ne?"

"Burada kalamayız."

"Ne? Ah... evet, kalamayız."

"Dom'un döneceğini düşünmüyorum, bir sonraki düğünün davetlileri de gelmeye başlıyor. Hep beraber Waldorf'a gidip sakinleşsek diyorum. En azından orada bir şeyler atıştırır, ne yapacağımıza karar veririz. Sence uygun mu, Minty? Unutma, bu senin günün. Ne istersen onu yaparız!"

"İmm...şey, neden olmasın?..." dedim, beni bile şaşırtan bir mantıklılıkla. Gülümsemeye çalıştığımı bile sanıyorum.

"Şokta," dedi Amber, yüksek sesle. Sonra bana sarıldı. "Şok geçiriyorsun, Minty. Merak etme, bu çok normal."

"Eminim her şey yoluna girecek, Minty," dedi Helen, elimi ellerinin arasına alarak. "Eminim Dominic kısa süreli bir... imm... bir çığlık..."

"Sanmam," dedim, sakince. "Biri fotoğrafçıyla videocuya gitmelerini söyleyebilir mi?"

"Ne utanmaz herifmiş!" dedi Amber, tekrar.

"Lütfen, hanımefendi," diye yineledi, papaz.

"Hadi Minty," dedi annem, "Otele gidiyoruz!" O ve babam, biri bir koluma öbürü diğer koluma girerek beni kiliseden çıkardılar, hastaymışım gibi. Dışarıda bekleyen Bentley de ambulansmış. Hani neredeyse arabanın tepesinde yanıp sönen mavimsi bir ışık görmeyi bekliyordum. Beynimde çınlayan sesler cemaatin şoka uğramış seslerini bastırıyordu. Neden? Neden? Neden? NEDEN?

"İmm... Bu oldukça alışılmamış bir durum," dedi Charlie, yarım saat sonra hepimiz Waldorf'taki yemek masasına otururken. Misafirlere bakarken sinirli sinirli ilgiyle oynuyordu. "Dominic'in niye bu kadar korkak davrandığı konusunda yorum yapmak istemiyorum," dedi.

"Korkak mı?" diye araya girdi Amber, suratını ekşiterek. "Korkak oğlu korkak."

"Teşekkür ederim, Amber. Dediğim gibi, Dominic'in bu sabahki davranışı hakkında fikir yürütmeyi uygun bulmuyorum," diye devam etti. "Son zamanlarda oldukça fazla çalıştığını, hatta aşırı çalıştığını söylemek dışında. Zihni çok karıştı... imm... üzerindeki baskıdan olsa gerek. En iyisi biz yemeğin tadını çıkarmaya çalışalım ve imm, şey..." giderek sesi azaldı. "...yemeğimizin keyfini çıkaralım."

Garsonlar maden suları ile geldiler -yeni koşullara göre reşepsiyon vermemeye karar vermiştik- insanlar da içtiler ve saygılı bir biçimde alçak sesle sohbet ettiler. Masaların etrafında casus gibi kafa kafaya vererek Dominic'in esrarengiz yok oluşuyla ilgili fikir alışverişinde bulunuyorlardı.

"... başka bir kadın mı var?" dediğini duydum birinin.

"... bilmem!"

"... yoksa evli miydi?"

"... sinir krizi mi?"

"... biraz kafadan kontaklı zaten."

"... ne aşağılayıcı."

"... hediyelere ne oldu?"

Ben en baştaki masadaydım, ama yeni kocamla yan yana oturmak yerine nedimem, sağdıç, ailem, ağabeyim ve kuzenimle oturuyordum. Ve maalesef Madge'le. O da Waldorf'a gelmişti.

"Eh, bari en azından yeni Windsmoor'umu giymiş oldum," dedi, memnuniyetle omzunu silkerek. "Çok pahalıya patlamıştı."

"Windsmoor mu? Vah vah!" dedi Amber, inanamayarak. Benden daha kırgın duruyordu.

"Oğlunun niçin bunu yaptığı hakkında bir fikrin var mı?" dedi babam, resmi bir nezaketle.

"Doğru olmadığını düşünmüş olduğumu tahmin ediyorum, buna devam edemezdi. Öyle sağlam bir kişiliği vardır ki."

"Kişilik mi!" dedi Amber, tükürerek.

"Amber, Amber, lütfen," dedi Charlie. "Bunun bir faydası yok."

"Bu arada tacın güzelmiş, Minty," dedi Madge.

"Teşekkürler."

"İzgara da sende kalabilir." Bu mutlu haberin farkına varamayacak kadar şok içindeydim.

"Boş ver, Minty," dedi annem, omzuma yardımsever kolunu atarak. "O adamın birinci sınıf bir düzenbaz ve soysuzun teki olduğunu düşünüyordum, zaten. Ah, afedersin Madge!" Annem kızardı. "Yirmi sekiz bin papel kaybı," diye ekledi, üzüntü içinde.

"Tek düşünebildiğin şey bu mu, Dymrna?" dedi babam, garson koca bir peçeteyi annemin kucağına sererken.

"Evsiz yarasaları ve kocalarından dayak yiyen kadınları düşünecek olursak halimize şükredebiliriz!" diye cevabı yapıstırdı annem. "Sigorta poliçesine ne oldu?"

"Charlie cep telefonundan yardım hattını aradı," dedi babam.

"Ama damadın evlilik korkusundan doğan zararları karşılamayacağı benziyor."

Böylece oturup çatal bıçakların porselenlerin üstündeki neşeli şingirtisi içinde yemeğimizi yedik, kılıç tava geldi, herkes çok beğendiğini söylediyse de ben ağzıma tek lokma koyamadım, yaylı çalgılar üçlüsü 'Tek taş Pırlanta'yı çalıyordu, ki bunun büyük bir duyarsızlık olduğunu düşündüm. Tam onlara bahşiş bırakmamaya karar verirken Charlie'nin cep telefonu çaldı. Cevap verirken ayağa kalktı.

"Evet? Evet?" dediğini duydum. Sonra da, "Bak, Dom, bunu bana söyleme, Minty'ye anlat. Onunla konuşmalısın, dostum. Ona veriyorum."

Telefonu bir cankurtaran halatı gibi yakaladım, ben de boğulan biriydim sanki. "Dom, Dom, benim. Dinle... Evet... Tamam... Teşekkürler... Hayır, Dominic kapatma! Lütfen kapatma Dom!.. Teşekkürler, Dom. Hayır, gitme, Dominic! Dur Dominic!.. Dom!!!"

Kapatmıştı. Sonunda hüngür hüngür ağladım.

"Ne dedi?" diye sordu Charlie, bir dakika kadar sonra.

"Şey dedi... dedi ki, nişan yüzüğünün bende kalabileceğini söyledi."

"Aa, nezaketinden işte," dedi Madge, iyilik dolu bir gülümsemeyle.

"Hep böyle bonkördür."

"Balayına da çıkabileceğimi söyledi."

"Gerçekten altın kalpli."

Annem Madge'e zehirli bir bakış fırlattı.

"Ama tek başıma nasıl balayına gidebilirim?" diye sızlandım.

"Ben seninle gelirim, Minty," dedi Helen.

Böylece beşe on kala Helen'la ben bir taksiye binip Waldorf'tan ayrıldık. O önceden eve uğrayıp pasaportuyla hafta sonu çantasını almıştı. Herkes bizi el sallayarak uğurladı, biraz tuhaftı ya neyse. Bu şartlarda çiçeğimi fırlatmamaya karar verdim. Düğün hediyelerimle birlikte bıraktım. Babam onları Primrose

Hill'e bırakacağını söyledi. Taksiyle Thames'ten geçerken yanımda damat yerine nedimem vardı. Sürekli düşünüyordum, 'Dominic nerede? Nerede o?' Hâlâ otobüste miydi? Olamaz. Clapham'a mı dönmüştü? Bu eylemi gerçekleştirmeye ne zaman karar vermişti? Bu sadece bir coup de theatre mıydı, yoksa bir eclairissement miydi? Neden Fransızca düşünüyordum?

"Döneceğini sanmıyorum," dedi Madge, kahvesini yudumlarken.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Charlie, ters ters. Sinirler geriliyordu.

"Bir şeye karar verdi mi asla değiştirmez," dedi kadın, permalı saçıyla oynayarak. "Dediğim gibi, öyle sağlam bir karakteri vardır ki."

"Dominic'in zavallı kişiliğini anlatıp durma," dedi Amber, kaba bulduğum bir yırtıcılıkla. "Minty'ye yaptığına baksana."

"Evet, talihsizlik," dedi Madge, üzgün bir tonda. "Ama sonradan olacağına şimdi olması çok daha iyi."

"Hayır!" dedim, kendi sesimi güç tanıyarak. "Bunu gerçekleştirmesini yeğledim, keşke evlenseydi ve yarın benden boşansaydı, böyle hissediyor idiyse."

"Ama kaybedecek çok şeyi var," dedi kadın.

"Eh, ben de bütün itibarımı kaybettim!" dedim. "Öyle aşağılayıcı bir şey ki..." diye de sızlandım, servis yapanların acıyan bakışlarından kaçınmaya çalışarak. "Ve tanıdığım herkesin gözü önünde." Tam o anda, Dominic'in Londra FM'de çalışanların yarısını çağırmaya beni razı etmesine izin verdiğime bin pişman oldum. Bu olaydan sonra, tekrar nasıl çalışabilirdim orada? Peçeteme baktım, rimele bulandığını görünce tepem attı, çünkü 24 pound ödemiştım ona ve dükkândaki kadın akmayaacağını garanti etmişti. Saatime baktım. Dörde on vardı, Paris treni ise beşi çeyrek geçe kalkıyordu.

"Bence gitmelisin," dedi babam, yeniden.

"Sen gitsene," dedim. "Annemle birlikte."

"Gidemem," dedi annem. "Salı günü Anorexia Derneği'nin

balosu var. Lord Eatmore'a göz kulak olmam gerekiyor, sponso-
rumuz o."

"Helen'la git, Minty," dedi babam. "Böylece Dominic seni ara-
mak isterse nerede olduğunu bilir."

Ah evet. Dominic her şeyi çok iyi bilir. George V. Balayı süiti. Burayı ayırtmamı istemişti, ben de gayet itaatkâr bir şekilde onun dediğini yapmıştım. Beni arayabileceği yer orası. Oradan arayıp her şeyi açıklayabilir. Hatta gelip benimle yalnız olarak konuşabilir bile. Ama içten içe bunu yapmayacağını hissediyordum, Madge'in haklı olduğunu biliyorum.

* * *

Nathaniel Hawthorne'un The Scarlet Letter'ının kahramanı Hester'e üstünde 'A' yazan bir elbise giydirilir. Zina yaptığının göstergesidir bu. Toplumsal ayıbını işaret eder. Helen ve ben Eurostar'la Kent'in dış mahallelerinden geçerken benim de üstümde, terk edilmişin 'T'si yazması gerektiğini düşündüm. Böylece önümüzdeki haftalarda insanların ha bire yanıma gelip neden gergin görüldüğümü, niye hiç yemek yemediğimi, gözlerimin niçin deli gözü gibi bir noktaya takılı kaldığını sormaları önlenmiş olurdu. Çok uzaktan okunabilen siyah bir kolluk takmayla aynı olurdu, bir iki dostça ve sempatik el kol hareketi dışında kimsenin bir şey demesine gerek kalmazdı.

Güneşli tarlalara bakarken şanssızlığımı düşündüm. Bir terörist bombasıyla ya da uçan bir ineğin çarpmasıyla havaya uçma olasılığım, evlilik töreninin ortasında kilisede yalnız kalmamdan daha fazlaydı herhalde. Sheryl von Strumpfhosen'in burcumda ne kadar şiştiğini de düşündüm: 'Hafta sonunda aşk hayatınız tırmanışa geçiyor,' diye yazmıştı. Tırmanışa geçmek mi? Sonra evlilik el kitabım Nearly Wed'i anımsadım ve keyifsiz bir gülümseme yayıldı dudaklarıma. Otelden çıkarken insanların söyledikleri bütün o hoş şevleri de düşündüm. "Moralini yüksek tut, Minty!" "Her şey çok daha iyi olacak..." "Koşa koş"

sana dönecek!" "Çok güzel duruyordun, bu arada." Hepsi utanç içinde kıvranıyordu, şaşkınlık ve kaygı içinde kaşlar çatılmıştı. Neredeyse kendimden fazla onlar için üzülmuştüm. Sonra, yalnızca kilisedekilerle sınırlı kalmadığını fark edince içime oturdum. Nişanlandığımı okuyan yüzlerce kişi vardı. Gazetelerde çıkmıştı, tabi. Telegraph'ın ve The Times'ın nişan haberleri köşelerinde. Görünmez düğün makinesini harekete geçiren ilk çarktı. Sonra da tanıdığım herkes görür diye ilanı cumartesiye koyduğuma pişman oldum. Çünkü önümüzdeki aylarda defalarca bunu açıklamak zorunda kalacaktım. "Hayır, ben hâlâ Minty Malone'um," "Hayır, sonunda evlenmedim," "Hayır. Özel bir nedeni yok, hah hah haa! Yürümedi işte." "Olur böyle şeyler," demek zorundaydım, neşeyle. "Her şeyin hayırlısı olsun." Of Tanrım. Karşıdan gelen bir servis arabasının tıngırtısıyla düşüncem bölündü.

"Lütfen bir şeyler ye," dedi Helen. "Garson geliyor." Helen kızardı.

"Koridorda mı?" dedim, umutsuzca.

"Lütfen, Minty," dedi, garson yaklaşırken. "Öğleyin hiçbir şey yemedin."

Yemek mi? Hâlâ öyle bir şok içindeydim ki, doğru dürüst nefes bile alamıyordum.

"Şampanya alır mıydınız, madam?"

Şampanya mı? Hayatım boyunca bir daha o bardağı görmek istemiyordum.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim. "Sen iç, Helen."

"Kuzu mu alırsınız ördek mi, madam?"

"İkisinden de istemiyorum, teşekkürler."

"Madam hiçbir şey almayacak mı?" dedi garson, kaygıyla.

"Hayır, almayacak. Bu arada, madam değil, ben hâlâ matmazelim."

Garson incinmiş bir edayla geri çekildi. Helen çatalıyla bıçağını eline aldı.

"Dominic'in geri döneceğinden eminim," dedi, bir kez daha

beni avutmaya çalışarak.

Helen böyledir. Çok iyi kalplidir. Çok da iyimserdir, adı gibi, Spero. "İnşallah." Aslında ailesinin düsturu Dum Spiro, Spero'dur. "Ben yaşarken döner, inşallah." Evet, Helen'in her zaman umutlu olduğunu düşünürüm, ama bugün yanıyordu.

"Dönmeyecek," dedim. "Hiçbir şey için fikrini değiştirmez o. Bitti, Helen. Artık bitti."

Helen başını sallayarak belki bininci kez mırıldandı, "İnanılmaz." Sonra da beni neşelendirmek için kadın dergilerinde okuduğu başka evlilik kâbuslarını anlatmaya başladı. Bir transseksüelle evlendiğini keşfeden damat; konuşmayan sağdıç; kına gecesi partisinde tanıştığı kadınla kaçan gelin; çöken ya da uçan cadılar. Helen bir uzmandı. Her şeyi biliyordu.

"Tören korkağını duydun mu?" dedi, Bordo şarabını yudumlarken.

"Hayır."

"Reigate'deki bir resepsiyonda beş hayatı olduğunu ileri sürmüş."

"Ne korkunç."

"Bir de Maidstone'daki bir düğünde çıkan kavga var."

"Sahi mi?"

"Gelin düğün gecesini hapiste geçirmiş."

"Aman Tanrım!.."

"Ya Kent'te aynı gün evlenip boşanan kadına ne dersin?"

"Olamaz!"

"Birisinde de bir damat 'evet' demiş ve arkasından yere düşüp ölmüş. Düğünün stresinden."

"Aman Tanrım..."

"Bir tanıdığımın büyükannesi de düğün yemeğinde nalları dikmiş."

"İnanmıyorum."

"Konuşma yapılırken başı meyveli jölenin içine düşmüş."

"Korkunç," diye mırıldandım. Helen iyi niyetli olsa da bu düğün günü felaketleri asabını bozmaya başlıyordu. Paris istas-

yonuna vardığımızı memnundum.

"Evet, her işte bir hayır vardır," dedi, trenden inerken. "Başka biriyle tanışacağından eminim, yani Dominic dönmezse," diye ekledi, çabucak.

Ben de, evet belki biriyle tanışabilirim diye düşündüm. Nancy Mitford'un *The Pursuit of Love*'daki kahramanı Linda gibi, tam şuracıkta, Gare du Nord'ta, yakışıklı bir Fransız aristokratıyla karşılaştırdım belki. Bu pek muhteşem olurdu. Ama son-suza kadar uzayan taksi kuyruğundan başka görünürde hiç aristokrat yoktu.

"Le George V, s'il vous plait," dedi Helen, şoföre. Sonuna kadar açık camlardan gelen benzin, tütün ve pissoir karışımı keskin Paris kokularını içimize çekerek hızla yol alıyorduk. Rue La Fayette'in altında Opera Binası vardı, bir düğün pastası kadar süslü ve düşsel duruyordu, umutsuzluğa düştüm. Sonra Place de la Concorde'u geçip gürültülü Champs Elysees'ye girdik.

"Cennet Bahçeleri," dedim, acıyla. Bir gelinlikçi dükkânının vitrininin görüntüsü içimi burktu. Derken, beyaz kurdelelerle donatılmış bir gelin arabası yanımdan geçerken kusacağımı hissettim. İleride devasa Zafer Anıtı duruyordu. St Bride'daki felaketimden sonra benimle dalga geçiyor gibiydi. Şoförün Beşinci George Caddesi'ne sapmasıyla artık anıtı göremediğimize sevindim.

"Tebrikler, Madam Lane!" dedi, kapı görevlisi, gözleri parlayarak. "Dört Mevsim George V Oteli sizi ve eşinizi en içten dilekleriyle kutlar! Imm, Mösyö Lane, geliyor mu madam?"

"Hayır," dedim. "Gelmiyor. Bu arada, ben de hâlâ 'matmazel'im." Valizlerimize yardım etmesi için komiyi çağırırken kapıcının yüzü kızardı.

"Ah, anlıyorum," dedi, kayıt formunu imzalamam için uzattırken. "Alors, üzülmeyin. Siz İngilizlerin dediği gibi."

"Üzülüyorum," dedim. "Çok üzülüyorum. Ama bu geziyi harcamamaya ikna edildiğim için onun yerine nedimemle geldim." Helen aksi bir suratla kapı görevlisine gülümsedi.

"Eh bien, neden olmasın?" dedi adam. "Balayı süiti sekizinci katta, matmazel. Asansörler şurada, sağınızda. Umarım iyi vakit geçirirsiniz."

"Pek sanmıyorum," dedim. "Bu şartlarda."

"Ve lütfen unutmayın, madam..."

"Matmazel."

"Her an emrinizdeyiz," diye devam etti. "George V Otelinde isteklerin büyüğü, küçüğü ya da olanaksızı yoktur."

"Peki, o zaman nişanlımı geri getirebilir misiniz?"

"Personelimiz gece gündüz emrinizdedir."

"Kiliseden kaçtı gitti."

"Bavullarınızı yerleştirmek için yardıma ihtiyacınız olursa..."

"Bütün tanıdıklarımın gözü önünde..."

"Ya da yıkanmasını, ütülenmesini istediğiniz bir şey olursa..."

"Öyle aşağılayıcıydı ki..."

"Memnuniyetle yerine getiririz."

"Korkunçtu."

"Ne zaman isterseniz."

"Berbattı."

"Her saat buradayız."

"Dehşetti," diye fısıldadım. "Dehşet."

"Evet, matmazel."

Mermer resepsiyon masası bulanıklaşmaya başlamıştı. Helen'in yavaşça kolumu tuttuğunu hissettim.

"Hadi Minty," dedi. "Gidip odayı bulalım."

Suite oda demek St Paul Katedrali'ne kilise demek gibiydi. Yatak odası, içinde yürünebilecek koskoca bir gardırobu olan, altı metre uzunluğunda bir odaydı. Ayrıca özel bir salonu, kocaman bir banyosu, ayrı bir duşu ve terası vardı. Duvarlar açık sarıydı ve her yer antikalarla doluydu. Tavandan sarkan kristal avizenin ışıltılı damlaları gözyaşlarını andırıyordu.

"Çok hoş," dedim, koskoca yatağa gömülerek. Pembe güller ve soğuk şampanyadan oluşan tebrik buketine baktım. "Çok hoş," dedim, yeniden. "Öyle hoş ki..." Elime sıcak bir gözyaşı düştü.

"Ah, Minty," dedi Helen, o da ağlamak üzereydi.

"İnanılmaz," dedi, bana sarılarak. "Kesinlikle inanılmaz bir şey."

"Evet," diyerek boşaldım. "Ama gerçek. Yaptı işte. Ve ancak şimdi anlaşıyor."

"Ama niçin yaptı bunu?" dedi, başını iki yana sallayarak.

"Bilmiyorum," diye hıçkırdım. "Bilmiyorum."

"Ah Minty, iyi ki kurtuldun," dedi, gözyaşlarını içine akıtmaya çalışarak. "Bu kadar korkak ve adi bir adamı istemezdin, herhalde. İyi ki kurtuldun," dedi, defalarca, öfkeyle.

Sürekli bunu duyacağımı düşündüm, defalarca. Herkes bunu söyleyecekti: "İyi ki kurtuldun, Minty. İyi ki." Bir işe yaramasa da, söyledikleri doğru olacaktı. Bir adamın nişanı atması bile yeterince kötü bir davranış sayılırken kiliseden kaçması? İnsafsızlık! "İyi ki kurtuldun," diyecekti bana herkes, kendinden emin bir biçimde. "Ne namussuz!" diye ekleyeceklerdi ardından. Of Tanrım!..

Helen ayağa kalkıp iki kanatlı kapıyı açtı. Ben de peşinden terasa çıktım. İki köşede sardunyalılarla dolu sevimli saksılar duruyordu. Balkonun demir parmaklıklarına beyaz saten kurdeleler geçirilmişti. Beyaz Şam işi bir örtünün üstünde gümüş çatal bıçaklar, parlak porselenler, mumlar ve çiçekler içinde iki kişilik bir sofraya kurulmuştu. Romantik bir akşam yemeği için mükemmel bir dekor. Dayanamadım.

"Masayı toplamalarını söyleyeceğim," dedim, umutsuzca. Sonra oturup manzarayı seyrettim. İleride, sağda Eyfel Kulesi vardı, döküm oyma işleri dantel gibi aydınlatılmıştı. Solumuzda Amerikan Katedrali'nin sivri çatısı görünüyordu, daha ötedeysse Les Invalides'in altın varaklı kubbesi. Sonra Pont de l'Alma gözüme ilişti ve Prenses Diana'nın öldüğü tünelin sonsuz alevi. Daha kötü şeyler de olabiliyor, diye düşündüm kendi kendime, birden sarsılarak. Benimki korkunçtu evet, ama kimse ölmemişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
"Atlatacağın bunu, Minty," dedi Helen, sakınca. "Şimdi ina-

namazsın, ama atlatacaksın. Bir gün yeniden mutlu olacağını biliyorum." Bunu söyledikten sonra parmağındaki altın yüzüğü akşam güneşinde parladı.

"Dum Spiro, Spero," dedim kendi kendime. Evet. Nefes aldığım sürece, umudum var.

"Audrey Hepburn burada kalmış," dedi Helen, heyecanla, ertesi sabah otelin yemek salonunda. "Greta Garbo da. Sophia Loren de. Ve Jerry Hall."

"Ve Minty Malone," diye ekledim, buruk bir sesle. "Dünyaca ünlü 'terk edilmiş' ve Miss Havisham Anıtı Ödülü birincisi."

Uykusuzluk beni huysuz ve küçümser kılmıştı. Helen'in yataktaki varlığı değildi beni rahatsız eden, yatak öyle genişti ki onu fark etmemiştim bile. Sadece uyuyamayacak kadar gergindim. Bu yüzden saat ikide kalkıp geceliğimle odanın içinde, ellerimi Lady Macbeth gibi sıkarak dolanıp durmuştum. Sonra resepsiyonu aradım.

"Evet, matmazel?" dedi, aynı görevli.

"Her zaman arayabileceğimi söylemişsiniz, değil mi?" diye fısıldadım.

"Evet, hanımefendi."

"O halde bana bir şey getirebilir misiniz?"

"Elbette, hanımefendi. George V'te hiçbir isteğin büyüğü, küçüğü ya da olanaksız yoktur."

"Öyleyse bana Charles Dickens'ın Büyük Umutlar'ını getirebilir misiniz? İngilizcesini lütfen," diye ekledim.

"Bunu ne zaman istiyorsunuz, madam?"

"Şimdi."

"Eh, bien sur... ufak bir kütüphanemiz var. Hemen bakarım."

"Teşekkür ederim."

Beş dakika sonra kapı çaldı ve deri ciltli kitabı elinde sınıksı tutan bir komi belirdi. Ona yirmi frank verdim. Sonra salona oturup aradığım şeyi buluncaya kadar ince sayfaları çevirdim.

(Miss Havisham) pahalı kumaşlarla giyinirdi, satenler, dan-

teller, ipekler, hepsi de beyazdı. Ayakkabıları beyazdı. Başından sarkan uzun beyaz bir duvağı, saçında da gelin çiçekleri vardı. ama saçları beyazdı... Görüş alanım içinde beyaz olması gereken her şeyin, uzun zaman önce beyaz olduğunu, artık ışıltısını yitirdiğini, sarardığını ve renginin attığını gördüm. Gelinliğin içindeki gelinin, elbisesi ve çiçekleri gibi solmuş olduğunu, sadece çukura kaçmış gözlerin parlaklığı dışında hiçbir parlaklığın kalmadığını gördüm. Gelinliğin yuvarlak vücutlu bir genç kadın tarafından giyilmiş olduğunu, ama şimdi bir deri bir kemik kalmış bir bedene bol geldiğini gördüm...

"Kendini nasıl hissediyorsun, Minty?" dediğini duydum Helen'in.

"Nasıl mı hissediyorum? Biraz canım sıkkın." Yeni, alaycı hoppalığına şaşıyordum. "Yeni bir gelin kıyafeti tasarlayacağım," diye ekledim.

"Sahi mi?"

"Evet. Anti-nikâh takacağım adını."

"Ah, Minty."

Yemek salonuna bakınca midem bulandı. Âşıklarla doluydu etraf. Müstakbel kocanız tarafından terk edildiğinizde ihtiyacınız olan şeyin ta kendisi. Gözlerini birbirlerinden ayırmayarak masaların altından birbirlerinin ayak bileklerini okşarken hepsi de sekse doymuş görünüyordu.

"Neden bir şeyler yemiyorsun?" dedi, Helen.

"Yiyemiyorum."

"Hadi, yemeğe çalış," dedi, çörek sepetini bana doğru uzatarak.

"Mümkün değil," dedim. Mümkün değildi. Hayatımda hiç diyet yapmadım. Yapmak zorunda kalmamıştım. Ama şimdi, sanki biri beynimdeki 'yemek' musluğunu kapamış gibiydi. Çörekler, içimde uyandırdıkları isteğe rağmen plastikten yapılmışlar sanki. Tek yapabildiğim birkaç yudum şekerli çay içebiliyordum.

"Bugün ne yapalım?"

"Bilmem," dedi Helen. "On iki yaşımdan beri Paris'e gelmiyorum."

"Ben burayı iyi bilirim," dedim. "Daha önce on bir kez geldim, aslında."

"Minty," dedi Helen, çikolatalı kruvasanını büyük bir dikkatle yerken, yavaşça. "Neden bu kadar sık geldiğin bir yeri balayı için seçtin?"

"Ben seçmedim. Dominic seçti. Ben Venedik'i tercih ederdim," dedim, omzumu silkerek devam ettim, "Ama Dom, Venedik'e tren yolculuğunun çok uzun süreceğini söyledi, o yüzden Paris oldu."

"Anladım," dedi Helen, şeytani bir ifadeyle. "Senin nezaketinden."

"Ve Paris tabi ki çok güzel bir şehir."

"Minty!.." dedi Helen, özenle. Çay kaşığıyla oynuyordu.

"Evet?" Neden bana öyle bakıyordu?

"Minty," diye başladı yeniden, "Umarım söyleyeceğimi yanlış anlamazsın, ama hep Dominic'in istediği şeyleri yapmış gibisin."

Birkaç saniye bunu düşündüm.

"Evet," diye onayladım. "Sanırım öyle oldu."

"Neden?"

"Neden mi?" Neden mi? Bana bunu sormak zorunda mıydı?

"Çünkü onu sevdim," dedim. "O yüzden. Ve çünkü..." Boğazımın sıkıştığını hissettim. "... onun mutlu olmasını istedim."

Helen başını salladı. "Peki, bugün ne yapalım?" dedi, çabucak konuyu değiştirerek.

"İstedğin her şeyi yapabiliriz," dedim, bitkin bir sesle. "Turist olalım."

Olduk da. O ilk sabah Seine Nehri'nin kıyısı boyunca yürüdük, sonra Jardin des Tuileries'i geçerek Rue de Rivoli'ye gittik. İnsanlar ya sütunlu pasajların altında geziniyor ya da dışarıdaki ılık güneşte sigara içiyorlardı. Cam piramidi görünce Helen'in ağzı açık kaldı, üçgen pencereleri öğle güneşinde ıslık ıslık parlıyordu.

"İnanılmaz bir şey!" dedi. "Dev bir elmasa benziyor."

"Evet," dedim, ifadesizce. Durmadan sağ elimdeki, hâlâ takmakta olduğum, tek taş nişan yüzüğümle oynuyordum.

"Hadi Mona Lisa'yı bulalım," dedi Helen, içeri girerken. Geniş tirabzanlı merdivenlerden Denon Wing'in birinci katına çıktık. Boticelli, Bellini ve Caravagio'nun resimlerinin ve Giotto'nun sunak arkası tablolarının önünde durduk. Bir salonda Veronese'in bir resmi vardı, o kadar büyüktü ki bir duvarı kaplıyordu.

"Bunun adı 'Cana'da Düğün' müş," dedi Helen, rehber kitabına bakarak. "Bu İsa'nın şarap bittiğinde gerçekleştirdiği ilk mucize-siydi, değil mi?"

Müstakbel kocam kaçtığı anda İsa'nın benzeri bir keramet gösterebilmiş olmasını dilerdim. Değerli resimlerle parıldayan uzun, camlı bir koridordan geçtik. Sipsivri oklarla vücudu delik deşik olmuş Mantegna'nın şehidi St Sebastian bile benden daha fazla acı içinde olamazdı. Benim cam kırıklarım psikolojikti, ama daha az keskin değillerdi.

İşaretleri izleyerek altıncı odanın kurşun geçirmez camının arkasında duran Mona Lisa'yı bulduk. Bir grup insan önünde durmuş, erişilmez tebessümünü tartışıyordu.

"Ah, ne sevimli!"

"Che bella ragazza."

"Sie ist so schone."

"Gerçek sanat bu işte. Sanat bu."

"Elle est si mystérieuse, si triste."

"Biliyorsun, çocuğu henüz ölmüştü."

"Tanrım, ne kötü," dedi Helen. Sonra rehberden giriş bölümünü okudu.

"Leonardo bu portreye başladığında genç kadın bebeğinin yaşı içindedir; bu yüzden başının üzerinde siyah bir örtü vardır. Kadının moralini yükseltmek için Leonardo atölyeye müzisyenler ve soytarılar getirmiştir. Bunların komiklikleriyle kadının dudaklarına bir gülümseme yayılır, portreyi ünlü kılan o tarif edilmez acı ümitsizlikten kurtulma arzusu - https://rantey.org

"Kendisini en kötü hissettiği zamanda bile," diye ekledi Helen, "Gülümseyebilmiş."

Ben de böyle yapacağım, diye düşündüm. Kendi kurşun geçirmez camının arkasına gizleneceğim. Ve gülümseyeceğim. Böylelikle kimse acımı fark etmeyecek. Bunu uygulamaya karar verdim. Omuzlarımı dikleştirip başımı kaldırdım. Gözlerimi daha çok açtım ve gülümsemeye çalıştım. İşe yaramaya başladı, çünkü etrafa bakarken genç bir adam gözüme ilişti ve hiç ummadığım halde bana gülümsedi. Charlie'nin kilisedeki güzel gülüşü aklıma geldi. Ve birden gülümseyenin Dominic olmasını istediğimi fark ettim. Ve şimdi neden gülümsememiş olduğumu biliyordum.

"İyi ki kurtuldun," dedi Helen, tekrar, aşağı inerken. Yanıtlayacak halim yoktu. Hiçbir şeye kızacak enerjim kalmamıştı. Hâlâ şoktaydım.

"Peki niçin bu kadar ileri gitti? Bu kadar ileri gittikten sonra 'hayır' demek."

"Risk içinde çalışıyor," dedim, kâbus gibi bir ifadeyle. "Ufak ayrıntılarla mutsuzdu, bu yüzden anlaşılmaya girmemekte karar kıldı. En uzak olasılıkları değerlendirdi."

"Tamam da niye mutsuzdu?" dedi Helen.

"Bilmiyorum," dedim. "Bilmiyorum."

"Ne alçak," dedi Helen. "Sözünde durmadığı için ona dava açmalısın."

"İngiliz yasalarında böyle bir şey yok."

"O zaman, düğün masraflarını ödet."

"Hayır, onursuzluk olur bu."

"Ben olsam avukata bildirirdim," dedi. "Ve bütün müşterilerinin önünde iki paralık oluşunu hayal ederdim. İnşallah hepsi onu bırakır," diye bağırды.

"Bırakmazlar," dedim. "Bıraksalar bile hemen yenilerini bulur. Dominic çok inandırıcıdır." Dominic'in ikna gücü gerçekten çok ünlüydü. Bir keresinde hayvan sahibi olmayan bir kadına mükemmel bir biçimde Hayvan Koruma Polisi satmıştı. Evet,

Dominic hayatını gayet güzel idare ederdi, ama ben edebilir miydim?

Sonraki iki gün hayal meyal şehirde dolanarak geçti. Musee d'Orsay'ı, the Bois de Boulogne'u ve Pere Lachaise mezarlığını gezdik. Pere Lachaise'ın fazla acıklı olacağını sanmıştım, halbuki olmadı, şaşılacak kadar mutlu bir yerdi, ünlü ölülerin arkadaş canlısı küçük kalesine benziyordu. Colette'in mezarını bulduk, Balzac'inkini de ve Chopin'inkiyle Oscar Wilde'inkini. Ve tabi kırmızı güller, mumlar ve sigara izmaritleri ve boş viski şişeleri saçılmış Jim Morrison'ın mezarını.

Ertesi gün, son günümüzde, Eyfel Kulesi'ne yürüdük. Pillier Ouest'te seyyar satıcılar bize hediyelik eşya satmaya çalışırken bir saat kuyrukta bekledik. "Paris'teki günlerinizin anısına," diye dileniyordu bir tanesi.

"Asla unutamam," dedim. Biletlerimizi aldıktan sonra asansörün şingirtti sesleriyle göğe yükseldik. Ha babam yukarı çıktık. Viktorya dönemi maden ocaklarının gibi koskoca çarklar gıcırdayarak dönüyordu. İlk katı geçtik, sonra ikinciyi, oyma dökümün içinden en üst kata çıkarken kulaklarımız tıkandı. Manzara platformuna çıktığımızda yerden 276 metre kadar yüksekteydik. Rüzgâr saçlarımızla giysilerimizi uçuruyordu. Burada biraz taşkın bir atmosfer vardı. Manzarayı seyreden insanlar ağzı bir karış açık, sırtıyorlardı. Gözleri yerinden oynamıştı. İntihara karşı konan tel örgülerden bakan genç bir çift kakhahayla birbirlerine sarıldılar. Tam altımızda, sola doğru, yeşil keçeden yapılmış gibi duran bir futbol sahası vardı. Oyuncular karınca gibi sağa sola koşuşturuyorlardı, seyircilerin bağırışmalarını duyabiliyorduk. Önümüzde Palais de Chaillot ve kahverengi, uzun Seine Nehri uzanıyordu. Kıyı boyunca karaya bağlı mavnalar sallanıyor, nehrin dalgaları pencerelerine vuruyordu. İleride, sağımızda Montmartre ve Sacre-Coeur'un narin kubbeleri görünüyordu, daha da ilerimizde, epeyce ötede La Defense'de modern bir Kulepi Anıdı. Bütün şehrimizin altın-

da, puslu bir karbon monoksit örtüsüne bürünmüştü. Duyabildiğimiz tek şey, ılık gibi esen rüzgârla milyonlarca arabanın uğultusuydu.

"Bak, ne kadar uzakları görebiliyoruz!" dedi, Helen, heyecanla. "Elli milden fazla olmalı!"

Ufuk mesafesi gerçekten de içimi açtı, başımı döndürdü. Emily Dickinson'ın bir şiiri aklıma geldi: 'Deniz bölünmeli sanki/ öte denizi göstermeli... Ötesi...' Ben de bunu yapmayı düşündüm. Doğruca ufka gideceğim, uzaklara, kilisede olanların çok uzağına. Dominic'in kaçışının hayatımın belirleyici olayı olmasını reddediyorum. Bir adamın onurumla ve benlik duygumla oynamasına izin vermeyeceğim. O anda, içler acısı kutsal emanet Miss Havisham'ın tam tersi olmaya karar verdim. O kendisini evine gömmüştü, gelinliği de kefeni olmuştu. Ama benim gelinliğim, içinden çıkacağım kozam olacaktı, yeniden doğacağım kabuğum. Rüzgâr yüzüme vurup gözlerimi yaşartırken bunu atlatacağıma yemin ettim. Yeni Minty. İstirabımı bir katalizöre dönüştürmeliyim... Yapmam gereken şey bu.

Birden başım döndü. Yükseklikten olabilirdi, ya da tuhaf perspektiften veya yemek yememekten. Korkuluğa tutunup gözlerimi kapattım. Sonra palanganın gıcırdayan sesi asansörün geldiğini duyurdu. Boğuk bir şıkırtıyla kapılar açıldı. Yeni bir turist grubu dışarı boşaldı. Helen'la asansöre bindik ve yere inmeye başladık.

"Şimdi nereye?" dedi, Helen, kalabalığın içinde hafif yalpalayarak yürürken.

"Latin Mahallesi?"

"Tamam."

"Lüksemburg Bahçeleri'nde ufak bir gezinti?"

"Güzel. Nasıl gidiyoruz oraya?"

"Hadi metroya binelim," dedim.

Champs de Mars istasyonunun merdivenlerinden inerken metronun nemli ve yağlı kokusu üstümüze sindi, bir de keman sesi. Gür ve tatlı bir sesi vardı, tünele girdikçe ses yükseldi. Ari-

adne'nin ipliğiymiş gibi bu sesin peşinden gitmek istedim. Yolun yarısında sesin kaynağını bulduk. Yırtık pırtık, siyah ceketli yaşlı bir adam bal rengi bir keman çalıyordu. Seyrek kır saçlıydı. Kâğıt gibi incecik ellerinin üzerindeki damarlar soluk mavi tellere benziyordu. Yetmişli yaşlarının sonunda olmalıydı, belki de daha yaşlı. Müziğe eşlik etsin diye seyyar bir kasetçalar koymuştu yanına. Schubert'in *Ave Maria*'sını çalıyordu. Otomatik olarak adımlarımızı yavaşlattık. Parçayı bitirdi, bir an durdu ve sonra tanıdık bir eski şarkıya başladı. Dinlemek için durduğumuzda şarkının sözleri aklıma geldi.

I see trees of green, red roses too...

"Ne güzel," dedi, Helen.

I see them bloom, for me and you...

"Çok hoş," dedi, yine.

And I think to myself, what a wonderful world.

Keman kutusu ayaklarının yanında açık duruyordu. Siyah keçenin üstüne atılmış birkaç bozukluk parlıyordu.

I see skies of blue, and clouds of white...

Ceketimin cebine elimi sokup 50 santim çıkardım. Yetmezdi.

Katiyen.

The bright blessed day, the dark sacred night...

Kâğıt para için çantamı açtım.

And I think to myself, what a wonderful world.

Yirmi frank? Bu iyiydi. Ya da belki elli. Veya yüz? Alt tarafı on pound ediyordu.

I see friends shakin' hands, sayin', 'How do you do?' They're really sayin', 'I love you.'

Dominic de bana evlenme teklif ettiğinde böyle söylemişti. Ama gerçek değilmiş. Şimdi anlıyorum. Sağ parmağımın ışıltıya pırlanta yüzüğüme baktım. Taşın kesik yüzeyleri buz gibi çakıyordu.

I hear babies cry, I watch them grow,

They'll learn much more than I'll ever know.

Bir an duraksadıktan sonra yüzüğü çıkardım ve kutunun

içindeki bozuk paraların arasına koydum.

And I think to myself, what a wonderful world.

"Merci, madame," dediğini duydum, sokak çalgıcımızın. "Merci, madame. Merci." Adam şüpheyle baktı, ben de gülümse-dim. Sonra dönüp yürüdük.

"Emin misin?" dedi Helen, bana bir mendil uzatırken.

"Evet," dedim, sessizce. "Eminim."

And I think to myself...what a wonderful world.

"Ne olağanüstü bir yer," dedi Helen, yarım saat sonra, akşamüstü güneşinde Lüksemburg Bahçeleri'nde gezerken. Çınar ağaçlarının altında orta yaşta erkekler satranç oynuyorlardı; insanlar çimenlerin üzerinde köpeklerini gezdiriyorlar ve çocuklar bir gösteri havasıyla yo-yolarını hızlı hızlı ileri geri atıp çekiyorlardı. Yürüme yolları güllerle donatılmıştı ve uzaktan tenis top-larının pat küt sesleri geliyordu. Helen rehber kitabına baktı.

"Isadora Duncan burada dans etmiş," dedi. "Ernest Heming-way de sık sık buraya gelip güvercinlerin resmini çekermiş."

"Ne güzel."

Sarayın önündeki sekizgen havuzun yanından geçip kestane ağaçları olan caddeye yürüdük. Fazla kilolarından kurtulmaya çalışan koşucular yanımızdan geçiyor, güneşlenenler ve kitap-kurtları parktaki banklara yayılmış oturuyorlardı. Etrafta küçük köpekler havlıyor, kuşlar cıvı cıvı ötüyorlardı. Bu telaşsız hayat, kent merkezinin dumanlı caddelerinden kilometrelerce uzak-taydı. Bir an durup salıncaklarda sallanan çocukları seyrettik.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordum, Helen'a.

Omzunu silkti. "Belki... Bilmiyorum," diye içini çekti. "Doğru adamı bulursam evet. Ama yine de, daha en azından üç dört yıl istemiyorum. İşlerim başımdan aşkın," diye ekledi, parktan çıkarken sevinçle. "Biliyor musun, Minty, ben aslında bekârlığı seviyorum."

"Keşke ben de sevseydim," dedim ve saatime baktım. Yediye geliyordu. Yiyecek bir şeyler almaya karar verdik.

"Chez Marc" yazıyordu, Rue de Tournon'un ötesindeki dar,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

parke taşlı bir sokaktaki barın üstünde. Dışarıdaki bütün masalar kaldırılmıştı, biz de içeri girdik. Beyaz önlüklü garsonlar parmaklarının uçlarındaki tepsilerle sanki görünmez patenler takmış gibi bir o yana bir bu yana uçuşuyorlardı. Barın içinde beyaz bir duman tabakası vardı. Tabak çanak ve kesik kesik erkek kahkahaları geliyordu kulağımıza. Mantarların üstünden çıkarılan jelatinlerin hışırtılarını bile duyabiliyorduk. Pencerenin yanında langırt oynanıyordu. Top masanın üstünde kayarak ilerlerken dört genç adam kolların üzerine eğilmişti.

"Bunu oynamaya bayılırdım," dedim, biramızı yudumlarken.

"Küçükken, tatile gittiğimizde oynardım. Oldukça iyiydim."

Oyuncular tezahüratta bulunuyor, penaltılara itiraz ediyorlardı ve her golde avaz avaz bağınıyorlardı.

"Hhors-jeu!"

"C'est nul!"

"Veux-tu!"

"Fransız erkekleri ne kadar yakışıklı, değil mi?" dedi Helen.

"Aah! Putain!"

"Espece de con!"

"Özellikle, şu, oradaki."

"İbnelik bu!" diye bağırды çocuk, hiç de Fransız olmayan bir tarzda. "İbnelik yok. Topu dümdüz atman gerekiyor. Anladın mı?.."

"Bof!" dedi rakibi. "Alors..."

"Topa vurmak için de sadece beş saniye düşünme hakkın var! Tamam mı? Cinq secondes!"

"D'accord, d'accord! Aman ne adil oyun!" diye söylendi rakibi, ters ters.

Bir serbest vuruş hakkı kazanılmıştı. Hızlı bir bilek büküşüyle top ağlara girdi.

"Gool!" dedi, Helen, el çırparak. Kendini tutamamıştı. Hepsini dönüp gülümsedi. Benim ise tepki gösterecek halim yoktu. Sonra garsonlar bardaklarımızı getirdi. Oyundan önceki gerginlikten sonra rakipleriyle el sıkışıp çıkarken makarnamın yi-

yebildiğim kadarını yedim. İngiliz çocuk masada kaldı. Çaktırmadan ona baktım. Helen haklıydı. Oldukça yakışıklıydı, üstelik gösteriş yapmıyordu. Saçları koyu ve biraz fazla uzundu. Dürüst ve nazik birine benziyordu. Kot pantolon, Timberland ve epeyce solmuş yeşil bir gömlek vardı üstünde. Hiç beklemediğim şekilde dönüp bize baktı.

"Vous voulez jouer?"

"Efendim?"

"Oynamak ister misin?"

"Ah, hayır, teşekkürler," dedim, acı bir gülümsemeyle. "Son zamanlarda yeterince penaltı yedim."

"Hadi," dedi, "Eğlenceli oluyor."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Ama arkadaşım! Benim iki kişiye ihtiyacımız var," diye belirtti.

Hayır anlamında başımı salladım. "Üzgünüm, ama hakikaten oynamak istemiyorum," diyerek Helen'a baktım. Yüzünde garip bir ifade vardı.

"Sen oyna," dedim ona.

"Sensiz oynamam."

"Hadi oyna. Ben de seyredirim."

"Hayır, beraber oynayacağız."

"Hayır, oynamayacağız, çünkü istemiyorum."

"Ben oynarım, ama sensiz oynamak istemiyorum. Hadi, Minty."

"Ne?" Niye ısrar ediyordu?

"Hadi," dedi Helen, yeniden. Ayağa kalkmıştı. "Oynamak isteriz, aslında," dedi, bizi bekleyenlere.

Of Tanrım! Bir türlü kaçamıyordum. Masanın arkasına sıkışıp kalmıştım. Birden İngiliz çocuk yanıma gelip elini uzattı.

"Gel, oyna," dedi. Ona baktım ve istemeye istemeye elimi uzattım.

"Ben, Joe," dedi, beni ayağa kaldırırken. "Ya sen?"

"Minty. Yani Minty Malone," dedim. "Lane değil."

Alaycılığım beni şaşırttı. Sanırım Joe'yu da şaşırtmış olmalı ki bana biraz hayretle baktı. Helen çoktan langırt masasında adı Pierre olan Fransız çocukla eşleşiyordu.

"Forvet olmak ister misin?" dedi Joe.

"Ne?"

"Orta sahada oynamak?"

"Ah, hayır. Defans oynamayı tercih ederim."

"Tamam. Döndürmek yok, anlaştık mı?" Boş boş baktım. "Kolları döndürmek yok," diye uyardı. "Bu hile olur." Başımı salladım. "Çılgına dönmek de yok."

Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

"Bu, kendi tarafına doğru gitsin diye kolu döndürerek yeni bir topu içeri atmak. Bu olmaz." Küçük futbolcu heykellerine baktım. Metal çubukların üstüne yapışık kırmızı ve sarı süveterli yirmi iki adam boş boş bakıyordu. Benim gibi boş ve cansızdı bakışları.

Kolları tuttuk. Pierre parayı attı ve top ortaya çıktı. Topu iki sahanın ortasına koydu, ısıklık çaldı ve oyun başladı. Pierre'le Joe topu ele geçirmeye çalışırken top sekerek benim hafbekime geldi. Topu durdurdum, sonra Joe'ya attım. Joe kolu kaldırıp topun arkasına oyuncunun ayağını dayarken gerilim arttı, sonra vurdu! Ve gol.

"Büyük bir takım çalışması, Minty," dedi. "Müthiş!"

Gururla gülümserken yüzüm kızardı, kendime rağmen moralimin yükseldiğini hissediyordum. İki dakika sonra Pierre beraberlik sağladı. Benim hatamdı. Kale gayet iyi korunmasına rağmen kalecimi yeteri kadar hızlı hareket ettirmedim. Dünya Kupasında İngiltere'nin Arjantin karşısında penaltı atışını kaybettiği zamanki David Seaman gibi hissettim kendimi.

"Özür dilerim," diye homurdandım.

"Boş ver," dedi Joe, gülerek. "Yine de kazanacağız."

Joe'yla Pierre top için savaşıırken kalbim küt küt atıyordu. Top sahada hızla dolanırken hem heyecan artmıştı hem de konsantre olmak zordu, çünkü Joe sürekli konuşuyordu.

"Ne iş yapıyorsun, Minty?"

"Ah, imm...radio muhabiriyim," dedim, konuşurken bir yandan oyuna konsantre olabilmesine şaşarak. "Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum, nezaketen.

"Ben yazarım," diye yanıtladı. "Nerede çalışıyorsun?"

"Londra FM'de. Capitalise adlı bir magazin programında."

"Ah, onu biliyorum. Günlük olaylar ve filmler." Birden Helen'in hafbeki öyle sert vurdu ki top sahadan dışarı zıpladı. Helen topun peşinden giderken oyun birkaç saniye durdu.

"Capitalise'i severim," dedi Joe. "Epey dinlerim onu."

"Londra'da mı yaşıyorsun?" dedim.

"Zaman zaman," dedi. "Burada bir yaz okulunda yaratıcı yazarlık kursu veriyorum, ama ekim ortasında Londra'ya dönmüş olacağım. Nerede kalıyorsun?"

Neden bunca soru, diye merak ettim. Sonra Helen topla geri geldi.

"Tamam, içeri at!" dedi Pierre.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu tekrar Joe, top masada zıplarken.

"Imm, George V'te," dedim. Neden orada kaldığımızı açıklamak istemedim. Alçak sesle uzun bir ıslık çaldı ve topu bana attı.

"George V ha! Vay vay vay!"

"Sadece dört gün," dedim, Pierre'in forvet oyuncusuna karşı kalecimi karşı atak için harekete geçirdim.

"İyi koruma, Minty!" diye bağırды Joe. "Ne zaman dönüyorsunuz?"

"Yarın. Yarın sabah."

Neden bu kadar meraklıydı? Adamı tanıımıyordum bile. Topu kaleye attı. Top içeri girdi.

"Teşekkür ederim! İki-bir," dedi yüksek sesle. "Seni arayabilir miyim?" dedi birdenbire, Helen yeni topu koyarken.

"Ne?" dedim, oyun yeniden başlarken.

"Seni arayabilir miyim?" diye yineledi. "Londra'ya döndüğümde arayabilir miyim seni?"

"Şey, bilmiyorum," dedim, şaşırarak.

"Langırt oynayabiliriz," dedi. "Kick Kafe'de oynayabiliriz."

"Ah." Ne haddini bilmez ve ne can sıkıcı diye düşündüm. Beni tavlamaya çalışıyordu. Tanımadığı kadınlara hep böyle yaptığı belliydi. Buna gerek olmadığını düşündüm, öfkeyle. Yeni terk edilmişim daha, Tanrı aşkına. Bir daha beni hiçbir adamın aramasını istemiyordum. Bir daha aşağılamasını. İncitmesini.

"Penaltı!" diye bağırdı, Pierre.

"Telefon numaranı alabilir miyim, Minty?" diye sordu Joe, topu geçirirken.

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır, olmaz," diye yanıtladım, kısaca. Topa bir vurdum, çığlık koptu.

"Kendi kalene gol attın, Minty!" diye bağırdı herkes.

AĞUSTOS

"Paris'te iyi vakit geçirdin mi, tatlım?" diye sordu, Waterloo'nun dışından çağırdığım taksinin şoförü. Helen, Holland Park'a, ailesini görmeye gitmişti.

"Eh işte. Yani çok değil."

"Niye gitmiştin, tatil mi?"

"Hayır. Balayı!!!"

"Öyleyse kocan nerde?"

"Kocam yok."

"Yok mu?"

"Hayır. Kaçtı."

"Kaçak mıydı?" dedi şoför, kuşkuyla. Bana bakmak için ar-

kas:nı döndü, az kalsın arabayı çarpıyordu.

"Evet," diye doğruladım. "Tören sırasında kaçtı. Ben de nedi-memle gittim."

Adam kıkır kıkır gülererek başını sallıyordu.

"Müthiş. Umarım onu hiç yakalayamazsın."

"Denemem bile," dedim.

Tozlu sokaklarda ilerlerken susuz kalan çiçekler gibi can-lılığımı kaybediyordum. Kısa tatilim bitmişti ve gerçeğe dön-müştüm. Waldorf'un önünden geçerken ağlayacak gibi oldum. Kilisenin önünden geçerken görüntüsü bile midemi bulandırdı. İşe dönmeyi düşününce iyice dehşete düştüm. İş arkadaşlarımla yüzlerine nasıl bakacaktım ve bana ne diyeceklerdi? Acıma ve alay konusu olacaktım. İlgili ve kaygılı halleriyle boğulacaktım.

Evimin önünden geçerken 'Satılık' tabelasını gördüm ve artık bunun inebileceğini düşündüm: bir yere gitmiyordum. İlk ola-rak bir iç ferahlığı hissettim, çünkü Clapham Common aslında hiç bana uyan bir yer değildi. Ve haftada iki kere, Kuzey Hattı metrosuyla on beş durak inerek Dom'u görmeye gitmeyi özle-meyeceğimi biliyordum. Derken onun evinden almak zorunda olduğum eşyalarımı hatırlayınca paniğe kapıldım. Fazla bir şey yoktu; çok azdı hatta, nişanlı olduğumuz düşünülürse. Sadece diş fırçam, eski bir ceket ve birkaç kitap. Dom orada fazla eşya bırakmamamı söylerdi, Madge nikâhsız oturduğumuzu düşünmesin diye. Eşyalarımı nasıl alacağımı ve bunun ne kadar acı vereceğini düşünürken ön kapıya dayalı duran iki şişkin Sa-feway torbası gördüm. Birine zimbaları bir zarfın üstünde, ters yöne yatık, tanıdık el yazısıyla 'Minty' yazıyordu. Kilidi açtım, torbaları alıp evimin sessizliğine girdim. Mutfaktan bir bıçak kaparak güm güm atan kalbimle zarfı açtım.

Bunun senin için daha kolay olacağını düşündüm, Minty. Üzgünüm, ama doğru olmadığını ancak an-ladım. Dargınlık yok, değil mi?

En iyi dileklerle, Dom.

En iyi dileklerle! En iyi dileklerle mi? Dört gün önce evleneceğim adam; çocuklarını doğuracağım adam; bokser şortlarını yıkayıp ütülediğim adam, şimdi bana nazikçe en iyi dileklerini mi yolluyordu? Kusura bakma ama, tabi ki dargınım Dom! Hatta granit ya da çakmak taşı kadar sert duygular içindeyim. Dargınlık mı? Duygularım ham armut kadar sert. Şuraya bakın, eşyalarımı ne çabuk geri getirmiş! Daha balayından dönmeden iki plastik torbaya konup hayatından sepetlenmişim. İnsafsız! Yaptığı yetmiyormuş gibi. İnsafsız! Kendimi Seine Nehri'ne atabileceğimi bildiği halde.

Bastırılmış öfkem yanardağ gibi patladı, ceketimi yırtıp camdan dışarı attım ve eldivenlerimi taktım. Başkaları stres atmak için ya içer ya ilaç alır. Şahsen ben temizlik yaparım. Her yeri elektrik süpürgesiyle süpürdüm, toz aldım ve topladım. Paspasladım, cila yaptım ve yıkadım. Bir müşkülpesentlik cinneti içinde fırının yıllanmış yağlarını bile ovdum, pencere kenarlarını sil dim. Üç saatimi deli gibi temizlikle geçirdikten sonra gerginliğimin azaldığını hissettim.

Artık düşün hediyeleriyle yüzleşecek sükûnete erişmiştim. Babam bunları salona koyduğunu söyleyen bir not bırakmıştı. Oraya bakmaktan özellikle kaçınmışım, ama artık kapıyı açtım. Kanepenin ve iskemlelerin üstü ve yerler, üst üste konmuş şık paketlerle doluydu. Neşesiz bir Noel zamanı gibiydi ortalık. Kurdeleli, püsküllü, sedef beyazı ve gümüş rengi kâğıtlarla kaplıydılar. Kurdelelerin yanlarına minik zarflarıştırılmıştı ve üzerlerinde 'Minty ve Dom' yazıyordu. Babamın notuna bir daha baktım. "Herkes hediyelerin sende kalabileceğini söylüyor," diye yazmıştı. "İstediyini yapabilirsin." Ne yapacağına çoktan karar vermiştim. Her bir hediyeyi dikkatle açıp ne olduğuna, kimden geldiğine baktım. Bir Alessi ekmek kızartma makinesi. Bunu Dominic istemişti. Müşterilerinden birinin hediyesiydi. Tamam. Oxfam. Clare teyzeden bir yağ şişesi. Bu, Age Concern'e gidebilirdi. Kuzenim Peter'dan çok hoş birkaç kütüphane merdiveni. Pat'le Jo'dan bir CD rafı: İngiliz Kalp Vakfı dükkânına. Do-

minic'in eski ev arkadaşından His'n'Hers bornozlar. Bunların Relate'e gidebileceğini düşündüm, buruk bir tebessümle. Wesley'den işli bir banyo torbası: Sue Ryder'a. İki çift mum: Scope'a. Koca yığının içinde, malları kafamdan Londra'nın kuzeyindeki yardım derneklerine dağıtarak zar zor yürüdüm, ganimetlerini dağıtan eşkıyalar gibi. Ama en pahalılarını anneme sakladım, bir sonraki yardım balosunda satılmaları için. Ağabeyi Brian'ın bize verdiği tablo, örneğin. Dayım akademisyendir, bu yüzden tablosu iyi para eder. Vaftiz babamın hediyesi olan gümüş çay kaşıkları da en az üç yüz pound tutar. Thomas Goode'dan alınan altı viski bardağı ve tabi ki Wedgwood çay takımı. Annemin bunları geri almaya fazlasıyla hakkı var, çünkü onundular ve bende kalmalarına artık gerek yoktu.

Aslına bakılırsa hiçbir şeyi saklamayacaktım. Tek şeyi bile. Miss Havisham, utanç gününün anısına kendisini yaşayan bir türbeye dönüştürmüş olabilirdi, ama ben tam tersini yapacaktım. Düğünümü hatırlatan tek şey olmayacaktı: ne sararan bir gecelik, ne bozulan bir pasta. O kadar uzun boylu değil. O korkunç günle ilgili her şeyden kendimi kurtaracaktım. Suçlular nasıl her kanıtı ortadan kaldırmaya çalışırsa ben de her izi öyle silecektim. Gidip gelinliğime bir daha baktım. Aslında hiç beğenmediğim gelinliğe. Dom'u memnun etmek için aldığım gelinliğe. Yatak odamın kapısının arkasında, kalın bir plastik torbanın içinde asılıydı. İskemlenin üstünde de, kâğıtlara sarılı saten terliklerim, kutusunun içinde yan yana duruyordu. Çiçeğim de pencerenin kenarında, sıcak yaz havasında çoktan kurumuştı. Duvağımın üstündeki pullar akşam güneşinde göz kırparcasına parlıyorlardı.

Yatağın başucundaki sehpanın üstünde birkaç tören kâğıdı vardı. Birini elime alıp yatağa oturdum. "St Bride Kilisesi, Fleet Caddesi, Londra," yazıyordu, iri siyah kabartmalı harflerle; '28 Temmuz, Cumartesi'. Aşağıda, solda 'Araminta', sağda da 'Dominic' yazıyordu. İki paket de konfeti vardı. Açılmamış. O an ne-redeyce ağlayacaktım, ama ağlamadım. Onun yerine Charlie'yi

düşündüm, her şeyi ne kadar iyi idare etmeye çalıştığını, onun için de ne kadar zor olmuş olacağını ve ne kadar iyi ve düzgün biri olduğunu... Amber'ın da ona sahip olmakla ne kadar şanslı olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Dom'un yaptığını Charlie asla yapmazdı. Sıra onlardaydı, diye düşündüm, gıptayla, duvağımı kâğıda sararken. Ama onların düğünü benimki gibi zalim ve kaotik değil, çok neşeli olacaktı.

Çalışma odamda, üzerlerinde kabartmayla yeni evlilik ismim yazılı üç kutu 'teşekkür ederiz' kartı vardı. Hepsinden Lane'leri silip yerine 'Malone' yazdım. Alone, dedim kendi kendime, acıyla. Bu şartlarda en iyisi kısa kesmek, diye düşündüm, gerçi Paris'ten, George V'i ne kadar beğendiğimden, Helen'in benimle gelmesinin ne kadar hoş olduğundan ve olabildiğince iyi vakit geçirdiğimizden bahsettim. Ama baharat raflarının, süt kaynatma kaplarının ya da gemici fenerlerinin ne kadar işe yarayacağını söylemekten kaçındım, çünkü bu doğru olmazdı. Onların kaderi başka ellere geçmekti. Orada iki saat kart üstüne kart yazarken kötü oldum. Gözlerim doldu, yazdıklarımı göremedim. Adamakıllı öfkelen dim. Öyle kızgındım ki. Bu öfke fiziksel bir acıya boğdu beni. Nasıl yapabildi? Beni nasıl bu kadar incitip aşağılayabildi? Sonra da gayet normal bir şeymiş gibi eşyalarımı fırlatıp arada dargınlık olmamasını dilediğini söyleyebildi.

Yapmamaya karar verdiğim şeyi yaptım, telefonu elime aldım. Onunla konuşacaktım. Tabi ki dargındım. Bana kazık atmıştı. Numarayı çevirmeye başladığımda kalbim güm güm atıyordu. 01...Onun hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim... 81... hiç tanışmadığım... 9... kahrolası müşterilerini bile... 2... lanet olası düğünüme... 4... davet ederek... 5... ona ne kadar iyi davrandığımı. Babamın da tek kelime etmeden düğün masrafını ödemesinin ne büyük bir nezaket olduğunu... 2...3... Sonra da onun sıkıldığı bir oyunu bırakır gibi kiliseden kaçıp gidişini söyleyecektim. Şu ana kadar sinirden öyle kızarmıştım ki, ateşimden küçük bir köy aydınlanabilirdi. Bana yaptığından sonra onu asla affetmezdim. Akkor haline geldim. Ateş püskürtüyor-

dum... Tanrım! O kimdi?

Kapı çalıyordu, ısrarla çalıyordu. Ahizeyi yerine koydum. Dominic! Dominic'ti! Yaptığının korkunç bir hata olduğunu, affıma sığınmaya geldiğini, onu kabul edersem bir yıl nedamet getireceğini söylemeye gelmişti, yok yok iki yıl. Gözlerimi silip aşağıya koştum. Dominic! Dominic! Evet, elbette seni kabul ederim! Hadi geçmişi unutalım, Dominic! Bu işi yürütebiliriz. Kapıyı sonuna kadar açtım.

"Domin- Ah, Amber!"

"Ah, Minty!" dedi Amber, ağlayarak. Sendeleyerek içeri girdi, bana sarıldı. "Ah, Minty," diye inledi. "Çok kötü!"

"Şey, evet, kötüydü," dedim. "Korkunçtu."

Omzumda hıçkırıyordu. "Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

"Biliyorum."

"Büyük bir şok oldu."

"Haklısın."

"Yapılmayacak bir şey."

"Evet. Evet, öyleydi."

"Ooof!"

Aman Tanrım, Pedro'yu da getirmişti. Papağanı. Sonra neden Pedro'yu getirdiğini düşündüm. Ve neden sabahın onunda, hafta sonu çantası ve Pedro'yla beraber buraya gelmişti?

"Neler oluyor, Amber?"

"Charlie..." diye hıçkırdı.

"Charlie'ye ne oldu?"

"Ona bir şey olmadı," dedi, ağlaya ağlaya. "Olan bana oldu. Ah Minty ah, kovuldum ben!"

Başkalarının acısının kendi acınızı unutturması gibisi yoktur. Bunu söylemek zor gelse de, Amber'in ıstırabı beni neşelendirdi. Ona çok düşkün olduğum halde, hayat boyu onu tanıdığım halde. Eşyalarıyla içeri girdi, hıçkırarak hıçkırarak mutfakta oturdu. Pedro salonda ciyaklıyordu. Onu oraya koymaya karar vermiştim,

çünkü çok gürültülü bir kuş ve zaten sinirlerimiz tepemizdeydi.

Olanları anlatırken Amber'ın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Galiba her şey benim yüzümdendi, daha doğrusu kilisede bana olanlar yüzünden. Buna Domino etkisi diyebilirsiniz, ya da Dominic etkisi.

"Dom'un sana o sözleri veremeyeceğini söylemesi Charlie'yi hakikaten çok etkiledi," diye açıkladı, gözyaşlarıyla nefes nefese kalarak. "O anda kendisinin de bana bu sözleri veremeyeceğini anladığını söyledi."

"Ama siz hep çok mutlu görünüyordunuz."

"Ben de öyle sanıyordum," dedi sızlanarak. Kederli bir jestle ellerini havaya kaldırdı. "Yani, ben mutluydum."

"Biliyorum."

"Ama Charlie, Dom'un sana yaptığı hareketle öyle şoke olmuştu ki, ertesi gün bizim de ayrılmamız gerektiğini söyleyiverdi."

"Anlamıyorum."

"Çünkü bana asla bu kadar berbat bir şey yapamayacağını söyledi. Onun için işi daha ileriye götürmeden bitirmek gerektiğini, çünkü... çünkü... beraber bir geleceğimizin olmadığını söyledi," dedi, iri yeşil gözleri yaşlarla dolup taşı.

"Niçin böyle söylüyor?" dedim, merakla.

"Çocuklar yüzünden."

"Hangi çocuklar?"

"İstemediğim çocuklar!"

Ah şu mesele. Çocuk konusu. Bu Amber için büyük bir sorundu. Aslında sorun falan olmayacaktı, çünkü Amber hiçbir zaman çocuk istememişti.

"Ama senin bu konuda ne hissettiğini biliyordu, değil mi?"

"Evet," dedi, ıslak bir mendili kan çanağına dönmüş gözlerine bastırarak. "Biliyordu, ama fikrimi değiştirebileceğimi ümit ediyordu. Ama değiştirmeyeceğim. Onun da buna saygı göstermesi lazım, çünkü bu benim seçimim. Ama o bunu göremiyor," dedi, sızlanarak. "Öyle egoist ki! Bir ailesi olmasını istediğini

söyleyip duruyor. Utanmaz adam!"

"İmm, bu oldukça önemli bir..." dedim, duraksayarak. "Yani, senin fikirlerini bildiğini ve buna aldırış etmediğini sanıyordum."

"Aldırış ediyor. Bu konuyu her zaman önemsemi, iki yıldır da beraberiz. Hâlâ çocuk istemiyorsam ayrılmamız gerektiğini, çünkü çocuk yapacak birini bulmak istediğini söyledi."

"Hımm, ben buna tamamen..."

"Bu konuda büyük bir kavgamız oldu," diye devam etti. "Lanet olası bir emzirme makinesi olmadığını, beni ben olduğum için istemesi gerektiğini söyledim ona!"

"Anlıyorum..."

"Ama bunu kabul etmiyor."

"Tüh."

"Bu durumda evden ayrılması gerekeceğini söyledim," diye devam etti. "Ama 'burası benim evim' dedi bana."

"Evet, öyle."

"Onun için doğruca buraya geldim, Minty. Çünkü kalacak bir yere ihtiyacım var. Kısa bir süre, olur mu?"

"Ee... elbette."

"Teşekkürler, Minty," dedi, gözyaşları dindi. "Vay canına, burası tertemiz görünüyor."

Amber'ın kendisine bir ev almış olması gerektiğini düşünmüşümdür hep. Yıllar önce bunu yapabiliirdi. Parası olmadığından değil. Vardı. İkimizin de parası vardı. Büyükannem varlıklı biriydi. Kitaplarından zengin olmuştu. Öldüğü zaman her birimize seksener bin pound kaldı. Robert bunu Avustralya'ya göç etmekte kullandı; ben bu evi aldım. Fakat Amber kendisininkini, faiziyle geçinebileceği ve ona işini bırakıp yazarlıkla uğraşabilme özgürlüğü veren çok akıllı bir yatırımda kullandı. O da büyükannem gibi romancıdır. Her yıl bir roman yazar. Daha otuz üç yaşında olmasına rağmen sekiz kitabı var. Büyükannem iyi türünden aşk romanları yazarken Amber'ınkileri tanımlamak

daha güç. Örneğin, son kitabı *A Public Convenience*, bir tür politik sır. Altı hafta önce yayınlandı, ama çok başarılı olduğunu sanmıyorum. Şimdi dokuzuncu romanının ortalarında, gelecek nisan yayınlanacak. Bunun da bir mezbahada geçen alışılmadık bir aşk öyküsü olduğu anlaşılıyor. Neyse, Amber, Charlie'nin evine taşınmadan önce hep kirada oturdu, bu yüzden artık bir yere gereksinimi var.

Bende yer var, evim oldukça büyük. Olmasa da asla geri çeviremezdim. Biz kuzeniz, ama kardeş gibiyizdir, galiba annelerimizin ikiz olmasından kaynaklanıyor. Ama ikimize bakınca Amber'la benim akraba olduğumuz asla tahmin edilemez. Onun parlak bal sarısı saçları ve kocaman yeşil gözleri var. Çıkık elmacık kemikleri ve çeneye doğru sivrilen yüzüyle tilki gibi muhteşem bir güzelliği var. O da benim gibi incedir, ama benden daha uzun, çok daha uzun. Bir seksen falan. Boyuyla çok övünür. Ne kambur yürümesi vardır ne de öne eğilmesi. Çekingenlikten eser yoktur onda. Çok da akıllıdır. Yani bazı konularda. İyi eğitimlidir. Konuşmasından bunu hemen anlarsınız. Thackeray böyledir, Doktor Johnson şöyledir, William Hazlitt öyledir, "Balzac'ın dediği gibi..."ler falan. Ara sıra kitap eleştirileri de yazar. Bu ona fazla kazandırmasa da yayın çevresindeki yerini korur. Ya da Dominic'in deyiimiyle 'edebiyat-ışi'ndeki yerini.

Her neyse, ona küçük, ama kısa süreli kalışlar için yeterli olan misafir odasını verdim. Eşyalarını oraya koydu. Pedro'yu da yanına almak zorundaydı tabi. Bunu anlayışla karşılıyorum, çünkü onlar kopmaz bir bütün gibidirler. Pedro haddinden fazla sınır bozucu olduğu halde ben de ona bir şekilde düşkünüm. Büyükanne mi hatırlatıyor bana. Sadece uzun yıllar onunla yaşamış olduğundan değil, aynı onun gibi konuştuğundan.

"Ah, süper, hayatım!" demeyi sever Pedro. Ve "Hayır! Sahi mi?" kızgın bir ses tonuyla. Bazen "Vah vah!" diye ciyaklar, Terry Thomas gibi. Ya da "Ne tuhaf şey!" der. Büyükanne mi hep böyle derdi. Pedro, tavuk gıdıklaması gibi gülüşünü de ondan almış. Öyle sarsıcı ve gerçek gibidir ki, "Bu kadar komik olan ne,

büyükanne?" derim, ister istemez, altı yıl önce öldüğü halde. Ne zaman telefon çalsa, "Alo!" der, sonra da "Nasılsın?" ve "Evet...evet...evet..." deyip durur, üst üste. Tek taraflı telefon konuşması yapmıyorsa ıslık çalar, çığlık atar ve en kötüsü havlar. Kapının çaldığını duyunca etrafı yayılım ateşine tutar gibi soprano havlamalarına başlar, çünkü büyükanneemin Yorkshire teriyer köpeği Audrey hep böyle yapardı. Pedro, otuz santimden biraz daha uzun, bezelye yeşili tüylü, kırmızı-mavi tepeli ve yalnızca kanatlarını açtığında görünen parlak kırmızı yelekli bir Amazon Festivalidir. Büyükanneem onu 1955'te An Amazon Afair için araştırma yaparken Kolombiya'dan almıştı. Brezilya'yla Peru sınırında, Leticia denen bir köyde mola vermiş. Pazarda bir adam kafeslere tıklmış yavru papağanlar satıyormuş. Büyükanneem öyle etkilenmiş ki Pedro'yu satın almış ve uçakla dönerken onu da getirmiş. Pedro o zamanlar çok iyi İspanyolca konuşuyormuş, pazarda öğrendiklerini. "Loros! Hermosos loros! Comprenme a mi!- Papağanlar! Güzel Papağanlar! Papağanlarınızı buradan alın!" diyebiliyormuş. "Page uno, lleve dos! - Bir tane alana, ikincisi bedava!" Bir de şöyle bağırırdı, "Cuidado que pica! -Parmaklarınıza dikkat edin! - Cuanto me dijo? Tan caro! - Ne kadar? Şaka yapıyor olmalısın!" Artık İspanyolcanın neredeyse tümünü unuttu, yine de pratik yapsak yavaş yavaş hatırlayacağını sanıyorum. Pedro otoriter dişi sesine bayılır, Bayan Thatcher'inki gibi, örneğin. Ne zaman onu duysa heyecandan çığlık çığlığa zıplardı. Şimdi Ester Rantzen onda aynı etkiyi uyandırıyor. Neyse o ve büyükanneem yaklaşık kırk yıl birbirlerinden ayrılmadılar. Büyükanneem öldüğünde, Pedro'nun hayatla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyorduk. Vasiyetinde onu Amber'a bırakmıştı. "Amazon'a Amazon" diye yazmıştı, acı içinde. Papağanlar bir kişiye bağlı kaldıkları halde Pedro, Amber'a iyi uyum sağladı. Hatta birbirlerini taparcasına seviyorlar denebilir. Amber'ın omuzunun çevresinde dolaşmaya, sarı saçlarını dişlemeye ya da son kitabının bilgisayar çıkışlarından bazı bölümleri dinlemeye bayılır.

Amber'la ben birbirimize hep çok yakın olduğumuzdan ertesi sabah düğün hediyelerimi dağıtmak için beni Londra'da dolaştırmayı önerdi. Onun için hiçbir sakıncası olmadığını, hatta sıkıntısını unutturacak her şeye açık olduğunu söyledi. Kahvaltıda berbat görünüyordu, belli ki uyumamıştı, şekeri ha bire götürüp buzdolabına koyuyordu.

"Araba kullanabileceğinden emin misin?" dedim.

Başını salladı. "Kullanırım."

"Hav! Hav!"

Postacı çoktan gelmişti, kim olabilirdi bu? Kapıyı açınca önümde koskoca bir çiçek demetiyle duran bir adam gördüm.

"Miss Amber Dane, siz misiniz?" dedi adam, ben pembe güllerin çokluğuna bakarken.

"Hayır," dedim. "Ama kendisi burada." Teslim kâğıdını imzalayıp çiçekleri eve taşıdım. Üstündeki kâğıtta 'Floribunda' yazıyordu. Ne tuhaf. Helen, Amber'a niye çiçek yollamıştı?

"Charlie yollamış!" diye çığlık attı, Amber, minik beyaz zarfı kaparak. "Bu onun el yazısı, beni geri istiyor. Sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen korkunç bir hata yaptığını anlamış olmalı." Zarfı yırtarak açtı ve küçük dikdörtgen kartı içinden çıkardı. Bir nefeste okurken gözlerindeki ışığın söndüğünü gördüm.

"Çelenk göndermeliydi," dedi, buruk bir ifadeyle kartı bana uzatırken.

"Böyle olduğu için gerçekten çok üzgünüm.

Umarım iyisindir ve bir gün arkadaş kalmak istersin."

Halbuki Dominic bana çiçek göndermedi. Arkadaşlık eli uzatmadı. İki naylon torba içine tıkıştırılmış eşyalarımın başka bana hiçbir şey sunmadı.

"Bunlara bakmaya dayanamıyorum," dedi Amber, arabasının anahtarlarıyla çantasını ararken. "Hastaneye vereceğim." Böylece önce Royal Free'ye gittik, çiçeği resepsiyona bıraktı, sonra da işlerimize bakmak üzere arabaya atladık. Beş sefer yapmak

zorundaydık, çünkü o kadar çok hediye vardı ve Amber'in arabası o kadar küçüktü ki. Ben arabada hediyelerle meşgul olurken siyah Mini Cooper'ı sarı çizgilerin üstünde bir sinek gibi uçuyordu. Yepyeni hediyelerimi dağıtırken kendimi bolluk boynuzu takan Lady Bountiful gibi hissettim. Kesme bardaklar, su ısıtıcıları, piknik örtüleri sarkıyordu kollarımdan.

"Bunu istemiyor musunuz?" dedi, Kızıl Haç dükkânındaki kadın, narin bir Waterford kâsesini uzattığımda.

"Hayır," dedim, sert bir dille. "İstemiyorum."

Amber, Antonio Carluccio marka mantar bıçağı ile River Cafe Cookbook'u da vereceğim için biraz gücendi, ama bu konuda yumuşayamazdım, hepsi gitmek zorundaydı. Her parça. Her atom. Camden ile Hampstead çevresinde dolaşırken Amber'in morali yükselmeye başladı. Dominic'in ne alçak olduğunu, bana bunu yaptığı için onu nasıl öldürmek istediğini söyleyip durdu. Sonra Charlie'nin de ne kadar alçak olduğunu ekledi, ki bu hiç de doğru değildi. Amber'ı kovduğu için onu suçlamıyordum, her ne kadar bunu ona söyleyemesem de. Ona Charlie konusundaki hata yapıp yapmadığını, bir gün fikrini değiştirmeyeceğinden emin olup olmadığını sordum.

"Elbette eminim," dedi hemen. "Bunu yapmak isteyeceğimi mi düşünüyorsun, gerçekten? Barbarca bir şey!" Ardından hamilelikte olan korkunç şeyleri anlatmaya koyuldu. Mide bulantıları, kramplar, şişmiş ayak bilekleri, varisler, hemoroid ve saç dökülmesi...

"Cenin bir parazittir, Minty!" dedi, kaldırımın kenarından ayrılırken. "Dişlerindeki kalsiyumu emer, kanındaki demiri ve vücudundaki vitaminleri. Bütün bedenini ele geçiren, hızlı büyüyen bir tümör gibidir." Sonra doğum olayının dehşetini anlatmaya devam etti. Doğum sancısı; çığlık, dikiş ve kan. Ama hepsinden beteri zihinsel güç kaybı, diyor.

"Gebelik sırasında kadın beyninin küçüldüğü artık çok iyi bilinen bir olgu," dedi, sahte bir otoriteyle.

"Evet, ama yüzde yetmiş kadınınkı değil," dedim, tekrar yola

çıkarken, "O istatistik pek doğru olmayabilir."

"Doğruluğundan eminim," dedi, dudaklarını büzüp başını sallayarak. "Hemile kaldıkları an Hello! dergisine abone olan entelektüel bir sürü arkadaşım var."

Sonra yeniden Dominic hakkında konuşmaya başladı. Duranbaza tek olduğunu, beni terk etmeseydi Charlie'nin de asla onu terk etmeyeceğini söyledi. Bu analize hak vermemekle birlikte bir şey söylemedim. Amber'la hiç tartışmam. Bugüne kadar kimseyle tartışmadım, ama artık yavaştan yavaştan başlasam iyi olur, diye düşünüyorum. Amber bir sonraki kitabına Dominic'i koyacağını anlattı. Ben de, "Lütfen, Amber, lütfen koyma," dedim.

"Ah merak etme," dedi, muzipçe gülerek, "Çok kurnazca yapacağım bunu."

Kurnazca mı? Amber'da bir komando baskını için gereken bunun kurnazlık vardı.

Ciddi söylüyorum, Minty, onu tamamen farklı biri haline sokacağım," diye devam etti, o sahte yatıştırıcılığıyla. "Dominic Lane diyeceğim ona, otuz beş yaşında, Clapham Common'lı, sarışın bir sigortacı. Böylece kimse onun kim olduğunu anlamayacak!" dedi ve bir başka kırmızı ışıktan daha geçerken manyak gibi güldü.

Yapardı da harî. İnsanların kimliklerini hiç değiştirmez. Şoke edicidir. Bundan nasıl paçayı kurtardığını bilmiyorum. Örneğin *Fat Chance* adlı kitabının konusu bendim. Sunucu olmaya hevesli yorgun bir radyo muhabiri olan 'Mindy'ydim orada. Bu karaktere benim koyu renk, dalgalı saçlarımı ve Primrose Hill adresimi bile vermişti. Bir sonraki kitabı *Hideaway*'de de annem vardı, Batı Londra'da geçen destansı bir şeydi. Tabi herkes bunun annem olduğunu anladı. Amber bunu öyle aşîkâr bir biçimde yapmıştı ki karaktere niçin Dymna Malone ismini verip kurtulmadığını anlamıyorum. Sonunda annemle ben, bir daha onun başka bir kitabında yer almak istemediğimizi söylediğimizde, abartılı konuşma tarzını takınarak bize nasıl bileşimler ya-

rattığını ve bunların biz olduğumuzu kimsenin düşünemeyeceğini anlattı. Bu yalanı daha önce de duymuştuk.

"Neden biraz hayal gücünü kullanmaya çalışmıyorsun?" dedi annem. "Bir dahaki sefere karakterlerini kendin yaratsana."

Ben yere bakarken Amber anneme hiç de sevecen olmayan o tuhaf bakışıyla baktı.

"Dympna teyze," dedi, bilmiş bilmiş, "Ben bir romancıyım. Benim işim 'doğaya ayna tutmak', bir zamanlar Danimarka prensinin söylediği gibi."

"Evet, ama bu mecazi bir ayna, şekerim," dedi annem, hiç de kötücül olmayan bir tarzda.

Bu noktada Amber kitaplarından birini eline alıp ikinci sayfayı açtı. "Bu roman..." diye başladı okumaya. "Tamamen bir kurgudur. Ölü ya da yaşayan herhangi bir kişi, yer veya olayla olabilecek benzerlikleri tamamen rastlantısaldır," dedi, üstüne basa basa.

İşte bu kadardı. En azından onun kitaplarında kötü görünmüyorduk, her ne kadar annemin, şüphe uyandıracak ve epey suç sayılabilecek yöntemlerle hayırseverlik işleri için körü körüne para toplayan, orta yaş üstü, eksantrik giyimli bir kadın olarak görünmekten memnun olduğunu sanmasam da. Ama Amber'ın sabıkalıları için durum daha da kötü. Onları adamakıllı hırpalıyor. Oğlancılar, katiller, avantacılar, zina yapanlar, gangsterler, uyuşturucu satıcıları, berberler ve küçük dolandırıcılar. Hepsi var kitaplarında ve tabi hep olumsuz olarak, hep çamur atarak. Dava açmadıklarına şaşıyorum. Herhalde kimliklerini kabul edemeyecek kadar kendilerinden utanıyor olmalı. Amber da sanırım buna güveniyor, ama bir gün şansı yaver gitmeyecek.

Ortada belli bir gerilim de olsa Amber'in evde olmasından hoşlanıyorum. Şu anda birbirimizin yaralarını sarmaya çalışıyoruz. Aşna fişnelerimizi paylaşıyoruz. Birbirimizi daha çok beslenmeye teşvik ediyoruz. Ben cumartesiden beri üç kilo verdim, kalça kemiklerim ortaya çıkmaya başladı.

Amber eşyalarının bir kamyonetle gönderilmesini Charlie'ye ödetiyor. Onu kovduğuna göre bunu karşılamak zorunda olduğunu söyledi. Cuma günü beyaz bir kamyonet Princess So-kağı'nda durdu ve içinden kutu kutu eşya çıktı. Tabi ki bir sürü kitap, Amber'ın bilgisayarını, üç tablo, bir çift abajur, bir başucu sehpasıyla büyük bir koltuk ve birkaç bavul giysi. Mutfak aletleri de vardı. Gözleri yaşlı eşyalarını içeriye alırken haline acıdım. Doğrusu bunların nereye konacağı konusunda biraz endişeliydim ve yalnızca kısa bir süre burada kalacağını tekrarladım kendi kendime. Ayrıca büyük bir merdiven sahanlığım ve bir barakam vardı.

"Alo!" diye ciyakladı, Pedro. Telefon. Dominic! Ahizeyi kaldırdım. Dom!

"Minty..." Yığıldım kaldım. Jack'ti arayan.

"Merhaba, Jack," dedim, sakınarak.

"Bak, Minty..."

"Ne oldu?" dedim, neden aradığını çok iyi bildiğim halde.

"Lafı uzatmayacağım, Minty. Ne zaman dönüyorsun?"

Holdeki iskemleye çöktüm.

"Henüz hazır değilim," dedim, yalvarırcasına. "Daha bir hafta oldu. Lütfen bana biraz daha zaman ver."

"Ama..."

"Mazeret izni?"

"Buna hak kazanmadın. Yas tutmuyorsun ki."

"Yaslıyım!" diye homurdandım. "Bu da bir tür yas..." Henüz hiçbirisiyle yüz yüze gelecek halim yoktu. "Hem de ne yas!" diye ekledim sessizce, zar zor yutkunarak.

"Burada sana ihtiyacım var, Minty," dedi Jack. "İşe dönmen senin için de iyi olacak. Çalışarak üstesinden gelirsin bunun. Hepimiz senin için çok üzgünüz, biliyorsun."

"İşin kötüsü de bu ya," diye inledim. "Şefkat istemiyorum sizden." Artık ağlıyordum. Elimde değildi. "Dominic bütün itibarımı yok etti," dedim, hıçkırarak. "Her zerresini. Sonuna kadar. Keşke öldürseydi beni!"

"Senin onu öldürmeni yeğlerdim!" dedi Jack. "Yüz yıl kadar önce böyle bir şeyi birisi senin için yapardı. Bir müfreze kurmamı ister miydin?" diye ekledi. "Yaralı onurunun öcünü alacak birkaç gönüllü toplayabileceğimden eminim."

O anda, Dominic'in, parlak şerif rozetli Jack'in komutası altındaki kovboylar tarafından Londra sokaklarında kovalanışını hayal ettim. Ve kahkahayı bastım. Katıla katıla gülüyordum. Cumartesiden beri ilk kez güldüğümü fark ettim birden. Sonra tekrar deli gibi güldüm, durduramıyordum kendimi. Histeri nöbetine tutulmuş gibiydim, gibisi fazla hakikaten öyleydim.

"Öyleyse, pazartesi sabahı dokuz, tamam mı?" dedi Jack, bir duraklamadan sonra, neşeyle. İçimi çektim. Sonra bir daha çektim.

"Dokuz buçuk yapalım, bari," dedim.

Ertesi gün, cumartesi, 'hafta dönümü'mde, gelinliğim ve ayakkabılarımı hallettim. Earl's Court'un tam arkasındaki bir ikinci el gelinlik şirketi olan Wedding Belles'e bıraktım onları. Dükkânda, askılarının üstünde hışırdayan beyaz ve fildişi rengindeki gelinliklere baktım ve öykülerini merak ettim.

"Çok güzel," dedi mal sahibi kadın, üstünde dondurma ya da şampanya lekesi var mı diye yakından bakarken. "Bunun için en azından 800 pound isteyebileceğimi sanıyorum," diye devam etti, heyecanla. "Size de 400 veririm." Kanser araştırmasına dese daha doğru olurdu. "Bunun içinde olağanüstü durmuş olmalısınız," dedi, gelinliğe bir etiket iğnelerken. "İyi geçti mi?"

"Sansasyoneldi," diye yanıtladım. "Evlenmeden geçti."

"Ağladınız mı?" dedi, gelinliği asarken.

"Evet, ağladım," dedim.

Hepsi bu kadardı. Hiçbir şey kalmamıştı. Yani neredeyse hiçbir şey. Babam, anneannemin tacını depoya geri götürmüştü. Bir tek Nearly Wed'im, çiçeğim ve duvağım vardı. Pazar akşamı, saat dokuz sıralarında Amber beni Embankment'a götürdü. Wa-

terloo Köprüsü'nün merdivenlerini çıktık. Martılar suyun üzerinde çığlık çığlığa dönüyorlardı, şirket binalarının camları batan güneşte alev alev parlıyordu. Altımızdan bir nehir kruvazörü geçti, müzik ve kahkaha sesleri yukarıya kadar geldi. Geminin dümen suyunun genişleye genişleye iki kıyıya değişini seyrettim. Sonra çantamı açtım. Nearly Wed'i çıkarıp suya attım. Duvağımı ve makası çıkarırken Amber'la tek kelime konuşmadık. Keserken duvağı parmaklıkların üzerinde tutmama yardım etti. Sert rüzgâr, ufak parçalar halinde kestiğim kumaşı alıp götürüyordu. Hepsi önce tek tek yukarı uçuyor, sonra konfeti gibi aşağıya dökülüyordu. Bazı parçalar suyun üzerinde uçuşan iri beyaz kelekler gibi bir aşağı bir yukarı dans ederek kilometrelerce uçuyormuş gibi göründü. Kalan tek şey çiçektir. Daha bir hafta önce Bentley kurdelelerine sarılı, kucagımda duruşunu anımsayarak ona son kez baktım. Çiçekler artık diri değillerse de saplarının üstünde yarı saydam duruyorlardı. Onu düşün günümde atmaya ne kadar heveslenmiş olduğum aklıma geldi, eh ben de şimdi atıyordum.

"Hadi," dedi Amber, ısrarla.

Buketi sımsıkı tuttum, kolumu arkaya götürüp olanca gücümle fırlattım, topuklarım yerden kesildi. Çiçeğin elimden çıkarkenki hafif hışırtısını duydum, sonra nehrin anaforları içinde döne döne uzaklaşmalarını seyrettim. Birkaç saate kadar açık denize ulaşacağını düşündüm.

"Şimdi sıra sende," dedim.

"Tamam," dedi Amber, ufak bir kızgın kahkahayla, "Ben de hayatımı değiştireceğim!" Çantasını açtı ve içinden çok okunmuş The Rules'u çıkardı. Gülümseyerek yırttı ve aşağı fırlattı. "Bay Doğrunun kalbini ele geçirmekle ilgilenmiyorum artık!" diye haykırdı. "Bekâr kalmak da umurumda değil!" diye ekledi, Bridget Jones'un Günlüğü'nü çıkarıp olabildiğince uzağa fırlatırken. "Güle güle Bridget Zirvası!" diye bağırды neşeyle, kitap Thames'in sularına vurdu. Sonra Erkekler Ne İster'i çıkardı çantasından. O da havaya uçtukten sonra aşağıya indi. "Ne bok iste-

dikleri umurumda değil!" dedi, haykırarak. Yanımızdan geçenler hayretle baktı. "Benim ne istediğim önemli. Ve ben bebek istemiyorum. Evlilik bile istemiyorum. Ama kitaplarımın ödül kazanmasını istiyorum!"

Ah. İşte bu biraz gücü. Onu kırmayacak bir şey düşünmeye çalıştım.

"Belki Romantik Yazarlar Ödülünü alırsın," dedim, içtenlikle. Ama Amber bana öyle kötü baktı ki, pot kırdığımı anladım.

"Ben Booker'ı düşünüyordum, aslında," dedi, sürtükçe bir edayla. "Whitbred'i de, Edebiyat dalındaki Portakal Ödülünü de. Üçünü de kazanmayı bekleyemem, tabi," diye ekledi, çabucak.

"Elbette," diye yanıtladım. "Yine de her şeyin bir ilki vardır," dedim, arabaya dönmek için merdivenlerden inerken, riyakâr bir yüreklendirmeyele.

"Kitaplarımın edebi olduklarını anlamalısın, Minty," dedi, kapıyı açarken, bir kez daha. "Romantik Romancılar Ödülü, ticari kitaplar içindir," dedi, yüzünü buruşturarak.

"Anladım," dedim, anlamadığım halde. Çünkü bu edebi-ticari ayırımını hiç anlayamamışımdır. Yani, bana göre, bir kitap ya iyi yazılmıştır ve çarpıcıdır veya değildir. Ya ılgınızı çeker ya da çekmez. Halk ya alır ya da almaz. Ve halk Amber'inkileri pek almıyor gibiydi sanki. Konuyu kapatmak istedim, çünkü, açıkçası bu tehlikeli bir konuydu, ama Amber bırakmıyordu.

"Çok seçkin ve ince beğenisi olan bir okuyucu kitlem var," dedi, tanındığını belli ederek, "Çünkü ben popüler edebiyat yazmıyorum." Bu kesinlikle doğrudu. "Bu yüzden hiçbir zaman çok satanlar arasında olmayacağımı kabul ediyorum," dedi açık açık, kibirli bir edayla. "Çünkü o tür bir pazarda değilim."

"Ama..." Ayaklarımın altında buzların kırılıp çatladığını duyabiliyordum.

"Ama ne?" diye sıkıştırdı, Eversholt Caddesi'ne çıkarken.

"Ama, yani, örneğin Julian Barnes ve William Boyd gibi yazarlar, Ian McEwan ve Carol Shields gibileri..." dedim, her şeyi göze alarak.

"Evet?"

"Helen Dunmore, Kate Atkinson ve E. Annie Proulx."

"Ne olmuş onlara?" dedi, vites değiştirirken, sabırsızlıkla.

"Onlar edebi yazarlar, değil mi?"

"E-vet," dedi, pes ederek.

"Ve kitapları da hep çok satanlardan."

Amber birdenbire kötü bir şey koklamış gibi baktı.

"Anlaşıyor ki, Minty," dedi, kilometre saati elli beşe yaklaşıırken, "Çağdaş edebiyattan hiç anlamıyorsun. Hayır, ben bunu kazanmak için uğraşacağım," diye yemin etti, üçüncü kırmızı ışıkta durmadan geçerken. "İlerlemekte kararlıyım."

Ben ise hayatta kalmak istiyorsam susmam gerektiğine karar vermiştim.

"Sertleşme sorunları mı var? NIAGRA'yı deneyin!" dedi, Amerikalı taklidiyle konuşan dublajcı, döner kapıyı iterken.

Binaya girdim, Tom'a bir gülücük atarak kimliğimi gösterdim, sonra ağır ağır merdivenlerden çıktım. Londra FM'in yayını bütün mikrofonlardan taşıyordu; hava kirliliği gibidir bu biraz, kaçmak mümkün değildir. Resepsiyonun çevresinde, koridorlarda, asansörlerde, toplantı odasında ve bodrumdaki kantinde. Her bir odada ve sabit dolaplarda. Tuvaletlerin içine kadar sızar.

"NIAGRA'yı unutmayın! 9.99'a alın ve kaldırın!"

Güzel, diye düşündüm, üçüncü kattaki kadınlar tuvaletinde solgun yüzümü incelerken. Sonra da, vah vah dedim. Londra FM ne zaman zor günler geçirse reklamlar da o kadar kötüye gider. Aslında istasyonun sağlığı için gayri resmi bir barometre gibi davranırlar, ki bu şimdi olduğu gibi hiç iyi olmaz.

"Kollarınız çok mu şişman?" dedi, endişeli bir kadın sesi. Hayır, diye geçirdim içimden, uzun saçlarımı taramak için kollarımı yukarıya kaldırırken. "Kalçalarınızla bacaklarınızda çirkin çukurlar mı var?" Daralmış kalça bölgeye baktım. Hayır. "Yeni Kalça ve Göbek İnceltici'yi tanıtıyorum - kilo vermenin hızlı ve etkili yolu." Bir gram daha vermek istemediğimi düşündüm, bir haftada üç kilo vermiştim.

Saatime baktım. Heyecandan yüreğim ağzıma geldi. Dokuz buçuktu. Bunun hiçbir ertelemesi falan yoktu. Şu anda gidip hepsinin yüzüne bakmam gerekiyordu. Bakınca geçer nasıl olsa, dedim kendi kendime, çantamı alırken. Apışıp kalmalar. Tıknefes kıkırdaşmalar. Yanlarından geçerken ani susuşlar; kahve makinesinin yanında gülüşmeler, faksın önünde kaçamak konuşmalar.

Derin bir nefes alarak haber odasından yürüdüm, satış bölümünden geçerek Capitalise ofisine girdim. Dağınıklık gözüme çarptı. Temizlikçiler yine ortada yoktu. Kâğıtlar ve kitaplar masaların üstüne saçılmış, çöp kutuları ağzına kadar dolmuştu. Yerler bantlarla kaplıydı, yan yatmış bir fincandan haliya çay damlamıştı. Bir köşede printerden çıkmış kâğıtlar duruyordu, kimse almamıştı. Herkes neredeydi? Ne olup bitiyordu? Sonra bitişik odadan tanıdık, delici bir ses geldi. O an toplantının erken başlamış olduğunu anladım. Kapıyı açıp içeri süzıldüm. Güzel. Beni fark etmeyecek kadar meşguldüler.

"VEZALET!" diye bağırıyordu, star sunucumuz Melinda Mitten. Bu kadar ciddi bir konuşma engeli olan bir kadının nasıl profesyonel bir radyocu olabildiğine bir kez daha şaşıtm. Bunun basit bir açıklaması vardı: a) amcası radyonun sahibi olduğu için ve b) radyonun sahibi amcası olduğu için. İç çamaşın kralı Sir Percy Mitten. Külötlü çorapta büyük isim. Naylon çoraplarının da çok ince olduğu söylenirdi hep. Fakat Percy, iki yıl önce büyük işini büyük paraya sattı ve Londra FM'i almaya karar verdi. Birçok işadama gibi o da medyaya girmek istedi, bir radyo istasyonuna sahip olarak yapması gereken şeyi yaptı. Ticari radyo istasyonları, ayakta kalmaya çalışan ambalaj kâğıdı ve seloteyp türünden ıvır zıvır olarak alaya alındıktan sonra kendilerine belli bir yer edindiler. Hatta parlamentoda koltuk kapmaya meraklı başarılı sanayiciler için mükemmel araç oldular. Bir gün işe geldiğimizde bir de baktık ki yönetim değişmiş, sahiplerimiz bizi, ikinci el araba gibi, Mitten grubuna satmış. Olan bitenden kimse haberi yoktu. Jack'in bile. Bir oldubittiye getirilmişti. İşe ge-

lirken cep telefonundan arayarak haber vermişlerdi. Bir süre büyük bir kaos yaşandı. Kimse ne bekleyeceğini bilmiyordu. "Modernleşme" ya da "kemer sıkma" gibi sözler dolaşıyordu ortada. Otuz beş yaşın üstündekilerin atılmayı bekleyebilecekleri söylendi. 'Londra FM'in sesi' Bob Harper derhal kovuldu ve ertesi gün bir Porsche'yle Poison kokuları içinde Melinda geldi.

"Hevkese mevaba," demişti, dostça. "Ben yeni sunucuyum."

Melinda'nın gelişi dışında hayat aynı kaldı. Radyo yayınıımız konusunda dedikodumuz yapılıyordu, Jack hakkında da kötü söylentiler dolaşıyordu. Bazıları artık otoritesini kaybettiğini ve çekilmesi gerektiğini iddia ediyordu. Jack kırk yaşındaydı, gençliğin götürdüğü bir iş kolu için tehlikeli bir yaştı. Onun kalmasıyla çok rahat etmişim. Bana ilk işimi veren Jack'ti. Radyodan bihaberdim, ama o bir gün üstüme yayın mikrofonunu yerleştirdi, bunun için başının etini yemiştin. Önce ona mektup yazdım, ama ret cevabı aldım. Bir daha yazdım, bir daha geri çevrildim. Sonra koruyucu meleğime sığınarak Londra FM'e gittim ve asistanı Monica'ya Jack'in beni görüp göremeyeceğini sordum. Çok yoğun olduğunu söyledi. Ertesi gün tekrar gittim, o da görmeye razı oldu. Monica beni onun odasına götürdü. Jack bilgisayarına bakarak oturuyordu. Otuzlu yaşlarının sonundaydı ve çok çekici görünüyordu.

"Bak, seninle görüşmemin bir sakıncası yok," dedi, bir dakika sonra. "Ama mektupta yazdığım gibi hiç boş yerim yok. Olsa da yalnızca eğitimli insanları alıyorum."

"Beni eğitemez misin?" dedim.

"Hayır," dedi, sert bir ifadeyle. "Buna harcayacak param yok."

"Peki ne kadar tutar?"

"Mesele o değil," dedi, biraz huzuru kaçmıştı. "Gazetecilik yapmışa bile benzemiyorsun." Doğruydı. Hiçbir ayartma olasılığım yoktu. "Birini işe alırken," diye açıkladı, "Yönetime uygun hareket etmek zorundayım. Ve korkarım yeni başlayanlar için anaokulu açmaya bütçem uygun değil," dedi ve kısa özgeçmişimi geri verdi. "Çok üzgünüm. Direncine hayranım, ama ma-

alesef sana yardımcı olamam."

"Ama ben bir radyo habercisi olmak istiyorum," dedim, yapmam gereken bütün açıklama buymuş gibi. "Gerçekten başarılı olacağımı düşünüyorum."

"Hiçbir deneyimin yok," diye karşı çıktı, yorgun bir ifadeyle. "Buna razı olamam."

Ben yine de orada kalıp fikrini değiştirmesine çalıştım. Geriye baktığımda o günkü cesaretime şaşıyorum. Adamın sabrı taşmak üzereydi. Masasının üstünde Himalayalar gibi duran CV'leri göstermişti bana. En iyi üç habercisinin show-reellerini dinletmişti ve Beeb'te kahve yaparak şansımı denememi söylemişti, ama uhu gibi yapışıp kalmıştım oraya.

"Parasız çalışırım," dedim.

"Bunu yapamayız," dedi. Kâğıtlarla kaplı heybetli masasının üzerinden dua okuyan biri gibi ellerini birbirine kavuşturarak bana doğru eğildi. Neredeyse fısıldayarak konuştu. "Bant montajlayamıyorsun, kimseyle röportaj yapmamışsın, makale hazırlamaktan haberin yok, bir mikrofonla beysbol sopasının farkını bilmezsin. Benim yetenekli, deneyimli ve işinin ehli insanlara ihtiyacım var, Minty. İşte bu kadar."

"Tamam, deneyimli olmadığımı biliyorum, ama çok istekliyim ve bana bir şans verersen her şeyi çabucak öğrenirim, hem radyo yapımcılığıyla ilgili şu kitabı da okuyorum, epeyce şey biliyorum sayılır."

"Kitap mı?" dedi, yüzünü ekşiterek. "Çok etkileyici. Pekâlâ," dedi, içe işleyen bir bakışla. "Cans nedir?"

"Kulaklık."

"Dubbing ne demek?"

"Kopyalamak."

"De-umming?"

"Bütün aksayan sesleri çıkarmak - ımm'ları, oh'ları falan."

"Peki, 'wild-track' nedir?" diye sordu, biraz sarı bant alıp elinde döndürdü.

"İmm, efektler. Kuş sesi, trafik sesi gibi."

"Aşağı yukarı. 'Popping' nedir?"

"Mikrofondaki bozukluk."

"Pekâlâ. 'Bands' ne demek?" dedi, iskemlesinde dönmüş, bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

"Kesilmiş konuşma ekleri."

"Pot-cut nedir?" Tiz sesiyle çalışmaya başlayan printerın yanına gitti.

"Bir canlı programın vakti azalırken ortaya çıkan erken ek."

Bu küçük sınav moralimi bozmaya başlıyordu. Jack bilgisayarında bir şey yazdı.

"'i.p.s.' ne demektir?"

"Saniye başı santimetre."

"Çok iyi. 'simulrec' ne?" dedi, o anda bilgisayardan çıkış alıyordu.

"En ufak fikrim yok," dedim. Saçmalıklı bu.

"İki farklı yerde yapılmış aynı röportajın sonradan birleştirilmesi," dedi, elindeki kâğıdı gözden geçirirken.

"Peki, 'segue' nedir?"

"Of, bilmiyorum." Bundan hoşlanmamıştım. Ayağa kalktım

"Bağlantı kuran hiçbir açıklama olmadan araya giren müzik ya da konuşma," dedi, bilgisayar çıkışını ikiye katladı. "Lyrec' ne peki?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Ve artık umurunda değil."

"Seyyar bir ses kayıt aleti. Oldukça eski moda, ama hâlâ OB'ler için kullanılıyor. 'OB' nedir?"

"Kahrolası Harici Radyo Yayını," dedim, çantamı yerden alırken. "Bunlar sadece sıkıcı teknik terimler. Hiçbirini bilmek zorunda değilim. Ben haberci olmak istiyorum, ses teknisyeni değil. Vaktini aldığım için özür dilerim. Başka bir yeri denesem daha iyi olacak." Kapının koluna uzandım, ama Jack o katlanmış kâğıt parçasını bana uzatıyordu. Alıp açtım.

"Şimdi," dedi. Masasının arkasında, koyu kahverengi gözle riyle bana bakarak. "Bu, Lambeth'de yapılan çevreci bir protesto hakkında bir haber. Oraya yeni bir tali yol bağlantılı bir süper-

market yapma planları var, çevre savaşçıları oluşturuluyor."

"Biliyorum," dedim. "Aslında, ann..." deyip dudağımı ısırdım. Annemi bu işe karıştırmamaya karar verdim. "Gazeteler yazdı," dedim.

Jack ellerini başının arkasında kavuşturup arkasına yaslandı.

"Oraya gidip materyal toplamanı istiyorum. Yarınki röportajımıza fon oluşturacak birkaç buldozer efekti ile protestocular-
dan biraz kamuoyu araştırması lazım. Altı kişiden çok olmasın. Asistanım Monica sana bir kayıt cihazı ayarlar," dedi ve yüzünü bilgisayarına çevirdi. "Aletin başını dik tut ki cızırtı olmasın, mikrofonu da süjenin ağzına bir karış mesafeden uzak tutma. Döndüğünde bunu kısaltmana yardım edecek bir yapımcı bulurum." Ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Daha önce böyle bir şey yapmadığın için biraz hata yapmanı bekleyebilirim. Ama işi hepten berbat edersen seni bir daha görmek istemem."

İşe başlamam böyle olmuştu. Çevre bilimci bir baskı grubu oluşturmak için annem vardı, bütün kampanyacıları tanıdığı için en iyilerini seçmeme yardım etti. Jack yaptığım işten memnun kaldı ve bana dışarıdan iş verdi. Bir hafta sonra bir tane daha verdi, sonra başka bir tane. Kısa süre içinde daha uzun ve daha karışık haberler derlemeye başladım. Başlangıçta saatlerce sürüyordu, kimseye söylemesem de bazen bütün gecemi alıyordu. Birkaç ay sonra olan oldu; kadrolu habercilerden biri Channel 4 Haberleri tarafından ayarılıp işten ayrıldı ve yerine ben geçtim. Bu üç yıl önceydi. Hayatım başarılı görünüyordu. Radyoya âşıktım, sonra da Dominic'e âşık oldum.

"Gevçekten vezalet!" diye ciyakladı Melinda, dönüşümün ilk gününde toplantı odasında yerime otururken.

"Wesley'nin fikrini çok tutmuştum," dedi Jack.

"Ah, teşekkürler, Jack," dedi Wesley, aptal aptal sırtaarak. "Sahiden öyle mi düşünüyorsun?" Wesley sonra beni fark edip gülümsedi.

"Ah, mer-haba Minty," dedi ve yüzü dostane bir kaygı ifadesine büründü. "Minty, bak, bir şey söylemek istiyorum..."

"Wesley!" diye kesti Jack. "Astroloji haberleri için stüdyoya ki-mi davet edebileceğini söylesene."

"Şey," diye başladı. "Şey..." Wesley'nin hiçbir zaman hiçbir fikri yoktur. Dudaklarını büzüp yere bakarken zihni bomboştu.

"Bir astroloğa ne dersin?" diye açık seçik sufle etti, Jack.

"Evet ya!" dedi Wesley. "Muhteşem! Harika bir fikir. Weekly Star'daki şu kadın var..."

"Sheryl von Strumpfhosen mı?" dedim.

"Evet. Teşekkürler, Minty."

"O hiç iyi değil," diye ekledim, buruk bir ifadeyle.

"Minty, bak sana bir şey söylemek istiyorum..."

Yüzümün kızardığını, nabzımın yükseldiğini hissettim, ama Jack yine konuyu değiştirdi.

"Başka ne gibi fikirlerin var, Wesley?"

"Şey..." dedi Wesley. "İmm..." İnce parmaklarını kelleşen başında gezdirdi, sonra naylon gömleğinin en üst düğmesiyle oynadı. Su mavisini gözlerini tavana dikti ve dişleriyle tuhaf emme sesleri çıkardı, ama esin perilerinin kaçtığı belliydi.

"Başka kimsenin bir fikri var mı?" dedi Jack, çabucak. Sessizlik oldu. Her zamanki gibi yapımcıların hiçbirinin en ufak bir fikri yoktu. Bu işleri Sophie'ye bırakmak âdettir. Oxford'tan yeni mezun, zalimlik raddesinde hırslı ve zehir gibi biridir.

"Sophie, fikirsiz arkadaşlarına yardım etmeye hazır mısın?"

Sophie ajandasına baktı. Saçlarını bir kulağının arkasına atarak tel çerçeveli gözlüğünü düzeltti.

"Okullarda uyuşturucu kullanımıyla ilgili bir haber var, bugün," diye başladı, hızlı hızlı. "Bart'ı kurtarmak için başlatılan bir başka yardım kampanyası var. Yayın kataloglarından gördüğüme göre Boris Yeltsin'in yeni bir biyografisi yayınlanıyor, yazarının tanıtım işi var ve tabii bir de üç gün içinde duyurulacak olan Turner Ödülü'ne katılanlar listesi var."

"Harika," dedi Jack. Ama Sophie daha bitirmemişti.

"Kraliyet Operasından bir istifa daha var; herkesin dikkatini çekmek istediğim bir başka şey de, evlenmelerin azalması konu-

sunda çok ilginç bir kamuoyu araştırması yapıldığı," diye devam etti, heyecanla. "İstatistiklere göre evlilikler her zamankinden kötüye gidiyor. Belki Minty bize 'kutsal evlilik miti' üstüne bir haber derleyebilir diye düşündüm, çok cazip bir konu."

Jack araya girmek için ağzını açtı, ama Melinda lafı kaptı.

"Böyle biv şeyi Minty'den nasıl isteyebiliriz?" dedi, öfkeyle. "Zavallı kız daha yeni tevk edildi!"

Kıpkırmızı kesildim, midem altüst oldu. Alçak Melinda. Sersem karı. Derken Melinda ayağa kalktı ve yüzüklerle dolu iki şişko elini kocaman karnına dayadı. Afalladım.

"Minty'ye çok hassas davğanmamız gevektiğini düşünüyorum," dedi, anons eder gibi, "Çünkü henüz kovkunç biv şey atlattı. Gevçekten çok ama çok aşağılayıcı biv şey. Minty, sen çok cesuvsun!" Bitirmişti. Yerine oturdu ve bir alkış tufanı kopacağını bekleyen gözlerle herkese baktı.

Utangaç sessizlikte herkes yere baktı. Bense Melinda'nın doğum izninin ne zaman başlayacağını anımsamaya çalışıyordum. İki ya da üç ayı kalmıştı. Sabırsızlanıyordum. Sonra yeniden ona bakınca Amber'ın haklı olduğunu düşündüm. Hamileliğin korkunçlukları konusunda çok haklıydı, canlı örneği buradaydı işte. Melinda'nın şişman çıplak bacakları varis içindeydi. sütyeninin içine demir korse taksa iyi olurdu. Zaten kısa ve tombuldu, üstüne üstlük bazen giydiği o cesaret isteyen daracık hamile kıyafetleriyle traktör tekerleği yutmuş gibi duruyordu. Bugün de paspal bir tişört sarıyordu destansı çıkıntısını. "Dışarı Çıkar Beni!" yazıyordu üstünde. Hayır, beni çıkar, diye düşündüm. Melinda hakikaten çok kötü bir radyocu. R'leri söyleyemiyor bir kere. O kadar çok hata yapıyor ki, berbat bir şey. Onu dinlerken kulaklarınızı tıkayabilirsiniz. Metinleri hep yanlış okur. Ve hep iki kelimenin hecelerini birbirine karıştırır. İşte son zamanlarda yaptığı hatalardan birkaçı: "Ticaret merkezinin savaşılan bankerleri"; "Yeni işçi partisinin parlayan zekâları." Önceden epey bir alıştırmaya yaptığı halde 'kumaz dublörler'i de ikidir yanlış telaffuz etmeyi becerdi. Gelen şikâyet mektuplarından hepimizin

ödü koptu! Ama Melinda'ya bunlar vız geliyor. O kendisini muhteşem buluyor. Yüksek sosyete. Gerçekten gülünç ve ahmak oluyor. Yani Melinda'dan başka kim David Blunkett'i stüdyoda, "Merhaba, David! Çoktandır görünmüyorsunuz!" diye karşılar? Ama en ufak bir eleştiri kokusu alsa titrek sesiyle Percy amcaya şikâyet edeceği için sonunda herkes ona katlanır. Başka çaremiz yoktur ki.

"Çok cesuvsun," diye mırıldandı, tekrar, sonra da içtenlikle gülümsedi bana.

Melinda beni sever. İşin kötüsü de budur. Metinlerini yazmam için bana güvendiğinden olsa gerek. Ahmağın tekidir çünkü. Hele iş günlük olaylara gelince. Örneğin Bosnia Herzegovina'yı sutyen modeli sanır. Kültürel konularda da aynıdır. Ian McEwan'ın İngiltere'nin en iyi Shakespeare oyuncusu olduğunu söyleyerek onu ve hepimizi dehşete düşürmüştü. Bu kadar biçare olduğu için ona hep yardım etmemi ister. Melinda'dan hoşlanmasam da kendimi buna zorunlu hissediyorum. Niye mi? İyiliğimden. Herkes beni böyle bilir. "Minty gerçekten iyi bir insandır, neden ona sormuyorsun?" dediklerini duyarım. "O sana yardım eder," "Minty'ye götür." "Yok, yok, Minty için sakıncası olmaz," derler. Halbuki Minty için sakıncası var. Hem de çok. Kimse fark etmez ama. Gülümseyip başımı sallasam da aslında tepem atıyor, çünkü son zamanlarda iyi olmaktan bıktığımı fark etmeye başladım. İş arkadaşlarım beni kullanıyor ve bu asabımı bozuyor. En kötüsü de Wesley. Röportajlarının montajını asla vaktinde yapmıyor ve yayına girmeden yarım saat önce stüdyodan beni arıyor, oraya gelip beş buçuk ya da altı dakikasını kesmemi rica ediyor, ben de gidip saate karşı yarışmaktan kalbim güm güm atarak bantlarını kesip biçiyorum. Bu stresle başa çıkamasam da bir türlü 'hayır' diyemiyorum.

"Çok cesuvsun," dedi Melinda, tekrar. Sonra abartılı biçimde kaşlarını çatıp o merhamet dolu tebessümünü fırlattı.

Fakat ben onurumu kurtarmakta kararlıydım. Sözümü tutmakta. Yıkılmamakta. Ayakta kalmakta.

"Evlilikle ilgili bu tutum hakkındaki o küçük haberi derleme fikrinden çok memnunum," dedim, katı bir biçimde. "Benim için neden sakıncası olsun?" Hepsi oturdukları yerde tedirginlikle kıpırdandılar.

"Tamam, öyleyse," dedi Jack, "Yap, yarın yayına sokalım. Ama Citronella Pratt'i unutma." Hay lanet olası! Citronella Pratt! Unutmuştum. Quelle horreur. Hem de işe dönüşümün ilk gününde.

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" dedim, yokuşa sürerek. "Kalay çiğnesem daha iyi."

"Korkarım evet," dedi Jack. "Biliyorsun işte."

Evet. Biliyorum. Ticari radyoda çalışmaktan hoşlanmadığım bir şey varsa o da reklam verenlerimize ve sponsorlarımıza vermek zorunda kaldığımız tavizler. Örneğin Mazota otomobillerinin sürekli olarak Londra FM'de reklamı yayınlanır ve ister inanun ister inanmayın, ama bu bizim haber üstünlüğümüzü etkiler. Ücretli yollar ya da araba vergileriyle ilgili bir duyuru olduğunda, örneğin Balkan katliamları, Ortadoğu havayolları grevleri ve deprem felaketi gibi haberler arunda kaldırılır ki bu bence mide bulandırıcı bir ahlaksızlık, ama katlanmak ve para ve düdükle ilgili o atasözünü hatırlamak durumundayız. Sunday Semaphore'da köşesi olan Citronella Pratt de bu kategoriye giriyor. Onunla sık sık röportaj yapıyoruz. Sıradan beyni ve zehirli fikirleri için değil, hava raporlarımızın sponsoru olan çocuk bezi üretici firması Happy Bot'un yöneticisi olan kocası yüzünden. Bay Happy Bot'u memnun etmek için karısıyla röportaj yapmak zorundayızdır. Başkasıyla da yapamayız, çünkü sürekli bizi dinlediği için hemen anlar.

"Kusura bakma, Minty," dedi Jack, toplantı bittiğinde, "Sadece biraz Citronella sesi kaydetmen yeterli."

Yokluğumda geçici olarak kullanılıp darmadağın bırakılmış masama gittim. Toplamaya başladım, derken yanımda birinin durduğunu fark ettim. Wesley'ydi, çıldırmuş gibi duruyordu.

"Minty, sana bir şey söylemek istiyorum..."

"Ne?" dedim, en üst çekmecedeki kayıt cihazını çıkarırken.

"Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum," diye devam etti, acıklı bir ifadeyle kelleşen başını sallayarak. "Biri sana nasıl böyle bir şey yapabilir?"

"Bir insan bir insana nasıl böyle bir şey yapabilir?" dedim, alete boş bir kaset koyarken.

Wesley biraz daha yaklaştı. "Öyle muhteşemsin ki, Minty," diye fısıldadı.

"Of Tanrım, hayır. Olamaz.

"Çok çekicisin..."

Hayır, lütfen. Yeniden bekâr konumuna geçişimin şu bizim baş belası Wesley'yle uğraşmak anlamına geldiğini unutmuştum. Dominic'leyken en azından terbiyeli durmayı biliyordu.

"Daha önce beni reddettiğini biliyorum," diye devam etti, acıların adamı edasıyla, "Ama hâlâ burada olduğumu bilmeni istiyorum."

"Teşekkürler, Wesley," dedim, mikrofonu fişe takarken, ilgisizce. "Bir, iki, üç, dört. Deneme. Hey, benim kayıt aletimi kim kullandı? Piller neredeyse tamamen bitmiş!"

Ben onu defetmek için elimden geleni yaparken Wesley masamın kenarına tünedi.

"Dominic sana uygun değildi, Minty," dediğini duydum, alete dört yeni pil takarken. "Bak nasıl üzdü seni."

"Bu konuyu tartışmıyorum," dedim, sert bir tonda. "Neyse, şimdi kafamda, hazırlamak için yalnızca bir günüm olan şu haber gibi daha önemli şeyler var." Rehber kitabımı alıp evliliğin 'E'sini açtım. Wesley kimsenin duymadığından emin olmak için ofisin içinde dolaştı.

"Senin için her şeyi yaparım, Minty," diye mırıldandı. "Biliyorsun bunu."

"Öyleyse lütfen beni yalnız bırak," dedim, ama bunu duymazlıktan geldi.

"Deirdre'yi bile bırakırım senin için." Of hayır. Yine mi aynı terane.

"Böyle bir şeyi asla yapmamalısın," dedim, telefonu elime alırken, benden beklenmeyecek bir katılıkla. "Ayrıca Wesley, böyle bir davranış biçimini benimsememeni şiddetle öneririm!" Wesley sivri dilliliğime biraz hayretle baktı, ben de kendime şaşıtm. Numarayı çevirirken normalde bu kadar sert olmadığımı fark ettim.

"Deirdre pek, imm, heyecanlı değil," dediğini duydum. Doğruydum. Tıpatıp birbirlerine benziyorlardı. "Ama sen harikasin, Minty," diye mırıldanmaya devam etti. "Öyle akıllı, öyle esprili-sin ki."

"Lütfen beni yalnız bırak, Wesley."

"Sen hep hayallerimin kızı oldun, Minty," dedi, yaralı bir edayla sızlanarak. "Neden bana bir şans vermiyorsun?"

"Çünkü -Ah, merhaba, Citronelle Pratt orada mıydı?- bir daha kimseye şans vermeyeceğim."

İşe dönmemi sağladığı için Jack'e uzun vadede minnettar kaldım. O ilk gün, haberime malzeme toplamak için Londra'da koştururken Dominic'i düşünecek çok az vaktim oldu. Beraber yaşamayı tercih eden bir çiftle görüştüm; yeniden evlenmeyi reddeden bir dulla; tek başına mutlu yaşayan bir kadınla ve It Takes Two adındaki evlilik danışmanlığı şirketinin sözcüsüyle röportaj yaptım.

Sonra istemeye istemeye Citronella Pratt'le görüşmeye gittim. Bile bile sona bıraktım onu ki dönüşte çok az vaktim kalmış olduğunu söyleyebilirdim rahatlıkla. Citronella, Bay Happy Bot'un başarılarını, yeni arabalarını ya da Güney Fransa'da yaptırdıkları muhteşem villayı veya çocukları Sienna'nın harika gelişimini anlatırken yüzüme takındığım nazik ilgiyle bir esir gibi oturdum orada.

Çocuk bakıcısı olduğunu bildiğim sevimli bir kız, Hampstead Heath'e çıkan yoldaki eski bir Viktorya evi olan Pratt malikânesinin kapısını açtı. "Lütfen bizi yalnız bırak, Françoise!" dedi Citronella kıza, uşağıymış gibi. Çok şaşırdım, çünkü Citronel-

la her zaman köşe yazılarını 'mucizevi dadı', Françoise'nun diğer dadılardan nasıl üstün olduğu, onu elinde tutmak için cömert hediyelerle nasıl aklını çeldiği zırvahlarıyla doldurur. Geçen hafta, Françoise'ya verdiği son model BMW'yle övünüyordu, ama evin park yerinde BMW'den eser yoktu.

Oyuncaklarla dolu koridordan geçerek çalışma odasına gittik. Waterstones'un bizim mahalledeki şubesine benziyordu ortalık. Bütün duvarlar, yerden tavana kadar çocuk psikolojisi, bebek bakımı ve hamilelik kitaplarıyla doluydu. Bu konunun Citronella'nın uzmanlık alanı olduğunu üstüne basa basa ortaya sermek istercesine. Mikrofonu çıkarırken ona baktım ve köşe yazısının üstündeki fotoğrafla şu an karşımda duran yüzün farkına bir daha hayret ettim. Fotoğraftaki elini çenesine dayamış cazip genç kız imajıyla şu an önümde oturan otuzlu yaşlarının sonundaki kır-sarı saçlı, karga burunlu gergin kadın arasında çok az benzerlik vardı. Bir de lütufkâr havası dikkatimi çekti. Citronella hiç gazetecilik yapmamıştı, söyleyecek hiçbir önemli şeyi yoktu, ama kadınlar hakkındaki fikirleri gerici editörü Tim Lawton'ınkilerle örtüşüyordu. Altı ay önce bir yemekte tanışmışlardı ve adam Citronella'nın kendi cinsi hakkındaki zehirli görüşlerinden öyle etkilenmişti ki hemen çek defterini çıkarıp onunla anlaşma imzaladı. Böylece Citronella Hitler'in Goebbels'i haline geldi. Yazılarının beşinci sütuna falan konması gerektiğini düşünmüştümdür hep, ama o her hafta başarılı bekâr kadınların asabını bozma işine koyuldu. Kaçan trenleri ve ortada kalan kadınları yazdı. Her şeye birden sahip olmanın olanaksızlığını anlattı. Erkeklerin otuzlu yaşlardaki kadınlarla evlenmek istemediklerini söylemişti bir keresinde, hatta diye devam ediyordu, otuzundaki kadınla hiç evlenmek istemezler, çünkü bu kadınlar artık çekici değildir, bu yüzden doğal olarak yirmili yaşlardaki kadınlarla evlenmek isterler. Onları kim suçlayabilir ki? Ertesi hafta aldığı yirmi elektronik postanın da kendisinin haklı olduğunu ortaya çıkardığıyla övünmüştü.

Bekâr ve başarılı kadınları yerin dibine batırmadığı zaman-

lardaysa Citronella kendi evcil saadetiyle böbürlenmeye bayılır. "Hampstead'deki geniş evimizde..." diye başlar genellikle yazıları, ya da Pratt'lerin köy evinin bulunduğu "Gloucestershire'daki köşemizde..." şeklinde. Veya anne olmanın mutluluğunu öve öve bitiremez, sanki dünyada başka hiçbir kadın çocuk doğurmamış gibi. İçim sıkılarak mikrofonu ayarladım ve kayıt düğmesine bastım.

"Evliliğin modasının geçiyor olması bence çok acı bir şey," dedi, çuval gibi elbisesini düzeltirken, nazikçe. "Kendi evliliğimin ne kadar mutlu olduğunu düşününce..." Başladı yine, dedim içimden, "Becerikli ve muhteşem kocamı..." Cilveli bir edayla gülümsedi.

"Elbette," dedim, çaktırmadan stop düğmesine bastım ve Noel partimizde Citronella'nın çantasını taşıyan ufak tefek kılıbık adamı anımsadım.

"... böyle bir mutluluğu yaşayamayacak kadınlar için üzülüyorum. Benim çok bekâr kadın arkadaşım var," diye devam etti. Şaşırmamış görünmek için elimden geleni yaptım. "Hepsi de çok yürekli tipler. Ama büyük mutsuzluklarını gizlemek için neşeli olmaya çalıştıklarını biliyorum. Çok acıklı bir şey bu. Sen evli misin?" diye sordu.

Can evimden vuruldum. Nefesim kesildi. "Hayır," diyebilirdim sadece. "Bekârım."

"Evlenmek istemiyor musun?" dedi, başını bir yana yatırarak.

"Artık değil," dedim, kayıtsızca. "Bir kere denedim."

"Neden? Korkunç bir şey mi oldu?" dedi. Ses tonu yumuşak ve kaygılıydı, ama gözleri düşmanlıkla parlıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Dominic'in bana yaptığı şeyi biliyor muydu? Bir şekilde fısıltı gazetesinden falan duymuş olabilirdi. Sansasyonel bir olaydı, ne de olsa. Herkes bilebilirdi. Utançtan vücudum karıncalandı, dedikodu konusu olabileceğimi düşününce kusak gibi oldum:

"Minty Malone'a olanları duydun mu?"

"Ne olmuş?"

"Terk edilmiş."

"Aman Tanrım!"

"Hem de düğün gününde."

"Olamaz!"

"Hem de kilisede!"

Bunu düşünmek çok kolaydı. Kendime gelmeye çalışırken kayıt cihazıyla oynadım. Boğazımdaki düğüm çözülsün diye içimden üçe kadar saydım, sonra konuşabildim. "Hiçbir şey olmadı," dedim, soğukkanlı bir ketumlukla. "Sadece evlenmek isteniyorum, hepsi bu. Son zamanlarda birçok kadın evlenmiyor. Bu röportajı yapmamı istemelerinin nedeni de bu."

Citronella yüzüne dost canlısı bir kibarlık maskesi takındı, sonra da kaşar peyniri rengindeki kare dişlerini ortaya sererek gülümsedi.

"Peki hayattaki en zengin hazineyi kaçırdığını düşünmüyor musun?" dedi, titrete antepleri zayıf noktama dokunurken.

"Benim bu konudaki fikirlerim geçersiz," dedim, olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak. "Ben yalnızca röportajcıyım," diye ekledim gülümseyerek. "Ben sizin ne düşündüğünüzü bilmek istiyorum." Yenidei kayıt düğmesine bastım ve mikrofonu gerdanlı çenesine doğru uzattım.

"Valla ben çok üzülüyorum," diye devam etti, içini çekerek. En sevdiği kelime 'üzüntü'ydü. "Kendi kuşağımdan kadınlara baktığımda, evet iş hayatlarında başarılılar, ama artık evlenip çocuk sahibi olamayacaklarını bilmelerine üzülüyorum. Halbuki benim hayatım büyüleyici."

"Ama artık birçok insan geç evleniyor," dedim.

"Bunun gerçek olduğunu düşünmüyorum."

"Gerçek," dedim, yine benden umulmayacak bir sertlikte. "Yaptığım araştırmaya göre," diye devam ettim, yavaşça, "1992'den beri erkeklerle kadınların evlenme yaşı altı yaş yükselmiş. Anne olma yaşı da otuz beşlerin üstüne çıkmış." Bu bilgi onu sınırlendirmiş gibi görünse de üstüne gitmeyi sürdürdüm.

"Bununla birlikte, evlenmelerin yüzde 20 azaldığı gerçeği de

ortada. Sizce bu isteksizliğin nedeni ne?" Dominic aklıma geldi birden.

"Sorun şu," diye başladı, kendinden emin bir tarzda, "Ortada bir kronik bekâr erkek kıtlığı var ki."

"Korkarım bu doğru değil," diye düzelttim onu, kendime güvenerek. Cesaretime rağmen kalbim güm güm vuruyordu. "Bekâr erkek sayısı bekâr kadın sayısından daha fazla."

"Ah. Ah... Peki o zaman şöyle söyleyeyim," dedi. "Evlenmeye geçecek bekâr erkek o kadar az ki. Sorun burada. Çok acıklı bir durum. Benimkinde, ben çok şanslıydım. Andrew'la tanıştığımda o galiba bir anda şaşkına döndü."

"Tahmin edebiliyorum," dedim. Gülümsedim bile. O da bana gülümsedi.

"Böylece yedi yıl sonra evlendik ve o günden beri de çok mutluyuz," dedi, kendinden memnun bir tarzda. "Hem de çok."

Bu kadarı fazla gelmişti. Ayağa kalktım.

"Bize zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim," dedim, profesyonel bir nezaketle. "Artık gitsem iyi olur."

"Yeterli olduğundan emin misin?" dedi.

"Ah evet," dedim. "Fazlasıyla."

"Fred Behr Halıları'nın yarı yarıya indirimine girdiğini biliyor muydun?"

"Yarı yarıya indirim mi?"

"Evet. Yarı yarıya. İnanılmaz, değil mi?!"

"İnanılmaz! Yarı yarıya dedin, değil mi?"

"Evet yarı yarıya dedim. Düşünsene! Bu yüzde 50 demek!!!"

"Yüzde 50 mi dedin? İnanamıyorum!!!"

"Ben de. Yüzde 50!! Ben de inanamıyorum!!!!"

"Ben de!!! İnanamıyorum!!! İnanamıyorum!!!"

Son zamanlardaki reklamlarımızın ne kadar kötü olduğuna şahsen inanamıyorum. Birçoğu böyle, şaşkına dönmüş iki kişi arasında geçen diyaloglar halinde sunuluyor. Eskiden zekâ ürünü reklamlarımız vardı, ünlü sanatçılar tarafından seslendi-

rilen yaratıcı mini oyunlar. Şimdikilerin hepsi çöplük. Dinleyici kitlemizin azaldığını bildikleri için iyi şirketler artık bize reklam vermiyor. Daha da kötüsü reklama ayrılan süreyi bile satamıyoruz, kazancımız çok düştü. İyi olduğumuz zamanları Virgin Adaları ya da Seyşeller'den bronz dönen satış ekibimizden hemen anlarız. Ama bu sıralarda tenleri peynir kadar beyaz. Onları çok gördüğümüzden değil. Hiç görmeyiz aslında. Bütün gün telefon başında satış yapmak için didinirler. Kırk yılda bir Capitale ofisine uğrarlar ve biçimsiz bir yere reklam koymuşsak canımızı sıkırlar. Bunu yapmalarından nefret ederiz, ama ben yine de Prenses Diana'nın cenaze töreninin arasına "*Çünkü Hayat Hiç Belli Olmaz*" diyen bir sigorta şirketi reklamını soktu diye Wesley'ye köpürmelerini haklı buluyorum. Kasten yapmamıştı, her zamanki gibi zamanlama sorunu vardı, yirmi beş saniyeye ihtiyacı vardı, o da bu aralığı dolduracağını bildiği için o reklamı giriverdi. Doldurdu da. Ama istasyon şiddetli eleştiri aldı ve gözden düştü.

Röportajlarımı kasetten dörtte birlik banta aktarıırken Wesley'nin buna benzer bir sürü felaketi olduğunu anımsadım. Hâlâ radyoda kalabilmesinin tek nedeni kovulamayacak kadar uzun süredir burada çalışıyor olması. Ondan kurtulmaları çok daha pahalıya patlayacağı için. Nakit paraları yok, burada hiçbir şeye harcayacak para yok, en önemlisi de dijital malzemeye; Londra FM'de biz hâlâ teyp kullanıyoruz.

"Burun kıllarınızdan mı utanıyorsunuz? Norton Burun Deliği Burdayıcısı'nı deneyin! Kulaklardaki ve kaşlardaki kıl uzantılarını da yok eder! Fırçalama ve uçurma temizliği için döner başlığı var. Sadece 5.95, lüks modeli 9.95. Bütün kredi kartları geçer, yirmi sekiz günde elinizde!"

Saate baktım, yediye beş vardı.

"Ve şimdi, bebek poposunun en sevdiği bez, Happy Bot tarafından sunulan" dedi, devamlılık spikeri Barry, her zamanki sarhoş gevelemesiyle, "Hava durumuna bakıyoruz."

Odadaki hoparlörlerin sesini kısıtım. O tantanayla

çalışamıyordum. Bütün geceyi orada montaj yaparak geçireceğimi biliyordum, ama ilk defa bundan rahatsız olmadım. Hatta memnundum, çünkü iş bana Dominic'i düşündürmüyordu. Ses bandı makinemin önünde, kulağımda kulaklıklar, beyaz montaj kalemim bir kulağımın arkasında otururken dünyayla ilişkim kesiliyordu. Bantı keserken uzun parçanın üstünde bıçağım parladı, bant upuzun parlak kahverengi serpantin gibi haliye düştü. Bant kesme işlemini çok seviyorum. Çok doyurucu. Bir bilgisayarın faresine tıklamaya benzemiyor, ama yakında ona geçeriz.

Bıçağı elime aldığım gibi istenmeyen şeyleri kestim ve hepsi birbirine karışmış bir halde ayağımın dibine düştü. Makarayı hızlı sararken Citronella Pratt, Minnie Mouse gibi konuştu: "*Çok mutluyum -bekârolmaknekötü -çokacıklı, zavallıcık -ahıretöylemutlubireoliliğimvarki -çokçokmutlubireolilik - Çok.*" Sürekli bunu söylemek ihtiyacında olması bana tuhaf geliyordu, çünkü büyülu ve duyarlı bir mutluluğun zaten kendini belli edeceğine inanıyordum. Citronella'nın on beş dakikalık övünge hırçnlığından yirmi saniyelik bir parçayı kurtardım, sonra öbür röportajlara başladım. Sonunda hepsi, aralarında sarı manyetik bant olan ve ertesi gün yayınlanmaya hazır, on yedi buçuk santimlik bir bobin haline geldi. Geriye bir tek metnimi yazmam kalmıştı. Saate bak-tım. On otuz. En iyi ihtimalle birde evde olurdum.

Herkes saatler önce gitmişti ve ofis boştu. Ortamda bir sahil kasabasının kış melankolisi vardı. Bilgisayarın başına oturup yazmaya başladım. Etrafın ne kadar sessiz ve huzur dolu olduğunu, metnin o kadar da uzun sürmeyeceğini düşünüyordum. Ve üzerimdeki baskıya rağmen ilk günümde ağlamadığım ve sinir krizi geçirmedığım için kendimi tebrik ederken bir gazete hışirtısı duydum. Jack'in odasından geliyordu. Ne garip. Bu saatte kim olabilirdi? Kapıyı açtım. Saat on kırk beşte, masada oturmuş sessizce Guardian okuyan kişi Jack'ti.

"Ah, selam, Minty," dedi.

"Selam. Geç kalmışsın."

"Öyle mi? İmm şey, bazı işlerim vardı," dedi. Tuhaftı doğru-

su. "Umarım ilk günün fazla kötü geçmemiştir," diye ekledi, nazıkçe. "Geldiğin için teşekkürler. Sana ihtiyacımız var." Öyle güzel gülümsedi ki bana. Ben de ona gülümsedim. Bir duraklama oldu. Sonra Jack gazetesini indirip konuştu, "İyi misin, Minty?" Çok mutsuzken, sevdiğiniz, saygı duyduğunuz birinin yüzünüze bakarak iyi olup olmadığınızı sormasının nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz. Ölümcül bir şey. Daha ne olduğunu anlamadan gözlerim dolmuştu.

"Rahat ol," dediğini duydum Jack'in, kendimi toplamaya çalışırken. "Benim karşımda ağlayabilirsin." Burnumu çekip başımı salladım, hıçkırmaktan kaçınırken yanaklarım ıslandı.

"Gel, otur, Minty. Önemli değil." Masasının yanındaki iskemleye oturdum, o da çekmecesini açıp bana bir mendil uzattı.

"Ara sıra böyle olacağını tahmin ediyorum." Başımı salladım. Doğruydı. "Sana küçük bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi, yavaşça. Tekrar başımı salladım. "Hep şu eski deyişi hatırlamak lazım: 'Bu da geçer.'"

Hayır dedim içimden, acıyla. Bu asla geçmez. Hayatımın bir parçası yıkıldı. Herkesin gözü önünde terk edildim. Yüzüstü bırakıldım. Defedildim. Baştan savıldım, vazgeçildim, kovuldum. Reddetme sözlüğündeki bütün kelimeleri yeniden hatırlamak beni bir kere daha yıktı. Dominic beni reddetmişti. Beni inkar etmişti. Yakasını benden kurtarmıştı. Bir kapıdan çıkarak kaybolmuştu. Şimdi ızaktaydı. Ölsem yeri diye düşündüm.

"Hiçbir şey aynı kalmaz, Minty," dedi Jack. "Bu da senin için aynı kalmayacak."

"Kalacak," diye hıçkırdım. "Bunu asla atlatamayacağım. Asla."

"Atlatacaksın," dedi Jack. "En güzeli de burada, arkadaşlarının yanında olman." Bir an elini elimin üstüne koydu. "Peki, korkunç Bayan Happy Bot nasıldı?" dedi, konuyu değiştirerek.

"Şey... korkunç!" dedim, gözlerimi silip gülmeye çalışarak. "Her zamanki kibirli zıvalıkları işte. Ne karın ağrısı."

"Kesinlikle öyle," dedi. "Hatta tam Tanrı'nın cezası!" diye ek-

ledi. Buna ikimiz de katıla katıla gülmeye başladık. Birden Jack'in boynuna sarılıp iyiliğine teşekkür etmek geldi içimden. Dışarıdan bakınca uzak ve alaycı bir duruşu vardır, ama öyle nazik biri ki. Çok da çekici. Bunu ilk düşüncüm değil. Londra FM'e ilk başladığımda Jack için bunu hissetmişim. Ama o zamandan beri hiçbir şey olmadı, çünkü benim patronumdu, daha sonra da Jane'le çıkmaya başlamıştı, bundan kısa bir süre sonra da ben Dom'la tanışmıştım. Neyse Jack çok hoş bir adamdı. Çekici bir erkek. Ama bu saatte ofiste işi neydi?

"Saati merak etmiyor musun, Jack?"

"Ne?"

"Saat on bir," dedim, duvarındaki büyük saate bakarak.

"Öyle mi?" dedi, hayretle. "Ah evet, on bir olmuş."

"Jane merak etmez mi?" Altı aylık evliyidler.

Jack bir şey demedi. Hatta ceketini giyerken benimle göz göze gelmemeye çalıştı.

"Haklısın, Minty," dedi, sessizce. "Gitsem iyi olur." Gazetesini alırken çapraz bulmacanın neredeyse tümünü bitirmiş olduğunu gördüm.

"Evet," dedi, derin bir nefes alarak. "Sanırım artık eve gitme zamanı. Evim evim güzel evime."

EYLÜL

"Ne tuhaf şey!" diye çığlık attı Pedro, kubbeli çelik kafesinden. Gerçekten, diye düşündüm, ne tuhaf şey!..

Mutfakta duruyordum, birden garip bir manzara gözüme çarptı. Normalde bembeyaz olan bütün dolaplar bir gecede sarıya dönmüştü. Hepsinin üstü açık sarı not kâğıtlarıyla kaplı-

dı. Her biri. Açık pencereden esen sert rüzgârda Tibetli rahiplerin bayrakları gibi titreşiyorlardı, ancak bunlar övgü yerine sövgü doluydular. "Horlamalar!" diyordu bir tanesi, parantez içinde "çok yüksek sesle". "Benim bakış açımı hiç anlayamadı," diye yazıyordu ötekinde. "Çok zayıf bir yargı," diye suçluyordu, yanındaki. "Saçları dökülmeye başlıyor," diye bir iddiada bulunuyordu dördüncüsü. "Dinlemez bile!" yazıyordu beşincisinde. "Kilo alıyor," diyordu altıncısı. "Egoist" yazıyordu, buzdolabının üstündekinde. "Doğum günümü unuttu," diyordu baharat rafına iştirilmiş olan. "İğrenç kravat zevki," diye bağınıyordu, kurutma makinesinin üstündeki. "Kolay sinirlenebiliyor," yazıyordu bir başkasında. Her yere baktım, her çıkıntılı yüzey Charlie'yle ilgili hoş olmayan sözlerle doluydu. Amber en az beş kutu not kâğıdı harcamış olmalıydı.

"Vah vah," dedi Pedro. Alçak sesle uzun bir ıslık çaldı. "Vah vah," dedi tekrar. Sonra kafesinin üstündeki not kâğıdına ("Eski Yunanca sınavını verememiş") pençesini atıp jilet gibi keskin gasıyla parçaladı.

Zavallı Charlie, dedim içimden, ekmek kızartma makinesinin üstündekini ("dik kafalı") çıkarırken, bunları hak etmedi. İki dilim kepek ekmeği koyup aleti çalıştırdım. Merdivenlerde bir gıcırtı oldu, sonra kadife sabahlığının içinde kapı girişinde Amber belirdi, John Singer Sargent'in tabloları gibiydi. Ne yazık, dedim içimden. Bütün bu güzellik acıyla bozulmuştu.

Amber, su ısıtıcısının üstündeki notu ("Tam bir ödle") alıp su doldururken, "Negatifin üstüne gitmen lazım," dedi, hafif bir utangaçlıkla.

"Sen de yapmalısın, Minty," diye ekledi, kahve kavanozunu ("Beş para etmez") açarken. "Çok iyi geldiğini göreceksin."

"Hayır, teşekkürler," dedim, bıkkınlıkla. "Bu benim tarzım değil."

Sonra da, sırf meraktan, benim sarı notlarımda ne yazabileceğini düşünmeye çalıştım. "Düğünümde beni terk etti, bütün anıdıklarımın gözü önünde,"; "Duygularımı hiçe saydı,"; "Kav-

gada kırıcı"; "Arkadaşlarıma sürekli polişe satmaya çalıştı,"; "Anneme karşı çok kaba,"; "Ne giyeceğimi hep o söyledi,"; "Ne desem eleştirdi,"; "Her fırsatta beni aşağıladı." Benimkiler Amber'in Charlie için öne sürdüklerinden çok daha kötü olurdu. "Yüzysel" Dom için söylenecek bir başka gerçektir, bir de "Adamakıllı nevrotik" geldi aklıma.

Oysa Charlie çok dengelidir. Gerçekten öyledir. Saygındır da. Her yönden. Muhterem Charles Edworthy'dir o, çünkü babası yaşam boyu lord unvanı almış biridir. Amber, Dominic'in Charlie'den sağdııcı olmasını istediğinde Charlie'nin biraz şaşırdığını söylemişti bana, çünkü uzun zamandan beri birbirlerini tanımıyorlardı, ben tanıştırmıştım onları. Dominic'i çok iyi tanıdığım için bunun nedenini anlamam kolaydı. The Times'ın 'Düğünler' bölümünde iyi duracağını düşünmüştü. "Sayın Charles Edworthy sağdıçtı," diye yazacaktı. Ama bu ilan da, düğünüm gibi, beklenmedik bir biçimde iptal oldu.

Dominic'in bütün kötü yanlarını biliyordum. Bunları yazma gerek yoktu. İki yıldır beynimin bir köşesinde duruyordu. İşin tuhaf yanı, bütün bu olumsuz faktörleri kabullenmiş olmamdı. Farkında olmadığımından değil, her şeyi biliyordum. Üzüyordum bunlar beni. Ama içim kan ağlasa da görünüşte her şey iyiymiş gibi yaşadım. İş hayatında da böyleyim. Kötü şeyleri çıkarırım. Radyo röportajlarımdaki gereksiz şeyleri siler atarım. Bütün kayıtlı malzememi gözden geçirir ve saçma sapan şeyleri keserim -aykırı duran ya da uymayan parçaları, anlaşılmayan konuşmaları veya sıkıcı bölümleri, duraksamaları ve tekrarları- hepsini kesip atarım, sonuçta kulağa düzgün gelsin diye. Dominic'le de öyle yaptım. Peki niye? Neden yaptım bunu? İnsanlar bile bunu sormaya başladılar. Bunun kanşık bir açıklaması var.

Birincisi, çünkü ben olumlu olmaya, olaylara hep iyi taraftan bakmaya çalışırım. Dominic'in de iyi yanları vardı. Cazipti, cömertti ve başarılıydı. Benim için gözü yükseklerdeydi, ben de bundan hoşlanıyordum. Ve tabi, sonradan öyle olmadığı ortaya

çıkıyorsa da, bana çok düşkün görünüyordu. Bu yüzden onun bütün hatalarıyla yaşayabileceğime karar verdim. Çünkü beni sevdiğini sandım. Çünkü bütün kadınlara sahip olabilecekken o beni seçmişti. Bu da gönül okşayıcı bir şeydi. Ama ben de, mutsuz bile olsam yaygara koparmayan biriyimdir. Dediğim gibi, her şeyi düzgün ve hoş tutmayı severim. Hep sessiz kalmamın nedeni budur. Yüzleşmekten nefret ederim ve böyle şeyleri hiç kaldıramam. Hele özel ilişkiler söz konusuysa. Birini kırmaktan çok korkarım. Çünkü birini kırarsam bu bana geri dönebilir. Bu yüzden birini gücendirmekten vebadan kaçır gibi kaçırım.

Bu yüzden kendisine bir yer bulmak için neden hâlâ hiçbir girişimde bulunmadığını Amber'a sormayacağım. Bütün gün evde olduğu halde bulaşıklarını yıkamadığından da yakınmayacağım. Telefon konusunu da gündeme getirmeyeceğim. Her akşam en az iki saatini Charlie tarafından gördüğü berbat muameleyi dinleyecek olan birine vıdı vıdı ederek telefon başında geçiriyor. Ben de biraz telefonu kullanmak istediğim için bunu yapmamasını dilerdim.

Bu arada Amber, Pedro'nun kafesini açmıştı ve kuş onun omzuna tünemiş, sevecenlikle saçlarını kemiriyordu. Birbirlerine ne kadar benziyorlar diye düşündüm birden. Hatta huyları tıpatıp aynı. İkisi de çarpıcı bir biçimde güzel, dikkat çekici, son derece sinir bozucu ve yorucu.

"Süper, hayatım!" diye ciyakladı Pedro, Amber ona bir ayçiçeği çekirdeği uzatırken.

"'Charlie bir alçak' demeyi öğrenebilmeni isterdim," dedi Amber ona, üzgün bir halde. Bu mümkün değildi. a) Pedro, Charlie'ye çok düşküncü, ve b) 1962'den beri kelime dağarcığına bir tek kelime eklememişti. Pedro, iğnesi temiz, takılmış bir eski plak gibiydi.

"Bir sonraki romana koyacağım onu," dedi Amber, gülümseyerek.

"Kimi? Pedro'yu mu?"

"Hayır, tabi ki Charlie'yi."

"Aman Tanrım! Ne olarak?"

"Carl Elworthy adında, seri katile dönüşen iktidarsız bir sosyete erkeği!"

"Zavallı adam," dedim.

"Ne demek zavallı adam?" dedi, kızarmış ekmeğine portakal marmelatı sürerken, öfkeyle. "Zavallı ben, demek istiyorsun, herhalde." Ekmeği ısırды, sonra Pedro için minik bir parça kopardı. Pedro müşkülpesentlikle parçayı aldı ve siyah şişkin diliyle ekmeği gagasında döndürüp havan tokmağı gibi vurdu.

"Ne alçak," dedi Amber, yeniden.

Charlie'yi hiç suçlamadığım gerçeğini Amber'a söylemek istedim. Fazla ileri gittiğini. Ama söylemedim, çünkü Amber'dan biraz korkarım, Charlie'nin korktuğu gibi.

"Korkutucu, değil mi?" diye fısıldamıştı bir keresinde Charlie bana, bir içki partisinde çakırkeyifken.

"Ah evet!" demiştim, açık sözlülüğüne şaşarak. "Şey, yani biraz!" Sonra da kumpasçılar gibi suçluluk duygusundan yüzümüz kızarmıştı ve "Hah hah hah!" diye gülmüştük.

"Bunu atlatacağız, Minty," diye ekledi Amber, Pedro kolundan aşağı badi badi inerken. "Erkekleri unutacağız," dedi. "Alçaklar yüzünden canımızı sıkmayacağız. Aksine, onlar olmadan mutlu olacağız..."

"Rahibe mi olacağız?" dedim, yüzümü buruşturarak.

"Hayır, kafamızı kullanacağız," dedi mutlulukla. "Zihinsel yaşamımızı geliştireceğiz!" Heyecanla kahvesini karıştırdı ve ikinci dilimine tereyağı sürdü. "Anahtar kelimelerimiz, Koru, Şımart ve 'Geliştir' olacak, Minty. Kadınlarla daha çok zaman geçireceğiz. Akıllı kadınlarla," diye devam etti, hevesli hevesli. "Hadi bir kadın kitapları kulübü kuralım! Şimdi çok moda. Ruby Wax bu kulüplerden birinde, French ve Saunders'da. Bizimkine PRKK deriz."

"O ne?"

"Parlak Radyocular Kitap Kulübü!"

"Vah vah!" dedi Pedro.

"Entelektüel akşamlar düzenleyebiliriz, bol içki de cabası! Burada yapabiliriz!" diye bağırdı. "Senin için bir sakıncası yok, değil mi Minty?"

"Ah! Şey, hayır, sen ayarlarsan olur," dedim, çantamı alırken. "Benim bunları organize edecek vaktim yok. Of, Tanrım, işe geç kaldım!"

"Kabızlık mı çekiyorsunuz? İç temizliği için Yeşil Işık için..."

Tanrım, yine mi bu, dedim içimden, bir saat sonra kantinden getirdiğim lastik gibi sandviçi masamda oturmuş çiğnerken.

"Bir tek küçük Yeşil Işık'la dışarı çıkmaya can atacaksınız! Bütün eczanelerde yalnızca 3.95 ya da ekonomik boyu 5.95."

Birden Jack göründü. Gergindi. Gergin olduğunu biliyorduk, çünkü elinde sarı manyetik bir bant çeviriyordu.

"Toplantı!" diye gürledi. "Reytinglerdeki etkileyici performansımızdan sonra bol bol fikir bulsanız iyi olur."

Hepimizin bundan haberi vardı. Broadcast'ın ön sayfası bununla kaplıydı. "Londra FM Güç Kaybediyor! Dinleyici kitlesi düşüşte!" RAJAR'ın araştırmalarına göre üç aylık rakamlarda yüzde 10'luk bir düşüş yaşamıştık. Sürü halinde toplantı odasına yürüdük. Jack içeride yayın sesini kesmek için hoparlörlerle uğraşıyordu. Durmadan konuşan, istenmeyen bir misafirle başa çıkmaya benziyordu.

"Mantarınız mı var? Fungaway'i deneyin, her tür ayak mantarı tedavisinde yüksek performans. Fungaway..." Çıt. Jack düğmeyi bulmuştu. Sessizlik. Şükürler olsun.

Melinda'nın yüzü aydınlandı. "Biliyovum!" dedi. "Şöhvet hastalıklavı!"

"Ne?" dedik, hepimiz.

"Şöhvet hastalıklavı!" dedi. "Bunu süvekli yayınlayabiliriz!" Sonra da uçuğu olan şu Hollywood aktörünü, AIDS olduğu söylenen o yönetmeni ve kronik hemoroidi olduğunu duyduğu şu tanınmış İngiliz dizi oyuncusunu anlatmaya devam etti ve ünlülerin hastalıklarını tartıştıkları haftalık programlar yapabile-

ceğimizi söyledi.

"Harika fikir, Melinda," dedi Jack. "Düşünürüz bunu."

Melinda'nın gözleri parladı ve heyecanla bana baktı.

"Başka?" dedi Jack.

Reytingimiz düştüğü için bu sefer hepimiz hazırlıklı gelmiştik. Gazeteler ve dergiler okunmuştu, Time Out'la Premiere çalışılmıştı, Celebrity Bulletin iyice incelenmişti ve Önümüzdeki Olaylar Listesine daha yakından bakılmıştı.

"Londra Moda Haftası."

"Uzun Boylu Kişiler Toplantısı."

"Theatre de Complicite'in yeni Oyunu."

"Alternatif Sağlık Sergisi."

"Kraliyet Operası'nda yeni kriz."

Yarım saat sonra önümüzdeki üç programı dolduracak konuk fikirleri ve önerileri bulmuştuk.

"Minty'nin evlilikle ilgili çalışmasını dinleyiciler çok beğenmiş," diye devam etti, Jack. "Buna benzer daha çok sosyal ilişki hikâyeleri yapmamızı isteyen bir sürü mektup aldık. Bu yüzden Minty'nin her hafta yayınlayabileceğimiz, daha ayrıntılı haberler hazırlamasını istiyorum. Şimdi. Son zamanların büyük sosyal trendleri neler?"

"Imm... Bekârlık"

"Boşanma."

"Aile krizleri"

"Çocuk desteği."

"Anaokulu koşulları."

"Geç annelik."

"Kısırlık tedavisi," diye ekledi Sophie. "İlk tüp bebek, Louise Brown, bu yıl yirmi bir yaşında," diye ekledi, bilgiçlikle. "Bunu o zamandan beri üremeyle ilgili gelişmeler için bir başlangıç tarihi olarak kullanabiliriz."

"Minty, Deivdve'yle gövüşebilir!" dedi Melinda, mutlu mutlu.

"Neden?" dedi Jack.

"Wesley'nin yıllavdın onu hamile bırakmaya çalıştığını heves biliyov!"

"İmm, kronometremi gören var mı?"

"Guardian'da Fergie'yle ilgili iyi bir haber var."

"Temizlikçilerle ilgili bir şey yapmalıyız."

"Dün akşam Prisoner Cell Block H'yi seyrettin mi?"

"Çok iyi bir üveme doktovu biliyovum, Wesley," diye devam etti Melinda, iyi kalplilikle. "Benim için değil!" diye ekledi, aptal bir kahkahayla koca karnına vurarak. "Sana onun ismini yazayım," diye belirtti, çantasından el yordamıyla kalem ararken. "Profesör Godfwey Bavnes."

"Bir sorun yok ki, Melinda," dedi Wesley ters ters. "Deirdre'yi geleneksel yollarla hamile bırakabileceğimden eminim." İyi bir yanıttı, ama doğruluğundan kuşkuluydum. Deirdre'nin bana Londra FM'in Noel partisinde, çocuğu olmamasının tamamen Wesley'nin sorunundan kaynaklandığı sırrını verdiğini anımsadım.

"Kesinlikle benim yumurtalarımın değil," diye fısıldamıştı, plastik bardaklardan ucuz Fräscati yudumlarırken. "Yumurtalıklarına bakıldı. Tertemiz. Hiçbir sorunum yok," demişti, çınlayan bir kahkahayla.

"Ah, iyi o zaman," demiştim, bu sırrı benimle paylaşmayı seçmiş olduğundan biraz utanarak.

"Otuz dokuz yaşında olmama rağmen doktor düzgün olduklarını söyledi," diye devam etmişti. "Wesley'nin spermelerinden kaynaklanıyor."

"Çok ilginç"

"Tembel," diye kıkırdamıştı. "Kendisi gibi! Ama kliniğe gelmeyi kesinlikle kabul etmiyor."

"Umarım fikrini değiştirir," demiştim. Başka ne diyebilirdim? Zavallı Deirdre. Gültüyordu, ama üzgün olduğu belliydi. Ona acıdım. Hoş biriydi. Sekiz yıldır alyanssız ve çocuksuz olarak Wesley'yle yaşıyordu. Bu onu daha da incitiyor olmalıydı, çünkü mahallelerindeki Mothercare dükkânın gözetimcisiydi.

Sürekli derbeder ve bedbin görünmesinin nedeni bu olmalıydı.

"Bak, bu doktov gevçekten çok iyi, Wesley..." diyordu hâlâ Melinda, Wesley'nin kıpkırmızı kesilen yüzünü ve bizim utan-gaç öksürüklerimizi duymazdan gelerek.

"Çok teşekkürler, Melinda," dedi Jack. "Toplantı bitti. Sophie, sen Minty'nin program dizisini duyurabilir misin ki bütün radyo eleştirmenlerinin haberi olsun?"

Yarım saat sonra Jack'le ben Sosyal Trendler kuşağının planını hazırlamıştık. Masama dönünce zor iş olacağını düşündüm, ama aynı zamanda iyi bir şeydi, çünkü Dominic'i düşünecek vaktim kalmayacaktı. Dahası, beni profesyonel amacıma yaklaştıracak iyi bir adım olacaktı.

"Posta!" diye bağırdı, teslimatçı çocuk, Terry. Evrak kutusundan bana gelen üç mektubu alırken yüreğim hopladı. Gümüş kalpler içindeki şarap rengi zarfı açarken of Tanrım, yine mi o yılışık, diye geçirdim içimden. Belalım. Hepimizin bir belalı var. Yayına çıkan herkes evcil bir böceğe sahip. Hava durumunu yapan Imogen'in Mike adında yaşlı bir hayranı var. Ara sıra onu görebilmek için radyoya gelir, ama Tom asla içeri sokmaz. Spikerimiz Barry'nin orta yaşlı bir kadın hayranı var. Şu yakasız, çirkin kazaklarla sonsuz uzunluktaki atıkları ona o örer. Benimkinin adı Ron. Birkaç haftada bir fanatik bir hayranlık ve aşığılaymayla karışık bir mektup gönderir, insanın kendine güvenini sarsan bir bileşimdir bu. "Bir tanem, Minty," diye başlamış yine: "Geçen hafta yine o tatlı sesini telsiz radyodan dinlemek ne muhteşemdi demek için füzemden ayrılıyorum. Bir saniye bile radyodan kulaklarımı ayırmadım. Özlemiştim seni, hayatım. Nerelerdeydin?" Seni bulmak için düğmeyi döndürmek zorunda kalacağım başka bir kanala geçmiş olabileceğinden kuşkulandım. Gökyüzünden gelen karmaşık sesini tekrar duyunca nasıl rahatladığımı bir bil-sen. Evlilikten bahsediyordun, sanırsam, bu arada teklifim hâlâ geçerli. Haberin çok iyiydi, Mint. Enfesti. Her zaman-ki zeki standardın bu, aslında. Fakat ÇEKİŞME kelimesini

doğru telaffuz etmeyi öğrenir misin lütfen, aptal karı!!! Bir daha GEÇİŞME dersin korkarım Londra FM'e gelip kıcına bir tane patlatacağım!!!

Seni hep seven hayranın, Ron"

İğğğhhhhh. Çöpe. Bari yiyecek bir şey yollamıyor, bazı fanatiklerin yaptığı gibi. Mektup gönderen deli radyo dinleyicilerine karşı birinci kural: Yolladıkları şeyi asla yemeyin, kim bilir içinde neler vardır.

"Neydi o, Minty?" dedi Melinda, meraklı meraklı.

"Belalımdan bir mektup daha," dedim. "Ya da hasta raporu diyebilirim."

Melinda'nın yüzü allak bullak oldu. "Benim niye biv belalım yok?" diye inledi.

"Neden istiyorsun ki?" dedim. "Hasta ve acıklı oluyorlar."

"Çünkü ben stav sunucuyum. Benim de biv tane olmalı."

"Ben olsam bunun için üzülmezdim," dedim, bıkkınlıkla. "Benimkini devralabilirsin."

"Hayıv," dedi ters ters. "Ben başka biv tane istiyovum. Benden başka hevkesin vav. Benim niye olmasın?" Akıl almaz bir istekti.

"Min-tee...?" dedi sonra, tuttuğunu koparan bir edayla.

"Metnim için bana yavdım edev misin?"

"Peki," dedim, masasına doğru giderken. "Ama kendi işimi de yapmak zorundayım."

"Şimdi: Saddam Hüseyin," diye başladı, kaşlarını çatarak, "İvan'la mı ilişkiliydi, İvak'la mı? Hep kavıştıvıyovum."

"İvak," dedim.

"Eğlenceli olacak!" diye seslendi Amber, birkaç gün sonra, salondan. PRKK'nin yarım saat içinde başlayacak olan ilk toplantısı için minderleri düzeltmekle meşguldü.

"Gerçek bir beyin festivali olacak," diye ekledi, hevesle, ben mutfakta yemek hazırlarken. "Bu kadar çok zeki kadınla iyi bir edebi tartışma olacağı benziyor."

Amber özellikle en zeki dört arkadaşını çağırmıştı; astrofizikçi Joan, zeki boşanma avukatı Frances, genetikçi Jacky ve nükleer mühendisi Cathy. Akıllı kadınların arkadaşlığına bayılır. Ben iyilerin arkadaşlığıyla mutlu olduğum için Helen'i davet etmiştim. Balayımızdan beri görüşmemiştik. Onu iki kere işten aramış, bulamamıştım. Sonunda konuşmuştuk, o da gelmeye ikna olmuştu.

Bütün akşamı bir kitabı tartışarak geçirmektense ilk toplantı için herkesin hayran olduğu bir roman hakkında konuşmasına karar verdik. Amber'in aptallık ya da kibirlilik etmemesine dua ediyordum.

"Hadi *A Public Convenience*'i yapalım!" dedi. Elimden geldikince anlayışlı olarak onu bu kitap hakkında konuşmaktan vazgeçirmeye çalıştım. Her şeyin ötesinde, o kitabı bir daha okumaya katlanamazdım.

"Şey..." dedim.

"Neden olmasın, Minty?"

"Imm..."

"Umarım kararsızlığın Daily Post'ta yazan o Polly Snodgrass kancığıyla ilişkili değildir," dedi, burnundan soluyarak. Polly Snodgrass'ın fikirlerine yakınlık duyduğum halde bu konudaki isteksizliğimle onun bir ilişkisi yoktu. *A Public Convenience* tam bir saçmalıktı. Dili hiç ahım şahım değil, karakterleri de mısır gevreği kutusunun arkasından kesilmişçesine düz.

"Snodgrass'ın bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi?" diye devam etti, bir şişe kırmızı şarap açarken. "Yani neden öyle adi bir eleştiride bulunduğunu?"

"Imm...geçen yıl sen onun kitabını kötü eleştirdiğin için mi?"

"Hayır! Ondan değil," dedi, koltuğa gömülürken, öfkeyle. "Çünkü kadın kıskançlıktan ölüyor."

"Ah, evet," dedim. Tabi ya. Unutmuştum. Bu Amber'in her şeye verdiği yanıtı. "Neden kıskanıyor peki?" dedim. Bu sorunun kozmik aptallığı karşısında gözlerini tavana dikti.

"Çünkü. Benim. Kitaplarım. İyi," dedi, tek tek, sersem bir ya-

bancıya yol tarif eder gibi. "Ve. Onun. Kitapları. Bombok."

Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Polly Snodgrass çok iyi bir yazar. *Wuthering Heights*'a Bronte kadar karanlık ve kasvetli bir son yazmıştı.

"Pardon ama, biraz tarafsız olursak," dedim, cesurca, "Sen onun kitaplarını yerin dibine sokarken onun seni övmesini nasıl bekleyebileceğini anlamıyorum."

"Minty," dedi Amber, şaşkına dönmüş bir ifadeyle, "Sen normal olarak edebi konularda benimle tartışmazsın."

Doğruydum. Tartışmazdım. Hatta Amber'la hiçbir konuda tartışmazdım. Normal olarak. Ama nedense artık kendimi pek 'normal' hissetmiyordum.

"Niçin kitabını beğenmek zorunda ki?" diye üstüne gittim, yeni edindiğim cesareti asabi bir kıkırdamayla süsleyerek.

"Çünkü Minty," diye başladı, öğrenme zorluğu çeken bir çocuğa zor bir şey anlatan bir yetişkinin sabırla, "Eleştiri nesnel olmalıdır. Kişisel kıskançlıklarını bir kenara bırakmak zorundalar, yoksa okuyucuya ulaşmakta başarısız olurlar."

"Ama *Evening Mail*'de onun romanını sifonu çekilmemiş bir tuvalete benzetmiştin, yanıyorsam düzelt."

"Evet," dedi, kahkaha atarak. "Öyle yazdım! İyi de oldu, aslında. Ama onun da önceki yıl *Hideway* hakkında neler dediğini unutmamalısın. O yazdı, ben de ondan alıntı yaptım: 'Şu Dane bir köpek olsaydı onu aşağılardınız. Öyle olduğu için bunu yapmaya çalıştım.' Amber'ın, aldığı her kötü eleştiriye aklında tutup kelimesi kelimesine ezberden söylemek gibi, kendisinin pek övündüğü bir yeteneği vardır.

"Ah," dedim, "Evet, o biraz manalıydı."

"Manalı mı?" dedi, burnundan soluyarak, "İnsafsızdı ve tamamen yalandı! Edebiyat dünyasının tümü iğrenç olsa da," diye de ekledi, ben çikolatalı puding için altı tane yumurta akı çırparken. "Ortalıkta ünlü olmak ya da puan kazanmak için eleştiri yazan bir sürü yeteneksiz var. Tabi ki yazacağım," dedi, eritme çikolatasından bir parça koparıp ağzına attı. "Animal Passion'ı bi-

tirince kitaplarımı küçümseyen bütün o ahlaksızlarla dalga geçeceğim."

"Yazın dünyası bunu çoktan yaptı."

"Öyle mi?"

"Evet, Bestseller'da."

Amber bunu duymazlıktan geldi. "Bu akşam benim kitabımı yapamaz mıyız?" diye üsteledi. "Hadi Mint. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Şey, bu pek uygun olmaz," dedim, dikkatle, "Yani kendi kitabını tartışmak. *A Public Convenience* üstüne hiçbir eleştiri yok, Amber. Bir tane bile. Muhteşem bir kitap. Yüzlerce sattığını da biliyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"Şey, bu biraz Elizabeth Schwarzkopf'un Desert Island Discs kayıtlarının içinden sekiz parçasını seçmesi gibi olur," dedim. "Çok doğru olmaz." Kısa öneri başlıkları listeme dönerek konuyu değiştirdim.

"*Captain Corelli!*" dedi, homurdanarak. "İyi bulmuyorsun, değil mi?"

"Buluyorum, aslında. Sonuna bayılmıyorum, ama dili çok güçlü."

"*The God of Small Things* de öyle, saçma sapan bir kitap!"

"Ama ciltlileri 140,000 sattı," dedim. "Karton kapaklılar da bir milyondan fazla."

"Booker Ödülünü kazanmamış olsaydı bu kadar satamazdı, değil mi?" dedi, öfkeli bir zafer edasıyla.

"Satamazdı, herhalde," diye onayladım.

"Ya Charlotte Gray?" dedi, homurdanarak. "Of Tanrım, Sebastian Faulks'a dayanamıyorum. Mills ve Boon'un silahlıları gibi! Ben Ian McEwan'ın *Sürekli Aşk*'ını yapacağım," dedi. "O gerçekten çok iyi. Yardıma ihtiyacın olursa bana seslen," diye ekledi, koltuğa gömülürken.

"Ah, hayır, hayır, hayır, merak etme," dedim, telaşlı telaşlı salata yaparken.

"O nefis Fransız salata sosundan yapsana," dedi Amber. "Ama mutlaka Balsamik sirke kullan." Romanını tekrar eline alırken sıkıntıyla içini çekti. "Neden daha iyi satmadığını anlamıyorum," dedi, ben sofrayı kurarken. "Pazarlamacıların hatası, yeterince uğraşmıyorlar. Bir sinema kampanyası istediğimi söyledim, ama yapmadılar. Çok saçma."

Pedro ciyakladı, sonra büyükannem gibi tiz bir kahkaha attı.

"Ama bu iş milyonlarca sterline mal olur," dedim, şarap bardaklarını silerken.

"Ben buna değerim, Minty," dedi. "Gereken her şeyi yapmaları lazım."

Amber yayın dünyasında birkaç şeyden ünlü olmuştu. Yazılarında kendisini Dickens, Zola ve Tolstoy'la karşılaştırdığı için kötü nam salmıştı. Romanları kitapçılarda iyi teşhir edilmiyorsa dükkânlarda dehşet sahneleri yaratırdı. Kitaplarını yerden yere vuran eleştirmenlere korkunç mektuplar yazmakla tanınırdı, ama en çok yayıncısı Hedder Hodline'dan yüksek talepleriyle meşhurdu. "Metroda bile elime poster vermezken kitaplarımın satmasını nasıl beklerler? Pazarlamaya ayırdıkları bütçeyi en azından elli bin papel daha yükseltmelerini istemem gerekecek."

"Ama kitaplar daha çok kişisel tavsiyelerle satıyor, değil mi?" dedim, sos için mantar dilimlerken. "Örneğin, Captain Corelli'ye bak: ne kadar az tanıtımı yapıldığı halde dillere destan oldu."

"Şurası bir gerçek ki, Minty," dedi Amber, zehirli bir bakış fırlatarak, "Yayıncılık hakkında hiçbir nosyonun yok."

"Bence senin pazarlamacıların oldukça iyi," dedim, kitabının arka kapağına konacak alıntı için ne kadar zorlandıklarını anımsayarak. Amber'ın önceki kitaplarının en parlak bölümlerini bir plastik cerrah hüneriyle kesip biçerek değiştirmişlerdi. Örneğin, *The Times* yazarı Anthony Welch, Fat Chance'ı 'Korkunç!' olarak tanımlarken Hedder Hodline'ın tanıtım bölümü bunu mucizevi bir biçimde 'Müthiş'e dönüştürmüştü. Bir de Amber'ın hiç tanışmadığı ünlü kişileri kitabının Teşekkür

bölümüne sokmasına da Hedder Hodline yine göz yummuştu. "Tony Blair'e minnettarım," diye yazmıştı *A Public Convenience*'in üç sayfalık önsözüne. "Dostum, Kent Prensesi Michael'a da sonsuz şükran duyularımı belirtmek isterim. Fay Weldon'a da büyük desteği için yürekten teşekkür ederim." Amber, Fay Weldon'la bir kez tanışmıştı. Trende. Fay Weldon ona pencereyi kapatmasının bir sakıncası olup olmayacağını sormuştu, o kadar. Amber, bir. hayranlık galeyanı içinde Gordon Brown'a, Twiggy'ye ve elbette akıl hocası Sir Isaiah Berlin'e sonsuz teşekkürlerini sunuyordu. Isaiah Berlin'in Amber yazmaya başlamadan bir yıl önce öldüğüne dikkatini çekmeye çalıştıysam da bunu kimsenin fark etmeyeceğini söyledi.

"Yayıncılar yazarların ünlü isimleri sıralamasından hoşlanır," demişti, neşeyle. "Ölü ya da diri, ünlü birkaç isim sıkıştırıcaksın."

Amber kitabı yeniden eline aldı, ithaf sayfası açıldı.

"Charlie'nin beni sepetleyeceğini bilseydim kitabı asla ona ithaf etmezdim," dedi. "Bir baskı daha yaparsa bunu değiştirip Pedro'ya ithaf edeceğim. O beni seviyor, öğle değil mi hayatım? Dinle Pedro, bakalım şunu nasıl bulacaksın?" Amber el yazısıyla yazdığı bir kâğıdı eline alıp yüksek sesle okumaya başlayınca Pedro'nun altın sarısı gözleri kâğıdın üzerinde gezindi: 'Cathy parlayan bağırsak yığınının üzerinden Tom'a şehvetle baktı. İç organları, neler hissettiğini ona anlatabilmek için kalbinden dışarı taşıyacaktı. Tom buharlanan cesetlerin üstündeki postu sıyrırken onun terli ve parlak pazılarını seyretti. Beyin fazla abartılmış diye düşündü. Onun asıl istediği kas gücüydü.'

'Tom' - onun kaslı sırtına hitap etti. 'Tom, ne düşünüyorum biliyor musun...'

"Hav hav!" Amber kâğıdı elinden bırakıp kapıyı açmaya koştu. Herkes aynı anda gelmişti. Yemeğe oturduk. Amber yine aldı sazi eline ve Charlie'nin ne bokun soyu olduğunu, ne kadar ka-ba bir şekilde onu kovduğunu ve aşağılığın teki olduğunu an-

latıp durdu. Herkes duygudaşlıkla başını sallarken ben sinirden kıvranıyordum, Helen'in da kızardığını ve huzursuzluk içinde iskemlesinde kıpırdandığını fark ettim. Helen söylemese de Amber'dan fazla hoşlandığını sanmıyorum. Ona katlanmanın güç olduğunu düşündüğüne inanıyorum, birçok insan böyle düşünüyor. Bazen ben de. Size söylememin bir sakıncası yok. Ama benim için farklı tabi, çünkü o aileden biri.

"Seni arayamadığım için kusuruma bakma," dedi Helen, ben kahve yaparken, sessizce. "Son zamanlarda..." dedi, doğru kelimayı bulmaya çalıştı. "Fazlasıyla yoğundum. O kadar çok sipariş oluyor ki," diye ekledi, çabucak. "Erkenden çiçek pazarında olmak çok zoruma gidiyor."

"Dert etme," dedim. "Hiç fark etmedim. Ben de çok meşguldüm, neyse ki başının etini yiyecek vaktim olmadı."

"Dominic aradı mı?"

"Hayır," dedim ve o anda Dominic isminin geçmesiyle bir öfke dalgasına kapıldım.

"Onu arayacak mısın?"

"Hayır! Evet. Hayır. Belki. Bilmiyorum. Hayır. Hayır. Kesinlikle hayır... Ne dediğim anlaşılıyor mu?"

Helen evet anlamında başını sallayıp kolumu sıktı. Salondaydık, herkes kanepeler ve koltuklara yerleşti. Ve Amber, Ian McEwan'la oyunu başlattı.

"Akıllı bir kitap," diye başladı, "Çifte anlamlı başlığı çok ikna edici. Sürekli Aşk hem lider Joe Rose'yle sevgilisi Clarissa arasındaki ebedi aşkı anlatıyor hem de örneğin, Jed Parry'nin Joe'ya duyduğu sağlıklı aşk gibi, homoseksüel bir delinin saplantılı aşkı gibi, hep canlı kalması gereken aşkı anlatıyor. Şimdi..."

"Bir keresinde hayatıma saplantılı bir adam girmişti," dedi, astrofizikçi Joan, pat diye. "Adamı tanı mıyordum bile," diye devam etti. "Bir sömestr gök cisimleri dersi vermiştim ona, ama ondan hoşlandığıma inandığı için ha bire beni arıyordu."

"Lütfen, Joan," dedi Amber, "Ben bitirmedim."

"Hayır lafından anlamıyordu."

"Dediğim gibi," diye üstüne gitti Amber, "Jed Parry, Joe'ya karşı, açıklanmayan bir eşcinsel tutku geliştirir."

"Sonunda telefon numaramı değiştirmek zorunda kaldım."

"Joe'nun düşünme yeteneğini allak bullak eden bir saplantı."

"Tam tersi de olabilir," dedi, nükleer mühendisi Cathy.

"Kadın iş arkadaşlarımdan biri bir doktora saplanıp kalmıştı," diye açıkladı. "Deli oluyordu ona. Onu görmek için yalandan bir sürü hastalık uydurup muayenehanesine gitmeye başladı. O kadar cazip ve hoş bir adamdı ki onu görmeden edemiyordu."

"Bana bak, kitaba dönebilir miyiz, lütfen," dedi Amber, yüzünü ekşiterek.

"Neyse adam çok geçmeden evlendi de o da gitmeyi kesti."

Amber dışında herkes Cathy'nin anlattığı öyküye cık cık cık dedi. O ise, gösterişli bir hareketle kitabı havaya kaldırıp yorumlamaya başladı.

"Kitap yürek hoplatıcı bir gerilimle başlıyor. Küçük bir çocuğun tuzaga düştüğü bir balonu indirmek için beş yabancı bir araya gelir. Şimdi, baloncu..."

"Bir keresinde balonla uçmaktan hoşlanan biriyle çıkmıştım!" dedi, genetikçi Jackie, heyecanla. "Bir DNA gününde tanıştık. Onunla birkaç kez uçtum, ama doğrusu bundan hiç hoşlanmadım. Brülörlerden gelen ses çok korkutucu oluyor, ejderha nefesi gibi. Ay çok afedersin, Amber."

"Dediğim gibi," diye devam etti, Amber, "Baloncu kurtulur, ardından çocuk da güven içinde yere iner. Ama o sırada hâlâ ipe tutunmakta olan kurtarıcılardan biri dokuz yüz metreden düşerek ölür. İşte bu felaket, Jed Parry'nin Joe'ya beslediği aşırı isteği tetikler, Joe'yla partneri Clarissa'nın üstüne büyük bir yük bindiren bir istektir bu. Kitap, temelde fazladan bir yabancıнын varlığıyla baskı altına giren bir çift hakkındadır."

"Valla, birini birinden ayırmak için yeterli bir neden," dedi, zeki avukat Frances. "Ben eski sevgilim Frank'le çıkarken buna benzer bir şey bizim de başımıza geldi. Frank'in iyi anlaştığı bir

iş arkadaşı vardı. Frank'le beraber olduğumuz her an bu adam yanımızda olurdu, ondan bir türlü kurtulamıyorduk. Frank onu kırmak istemiyordu, çünkü iyi arkadaştlar. Biriyle çıkmaya başladığınızda biraz mahremiyetiniz olsun istersiniz, ama bu Adam denen adam bundan pek anlamıyor gibiydi..."

O ana kadar herkesin kirli çamaşırları ortaya serilmişti. Kimse Amber'ı dinlemiyordu ve kimse kitapla zerre kadar ilgilenmiyordu. Tartışma kısa süre içinde kadın-erkek ilişkilerine, arkadaşları hayatınızdan çıkarmadan beraberlikleri yürütme ve arkadaşlara nasıl ihtiyacınız olduğu konusuna dönüştü. Çünkü ilişkiler eninde sonunda bitebilirdi, ama o zaman ihmal ettiğiniz arkadaşlarınız nerede olurlardı?

"Bakın," dedi Amber, beş dakika sonra, "Bu tartışma grubunun amacı kitapları tartışmak, erkekleri değil!" dedi, öfkeyle.

Herkes birden suçlu kıkırdaşmalarını bastırıp sustu.

"Ah, tamam Amber," dedi, iyi huylu Joan. "Benim seçtiğim kitap, William Boyd'un Armadillo'su. Şimdi, William Boyd en..."

"Bu piyasadaki en çekici adamlardan biri!" dedi, genetikçi Jackie, çakırkeyif bir kıkırdamayla. "Öyle ama," diye devam etti. "Yere düşüp ölünecek kadar cazip. Bir kere okuma toplantılarından birine gitmiştim. Adamdan gözlerimi ayıramadım."

"Lütfen devam et, Joan," dedi Amber.

"Armadillo bir komedi, *A Good Man in Africa* ya da *Stars and Bars*'dan daha karanlık olsa da. Kitabın kahramanı sigorta işinde çalışır," dedi. O an korkunç bir sızıyla Dominic'i düşündüm. "Adı Lorimer Black'tir," diye devam etti Joan. "İkna gücü, rüşvet ve korku salmayla sahte sigortalı ortaya çıkarır. Yani bir sigorta eksperidir."

"Bir sigorta eksperiyile çıkmıştım!" dedi Frances. "Çok hoş biriydi. Ama Pinner'da oturuyordu, ben de Kentish Town'dayım. Onu görmek için Metropolitan hattının sonuna kadar gidip gelmeyi göze alamadım."

"Tanrım, hayır, bu sürünmek demek!" dedi Cathy. Sonra

Londra'da insanın sevgilisine yakın oturmasının önemi konusunda orman yangını hızıyla gelişen ateşli bir konuşma başladı.

"İki posta kutusu uzaklığından fazla olmamalı."

"Ya da en azından aynı metro hattında olmalı."

"Taksi paraları bir servet tutar."

"Trafikte duman tüttürerek beklemek de var."

"Baksanıza," dedi Amber, eski bir İran halısı gibi havalanarak "William Boyd'a ne oldu?"

Doğrusu ne William Boyd umurundaydı ne de Ian McEwan. Hiçbiri. Bütün gün çalışmaktan, sonra da yemek pişirmekten ölmüştüm, onun için suçu bana atmalarına izin verdim. Bu akıllı kadınların erkeklerden konuşmak istemelerine aldırımıyordum. Seçtiğim kitap hakkında konuşmasam da önemli değildi. Fakat Amber bir sonraki kişi olarak beni seçti.

"Peki Minty, sıra sende. Kaptan Corelli'nin Mandolini hakkında konuşmak istediğini sanıyorum."

"Im, evet. Tamam," dedim, kanepenin önüne oturdum. "Bu kitabı herhalde hepiniz okumuşsunuzdur." Herkes başını salladı. "Onun için zaten bildiğiniz şeyleri söylemiş olacağım. Kephallonia adındaki Yunan adasında geçen bir savaş zamanı aşkı."

"Dört yıl önce Kephallonia'ya gittim," dedi Frances. "Eric'le Frank'ten önce çıktığımdan çocuktan önceki çıktığımdan öncekiydi."

"Anlıyorum," dedi herkes.

"Güzel günler geçirdik," diye devam etti. "Ama çok geçmeden ayrıldık, çünkü bir gün eski sevgilisi aradı ve yine yalnız olduğunu, onu çok görmek istediğini söyledi, benim de dünyam karardı!"

"Sonra ne oldu?" diye sordu Amber dışındaki herkes. Amber sıkıntıdan gözlerini tavana dikmişti.

"Evlendiler," dedi Frances, iyi huylu bir omuz silkmeyle. "Hayat işte. Şimdi de boşanma davalarına ben bakıyorum."

"Oh, güzel," diye mırıldandık hep bir ağızdan. Amber bana 'şu lanet olası-kitapla-ilgilen' bakışı fırlattı.

"Her neyse, dediğim gibi, Kaptan Corelli alışılmadık bir katipli ve komedi karışımı," diye devam ettim, "İşgal ve ele geçirme. İtalyan müzisyen kaptan Antonio Corelli'yle doktorun kızı Pelagia arasındaki bitmemiş ilişkiyi anlatıyor. Romana bir Latin Amerika coşkusu hâkim ve bazı yerlerde dili çok karmaşık. Louis de Bernieres'in romanı bitiriş tarzından pek emin değilim. Mutlu bir son ileri süren uzun bir sonsözü var."

"Hepimiz bir tür mutlu son arıyoruz," dedi Joan. "Her ne demekse. Bu ille de düğün çanlarının çalması anlamına gelmiyor, değil mi?"

Hadi bakalım, Louis de Bernieres de başka bir erkek konusyla, evliliğin göreceli değeri tartışmasıyla kesilmişti.

"Benden bu kadar!" diye bağırdı Amber, birdenbire. "Zeki kamçılamalarla dolu entelektüel bir akşam olması amaçlanan şey, kadınlar gününe dönüştü! Anlaşıldığı kadarıyla kimse kitaplardan konuşmak istemiyor."

Şoka uğramış bir sessizlik oldu, sonra Helen konuştu.

"Ben istiyorum, aslında," dedi. Bütün akşam boyunca ilk defa konuşuyordu. "Bir kitap getirdim," diye devam etti, çantasını açarken, "Bence hepiniz okumalısınız, çünkü müthiş bir şey." Ciddi olduğu belli olan şu ince, karton kapaklılardandı. Adı Pios'tu ve yazarı Joseph Bridges'ti. Joe'ydu bu. Paris'te tanıştığımız Joe.

"Pios otistik bir çocukla köpeği arasındaki ilişkiyi anlatıyor," dedi. "Savaştan hemen sonraki Polonya'da geçiyor. Hayvanların insan zihnindeki hasarları onarmak gibi eşsiz bir beceriye sahip olduklarını, psikolojik kapıları açabildiklerini anlatıyor. Büyük bir gözleme dayalı," diye devam etti. "Çok da iyi yazılmış. Bu kitabı etkileyici bulmamak için taş kalpli olmak lazım." Herkes susup kesildi.

"Kulağa müthiş geliyor," dedi Cathy. "Dur şunun adını yazayım. Pios'tu, değil mi?"

"Pii-yos gibi okunuyor," dedi Helen, Cathy'ye kitabı uzatırken. "Belli ki Polonyacada köpek demek."

"Bu yazarı hiç duydun mu?" dedim Amber'a, sadece merak-tan.

"Ah, evet, hayal meyal," dedi, hafifseyen bir edayla. "İyi olduğundan kuşkuluyum." Amber'dan beklenirdi bu. Kendi lehine olacak durumlarda hep başkalarını kötüler.

"Mükemmel," dedi Helen, sakince, ama yüzünün kızardığını görebiliyordum. "İki ayrı edebiyat ödülü için elemeye kaldığı yazıyor burada."

"Bu hiçbir şey demek değildir," dedi Amber, huysuzlukla. "Büyük olasılıkla jürideki birinin arkadaşıdır."

"Hayır, bu gerçekten olağanüstü bir kitap," diye üsteledi Helen, sonra da bana baktı. "Bence tanımaya değer bir yazar."

Mesele şimdi anlaşıyordu. Bu yüzden Helen'la uzun zamandır konuşmamıştım. Joe'dan hoşlanıyordu, ama bana söylemekten utanıyordu. Ya da benim geçirdiğim şeyden sonra Joe'ya âşık olduğu için çok mutlu olduğunu söylemek istemiyordu. Ama kitabı neden getirdiği şimdi belli oluyordu. Paris'te neden o kadar çok langirt oynamak istediği de. Hoşlanıyordu ondan. Zaten onu çekici bulduğunu söylemişti, onun için oynamakta ısrar etmişti. O günü düşündüm. Öyle bir şok içindeydim ki belleğime güven olmayabilir. Yine de oyundan sonra hep beraber bira içtiğimizi, tuvaletten döndüğümde Helen'la Joe'nun oldukça samimi göründüklerini anumsıyorum. Neden olmasındı? Ona telefonumu vermek istemeyişim Helen'in da vermeyeceği anlamına gelmiyordu. Helen'in ondan hoşlandığı belliydi. Demek ki bu yüzden ortalıktan kaybolmuştu, çünkü Helen ne zaman birinden hoşlansa sessizliğe bürünürdü ve onu haftalarca göremezdim.

"Joe'yu tekrar gördün mü?" dedim, biraz sonra, Amber diğerlerini uğurlarken.

"İki kere Paris'ten aradı," dedi. "Önümüzdeki ay Londra'ya geliyor. Gerçekten çok hoş biri, Minty," diye ekledi, üstüne basarak. "Kitabı sana ödünç verirdim, ama henüz bitirmedim."

"Sağ ol, ben kendime bir tane alırım. İyi bir kitaba benziyor.

Neyse, beni ara," dedim, Helen çantasını alıp kapıya yönelirken.

"Evet, evet," dedi, biraz duraklayarak. "Ama şu sıralar öyle yoğunum ki..."

"Tabi, ne zaman istersen."

"Tanrım, tam bir felaket!" dedi Amber, ben bulaşık makinesini doldururken. "Ufak bir gezegen büyüklüğündeki zekâ topluluğunun konuşabildiği tek şey erkekler!"

"Ne kadar zeki olurlarsa olsunlar kadınlar bir araya gelince hep böyle olur. Nobel ödüllü iki kadın fizikçiyi bile yan yana koysan muhtemelen erkeklerden konuşurlar."

"Acıklı bir durum! Hakikaten Minty, koca bir akşam kaybı oldu, hazırlığı da cabası!" Ben mutfağı toplarken o yukarı koştu. "Tam bir rezaletti. Bu sıkıntıya bir daha katlanmayacağım."

"Korkarım, bu sıkıntıya bir daha katlanmayacağım," diye yazıyordu, Citronella Pratt, *Sunday Semaphore*'da. "Bir daha bekâr kadın arkadaşlarımla canımı sıkmayacağım. Yani, evet, elbette iyi yanları var," diye devam ediyordu. "Örneğin, çok iyi vaftiz annesi oluyorlar. Sienna'nın altı tane vaftiz annesi var, hepsi de onu öyle şımartıyor ki. Sürekli hediyeler alıp onu görmeye geliyorlar. Ama o da çok cana yakın bir çocuk. Bir de, bekâr kadınların yemekli partilere gecikmeleri bence çok iyi oluyor, onları berbat adamların yanlarına oturtsam da bundan hiç yakınmıyorlar. Yani bekâr kadın arkadaşlarımı takdir etmediğimi düşünmüyorum. Ediyorum. Bununla birlikte hepsi temel bir hataya düşüyor ve eninde sonunda kocaları olmadığından yakınıyorlar ki bu gerçekten çok can sıkıcı ve sinir bozucu oluyor. Onlar için üzüldüğüm ve bu durumu acıklı bulduğum halde sürekli bunu dinlemek çok yorucu bir şey. Açık açık yapmıyorlar, ama yutmuyorum tabi. Çünkü mutlu bir edayla ya terfi ettiklerinden ya da kitaplarından veya Bhutan gezilerinden bahsediyorlar. Ben de nazikçe dinliyorum ve ancak binde bir sıkıntıdan saatime bakıyorum. Ama maalesef gerçeği biliyorum: o sözde 'başarı' ve 'macera' ruhunun altında benimki gibi bir şe-

ye sahip olmamalarının çaresizliğiyle kıvranıyorlar. Andrew'ya ağızlarının suyu akıyor. Bu umutsuz ve acıklı durumdaki kadınları dinlemek, bizim gibi mutluluktan çılgına dönmüş tek çocuk annesi evli kadınlar için gerçekten büyük sıkıntı! (Bu arada Siena 'ittifak kriteri' demeyi öğrendi.) Bu yüzden artık bekâr kadın arkadaşlarım aradığında 'Lütfen Sinyalden Sonra Mesaj Bırakın' düğmesine basma eğilimindeyim. Dünyada evlenmemiş kadınların çaresiz ve tatminsiz hayatlarını dinlemekten daha acı şeyler var. Eminim benimle aynı fikirdesinizdir."

Ofiste kısırlık tedavisiyle ilgili haberimi hazırlarken işte bu tuhaf şeyi okuyordum. Lister Hastanesi'nde bekleme listesine alınan iki kadınla röportaj yapmıştım. Yumurta bağışi sayesinde üç çocuğu olan bir kadınla konuşmuştum. Şimdi de Profesör Godfrey Barnes'la görüşecektim. Ama önce Citronella'dan kısa bir ses almak zorundaydım.

"Neden buraya gelemiyor?" diye sızlandım Jack'e. "Hampstead'e gitmek bir ölüm. Radyoda sesini duyurmak istiyorsa sarkık poposunu kaldırıp City Caddesi'ne kadar gelebilmeli."

"Minty!" dedi Jack, şaşkın bir ifadeyle. "O senin gibi biri değil ki böyle bir şey söylensin."

Durdum ve kendi kendime düşündüm. Hayır, benim gibi değil. Hem de hiç. Bugünlerde 'ben' her ne isem.

"Bakma sen," diye ekledi, sağduyulu bir biçimde, "Tamamen aynı fikirdeyim. Ama bizim ona gideceğimiz şeklinde bir kontrat yapıldı ve Bayan Happy Bot'u devre dışı bırakamıyoruz, hele şu anda."

Böylece, birkaç saat sonra kendimi yine onun kapısında buldum. Güzel Françoise beni içeri aldı ve sanki ikimiz, gizli bir ittifak içindeymişiz gibi bana gülümsedi.

"BMW nasıl?" dedim, muzipçe.

"BMW mi? Ne BMW'si? Benim yalnızca eski bir bisikletim var."

"Ah, yanıldım demek ki," dedim.

"Merhaba, Arabella," dedi Citronella.

"İmn, Araminta."

"Bu hafta yazımı okudun mu?"

"Hayır, okuyamadım," diye yalan söyledim. "Hiç vaktim olmadı."

Beni çalışma odasına götürürken asma kilide benzeyen çantasını yanında taşıyordu.

"Çay, lütfen, Françoise!" diye seslendi Citronella, sosis gibi ellerini hızlı hızlı çırparak. Ses kayıt cihazımı ayarlarken kısırlık konusundaki istatistiklerden konuştuk, altı kadından birinin herhangi bir zamanda bebek sahibi olmak için tedavi gördüğünden falan. Kısırlığın bilinen nedenlerinden bahsettik, kapalı tüpler, normal olmayan sperm, yumurtlama düzensizlikleri, alkol ve sigaranın etkileri. Citronella'dan asıl istediğim kısırlık tedavisine karşı yapılan etik suçlamalar hakkındaki yorumlarıydı. Doktorların doğaya karşı bilimi harekete geçirerek Tanrı'yı oynamaları doğru muydu? Yumurta ve sperm bağışlarını ve üst üste doğumları ahlaki açıdan nasıl buluyordu? Mikrofonun kapağını açıp kayıt düğmesine bastım.

"Çocuğu olamayan bir sürü kadın olması ne acıklı," diye başladı Citronella, sempatik bir tebessümle. "Tedavi olanların da çok azı hamile kalabiliyor."

"Yüzde 15'i," dedim. "Normal döllenmede hamile kalma olasılığı yüzde 30 gibiyken buna az denemez."

"Ah," dedi, hoşnutsuzca.

"Hele Godfrey Barnes'ınki gibi kliniklerin başarı oranı yüzde 25'lere çıkıyor."

Citronella bunu duymazdan geldi. Görünüşe bakılırsa o da Amber gibi olumluluğu yok etmeyi yeğliyordu.

"Şimdi, dinleyicilere bir sırrımı açıklayacağım," diye devam etti. "Benim küçük Siennam da hemen olmadı."

"Öyle mi?" dedim, esnememi bastırırken, nazikçe.

"Hayır," dedi. "Kolay olmadı. Ben de bir süre çocuksuzluğun acısını çektim." Yüzü, kahramansı bir sabır ifadesine bürünmüştü.

"Gerçekten mi?"

"Ama benimkinin çözümü tüp bebek ya da dondurulmuş sperm falan değildi," dedi. "Bir kötülük şırıngası veya ileri teknoloji ürünü ilaçlar da değil, hayır. Benim çözümüm işte buydu!" Citronella aniden her şeyini havada tutan kırmızı fırfırlı bir korseyle ona uygun jartiyerlerini gösterdi. Toulouse-Lautrec'in dokuz bardak absint devirdikten sonra yaptığı bir tabloya benziyordu hali. "Sienna'ya hamile kalmak için bunu kullandık," diye devam etti, cilveli cilveli gülerek. "Dur dinleyicilere tarif edeyim..."

"Hayır, hayır. Gerçekten buna gerek yok."

"Kırmızı saten bir iç çamaşır..." Kadının dümdüz göğsüne baktım. "Altan demirli ve iyice açık kesimli." Citronella'nın bu kılık içindeki hali kadar baştan çıkarıcı olmayan bir şey düşünmek zordu. "Burasındaki şu iki kapak gibi yaramaz bazı detayları var," dedi, göğsünü göstererek. "Ve askılarının üstündeki kırpık Afrika leyleği tüyleri. Sorunumuzu anlattığımda bir arkadaşım bunu önermişti," diye devam etti, "Ben de Ann Summers kataloğundan satın aldım ve şey..." dedi, kıkırdarak, "Bizi istenen sonuca ulaştırdı. Üç yıl içinde kızımız oldu. Bu yüzden dinleyicilerinize bunu şiddetle öneririm."

"Ne hoş bir öykü," dedim, kocasının bu işi becermesi için Citronella'nın seksi iç çamaşırları giymek zorunda kalmasına acıyarak. "Yine de," dedim, elimden geldiğince ölçülü olmaya çalışarak, "Ben sizin deneyimlerinizden çok üremeyle ilgili ilaçların ahlaki etkileri hakkında konuşmak istiyordum." Röportajı bitirip oradan gitmek istiyordum. Nihayet ağzından birkaç işe yarar cümle kapabildim.

"Kısırlık tedavisini onaylamıyorum," dedi. "İşin içinde bir sürü etik sorun var. Ama hamile kalmaya çalışan o zavallı kadınların bunu kabullenmeleri pek kolay değil tabi."

"Bence kadınlar, kısırlık tedavisinin ahlaki boyutunu kendilerine dert etmemeliler," dedi Godfrey Barnes. "Kesinlikle bunu so-

run haline getirmemeliler," diye ekledi, öfkeyle. "Ahlaki değerler umurumda değil!"

Godfrey Barnes'ın Camden Meydanı'nın yakınındaki darma-
dağınık konsültasyon odasında oturuyorduk, ben de onun par-
lak ve cesur fikirlerine hayran olmaktaydım. Kaset döndükçe bu
haber in harika olacağını düşündüm. Adam gayet açık sözlü ve
biraz kaba sabaydı. Lafı evirip çevirmiyordu 'Diğer yandan
böyle... beri yandan şöyle...duruma göre değişir' gibi konuşmu-
yordu. Neredeyse pervasız sayılırdı. Ama çok da cazipti.

"Benim düsturum 'Hayat Olsun'dur!' dedi, gevrek bir kahka-
hayla. "İşim, bu dünyaya bebek getirmek."

Muhteşimdi. Aylardan beri hiç olmadığı kadar iyi vakit ge-
ciyordum, onunla flört etmediğim halde. Zaten konu malzeme-
nizle kışkırtmak hiç profesyonelce değildir. Ayrıca flörtl başla-
maya da henüz hazır değildim. Dom konusunda hâlâ öyle peri-
şandım ki. Bu yüzden, hayır, kesinlikle onunla cilveleşmiyordum.
Katiyen. Yine de parfüm sürdüğüm, makyaj yaptığımı
ve eteğinin yanında minik bir yırtmacı olan en şık elbisemi giy-
diğime memnundum. Saçımı arkaya atıp mikrofonu ona biraz
daha yaklaştırdım.

"Öyleyse bir sürü kadını hamile bırakıyorsunuz," dedim, şa-
kacı bir kışkırtmayla. Bundan hoşlanmışa benziyordu, çünkü
büyük bir tebessümle yüzü aydınlandı.

"Ah, evet," dedi, sağ eliyle kestane rengi gür saçlarını
kaşıtarak, "Gördüğün gibi birçok kadını hamile bıraktım,
yüzlercesini!" Elini bebek fotoğraflarıyla kaplı ilan tahtasına
götürdü. Önden çekilen bebekler, arkadan çekilen bebekler, ma-
ma iskemlesinde oturanlar ve banyo yapanlar, pusetlerde itilen
bebekler, dizlerde hoplatılanlar. Mavi tulumlu bebekler, pembe
elbiseli bebekler. İkizler, üçüzler. Kızlar, oğlanlar. Hepsine baba-
can bir gururla bakıyordu.

"Kendinizi Tanrı gibi mi görüyorsunuz?" dedim, gülümseye-
rek. "Genellikle böyle tarif ediliyorsunuz da."

Yine gür bir kahkaha patlattı, ben de güldüm. Gerçekten

büyüleyici ve karizmatik bir adamdı. Işıltılı yeşil gözlerine baktıkça iyi ki rimel sürmeyi akıl etmişim, diye geçirdim içimden.

"Yaratan Tanrı'dır," dedi. "Ben sadece yaratıcıyım. Unutma ki bu kadınlar bu işe para ödüyorlar ve kısırlık tedavisi hiç de ucuz bir şey değil."

"Para ödemek zorunda olmalarının yanlış bir şey olduğunu düşünüyor musunuz?" diye sordum. "Bir bebek beş, on bin sterline mal oluyor."

"Bir insanın kalp nakli ameliyatı için ya da kalçalarını kaldırtmak için para ödemesi yanlış mı?" dedi, "Bence gebe kalamamak, üreme biliminin tedavi edeceği tıbbi bir bozukluktur." Temiz bir tüp alıp elinde döndürmeye başladı. "Bana göre, kısırlık tedavisi için bir kadından para almak, ihtiyar bir adama kalp pili takmaktan daha ahlaksız bir iş değil. Onda hayat uzuyor. benimkindeyse hayat başlıyor."

"Son olarak, bu olağanüstü başarı oranınızı neye borçlusunuz?" diye sordum. Yine kahkaha attı, yakışıklı yüzü kıvrıldı. Sonra birden ifadesi değişti, duraksadı, biraz mahcup göründü.

"Bunun yanıtını gerçekten bilmiyorum," dedi. "Yalnızca şanslı olduğumu sanıyorum." Gözlerini yere indirdi, sonra yuvarkanı kaldırıp gözlerime dikti. Ben de nedense başka tarafa bakmak istemedim. İçim eridi. Sonsuza kadar orada oturmak ve ışıltılı yeşil gözlerinde yüzmek istedim. Ne muhteşem bir adam, diye düşündüm. Onunla sürekli konuşabilirdim. ama röportajın bir sonu olmalıydı.

"Harikaydı!" dedim, kaydı durdururken, gönülden. "Bunu nasıl kısaltacağımı bilmiyorum."

"Eminim çok iyi halledersin," dedi. "Sen becerikli bir hanuma benziyorsun."

"İyi günler Profesör Barnes," dedim, bekleme odasına adım atarken, "Sizinle tanışmak çok ilginçti."

"Güle güle, Minty," dedi. Flimi sıkarken yine gözleri parladı. "Şimdi," dedi, ellerini çıparak, "Sıra kimdeydi, ah evet, buradasın Deirdre! Hadi gel, bir deneme yapalım!"

"Çok utanç vericiydi," dedim Amber'a, kutsal kaplıcanın sazan balığı havuzunda aylıklık ederken. Yine kendimizi şımartma günlerinden birini yaşıyorduk. Amber kitabının son bölümüne gelmişti, benim de kısırlık tedavisiyle ilgili haberim iyi olmuştu. Böylece hepten dışı bir ortamda bir günlük bir zevkü sefa âlemiyle kendimizi ödüllendirmeye karar vermiştik.

"Ne yaptın, peki?" dedi, beyaz kurulanma havlusunu düzeltirken. Aromatik masajdan sonra, sardunya yağı ile bir Hint bitkisi karışımı pis bir koku yayılıyordu bedeninden.

"Sadece gülümsedim ve 'Merhaba, Deirdre!' dedim. Başka ne yapabilirdim?"

"Utandı mı?" dedi, çağıldayan kaynağın yukarısında.

"Bilmem, galiba," dedim. "Ama onu klinikte görmüş olmamdan değil, düğünden beri beni görmediğinden," dedim ve birden midem bulandı.

"Tabi ya," dedi Amber, elimi tutup sıktı. "Zavallı Mint."

"Yani Deirdre de beni görmekten utanmış olabilir. Eminim ki utandı," diye devam ettim. "Çünkü durmadan gülüyordu. İnsanlar utandıkları zaman öyle yaparlar. Gerçek duygularını gizlemek için gülerler."

"Kullandığı ilaçlardan olduğuna bahse girerim," dedi Amber, yüzünü buruşturarak. "Bütün o hormonlar insanı delirtebilir."

"Belki de tedaviye başladıği için mutluluktan gülüyordu," dedim. "Profesör Barnes'ın odasına girerken aptal aptal sırtıyordu. Neden Wesley yanında değildi, acaba?" diye ekledim. "Belki de kendisine düşen görevi yerine getiriyordu. Zavallı Deirdre, umarım işe yarar. Bebek sahibi olmakta çok kararlı gözüküyor."

"Ben de olmamakta kararlıyım!" dedi Amber, ürpererek. "Düşüncesi bile midemi bulandırıyor!" Amber'ın güzel profiline bakınca ona acıdım. "Cyrill Connolly bunu ne güzel söze dökmüş," diye devam etti. "Büyük sanat için holde duran pusetten daha karanlık bir düşman yoktur." demiş

"Amber," dedim, yanımdaki eğreliotunun yaprağıyla oynayarak, "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet."

"Biraz özel bir şey."

"İstedğini sor."

"İstemiyorsan yanıtlamak zorunda değilsin."

"Tamam. Hadi sor."

"Yok, yani gerçekten, çünkü çok iyi tanıdığın biri de olsa bunu sormak zor."

"Nedir?"

"Her şeye burnumu soktuğumu düşünmeni de istemem."

"Söylesene şunu."

"Senin için bir sakıncası olmadığından emin misin?"

"Tanrım, inşallah röportaj yaptığın insanlarla da böyle değil-sindir," diye homurdandı.

"Tamam. Peki...Amber," dedim. "Çocuk sahibi olmamakta bu kadar kararlıysan niçin kendini kısırlaştırtmıyorsun?"

"Çünkü, Minty," dedi, "Senin de çok iyi bildiğin gibi hastanelerden ödüm kopar."

İşte bunu bilmiyordum. Unutmuş olmalıyım.

"Bütün bu kitaplardan sıkıldım," dedi Amber, sabrı tükenmiş bir edayla. Yanındaki hasır koltukta üst üste konmuş kitap yığınınına baktım: Düşünme Yaşa; Her Daim Mutlu; Pozitif Düşünmenin Gücü; Yağmurun İçinden Gökkuşağı; Kendi Gücünüzü Kullanın; İçinizdeki Güç; Mutlu ol-Hemen Şimdi!

"İşe yaramıyorlar mı?" dedim.

"Hayır. Yaramıyorlar. Doksan sterlin havaya gitti."

Dominic beni terk ettikten sonra ben de böyle kendi kendine-yardım kitapları aradım, ama hiçbirini ilgimi çekmedi. Şöyle bir kitap arıyordum, Bütün Tanıdıklarınızın Gözü Önünde Terk Edilmenin Üstesinden Gelme Yolları, ya da Geçmişinizdeki Fazlasıyla Utanç Verici Bir Olaydan Sonra Onurunuzu Korumanın Yolları veya Eski Nişanlarınız İçin Duyduğunuz Cinai Fantezilerden Kurtulmanın Yolları da fena olmazdı, ama maalesef kitapçılarda böyle bir kitap yoktu.

"Tanrım, Charlie tam bir pislikti!" dedi Amber, bir kez daha,

Mutlu Olunacak 14.000 Şey adlı kitabı yerine koyarken. Sonra da Charlie'nin onu bıraktığı için ne zalim, ne duygusuz olduğu ve nasıl da vaktini harcadığı hakkında yarım saat kadar söylenip durdu. Saçmalık işte. Amber kendini kandırıyor. Charlie çocuk istiyordu, o istemiyordu. Bu kadar basit. Ben Charlie'yi hiç suçlamıyorum. Düzgün bir adamdı o. Bu işin yürümesi için çok çaba sarf etti, ama başaramadı, çünkü aralarında uyum yoktu, ya da ikisinin hayattaki amaçları farklıydı. Amber, atlattığı şeyin 'şoke edici' olduğunu söyleyip duruyor. Ama bu kaçınılmaz bir sondu. Herkes böyle olacağını tahmin edebilirdi, çünkü iyi gitmeyen bir ilişkiydi. Asıl bana olan şoke ediciydi. Yıldırım düşmesi gibi. O ani kaçış. Dominic'in bana bunu yapabileceği hiç aklıma gelmemişti. Böyle bir şeye hiç hazırlıklı değildim. Ama şimdi oturup Dominic'in ne namussuz, ne pislik olduğunu söyleyip duruyor muyum? Hayır. Yaptığı o alçakça şeye ve bunu hâlâ anlayamamama rağmen sağlam bir ilerleme kaydediyorum. Henüz üç ay geçtiği halde kendi yoluma devam ediyorum. Amber gibi değilim. Bir Elle dergisi alıp tembel tembel sayfalarını çevirdim. Moda sayfalarından birindeki bir erkek modele acıklı acıklı bakakaldım, çünkü bana biraz Dom'u anımsattı. Ağzı ve saçının rengi. İster istemez içimi çektim.

"Belki de," dedim, fısıldayarak.

"Ne?"

"Belki Dominic'le olan ilişkiye biraz daha emek harcasaydım..."

"Minty, sen ne diyorsun, Tanrı aşkına?"

"Dominic'e daha çok çaba harcasaydım beni terk etmeyebilirdi," dedim, yavaşça. Amber, gözünü dikmiş bana bakıyordu. "Hâlâ neden böyle olduğunu çözmeye çalışıyorum da," diye açıkladım. "Belki de benim hatamdı."

"Minty," dedi Amber, "Sana söyleyecek tek şeyim var: HAYIR."

"Belki daha çok şey yapabilirdim."

"Hayır."

"Belki, nişan partimizde giydiğim elbiseye itiraz edişine karşı çıkmayıdım?.."

"Hayır," dedi Amber, tekrar, "Yanlış!"

"Ya da belki balayı için Venedik yerine Paris'e gitmemize hayıflandığımı belli etmeseydim. Halbuki çok konuşmadım, biliyorsun. Başının etini falan yemedim."

"Hayır, Minty."

"Ya da daha iyi yemek pişirebilseydim..."

"Sanmıyorum, Minty."

"Yani, mutfak konusunda usta değilim."

"Sen çok iyi bir aşçısın!" diye cevabı yapıştırdı.

"Yorgun olduğun zamanlarda çok konuşmayıdım," diye iç geçirdim. "Hep yorgun olurdu, bilirsin. İyi uyuyamazdı."

"Sıkmaya başladın, Minty."

"Nehirde balık avlamayla daha çok ilgilenseydim. Belki de..."

"O da düzgün, normal, tutarlı bir adam olsaydı," diye kesti Amber, akıllıca. "Böyle düşünmeyi bırakmalısın. Minty. Sadece kendini kandırıyorsun. Daha da kötüsü, suçu üstüne alıyorsun. Tanrım, buradan sıkılmaya başladım," dedi, bıkkın bir iç çekmeyle. "Tatler'la Harpers'ı uzatır mısın?"

Uzattım. Ben kesinlikle onları okumak istemiyordum, çünkü dayanamadan sosyetenin düğün fotoğraflarına bakacağımı biliyordum, bu da beni allak bullak edecekti. Ben de onun yerine New Woman'ı aldım, moda ve reklamlara baktım, derken bir makale gözüme çarptı.

"FAZLA MI İYİSİNİZ?" diyordu başlık. "Başkaları tarafından kolay mı yönlendirilirsiniz?" Evet. Öyle olduğumu düşündüm kendi kendime. "Sürekli başkalarının isteklerini kendi isteklerinizin önüne mi koyarsınız?" Sadece istedikleri zaman. "Hayır demekte zorlanıyor musunuz?" Evet. "Öyleyse siz İyilik Unsurluğuna temel adaysınız." Bunun, kendi istediklerini söylemekte veya yapmakta zorlanan insanlar için bir kurs olduğu yazıyordu. Çabucak telefonlarını yazıp güm güm vuran kalbimle okumayı sürdürdüm. "Sizin hatanız olmadığı halde özür mü diliyor-

sunuz?" Evet. Ama genellikle benim hatamdır. "İçinizden küple-re binmiş bile olsanız yüzünüze daimi bir tebessüm mü yapışık-tır?" Evet, evet, benim bu. "Gündemi hep başkalarının oluşturma-sına mı izin verirsiniz...?"

"Of Tanrım, çok sıkıldım," dedi Amber. "Yeterince kendimi şımarttığımı sanıyorum. Hadi artık gidelim buradan, Mint. Gel hadi."

"Ah!" diye içimi çektim. Ben biraz daha kalmak istiyordum. Geleli henüz iki saat olmuştu ve bütün gün için bilet almıştık. Ben iyi vakit geçiriyordum, sakın ve huzurlu bir yerdi.

"Hadi, Mint," dedi Amber, tekrar. İstemeye istemeye havlu-mu topladım. Duş alıp üstümüzü değiştirdik, sonra da Long Ac-re'dan metroya doğru yürüdük. Paul Smith'le Nicole Farhi'nin vitrinlerine baktık, derken bir kitapçıya geldik. Amber durak-ladı. "Sadece bir," diye başladı. Of hayır. "Sadece ne durumda ol-duğuna bir bakmak istiyorum," dedi, kapıdan içeri girerken.

Amber raflarda kitabını aranınırken ben aylak aylak kitaplara bakındım. Sonra kasaya gitti.

"A Public Convenience?" dedi. "Nerede?"

"Pardon?" dedi genç adam, nazikçe.

"A Public Convenience!" diye yineledi, sanki Savaş ve Barış'ı soruyormuş gibi yapmacık bir şaşkınlıkla. Ama çocuğun yüz ifa-desi beyaz bir dosya kâğıdı kadar boştu. Belli ki bu isim ona hiç-bir şey hatırlatmıyordu.

"Onu bilmiyorum," dedi çocuk, neşeli bir omuz silkmeyle. "Hiç duymadım. Bilgisayardan bakayım. Pardon, adı neydi?"

"A. Pub. Lic. Con. Ve. Ni. Ence."

"Yazarı kim?"

"Amber Dane."

"Hayır," dedi, tuşlara vurduktan sonra. "Göremiyorum. O ki-taptan stoğumuz olmadığı görünüyor."

"Öyleyse stok yapın," dedi Amber, öfkeden kıpkırmızı kesile-rek. "Muhteşem bir kitap. The Times'ın top kırkında 63 numara-ydı."

"İsminizi söylerseniz," dedi çocuk, yardımseverlikle, "Sizin için sipariş verebilirim."

Amber'ın içindeki hırs ve utanç çatışması titreyen yüzünden okunuyordu.

"Minty Malone," dedi birden, yarı çarpık bir gülümsemeyle, "Adım Minty Malone."

Gözlerimi tavana dikip homurdandım.

"Bir haftada gelir."

"Of şu işe bak," diye devam etti Amber, "Burada mutlaka olmalı. Daha temmuzda çıktı."

"Çağdaş Edebiyat bölümüne baktınız mı?"

"Evet. Orada yok."

"Yeni Çıkanlar'ı gördünüz mü?"

"Evet. Orada da yok."

"Öyleyse yok demektir."

"Veya," dedi. "Vardı ve hepsini sattınız."

"İmm..." dedi çocuk, özenle, "Sanmıyorum, yoksa adını anımsardım. Kapağı nasıl?"

Amber romanı hakkında konuşurken ben dükkânda gezindim. Kitap kapaklarındaki gelinlik giymiş kadın resimleri sanki üstüme geliyor gibiydiler. İyi Damat'tı birinin adı, Nikâh Masası Egosu'ydu ikincinin ismi; Kancayı Takmak'tı üçüncüsü ve tabi Lucy Sullivan Evleniyor.* Minty Malone'un tam tersi, diye düşündüm acı içinde. Barbara Taylor Bradford'un Anı Duygu Değişimi ile Alan Smith'in Ya Ben?'i gözüme çarptı. Baktığım her yer beni derinden yaralayacak tuzaklarla doluydu. Çağdaş Edebiyat rafına göz gezdirdim. Amber'ın kitabından eser yoktu, ama Joe'nun kitabından beş tane vardı, altında da dükkân çalışanlarından birinin el yazısıyla yazılmış minik bir eleştiri vardı:

Bu kitap bir ceoher. Bayıldım. Hatta onun yüzünden işe geç kaldım. Kitap bir çocuk ve köpeği hakkında olmasına rağmen aşırı duygulu.

*Dilimize yayınevimiz tarafından Tarot ve Çikolata olarak çevrilmiştir.

sallıktan kaçınılarak yazılmış, bu da onu daha güçlü kılıyor. Bu beni hem gözyaşlarına hem de kalıkahaya boğan ve son sayfayı çevirdikten sonra da uzun süre benimle yaşayan bir kurtarıcılık öyküsü.

Ruth

Az ilerdeki bir masada, üst üste sekiz on Pios daha duruyordu. Bir kadın birini almış, evire çevire bakıyordu. Kapağın içindeki tanıtım yazısını okuyuşunu, sonra da kitabı kasaya götürüşünü izledim. Joe'yla tanıştığımız için, sırf meraktan, ben de bir tane almaya karar verdim. Kuyrukta beklerken Joe'nun arka kapağın içindeki fotoğrafına bakınca Helen'in haklı olduğunu düşündüm. Oldukça yakışıklıydı, gösterişçilikten uzaktı ve biraz hırpaniydi. Amber tezgâha yaklaşırken yüzü kıpkırmızıydı.

"Peki bu ne?" dedi.

"Ah," dedi çocuk, "Evet, şimdi hatırladım. Bir tane sipariş vermiştik. Afedersiniz. Nerede buldunuz?"

"Mizah bölümünde!" diye bağırdı. "Orada ne aradığını Tanrı bilir."

"Lütfen, hanımefendi, teşhir bölümüne dokunmayın," dedi çocuk, yalvarırcasına. Amber onu duymazdan gelerek pencereye uzandı ve kitabını en öne, tam ortaya koydu.

"Kitapçı dükkânlarındaki bu insanların hepsi geri zekâlı," dedi, az sonra dükkândan çıktığımızda, öfkeyle. "Okumayı bile bilmiyorlar. Harfleri tek tek söylemen gerekiyor."

"K-o-s-o-v-a" dedim.

"Yani çift S değil, öyle mi?" dedi Melinda.

"Hayır, sadece bir tane," dedim.

"Doğvu telaffuz etmek ne kadav önemli, değil mi Minty?"

"Şey, o kadar önemli değil."

"Değil mi?" dedi, şaşkınlıkla.

"Hayır," dedim. "Radyo için değil."

"Ah, evet. Doğvu," dedi, jeton düşerken. Koca montaj dosyasını gözden geçirirken kaşlarını çatı. "Bence günlük olaylav

çok sıkıcı, sence?"

"Imm... pek değil."

"Ama, Clinton olayı bayağı entevesandı."

"Mmm."

"Kuvtulduğuna çok memnunum."

"Kesinlikle."

"Wichard Nixon'ın kuvtulamamasının nedeni yaptığının çok ciddi biv şey olmasıydı."

"Öyle mi?"

"Ah, evet, Minty. Çok daha beteviydi. Beyaz Savay'da oğlancılık!"

"Mmm."

"Şimdi bana Lovdlav Kamavası metnim için de bivaz yavdım edebiliv misin?" diye devam etti. "Bavones Jay'le canlı vöpovtaj yapıyovum."

"Şey... Aslında sana Wesley'nin bilgi vermesi lazım, Melinda. Ne de olsa prodüktör o."

"Vakti olmadığını söylüyov. Aşağıdaki stüdyoda hâlâ montajda. Lütfeeeen Minteeeee," dedi, sızlanarak. "Hadi. Yayına sadece iki saatim kaldı."

Derin derin içimi çektim. Hep böyle oluyordu ve benim de kendi işlerim vardı.

"Peki." Melinda'nın bilgisayarında yazarken onun şişman bedenine baktım. Bugün üstünde mor bir hamile kıyafetiyle bir halterciyi bile pes ettirecek tasarımcı takıları vardı. Kumral saçlarına kına yakılmış ve gevşek kıvrıkcıklar halinde fönlenmişti. Tırnakları iki farklı tonda maviyle özenle cilalanmıştı. Melinda, Louis Vuitton çantasına uzanıp örgüsünü çıkardı.

"Konsantve olmamı sağlıyov," dedi, kalın gri şişleri tıkratırken.

"Bebeğe bir şey mi yapıyorsun?" dedim, metnini yeniden yazarken.

"Hayıv. Benim için mohev hamile elbisesi."

"Melinda," dedi Jack. "Nasıl gidiyor?"

"On iki titveşim daha yaptım."

"Metin, Melinda. Metin."

"Ah, iyi. Çok iyi gidiyov. Mevak etme. Ben iyiyim, Jack!" Bu şaka Melinda'yı eğlendirmişe benziyordu, koca gövdesi neşeyle sallandı.

"Lovdlav Kamavası vepliğini yapıyovuz," diye açıkladı. "Bence bu insanlavin bivileviyle yakın ilişkilevi olduğu için özel haklavı ve ayvıcılıkı olması çok yanlış!"

"Bu konuda fazla bir şey söyleyemeyeceğim, Melinda. Bir saat sonra metnini okumaya geleceğim."

"Son günlerde huysuzluğu üstünde."

"Eh, biraz." Doğruydı.

"Hatta tam baş belası," diye fısıldadı, Melinda, şişin üzerinden yünü atarken.

"Hayır, değil," dedim. "O harika biri." Melinda suratını astı.

"Of, bu kadav yağcı olma, Minty."

"Melinda," dedim, sertçe. "Bu repliğe yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?" Ses tonumdan şaşkına döndü. Ben de kendime şaşırdım. Yeni bir şeydi bu. Çok da iyi oldu. Biraz daha az nazik olmak iyi geldi. "Elbette istiyovum, Minty. Sen bu konuda çok başavılısın."

"Sophie!" diye seslendiğini duyduk Jack'in, odasına döndüğünde. "Gelen faksları sepetten alır mısın, lütfen. Kim bilir içinde neler bekliyor!"

Sophie, telefonun üstüne kapanmış gizli gizli kıkırdadığı için sepeti boşaltmaya ben gittim. Defilelerin basın bültenleri, özel manzara fotoğrafları, yeni oyunlar ve film festivalleri, listeler için ünlülerin tanıtımı ve bir sürü reklam vardı. Makinenin başında dururken bir faks daha geldi. 'Bu pazar Candy Bar'a gelin!' diyordu. 'Sadece kızlar. Şık giyinin.' Bir kadın partisi ilanıydı. Eğlenceli olabilirdi, hele şu anki erkeklerden kaçınma durumuma çok uyuyordu. Amber benimle gelirdi. Adresi bir yere yazdım, sonra Melinda'nın metnine döndüm.

"Tamamdır. Soyluların oy kullanma haklarıyla ilgili de beş soru yazdım."

"Teşekkürler Minty. Sen çok iyi bir avkadasın."

Bir sonraki haberimin konusu olan 'evlat edinme'ye ait alıntılarla masama oturdum. Röportaj yapılabilecek insanlara bakarak makaleleri araştırırken bu konuda her zaman çok açık sözlü olan Helen'ı buldum. Haberim için biraz konuşur mu diye sormaya karar verdim. Dükkânını aradım, asistanı Anna telefonunu açtı.

"Üzgünüm," dedi. "Şimdi çıktı."

"Yarın yine ararım."

"Yarın burada olmayacak," dedi Anna. "O yüzden bugün erken çıktı. Hafta sonunda Londra dışında olacak."

"Ne güzel!..."

"Evet, Paris'e gidiyor."

"Vay vay. Harika." Telefonu kapatırken Helen'la Joe hakkındaki fikrimin doğru olduğuna karar verdim. Ama bunu uzun uzadıya düşünecek vaktim yoktu, çünkü Wesley, acıklı bir ses tonuyla stüdyodan aradı.

"Bana biraz yardım etmeye gelebilir misin?" dedi. Sınırdan düşüp bayılacaktım. Sonra kendi kendime düşündüm. Artık başkalarına yardım etmek yok. Yok. Yeter artık.

"Çok meşgulüm, Wesley."

"Yine zamanlama sorunun var,"

"Eminim bir çaresini bulursun."

"Bulabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Sen yardım etmezsen. Of Tanrım!

"Süreyi ne kadar aştın?"

"Fazla değil."

"Ne kadar?"

"Şey... bir buçuk saat kadar." Bir buçuk saat mi? Tanrım! Programın tümü sadece kırk beş dakikaydı.

"İşim var," dedim. "Gelecek programım için telefon görüşmelerime başlamam gerekiyor."

"Lütfen, Minty," diye sızlandı. "Bir daha istemeyeceğim. Söz. Söz. Söz. Jack'in duymasını da istemiyorum, çünkü çok gergin. Sabahtan beri elinde manyetik bant çeviriyor."

"Of Tanrım. Bak Wesley, şimdi Melinda'nın metnini bitirdim. Bunu kendin yapman gerekiyor."

"Biliyorum, Minty. Ama çok gerideyim. Lütfen Minty..." dedi sızlanarak, "Sen bu işi çok iyi yapıyorsun."

"Ama..."

"Montajda çok hızlısın."

"Bak benim kendi iş..."

"Sensiz yapamam."

"Of Tanrım! Tanrım. Pekâlâ," dedim, yılan gibi tıslayarak. "Ama bu sana son yardımım, Wesley," dedim, yeni edindiğim sert dille. "Beni duyuyor musun? Bu son!" Telefonu şak diye yüzüne kapattım. Başımı kaldırdığımda herkes bana yabancı biriymişim gibi bakıyordu.

"Ah, Minty, yardım edeceğini biliyordum," dedi Wesley, beş dakika sonra B Stüdyosunun kapısını açtığımda. Donuk mavi gözlerinden şükran duygusu okunuyordu. "Öyle iyisin ki, Minty," diye ekledi, ben onun montajlanmamış bant yığınıyla istemeye istemeye uğraşırken, "Hatta Minty, tanıdığım en iyi insansın."

EKİM

"Evet, hoş biriydi," dediğini duydum, Amber'ın, dün akşam ceketimi çıkarırken. Her zamanki gibi telefondaıdı. Telefon fatu-ramız Vanuatu'nun milli borcuna eşitti. "Biliyorum," diye devam etti, ciddi ciddi. "Çok acı." Acı mı? Neden bahsediyordu? Nor-

mal olarak hiç kulak misafirliği yapmam, ama kapılmışım işte. Mutfağa gidip su ısıtıcısının düğmesine bastım.

"Evet... evet. Gerçekten trajik," dedi. Trajik mi? Neydi trajik olan? Ne hakkında konuşuyordu acaba?

"Evet, öyle," dedi. "Öldü." Kim ölmüştü? Neydi bu? "Newport Pagnell çevre yolunda," diye devam etti, sakın sakın. "Evet, bir arıza yardım kamyonuna çarpmış. Yola iyi bakmıyormuş ve olan olmuş. Evet...çok acı. Eh, ben onun her zaman kötü bir şoför olduğunu düşünmüşümdür. İyi ki evlenmemişim bak, ben de gidebilirdim!"

Charlie. Charlie'den bahsediyordu. Bu korkunç bir şeydi. Korkunç.

"Evet, çok acı," dedi, tekrar.

"Amber, Charlie öldü mü?" dedim, telefonu kapatınca, dehşete düşmüş bir halde.

"Şey, hayır," dedi, suçluluk duygusuyla, "Tam değil."

"Ama şimdi birisine öldüğünü söylüyordun. Seni duydum."

"Imm..." dedi, gözlerini kıсарak, "Biraz abartıyordum."

"Yaralı mı?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Herhangi bir şekilde zarar görmüş mü?"

"Imm... sanmam."

"Amber, neden insanlara Charlie'nin öldüğünü söylüyorsun?" İnsafsızlıktı bu.

"Öyleymiş gibi yapıyorum," dedi, sınır bozucu bir ifadeyle. "Ondan kurtulmama yardımcı oluyor, anlasana." Bu onun yetkisi dışında bir şeydi.

"Amber," dedim, "Charlie ölmediği halde herkese öldüğünü söylemen hiç doğru değil."

"Valla," dedi, hırçınlıkla, "Benim için öldü."

"Kusura bakma, ama bu korkunç bir şey," dedim, Candy Bar'daki partiye hazırlanmak için yukarı çıkarken.

"Minty," diye seslendi Amber, ben banyoyu doldururken. "Charlie ölmüş olsaydı, sence cenazesine gitmemi ister miydi?"

Onu yanıtlarak sevindirmedim. "Ve isteseydi," diye ekledi, "Sence ne giymem gerekirdi?"

Kapıyı kapattım, üstümü çıkardım ve sıcak suya girdim. Güzel kokulu köpüklerin içine uzandım. Ve ilk kez olmasa da, bekâr olmanın keyifli yanlarını düşündüm. Örneğin kimsenin bana zorla bir şey yaptırmaması çok hoşuma gidiyordu. Gece yarısı veya daha da geç yatmak çok güzeldi. Çünkü Dominic uykusunu alamadığı için genellikle saat onda, hatta ondan da erken yatardı. Bu da gittiğimiz partilerden bir yalan uydurup erken ayrılmanızı anlamına gelirdi. Ona benim için fark etmediğini söylüyordum, fark ediyordu gerçi. Ama elinde değildi işte. Anlayışla karşılıyordum. Partnerinizin her şeyini kabul etmeniz gerekir. Dominic hep böyle söylerdi. "Kendim olmama izin vermelisin," derdi. Ama şimdi, zaman geçtikçe kendimi yavaş yavaş bekârlığın basit zevklerine bırakıyordum. Birisiyle sürekli uğraşmaya gerek yoktu. Alışveriş yapmak, yemek pişirmek gerekmiyordu. Kuzey hattı metrosunda saatlerce yolculuk etmek de yoktu. Kendi kurallarımı koyma özgürlüğüm vardı. Onun ruh haline uymak için bir medyum bukalemun gibi renk değiştirme zorunluluğu da yoktu. İstediğim her şeyi yapabiliyordum. Tamamen egoist olabilirdim. Şu an gibi, istersem yarım saat istersem daha fazla küvetin içinde yatabilir, gevşeyip kaygılarımdan uzaklaşabilirdim. Evet, galiba bekârlık fena değil, diye düşündüm. Bir daha kimse tarafından kötü bir harekete maruz kalmamak kesinlikle çok hoş, çok güzel bir şeydi.

"Minty!" diye seslendi, Amber, kapının arkasından. "Çabuk olur musun, bir tampon almam lazım!"

Of Tanrım, yine mi aybaşı sendromu. Banyodan çıkıp havlu ya sarındım ve kapıyı açtım.

"Teşekkürler, Mint. Çok uzatma, ben de banyo yapmak istiyorum."

"Öyle mi? Bilmiyordum."

"Ayrıca yarım saate kadar çıkmamız gerekiyor, hadi şipşak hazırlanalım."

"Ah, tamam," dedim, fişi çekerken, canımdan bezmiş bir halde. Yine de Amber'ı sevdiğimi ve yalnızca kısa bir süre burada olduğunu tekrarladım kendi kendime. Gerçi üç aydır buradaydı ya, neyse. Zaman ne çabuk geçiyor, değil mi?

Kırk dakika sonra gitmeye hazır hale gelmiştik. Amber'ın üstünde yeni William Hunt pantolon ceket takımı vardı. Jilet gibiydi. İnce çizgili, lacivert takımın içinde muhteşem duruyordu. O kadar ince ve uzundu ki böyle pantolonları rahatlıkla giyebiliyordu. Ben, Dominic'in nefret ettiği şeylerden biri olan, diz altı Katharine Hamnett imzalı, ipek elbisemi giymiştim. Dominic bu elbise için boyumun fazla kısa olduğunu söylerdi.

"Sen küçük, minik bir kişisin, Minty," demişti, çok şaşır-mıştım buna, çünkü daha önce kısa boylu olduğumu hiç düşünmemiştim. Uzun değilim tabi, ama kısa da değil.

"Şey, ben bir elli altıyım," dedim. "Ve bu hiç de kısa bir boy değil. Orta. Sana göre kısayım, çünkü sen uzunsun. Ama ben küçük falan değilim."

"Ah, sevgilim, küçüksün," dedi ve bana sarıldı. "Sen çok şirin, minnacık birisin."

"Öyle olduğumu hiç sanmıyorum."

"Evet, öylesin," dedi. "Ve minnacık insanlar uzun elbiseler giymemeli, hayatım, öyle değil mi?"

"Imm..."

"Öyle değil mi?"

"Şey..."

"Öyle değil mi, minik sevgilim Mintola (Nane şekeri)?"

"Imm... hayır."

Ondan sonra o elbiseyi bir kez daha giymeyi denedim. Geçen yaz Lake District'te tatildayken. Ama Dominic buna çok bozuldu. Müthiş tepesi attı. Ben de biraz direnmeye karar verdim ve ona neden bu kadar kızdığını, o elbiseyi niye giyemeyeceğimi sordum. Bu davranışının biraz garip olduğunu, bunun benim de tatilim olduğunu söyledim. Yüzü asıldı, ama pes etmedim ve elbisenin çok güzel olduğunu, itirazını anlamadığımı söyledim. O

anda sinirden kıpkırmızı kesildi, elini kolunu sallamaya başladı -kızdığı zaman böyle yapardı, yani sık sık böyle yapardı, çok sık ve sesi yükseldi. Ben de bu durumlarda ilgimi başka yöne çekmek için yaptığım şeyi yaptım: Dominic'in isminin Latince kökeni olan dominare fiilini üst üste çektim. "Domino, dominas, dominat, dominatum, dominatis, dominant! Domino, dominas, dominat..." Bu arada Dominic'in sesi hafif tenordan sopranoya yükseldi, gerildi, gerildi ve aniden bağırdı, "Kıyafet benim için çok ÖNEMLİDİR!" İsteri kriziyle karşı karşıya gelince pes ettim. Çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Şimdi parti için giyinirken kendime onun çok güvensiz bir erkek olduğunu anlamam gerektiğini hatırlattım. Anlamak bağışlamak değil miydi? Öyle olsa da bu artık çok zordu. Sakin bir hayat diye düşündüm kendi kendime. Adil bir hayat. Bütün istediğim buydu, ama Dominic'le bu hayatın bedeli çok ağırdı.

Şimdi kendimi sevindirebiliyordum. Örneğin bu akşam, yaramaz bir özgürlük duygusuyla elbiseyi yatağımın altındaki kuttudan çıkarıp giydim. Tuhaf olan şey, Dominic beni terk ettiği halde elbiseyi giymekten suçluluk duydum. Saçmalık, değil mi? Halbuki artık önemli değil. Epey kilo verdiğim için bol geliyor tabi, ama fena durmadı. Hatta Amber'la tren yolu köprüsünün üzerinden yürüyüp Chalk Farm istasyonuna girerken kendimi epey çekici hissettim. Güney platformundaki krem rengi duvara baktım, kırmızı kabartmayla yazılmış 'CHARLIE EDWORTHY BOKUN TEKİDİR' yazısı hâlâ okunuyordu. Bunu silmeleri gerektiğini düşündüm. Amber kimseye görünmeden bunu yazabilirdiği için şanslıymış.

"Önümüzdeki pazar bir kursa gidiyorum," dedim, metroya binerken.

"Önümüzdeki pazar mı?" dedi. "O gün senin doğum günün."

"Biliyorum."

"Otuz yaşına basıyorsun."

"Evet. Ve ben de o günü İyilik Unsurluğu denen bir kursta

geçireceğim."

"Nedir o?"

"Fazla iyi olan insanlar için bir kurs," dedim, "Kullanılan insanlar için." Amber'ın gözleri parladı.

"Ne iyi fikir, Minty," dedi. "Aslında benim de böyle bir kursa ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi, gelen trenin uğultusunu bastırmak için bağınıyordu. "Charlie'ye o kadar iyi davranmasaydım," dedi, güneye doğru yol alırken, "Beni terk etmezdi, öyle değil mi? Şimdi anlıyorum." Leicester Meydanı'nda indik, Charing Cross So-kağı'na yürüdük. "O pisliğe fazla iyi davrandım!"

Candy Bar'ın parlak pembe ve yeşil neon ışıklı tabelası kaçırılacak gibi değildi. Kaldırımında bir kadın koruma bekliyordu.

"İyi, bari iğrenç erkekler uzak durur!" dedi Amber, içeriye girerken, hışımla.

Parti alt kattaydı, merdivenlerden kasvetli karanlığa inerken herkesin fantezi giyindiğini fark edince biraz şaşırdık. Mezar gibi karanlığın içinde yüz kadar kadın dönüp duruyordu. Ya dönem elbiseleri giymişlerdi ya da kravatlı takım elbiseler. Amber'la ben tuhaf bir biçimde buraya uyduk.

"Merhaba, ben Melissa," dedi, türkuvaz satan gece elbisesiyle dirseklere kadar çıkan aynı renk eldiven takmış güzel bir sanşın. "Candy Bar'ın işletmecisiyim."

"Harika kostümler!" dedim, hayranlıkla.

"Her ayın ilk pazar günü, daha parlak bir çağın ihtişamını yeniden yaratmaya çalışıyoruz," dedi. "Yirmilerin, otuzların ve kırkların nostaljisine dalıyoruz. Birer içki alır mısınız?" diye ekledi. "Barda çok heyecan verici ve de sakinleştirici kokteyl çeşitlerimiz var."

Fransız hizmetçi üniforması giymiş bir kız, bana içinde bolca turuncu likörü olduğu belli olan bir 'Greta Garbo' hazırladı. Sonra da Amber'a kızılıcak suyu ve Cointreau'lu bir 'Marlene Dietrich'

yaptı. Aynalı barın üzerindeki parlak top ağır ağır dönerken duvarlara pul pul parıltılar yansıtıyordu. Taburelere oturup kadın yığırını seyrettik. Tüylü yelpazeler sallanıyor, eldivenli eller pudriyerlere uzanıyordu. Mini etekli ve file çoraplı kızlar tepsi-ler içinde folyolara sarılı şekerlerle egzotik sigaralardan do-laştırıyorlardı. Bir köşede, 1920'lere ait mavi bir ipek elbise giymiş, yirmili yaşlarında, gözlüklü, iri yarı bir DJ kız duruyordu.

"Pozitif vurgulaman gerek..." diyordu, Peggy Lee, "Negatifi de atman..." Amber bir Rus sigarası alıp yaktı. İnce mavi du-manın barın üzerindeki ışıktaki dönüşünü izledikten sonra yanımızda duran iki kadına baktım. Biri kırklı yıllara ait bir elbi-se giymişti, arkadaşı da siyah bir takım elbise. Kadın bana gülümsedi, ben de ona.

"Papyonun çok güzel," dedim, sohbeti başlatmak için.

"Aslında smokinimi giymek istiyordum. Ama maalesef kuru temizlemede."

"Bir pantolon ceket takımı bu kadar güzel taşıyabilmek isterdim, ama boyum yeteri kadar uzun değil," dedim, içkimi yudumlarken.

"Bence pantolon giyerken en önemli şey," dedi. "İnsanın bir centilmen gibi durabilmesi." Hepimiz kahkahalarla güldük.

"Minty'yle ben kuzeniz," dedi Amber, sigarasını içine çekerken, "Primrose Hill'de beraber yaşıyoruz."

"Bu biraz tuhaf değil mi?" dedi, kadınlardan biri. "Yani hem kuzen olup hem...!"

"Ah, hayır!" dedi Amber, kahkahayla. "Minty'yle ben beraber çok mutluyuz, öyle değil mi Mint?" Evet anlamında başımı salladım. "Birkaç hafta önce ona taşındım, çok iyi geçiniyoruz, öyle değil mi?" Tekrar başımı salladım. "Birbirimize tek bir kötü söz söylemedik ha Minty?" dedi ve beni kucakladı. İfadesiz bir şekilde başımı sallayıp güldüm. Amber gerçekten iyi vakit geçiriyor gibiydi. Onlara çoktan kitaplarını anlatmış, isimlerini yazdırmıştı, şimdi de keyifli keyifli erkeklerden konuşuyorlardı.

"Ben daha yeni sepetlendim," diye çıtlattı, çakırkeyif bir halde.

"Charlie tarafından."

"Charlie Smithers değil, herhalde," dedi, Viv.

"Hayır, Charlie Edworthy. Tanır mısın?" dedi, içkisini devirirken. İki kadın da olumsuz anlamda başlarını salladılar. "Hayatımı altüst etti," dedi Amber. "Tamamen yıktı. Ama kötü değilim. Artık ondan kurtuluyorum. Her şartta yolumuza devam etmemiz gerekiyor, öyle değil mi? Hiçbir şeyin size engel olmasına izin veremezsiniz. Ben de hızla ilerliyorum. Ha babam eski sevgililerini anlatan o ahmak kadınlardan değilim. Yani bu biraz aptallık olmaz mı?"

"Evet, öyle olur," dedim, çabucak.

"Gerçekçi olmanız lazım," diye devam etti. "Pozitif düşünmelisiniz. İleriye bakmalısınız, geriye değil. Çünkü olan olmuştur."

Hepimiz fikir birliği içinde başlarımızı salladık. Sonra Viv konuştı. "Bir ara Alex diye çok cazip bir adamla çıkmıştım. İlişkinin iyi gittiğini sanıyordum, ama durup dururken beni sepetledi. Bunu atlatmam sekiz ayımı aldı."

"Sam de bir felaketti, of Tanrım!" dedi, Viv'in arkadaşı Sarah, gözlerini devirerek. "O ilişkinin gerçekten yürüyeceğini sanmıştım," dedi, sarhoş bir iç geçirmeyle. "O kadar çok ortak noktamız vardı ki. Derken bir gün 'Sevgili Jane' diye başlayan o mektubu buldum. Öyle yıkıldım ki soluğu bir sağlık çiftliğinde aldım."

"Ne kötü," dedi Amber, hepimize yeni içki alırken, "Minty'nin daha da beter bir öyküsü var."

"Hayır, yok!" dedim, burnumdan soluyarak. Felaket günümü hiç tanımadığım yabancılara anlatmak istemiyordum. Hatırlamak bile beni hasta ediyordu. Amber bazen öyle duyarsız olabiliyor ki.

"Hadi Mint," diye üsteledi, "Anlat onlara."

"Hayır."

"Öyleyse ben anlatırım."

"Lütfen anlatma," diye fısıldadım kulağına, boğuk sesle. "Bu çok özel bir olay." Ama kadınlar heyecanla bekliyordu.

"Ya şöyle," diye başladı, ama ellerini çırparak sahneye çıkan Melissa yüzünden sözü kesildi.

"Bayanlar!" diye başladı Melissa, kadınların uğultulu seslerini bastırmaya çalışıyordu, "Kabare başlamak üzere. Lütfen bizim için tango yapacak olan Arjantinli Lola ve Dolores için el ele tutuşur musunuz!"

Lola ile Dolores, vücutlarını saran elbiseler içinde omuzdan ve belden birbirlerine sarılmış, yılan gibi kıvrıla kıvrıla sahneye çıkınca bir çığlık ve alkış tufanı koptu. Lola, Dolores'i yere yatırıp tekrar kendine çekerken hepimiz el çırparak tempo tuttuk. Muh-teşemdi. Hançer topuklarının üstünde baş döndürücü hareketlerle sahnenin arkasına kaydılar. Biri bize birer içki daha getirdi, sonra DJ 'In the Mood'u koydu ve herkes ayağa kalktı. Çoğu gayet iyi dans ettiği halde doğrusu biraz garip duruyorlardı. Derken müzik yeniden değişerek 'The Boogie-Woogie Bugle Boy of Company B'ye dönüştü ve hepsi birbirlerini kalabalık pistte bir uçtan öbür uca atarak deli gibi dans ettiler. Sonra yine tempo değişti. 'Blue Moon'un başını duyar duymaz Viv'le Sarah'nın kolları birbirine dolanmıştı. Viv'in eli Sarah'nın yuvarlak sırtında dolaşıyordu. Herkes uzun uzun öpüşerek dans ediyordu. Hava-daki keskin kokunun tıraş losyonu olduğunu fark ettim.

"Aman Tanrım!" dedi Amber, sarhoşlukla. Sonra da bir kah-kaha patlattı. "Bunu tahmin etmeliydim!" diye ekledi. "Gördüğüm an anlamalıydim!" Emma Peel Hayranları Kulübü'nün büyük boy siyah-beyaz posterini gösterdi.

"Siz, iki sevgili, dans etmeyecek misiniz?" dedi, Melissa, beyaz kravatlı ve atkuyruklu bir zenci kadın ona sarılmış beklerken.

"Birazdan edebiliriz," dedim, temkinle.

"Eminim herkes seninle dans etmek isteyecektir," diye ekledi Melissa, Amber'a, ayartıcı bir ifadeyle. "Ama önce küçük bir sür-priz var!"

Müzik yavaş yavaş bitti, Melissa tekrar ellerini çırparak anons yaptı: "Bayanlar! Lütfen dikkat!! Daha çok eğlenmeniz için

Miss Suzie Saucisson'ı sahneye davet etmekten büyük zevk alıyorum!" Sağ eli, salonun en gerisinde, projektör ışığının altında duran genç kadını gösterdi. Yerlere kadar inen beyaz, kürkümsü bir manto vardı üstünde. Yüzü bir yelpazenin arkasında saklanıyordu. Trombonlar tanıdık bir parçayı çaldılar. Dii dii diiii! Genç kadın öne doğru hareket etti, yelpazeyi elinden attı, sonra da mantoyu ve aman Tanrım! Dii da dii da! İçinde beyaz bir bustiyer, diz üstüne kadar çıkan çoraplar ve jartiyerden başka bir şey yoktu, bir de beyaz, payetli uzun eldivenler. Dii dii diiii! Sol elinin işaret parmağını ağzına soktu ve dişleriyle ısırıldı. Dii da dii da! Sonra eldiveni çıkardı ve kalabalığa fırlatmadan önce artan sesler eşliğinde başının etrafında döndürdü. Dii dii-bum bum! Dii da- bum bum! Sonra aynısını sağ eliyle yaptı. Dii dii-bum bum! Dii da- bum bum!

"Soyun!" diye bağırdı bütün kadınlar. Dii di diii! Da di da! Dii dii, da da!

"Vaay! Ona vermek isterdim," diye bağırdığını duydum Viv'in. Dii dii diiii! Yanında duran Suzie, arkası açık kumaş ayak-kabılarını ayağından fırlatıp ağır ağır jartiyerlerini çıkardı. Dii da dii daa! Beyaz çorabını sol bacağından aşağı rulo yaparak indirdi. Dii dii diiii! Birkaç dakika çorapla oynadıktan sonra kahkahalar içinde arkaya bakan smokinli bir kadının boynuna doladı. Dii da dii da! Korsenin içinden ustalıkla sıyrılırken açık sarı saçları projektör ışığında parladı. Korseyi havaya kaldırıp yere attı. Dii da - bum bum! Dii da - bum bum! Di da - bum bum! Dii da - bum bum! Tek kalan şey, iki ucu göğüslerini örten beyaz etolüydü. Dii di di, da di da, di dii dii DA DA! Bacaklarını açarak yere oturma hareketini yapıyordu! Şimdi de, aman Tanrım, usta figürlerle kıvrana kıvrana bize doğru geliyordu ve Amber'a bakıyordu. Dii dii dii! Dii da dii da! Başımı başka tarafa çevirdim. Utançtan kaskatı kesilmiştim. Dii dii dii. Dii da dii da! Yine de şaşırtıcı bir beden diye düşündüm. Dii dii dii. Dii da dii da! Gerçekten beni fark etmemiş miydi? Dii dii - bum bum! Kız, kürk etolünü gösterişli hareketlerle salladıktan sonra Amber'ın boynuna sararken

Amber bir odun parçası kadar katı durdu. Dii di dii, dii di dii, di dübiti DO! Ardından Amber'a sarılıp şap diye dudaklarından öpünce büyük bir alkış koptu. Sonra çekilip gözlerini kısarak bana baktı, beni tanıyınca şoke oldu.

"Aman Tanrım! Merhaba, Minty."

"Merhaba Sophie," dedim.

"İdrar pedleriyle rahat edin!"

"Umarım fazla utanmamışsındır," diye kıkırdadı Sophie, ertesi sabah aynanın önünde. Tuvalete kadar peşimden gelmişti.

"Pratik koruma sağlar. Gece gündüz!!"

"Hayır, elbette utanmadım," diye kızırdım.

"Yüzlerce kez kullanılabilir..."

"Gözlüğümü takmamıştım. O yüzden seni tanımadım."

"Anlıyorum."

"Çift kat emici malzeme teninizi nemsiz tutar."

"Ben hiç gözlük takmıyorum, çünkü seksi durmuyor. Ayrıca her şeyi net görememe halini de seviyorum, çekingenliğimi azaltıyor."

"Tabi. Bu arada işini çok iyi yapıyorsun."

"Dış yüzeyi ek koruma için su geçirmez naylon kaplı!"

"Kuzeninin çok güzel olduğunu söylemeliyim."

"Sadece 14.95. Yirmi sekiz günde eve teslim."

"Evet, ama heteroseksüeldir. İkimiz de öyleyiz."

"Öyleyse niye oradaydınız?"

"Öyle olduğunu bilmiyorduk. Faksla gelen basın bültenini görüp gitmeye karar vermiştim."

"Ah, Melissa bakmam için onu bana yolluyordu," diye açıkladı Sophie. "O kadar yoğunum ki faksı alamamıştım."

"Ama çok iyi vakit geçirdik."

"Ah, iyi o zaman. Yine gelecek misiniz?"

"İmm, bilmiyorum."

"Şimdi de Skoda'nın sunduğu yol haberleri. Londra'nın merkezinde, saatte dört kilometreye inen ciddi trafik sıkışıklıkları

devam ederken Putney köprüsünde rötalar oluyor..."

"Kimseye söylemezsin, değil mi?" dedi Sophie, ellerimi kuru-larken, kaygılı bir ifadeyle.

"Elbette, söylemem."

"Çünkü Jack'in ne düşüneceğini bilemem."

"Jack'in kafası bugünlerde çok karışık, o yüzden bir şey düşü-neceğini sanmıyorum."

"Benim de vav!" diye bağırdı Melinda, zafer edasıyla, biz ofi-se dönerken. Ağzı kulaklarına varmış bir halde elinde bir mek-tup tutuyordu.

"Adı Vobevt. Bana yazmış, bakın!" Mektubu gösterip yüksek sesle okumaya başladı: "Sevgili Melinda, Londra FM'i sıvı senin için dinliyovum!" diye okudu. "Ne güzel, değil mi?" Zevkten mest olmuştu. "Capitalise'de seni dinlemeyi çok seviyovum. Özellikle de 'V'leri söyleyemeyişine bayılıyovum."

Melinda'nın yüzü birden şaşkınlık ifadesine büründü. Sonra bir kahkaha patlattı. "Ne gavıp!" dedi. "Elbette 'V'levi söyleyebi-liyovum. Adam aklını kaçırılmış olmalı!"

"Bunlar hep öyledir," dedim. "Senin yerinde olsam o mektu-bu atardım."

"Ah, hayıv!" dedi. "Saklayacağım. Pevcy amcaya göstevece-ğim," diye ekledi. "O iyi biv yuh çekev!"

"Percy amca nasıl?" diye sordu, Wesley. "Onu hiç göremiyo-ruz. Ofise hiç gelmiyor gibi."

"İyi," dedi. "Avtık doğum iznimin tümünü almam gevektiği-ni düşünüyov," diye devam etti, devasa çıkıntısına vurarak.

"Aa, evet. Evet, kesinlikle almalısın!" dedik hep bir ağızdan.

"Ben pek emin değilim," dedi Melinda, markafalıklıkla. "Hep-sini alıvsam veytinglevimiz düşebiliv. Pevcy amcanın bunu düşündüğünü pek sanmıyovum!"

"Ben hepsini alırdım," dedi Sophie, diplomatik bir biçimde. "İlk aylar bebeğin sağlıklı gelişimi açısından çok önemli. Erken çocukluk döneminde anneden ayrı kalmanın yetişkin hayatında

birçok davranış bozukluğuna yol açacak psikolojik sonuçları olabildiği saptandı."

"Röntgencilığe bile neden olabiliyor," dedim. "İlk altı ay boyunca yaşanan anneden kopukluk ileride saplantılı insan ilişkilerine yol açabiliyor."

"Bunu düşünüyüm," dedi, Melinda. "Nasıl olsa avalık ovasına kadav buvadayım."

"Sen yokken işlerle nasıl başa çıkacağımızı bilmiyorum, Melinda," dedi, Jack, içeri girerken. "Ama bir yolunu bulacağımızdan eminim. Bu arada, yarım saat içinde metnine bakacağım."

"Minteeee," dedi Melinda, Jack odadan çıkar çıkmaz.

"Ne?"

"Minty, bana yavdım edev misin?"

"Ne var? Birkaç yeri aramam lazım."

"Tamam, çabucak söylesene; Kuzey İvlanda'nın baviş pvojesi güneydeki Pvotestanlavla mı ilgiliydi, yoksa pvosbitevyenlevle mi? Şunu biv daha anlatabiliv misin?"

"Size kötü olmayı öğretmeyeceğiz," dedi, ertesi pazar sabahı, İyilik Unsurluğu kursunun hocalarından biri olan David Chadwick. "Size nasıl fazla iyi olunmayacağını öğreteceğiz. Çünkü iyi olmak, istediğiniz şeyi yapmanın önünde duran bir engeldir, öyle değil mi?"

Islington'daki İş Planlama Merkezi binasında oturmuş dinleyen beş kafa evet anlamında sallandı. Fotokopi çekmekten hoşlanmayan bir sekreteri olduğu için kendisi çekmeye başlayan orta yaşta bir yönetici; insanları kırmamak için sürekli parti sıkıntılarına katlanmak zorunda kalan otuz yaşlarında bir sarışın; karısının baskısı yüzünden sınır krizinin eşiğine gelen emekli bir dişi; Amber ve ben. Bir de hep geç kalan, ama hep yolda olan Jo adında bir kadın.

"İyi insanlar başkalarının isteklerine boyun eğme eğilimindedir," dedi, David'le beraber eğitimlik yapan Elaine. "Tatsızlık

çıkmasın diye her şeyi iyi ve hoş tutmak isterler. Bu da kendi isteklerini sürekli bastırmaları anlamına gelir."

"Kahvemi yere koymamın bir sakıncası var mı?" dedim, rengi solmuş halıyla endişeyle bakarak.

"Aman Tanrım! Bak yine fazla düşünceli davrandın," dedi Elaine, başını sallayarak. "İzin istedin."

"Afedersin. Sadece kibarlık yaptım."

"İşte en tipik mazeret budur," dedi David, bıkkınlıkla. "Kahvenizle ne yaptığınız bizi ilgilendirmiyor," diye ekledi. "İsterse-niz hepsini yere dökebilirsiniz."

"Bakın, çok affedersiniz, ama," diye başladı, yönetici Ronnie.

"Lütfen her söze 'çok afedersiniz'lerle başlamayın," diye kes-ti, David. "Bu tür 'sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm'ler, 'tedirginlik yarattığım için özür dilerim'ler çekilmez şeylerdir ve si-zin için baştan birer dezavantajdırlar. Evet, ne soracaktın?"

Ronnie özür dilemeyen bir tonda basit ve direkt bir soru so-rarken sessizlik oldu. Sol elini gür ve kıvr saçlarında gezdirdi ve sinirli sinirli tüvit kravatıyla oynadı.

"Ne tür insanlara yardım ettiğinizi sormak istiyordum," dedi.

"Çok iyi, Ronnie. Örneğin, fazla iyi olmaları yüzünden mal paylaşımı haklarına başvurmadıkları için her şeylerini eski eşle-rine bırakan boşanmış kimselere," dedi David.

"Karısı güneye taşınmak istemiyor diye her gün York'tan Londra'ya gelen bir adama," dedi, Elaine. "Bu konuda ısrar ede-meyecek kadar iyi biriydi, ama işle ev arasında gidip gelmenin yoğun stresi yüzünden kalp krizi geçirmişti," diye devam etti. "Size de yardım edebiliriz."

"Ancak, bizim insanları değiştirme gücümüz yok," dedi Da-vid, "Ama kendimizi değiştirebiliriz. Elbette bir günde olacak bir iş değil, ama size, daha az yumuşak başlı olmanız için kullanabi-leceğiniz bir kelime dağarcığı vereceğiz. Şimdi, Amber," dedi, "Sen bu kursa niye katıldığını bize söylemedin."

"Şey, bu hem profesyonel hem de kişisel nedenler yüzün-den," dedi Amber. "Erkek arkadaşına fazla iyi davrandığım için

beni sepetledi." Susarak dinliyordum. Amber buna inanmak istiyor idiye varsa inansındı. "İşimle ilgili ciddi sorunlarım var," diye ekledi. "Ben bir romancıyım. Ama yayıncılarım benimle ilgilenmiyor. Kitaplarımın yeteri kadar reklamını yapmıyorlar ve sonuçta hiçbir edebiyat ödülünü kazanamıyorum. İnsafsızca bir şey. Bu yüzden belki bu kurs, yayınevlerine gidip çingar çıkar-mama yardımcı olabilir diye düşündüm."

"Ah," dedi, Elanie, anlayışlı olmaya çalışarak, "Tam olarak bu-na yardımcı olacak bir kurs değil," diye açıkladı. "Bu, orta nok-tayı bulma konusunda bir kurs, iyilikle kötülüğün ortasını. Her şeyin ötesinde 'Hayır' diyebilmeyi öğrenmekle ilgili. Ya sen, Minty? Sen neden bu kursa katılmaya karar verdin?"

"Şey..." dedim, korunmasız kaldığımı hissettim. O an orada olmamak için neler vermezdim.

"Evet?" diye zorladı David, kibarca.

"Şey... İnsanlar beni kullanıyor," diye başladım.

"Öyle mi?" dedi, Amber, gözlerini döndürerek.

"Evet," dedim. "Kullanıyorlar. Çeşitli şekillerde. Örneğin işye-rinde, Londra FM'de, kendi işlerim başımdan aşkınken arkadaş-larım hep onlar için bir şeyler yapmamı istiyorlar. Her ne kadar katı olmaya çalışsam da nedense bir türlü onları geri çeviremiyo-rum."

"Neden?" dedi, Elaine. "İyi biri olmadığını düşünebilecekle-rinden mi korkuyorsun?"

"Evet," dedim, kederli bir ifadeyle. "Hepsi benim iyi bir insan olduğumu düşündüğü için onlara yardım etmek zorunda bırakıyorlar beni. Bana hep ne kadar iyi biri olduğumu söylüyor-lar. Ben de iyilik yapmak zorunda olduğumu hissediyorum, sonra da tabi ki kızıyorum kendime."

"Peki, sen hiç onlardan yardım istiyor musun?" dedi, David.

"Ah, hayır," dedim, afallayarak, "Bunu hayal bile edemem."

"Acayip, değil mi Minty?" dedi, Elaine. "Sen hiç onları seni zorladıkları gibi zorlamıyorsun. Tipik işte. Çünkü iyisin. Ah, merhaba Jo!" dedi, arkamızdaki kapı gıcırdayarak açılınca. "Biz

de yeni başladık. Bir iskemle çekip gelsene. Devam et, Minty." Devam etmekte çok zorlandım, çünkü içeri giren kişi Jo falan değil, Joe'ydu. Paris'teki Joe. O da şaşırmış olmalı ki kıpırmızı ke-sildi. Otururken tanıdığını belli edercesine bana hafifçe gülümse-di.

"Diğeri de," dedim, "Ki buraya gelişimin asıl nedeni, üç ay önce yaşadığım o korkunç deneyim... Ben evleniyordum ve..."

"Evet?" dedi, Elaine, cesaret vererek.

"Aslında...düğün günümdü...ve..."

Of Tanrım, öyle utanç vericiydi ki. Özellikle de Joe'nun önünde. Kalbimin güm güm vurduğunu ve yüzümün alev alev yandığını hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, David, nazıkçe.

"Nişanlım tam nikâh kıyılacakken, kiliseden kaçıp gitti."

"Aman Tanrım!" dedi, partilerden sıkılan kadın. Diğerleri do-nakalmış bir ifadeyle başlarını sallayarak bana bakıyordu. Joe'ya baktım. Hiç de şaşırmış görünmüyordu. Belli ki Helen'dan duymuştu. Joe'yla Helen'ın sohbet konusu olmuş olmam düşüncesi beni biraz rahatsız etti.

"Ne korkunç şey," dedi, Elaine.

"Öyleydi," dedim, kırgınlıkla. "Dehşetti. Ve ancak şimdi bu-nun nedenini çözmeye başlıyorum."

"Neden olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu, Elaine.

"Hakikaten bilmiyorum. İşin kötüsü de bu ya. Bu, olayı atlat-mamı daha da güçleştiriyor. Çünkü nedenini bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman bilmeyeceğim. Bu olaydan sonra gururumu bir kenara bırakıp hâlâ nişanlımınla görüşecektim. Ama o, bana bir açıklamada bulunmak için bile beni aramadı. Size söyleyebilece-ğim tek şey, iki yüz seksen kişinin önünden kaçıp gittiğidir." Bo-ğazım düğümlendi. Halı bularuklaşmaya başladı. Joe bir mendil uzattı. Hoş bir davranıştı, özellikle Paris'te ona pek yakınlık göstermemiş olmama rağmen.

"Devam et, Minty," dedi, Elaine, yavaşça.

"Bu büyük bir şoktu," diye devam ettim. "Atlatmaya çalışıyo-

rum. Mantıklı nedenler bulmakla uğraşıyorum. Aksi takdirde yoluma devam edemeyeceğimi biliyorum. Belki de Dominic bana istediği her şeyi yaptırdığı için böyle olmuş olabilir."

"Seni yönetiyor muydu?" dedi, David.

"Evet," dedim. "Haddinden fazla. Ve ben hiçbir zaman bir sınır koyamadım, çünkü onu seviyordum, farkında olmadan bana istediğini yapmasına izin verdim. Terk etmesine bile. Bütün güç ondaydı. Ama artık hem işyerinde hem de özel hayatımda insanlarla arama sınır koymaya, gücümü biraz da kendime saklamaya ihtiyacım olduğunu fark etmeye başladım. Ama bunu bir türlü beceremiyorum. Her neyse, işte bu yüzden buradayım." Tanrı'ya şükür, bitmişti. Artık her şeyi biliyorlardı.

"Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkür ederiz, Minty," dedi, David. "Bugün seninle bunun üstünde çalışacağız. Ama önce Joe, bize kendini tanıtır neden bu kursa katılmaya karar verdiğini açıklar mısın?"

Joe'ya baktım. Üstünde krem rengi, pamuklu bir pantolonla buruşuk bir kareli gömlek ve çorapsız giydiği espadriller vardı. Tıraş olmamıştı. Saçlarını kısacık kestirmişti. Helen'in onunla birlikte olduğunu bildiğim halde, bir tür gerçekdışılıkla, onu çok çekici bulduğumun farkına vardım.

"Adım Joe Bridges. Ben yazarım," diye başladı.

Amber'ın yüzünün gerildiğini ve gözlerinin tavana dikildiğini gördüm.

"İlk romanımı senaryolaştırdım ve satmaya çalışıyorum," diye devam etti, sakın sakın. "Menajerimi de ciddi kontrat hataları yaptığı için kovdum. Böylece her şeyi kendim halletmeye karar verdim. Bir film projesini hayata geçirmek oldukça güç bir iş. Önümdeki zorlu günler için bu kursun bana biraz psikolojik destek verebileceğini düşündüm."

"Güzel," dedi, David. "Evet, şimdi 'İyi-Kötü Halkası' dediğimiz ilk egzersizi yapmak için ayağa kalkıyoruz. Yapacağımız şey şu, herkes birbirine önce güzel bir şey söylüyor, sonra da kötü bir şey. Kötü şey, istediğiniz kadar aşağılayıcı olabilir."

"Evet, Minty," dedi, dehşete düşmüş ifademi yakalayan Elaine. "İyi olmamakla ilgili hissettiğin o duygu var ya, hani o gücendirmekten çekinmeler falan, işte bunlarla uğraşacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedim, ama nabzım yükselmiş, yüzüme ateş basmıştı. Çember olarak ayakta durduk, heyecanla birbirimize bakıyorduk, sonra David başladı. Elaine'in yanında duruyordu. Ben de onunla Joe'nun arasındaydım.

"Güzel mavi gözlerin var," dedi David, adı Anne olan parti bıkkını mıknaş gibi kadına. Sonra Elaine'e döndü. "Giyim zevkin berbat!" dedi.

"Bence senin giyim zevkin harika," diye yanıtladı Elaine, dinginlikle. "O gömlek sana çok yakışıyor, David." Elaine sonra bana dönüp tepeden tırnağa baktı. Azap verici bir şeydi. Kendimi bir bombaya karşı koyacakmış gibi hazırladım. Ama birden Amber araya girdi;

"Bak," dedi. "Kestiğim için kusura bakma, ama bence Minty'ye çok kötü bir şey söylemeyin. Bugün onun doğum günü." Gözlerimi tavana diktim. Elaine'in kendini kontrol etmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Amber," dedi, sakince, "Bu sadece bir egzersiz, tamam mı? Pekâlâ, Minty. Doğum günün kutlu olsun. Şimdi sana tatsız bir şey söyleyeceğim, hazır mısın?"

"Hazırım," dedim, Elaine beni bir kez daha gözden geçirirken.

"Çok sıskasın, sence de öyle değil mi?" dedi. "Fazla zayıf olduğunu düşünmüyor musun?" Bu kadardı. Öf be. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Şimdi sıra bendeydi. Bana kötü bir şey söylediği için Elaine'e iyi bir şey söylemem gerekiyordu. Ona baktım. İri, ela gözler. Oldukça uzun bir boy. Güzel bir elbise. Of Tanrım, ne diyebilirdim ki.

"Küpelerin çok güzel," dedim. "Çok albenili ve nadir bir şey." Sonra dönüp Joe'ya baktım. Ona da kötü bir şey söyleyecektim. Ne ayıp. Birisine hakaret edeceğime, bana edilmesini yeğlerdim.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki herkesin duyacağını sandım. Joe'nun güzel yüzüne baktım, dürüst ifadesine, hafifçe dökülen koyu renk saçlarına. Bana gülümsüyordu. Çünkü utanıyordu, ona kötü bir şey söyleyeceğimi biliyordu.

"Imm...saçların dökülmeye başlıyor," dedim. Yüzü asıldı, benim de midem bulandı.

"Ah, Tanrım, seni kırdım mı?" dedim. "Çok özür dilerim. Çok açılmamış, sadece birazcık. Erkeklerin çoğunun saçları yanlardan dökülür, ben olsam hiç üzül..."

"Minty, bu sadece bir oyun," dedi David. "Joe'yu incittiğini sanmıyorum."

"Evet, incitti," dedi. "Sarsıldım. Kalbim kırıldı!" Sonra sırttı. Ben de rahatladım. Ona kötü davrandığım halde şimdi o bana iltifat etmek zorundaydı. Zavallı çocuk. Alt dudaklarını ısırarak beni tepeden tırnağa süzdü, asırlar sürmüş gibi geldi. Sonra da şöyle dedi; "Bence sen çok güzelsin, Minty." Tanrım! Adrenalini-min yükseldiğini hissettim, yüzüme ateş bastı. Bunu Helen'a söylemesem daha iyi olurdu. Aslında bir oyundu. Ciddi değildi ki. Şimdi Amber'a bakıyordu. "Fazla uzun boylusun," dedi.

"Sen de fazla kısasın," dedi Amber, öfkeyle. "Kitabın da bombok, bu arada. Tam bir zırvalık! Dahası..."

"Amber, Joe'ya güzel bir şey söylemen gerekiyor," dedi Elaine.

"Neden?" diye sızlandı. "O bana çok kötü bir şey söyledi."

"Kesinlikle. Nazik insanların yapacağı şey de budur işte," diye açıkladı. "İnsanlar onlara ne kadar kaba davranırlarsa davranırlar onlar iyilikle karşılık verirler. Herkes onları incitirken özür dileyen onlardır. Çünkü iyi insanlar suçu üstlenirler. Bunun için lütfen ona iyi bir şey söyle."

"Peki. Imm..." Amber söyleyecek şey düşünmeye çalışırken gülümsedi.

"Bence kitabın çok şeker," dedi.

"Şeker mi?" Bu bir iltifat değildi. Sonra Ronnie'ye döndü.

"Kendi sekreterine bile bir fotokopi çektirtemiyorsan sen iflah

olmaz bir ödleksin!"

Ronnie irkildi, sonra yutkundu. "Sen de gayet açık sözlü bir genç hanımsın," dedi, iltifat edercesine.

Çember tamamlanıncaya kadar böyle devam etti, sonra bir tur daha yaptık. Baştan hepimiz bu egzersizi çekilmez bulmuş gibiydik. Hakaretlerimize, kıkırdaşmalar, kızaran yüzler, birbirinden kaçırılan gözler ve ileri geri oynatılan ayaklar eşlik ediyordu. Ama sonra Amber sayesinde herkes havaya girdi ve çok geçmeden hakaretler yerden fırlatılan füzelere benzedi.

"Ayakkabıların çok kirli!"

"Dişlerin korkunç!"

"Sesinden nefret ediyorum."

"Kulakların dana kadar!"

"Çok şişmansın!"

"Ne çirkin bir kravat!"

Öğle yemeğinde, hepimizin sanki birbirimizle yarışır gibi, çeşitli şeyleri elden ele dolaştırdığımız ve iyi insanların yaptığı gibi birbirimize göz kulak oluşumuz oldukça garipti.

"Önce sen al."

"Ah, elbette. Çok özür dilerim, ben tümünü kendime saklıyordum."

"Başka ekmek isteyen var mı?"

"Evet, ama sana kaldı mı?"

"Şu son salata yaprağını almamın bir sakıncası var mı?"

"Ah, hayır, hayır, hiç yok!"

Aşırı ilgi öyle yorucu olabiliyor ki. Joe gelip yanıma oturdu.

"Hakaretlerime yardım edebilir misin, Minty?" dedi, çatalıyla bıçağını eline alırken. "Kötülükte pek iyi değilim."

"Ben iyi olduğunu düşünüyordum."

"Hayır, çok zorlanıyorum. Sanırım biraz daha pratik yapmam lazım."

"İmm, tamam o zaman," dedim, temkinle.

"Pekâlâ. Saçların berbat, Minty."

Ah, çok teşekkürler.

"Senin de gömleğin korkunç."

"Yüzün radyo için mükemmel!" Seni yüz­süz!

"Langırta çok kötüsün!"

"İkinci elden giyinmek sana çok yakışıyor," dedi, artık gülümsüyordu.

"Dişlerin bana Stonehenge'i anımsatıyor!" dedim, cana yakın bir ifadeyle.

"Saçların fazla uzun." Şimdi de pis pis sırtıyordu.

"Tıraş losyonun kedi kakası gibi kokuyor!" dedim, gülerek. Göz ucuyla bana bakıyordu. Berbat bir şey düşündüğü belli oluyordu. Ciddi görünmeye çalışsa da için için gülmekten kınılıyordu.

"Şişko patates, durmadan yer misin sen?"

Ben de gülmek için iyice kasılmıştım. Doğruydı. Üç aydan beri ilk defa epey yemiştim.

"Haklısın," dedim. "Tıkabasa doldum!"

"Dolu Minty," dedi, alayla gülümseyerek. Sonra bana biraz kahve koydu.

"Helen nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi.

"O benim nedimemdi," diye ekledim, hafif pişmanlıkla.

"Evet," dedi Joe. "Biliyorum." Düşün felaketimle ilgili başka neler bildiğini merak ettim.

Öğleden sonra seansı taklit oyunuyla başladı. Joe, Hollywood'da ünlü bir film yönetmenini senaryosunun ne kadar değerli olduğuna ikna eden bir rolü oynadı. Yönetmen ne zaman 'hayır' dese Joe katıksız bir inatla evirip çevirip ona 'evet' dedirtmek zorundaydı. Beş altı kere denedi. Sonunda başardı. Sıra Anne'deydi.

"Sosyal olarak soyguna uğruyorsunuz," dedi David. "Yüzünüzde 'ben iyi biriyim' ifadesi var, böylece hayatın mağlupları ve yürüyen yaralılar, sinek gibi üstünüze yapışıyor." David sonra partilerden sıkılan birini oynadı.

"Onu sıkıcı bulduğunu söyle," diye üsteledi Elaine, David

uzun uzun anlatırken.

"Söyleyemem," dedi Anne. "Saygısızlık olur."

"Hadi. Kurtul ondan."

"Ama onu kırabilirim," diye sızlandı.

"Yap hadi. Onun hevesini kıracak bir şey söyle!"

On dakika içinde Anne, "Seninle konuşmak çok güzeldi..." ve "Pardon, lavaboyu bulmam lazım," dan "Sen bir insan narkozusun. Söylediklerinle zerre kadar ilgilenmiyorum. Zeytin ağacının yanında duran o müthiş adamla konuşacağım"a terfi etti. Hepimiz alkışladık.

"Ama gerçekte böyle konuşamam," dedi Anne, yerine otururken.

"Konuşamazsın," dedi David. "Ama zihninde kaba olma pratiği yaparsan yavaş yavaş vücut dilin değişir ve sosyal soygunlar kolay bir av olmadığını anlarlar."

Sıra bendeydi. Joe, Wesley'nin taklidini yaparak sürekli benden yardım isteyecekti, ben de kibar ama sert bir dille 'hayır' diyecektim. Ama Joe o kadar iyiydi ki ona kötü davranmak istemediğim için zorlanıyordum. Sonra David bana biraz Dominic'in taklidini yaptırdı. Elbiselerime çılgılık atışırı, köye uygun bir kaban giymeyişime bağırışını yapmam gerekiyordu. "Peki öyleyse, sakın bir hayat için her şeye evet," demek yerine; "Hayır, üstümü değiştirmeyeceğim, seni pis zorba, seni yetersiz, seni pislik!" diyecektim. Dedim de. Herkes kahkahalarla alkışladı. Çok komik olmuştu. Acayip komik. Derken hüngür hüngür ağladım. Artık o kadar komik değildi.

"İşe yarıyor," dedi, David, bir dakika sonra. Joe üzgün görünüyordu. Sevindim buna, çünkü beni hiç tanımıyor sayılırdı. Sonra koca bir karatahtanın önüne oturtulup istediğimiz şeyleri çizmek ya da yazmak zorunda bırakılmıştık. Herhangi bir şeyi. Teker teker tahtaya kalktık. Amber adının ve soyadının baş harfleriyle kitabını çizdi. Ben her zamanki gibi gelişigüzel çizimimi yaptım; büyük bir kapalı kutu ve içinde bir nokta. Joe iki pencere ile açık bir kapı çizdi, sonra da bir çatı, bir

güneş ve birkaç çiçek ekledi. Buna bakınca içimde bir şeylerin çözüldüğünü hissettim. Sıkışan göğsüm rahatladı.

Nihayet günün sonuna geldik. Hepimiz teker teker bizi geliştirecek yolu bulmak için birbirimize öğütler verdik.

"Eski haline dön," dedi, Joe, sıra bana gelince.

"Dominic'in sana aldığı giysileri at," dedi Anne.

"Yeni şeyler al, onun nefret edeceğini bildiğin şeyler."

"Hayır, ne istiyorsan onu al!"

"Radikal bir şeyler yap -hayatını değiştir."

"Kim olduğunu hatırla!"

Kimsin?

"Ben Irene Araminta Malone."

"Ben mi?" dedi Joe, "Ben benim."

"Bu kurstan çok şey aldım," dedi Amber, otobüsle Primrose Hill'e dönerken, mutlu mutlu. "Bundan sonra öyle iyilik melekliği falan yok. Erkeklerin kahrını çekmek yok. Yayıncılarının beni ihmal etmelerine göz yummak da yok. Artık bunlara katlanmayacağım. Değişeceğim, Minty. Değişeceğim. Sen hiç konuşmuyorsun, dinliyor musun beni?"

"Ne? Afedersin. -Hayır afedersin dememem gerekiyordu, değil mi? İmm, duymadım seni. Düşünüyordum." Yavaş yavaş bir şeyleri çözüyordum. Zihinsel bir keşif içindeydim. Bir epifaniydi bu. Bir vahiy. Ani bir aydınlanma. Dominic'in yaptığını şimdi anlıyordum. Ben fazla hoşgörülü davranmıştım. O da bana olan tüm saygısını yitirmişti. Kurstaki insanların iyi oluşu bana bunu göstermişti. Acıklı bir şeydi. Kendilerini savunamamaları çok acıklıydı. İşin kötüsü kendilerini savunabileceklerini bildikleri halde sırf iyi ve zayıf oldukları için bunu yapamıyorlardı. Bunun da nedeni reddedilme korkusuydu. İyilik bir tür sigorta poliçesi gibiydi. Ben de öyle olduğum için bunu anlamakla birlikte hiç saygı duymuyordum. Şimdi Dominic'e fazla iyi davranmış olduğumu görüyorum. Çatışmadan kaçınmak için her havlayışına atlıyordum. Onun onayını kazanmak ve sükûneti korumak

adına istediği her şeyi uysalca yerine getiriyordum. Ne sefillik! Bu kursla derinden sarsıldım. Davranışımın somutlaştırılması beni iliklerime kadar ürpertti. Dominic'le tanıştığımda özgür ve kendine güvenen biriydim, bakın ne hale geldim! Omurgasız bir insan-memnun edici. Bir ödle. Bir avanak. Dominic de bütün saygısını yitirdi tabi. Artık onu suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Benim hatamdı, şimdi anlıyorum. Bu yüzden beni terk etti. Bana saygı duymuyordu. Kilisede kendi seçtiği gelinliğin içindeki halime bir baktı ve devam edemeyeceğini anladı.

Onu bağışlamıyorum, çünkü yaptığı korkunç bir şeydi. İşin içinde ben vardım ve bunu yapmasına izin vermek zorunda değildim. Nihayet anlıyordum. Suçlanması gereken kişinin kendim olduğunu görebiliyordum. Belki de bu yeni kendini bilme haliyle donanmış olarak ilerlemeye başlayabilirdim.

"Minty," dedi Amber, "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedim. "Hiçbir şey." Teorimi ona söylemek istemedim, çünkü hiçbir zaman benimle aynı fikirde değildir. Bir de ne kadar uysal, itaatkâr bir yaratık haline geldiğimin ortaya çıkmasından utanıyordum.

"Motive olduğumu hissediyorum," dedi Amber, otobüsten inerken. "Öğrendiklerimle gerçekten cesaret kazandığımı duyumsuyorum."

Ben de kendimle ilgili keşfettiğim şeyden dolayı cesaret kazandığımı hissediyordum. Daha fazla talepkâr olmanın benim için hayati önemi olduğunu fark ettim. Böylece şimdiye kadar Amber'la konuşmaktan kaçındığım konuyu açma cesaretini buldum. O da evde ne kadar kalacağı idi. Başta yalnızca birkaç gün demişti, ama neredeyse üç ay olmuştu. Evim onun eşyalarıyla dolu. Merdiven sahanlığı onun koltuklarıyla kaplı, eşyaları odasından dışarı taşıyor. Amber'dan hoşlandığım halde artık rahatsız olmaya başlıyordum.

"Amber," dedim, anahtar kilidin içinde döndürürken.

"Evet."

"Amber...daha ne kadar...benimle kalmayı...düşünüyorsun?"

Bana baktı. Aman Tanrım. Keşke dilimi tutsaydım. Şimdi korkunç bir sahne yaşanabilirdi. Onu incitmiş, istenmediğini hissettirmiş olabilirdim. Yüzüm kızardı ve söylediğime pişman oldum.

"Ne kadar mı kalırım?"

"Evet," dedim, kalbim güm güm vururken. "Ne kadar?"

Hayret edilecek şekilde gülerek beni kucakladı.

"Ah, Minty. Ne kadar kalmamı istersen o kadar!"

"Aa."

"Merak etme, henüz gitmeye niyetim yok. Dom'un üzüntüsünü atlatırken seni yalnız bırakmam."

"Aman ne güzel."

"Hem sen de bana Charlie'yi unutturuyorsun."

"Harika."

"Demek ki daha bir süre buradayım," dedi, mutlulukla. "Ayrıca bir evi paylaşmak çok eğlenceli oluyor, değil mi Mint?"

"Ah, evet," dedim. "Öyle oluyor."

"Biliyor musun?.." diye devam etti, ceketlerimizi çıkarırken, "Bu bana 1983'te yaptığımız o güzel kanal gezisini anımsatıyor."

Aman Tanrım! Korkunç bir şeydi! Amber, Flo teyze, Ed amca ve minyatür köpekleri Mungo'yla beraber bir kanal teknesindeydim. Her gün yağmur yağmıştı, tekne buz gibiydi ve küçük bir ranzayı Amber'la paylaşmak zorundaydım. Bir sabah Mungo güvertede duruyordu, nehir kenarındaki yolda başka bir köpeği görünce havlamaya başladı. O kadar şiddetli havladı ki tekneden nehre düştü. Amber onu kurtarmam için beni tekneden suya atlatmıştı. İsteriye kapılmıştı. O köpeğe tapıyordu. "Hadi Minty!" diye çığlık atmıştı. "Başka seçeneğin yok!" Mungo'nun benim köpeğim olmadığını ve neden kendisinin kurtarmadığını söyleyemeden arkasından atladım. Halbuki Mungo mutlu mutlu kıyıya yüzüyordu. Ama karşı çıkamayacak kadar iyiydim. Atladım. Sanırım hayatım boyunca her şeye böyle atlıyordum.

"Seninle yaşamayı gerçekten çok seviyorum, Minty," dedi

Amber, sevecenlikle. "Ama faturalara katkıda bulunmama izin vermelisin," diye ekledi, telefona uzanırken.

"Tamam," dedim, çabucak. "Evet, vereceğim. İyi olur." Sonra yukarı çıkıp yatak odama gittim. Gardırobu ve bütün çekmece-leri açtım. Dominic'in verdiği her şeyi karşıma koydum. Sosyetik etekler, aptal tokalı ve fiyonklu ayakkabılar, saç bantları ve ipek eşarplar, yeşil lastik çizmeler, balmumu kaplı yağmurluk, düzgün kazak hurka takımları ve ekose şal. Hepsini siyah bir çöp torbasına koydum. Evet, Hermes çantayı bile. Onu da. Hepsi gitmek zorundaydı. Her parça. Her iplik. "Eski haline dön," demişti Joe. Yapacağım şey buydu işte.

Böylece cumartesi sabahı kocaman çöp torbamı Oxfam'ın Camden şubesine bıraktım, sonra metroya binip Covent Garden'a gittim. Neal Sokağı'ndaki dükkânlara hızlı hızlı girip çıktım. Askılardaki son moda giysileri inceledim. Hayatımda hiç almadığım şeyleri aldım; siyah bir deri ceket, Ally Capellino kot, paçaları genişleyen bir pantolon, kırpık tişörtler ve uzun etekler. Sonra her zamanki kuaförüm Headlines'a, saçlarımı kestirmeye gittim.

"Evlilik hayatı nasıl?" dedi, dost canlısı kuaförüm Chris, üstüme siyah, parlak bir örtü örterken.

"Bilmiyorum," dedim, açık sözlülükle. "Olmadı."

"Öyle mi?" dedi, donakalarak. "Vah zavallı. Anlatmak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. Pencerenin yanındaki uzun mavi çerçeveli bir aynanın önüne oturdum. Önümdeki tezgâhta bir sıra fırça duruyordu, saç kurutma makineleri uyuyan tabancalar gibi kılıflarının içine sokulmuştu. Chris saçlarımı tutup ağırlığını elinde hissetti.

"İki buçuk santim mi?" dedi. Acımasız gözlerle uzun uzun kendime baktım.

"Evet," dedim. "En az."

"Belki beş?" diye önerdi, saçlarımı tararken.

"Evet. Beş santim iyi olur." Temmuzdan beri saçlarım kesil-

memişti. Belki de yedi buçuk santim kesse iyi olur, diye dşşndm. Ya da on santim. Veya on iki buçuk. Aynadaki görüntümü dikkatle inceledim. On beş ya da on yedi buçuk santim de olabilirdi. Dominic saımı uzun severdi, demek ki Chris en az yirmi santim kesmeliydi.

"Hepsini kes," dedim. "Artık uzun sa istemiyorum."

"Emin misin?" dedi. Afallamıştı.

"Evet," dedim, hoppalıkla. "Eminim. Sonra da...boyanmasını istiyorum. Aralara renk katılmasını. Kırmızımsı rfle gibi."

"Tam değişim ha?"

"Evet, tam değişim," dedim. "Kendimi yeniden yaratmak istiyorum."

"Kısa istediğinden emin misin?" dedi, usturayı eline alırken.

"Evet," dedim. "Eminim. Çok ama çok kısa olmasını istiyorum."

Chris'in makası ışıkta parlarken siyah sa kümeleri bir zincirin halkaları gibi yere düştü. Salar giderken 'mutlu olmayabilirim, ama havai olacağım' diye geçirdim içimden. Chris saçlarımı kırparken orada bulunanlar sırtarak beni seyrediyordu. Ara sıra elleriyle başımı tutup iki tarafın da aynı uzunlukta olup olmadığına bakıyordu. Artık kırpıyor, saı işaret ve orta parmağının arasına alıp taraktan geçirerek düzeltme kesimlerini yapıyordu. Samson'un saı kesildiğinde gücü tükenmişti, ama ben g kazandığımı, aylardan beri ilk kez zindeleştiğimi hissettim.

"ok güzel oldu!" dedi Chris. "şimdi seni görebiliyoruz." Doğruydu. Çene hattım ve kulaklarım ortaya ıktı. Elmacık kemiklerim de. Havayı ensemden hissetmek ise tuhaftı. Gülmeye başladım. Bu yabancı görüntü tam olarak ortaya çıkınca sarhoş gibi neşelendim.

"Değişiyorum," diye bas bas bağınıyordu salonun anfilerinden gelen ses. "Değişiyorum. Değişiyorum. Hiçbir şey beni durduramaz...." Yerde atık bant yığını gibi duran siyah sa öbeğine baktım. Saçlarım, kesilmiş, biçilmiş, montajlanmış, bir oğlan o-

cuğu gibi kırpılmıştı. Chris ensemde yumuşacık bir fırça gezdirdikten sonra görmem için ayna tuttu. O kadar beğendim ki neredeyse alkışlayacaktım. Sonra boyayı yapacak olan Angela renk örnekleriyle geldi. Ne renk olmalıydı? Sarı mı? Kestane mi? Şarap rengi mi? Lal mi? Siklamen mi? Safari tonu mu? Hangi egzotik seçenek diye düşündüm. Kırmızı biberi seçtim, bakırımsı bir renk. Acı biber gibi. Röflelerim alev gibi duracaktı. Ateşimi yenisinden tutuşturuyordum. Angela pembe boyayı karıştırdı, sonra saçları minik folyolara sarıp katladı. Boyanın amonyağından biraz gözlerim yandı.

"Değişiyorum, değişiyorum. Hiçbir şey beni durduramaz." Kendimi çok iyi hissettim. Radikal bir şey yap diyorlardı. Yapıyordum işte. Pencereden dışarı, öğle tatilinde Shaftesbury Caddesi'nde alışveriş yapanlara baktım. Sonra New Woman, Zest ve Self&OK dergilerini karıştırdım. Evet dedim kendi kendime. Yeni bir kadınum. Kendime iyi bakacağım ve iyi olacağım!

Yeni stilimden Dominic'in hiç hoşlanmayacağı geldi aklıma. İyi. Görebilmesini isterdim. Bunun mümkün olmadığını biliyordum. Haberleşmiyorduk ve sosyal çevrelerimiz çakışmıyordu. Kentin farklı bölgelerinde oturuyorduk ve hiç aynı yerlere gitmiyorduk. Yani birbirimize rastlama olasılığımız sıfır gibiydi. Bu da kendimi ancak öç alma fantezileriyle oyalamam anlamına geliyordu. Hepsini teker teker kafamda canlandırdım, çok sevilen filmler gibi. Angela saçımı boyarken çeşitli intikam oyunları oynadım. Şafak sökerken evine gidip neden kiliseden kaçtığını silah zoruyla söylediğimi hayal ettim. Sonra sokakta ona rastlamayı ve o yokmuş gibi bakışlarımın onu delip geçmesini gözümde canlandırdım. Şimdi de bir yaya geçidine doğru tek başıma araba kullanıyordum ve birden Dominic yola adım atıyordu. Ama, karayolları tüzüğünde önerildiği biçimde durmuyordum, hayır, son sürat üstüne gidiyordum. Bir başka hayalimde de Dünya Bankası yöneticiliği gibi ciddi bir işi olan bir erkekle Opera Binasına geliyordum. Rastlantı bu ya, arabamızı park ederken Dominic'in dışarıda durduğunu görüyordum. Bel-

li ki birini bekliyordu. Benden çok daha az çekici ve daha az zeki birini. Dominic'in üstü başı perişan görünüyordu. Müşterileri berbat tavırları yüzünden onu bırakmışlardı. Yarı berbat bir haldeydi. Son günlerde tıraş da olmamıştı. Ceketinin kuru temizlemeye ihtiyacı vardı. Geçirdiği onca stresten olsa gerek, sarı saçları alın kısmından biraz açılmıştı. Halbuki ben ıslıl ıslıldım. Hatta daha önce hiç bu kadar iyi görünmemiştim. Yeni erkeğimin eşliğinde merdivenlerden çıkarken arkama dönüp Dominic'e tatlı, ama acıyan bakışlarla selam verecek kadar da cömert davranıyordum..

İçimi çektim, sonra yanımda oturan kıza baktım. Onu daha önce fark etmeyecek kadar kendi içime dönmüştüm. Uzun sarı saçları yıkanıp düzeltilmişti. Şimdi de Carmen tarzı iri dalgalar halinde sarılıyordu. Sanki birazdan büyük bütçeli bir dönem filminin setine adım atacakmış gibiydi. Ben ise tam tersine, kat kat folyo paketlerimle insandan yapılmış bir kevgire benziyordum. Zırlı bir araç gibiydim. Aptal görünüyordum. Yüksek sesle gülmek istedim. Güldüm de. Sonra tekrar yanımdaki kıza baktım ve aniden gülmeyi kestim, göğsüme sancı girdi. Kızın başına çiçeklerden oluşan bir taç yerleştirilmişti. Bir sarmaşığın üstüne minik gül goncaları, gardenya ve yaseminler iştirilmişti. ıslıl ıslıl bir güzelliği vardı. Bu onun düğün günüydü. Kendime bunun kafaya takılmayacak normal bir şey olduğunu söyledim. Çünkü ben şu anda Dominic'ten kurtuluyordum.

"İyi misin, Minty?" dedi Angela.

"Ne? Ah, evet, iyiyim."

"Boyanın buharı biraz göz yakar."

"Evet," diyerek başımı salladım. "Yakıyor."

"Bitti sayılır, birazdan beklemeye bırakacağız."

Boş boş gülümseyip tekrar yanımdaki kıza baktım. Yüzük parmağında çakan safiri fark ettim ve konuşmalarından bazı kesitler yakaladım.

"Yüz kadar...ayakta kokteyl...Berkatex...çok sade...üç...ve iki sayfa...Mombassa."

Kız birden görüntümden silindi ve yerine ben geçtim, Neil Cunningham gelinliğim, tacım ve duvağımın içindeydim, Dominic de yanımda duruyordu ve korkunç bir sesle "Hayır...hayır, John...korkarım yapamayacağım," diyordu. O anda midem ayağa kalktı. Sonra da olan oldu diye düşündüm. Saati geri alamam. Olanı kabullenip ileriye bakmam gerek. Bir de şu var, objektif bakınca, Dominic beni mutlu eder miydi? Hayır, tabi ki etmezdi. Bunu biliyordum. Bu da ilerlememin anahtarıydı. Kendini bilmek. Kabullenmek. Bunu fark etmek çok acı ve elbette aşağılayıcı olsa da tuhaf bir şekilde doğruydı. Dominic beni hiç mutlu etmezdi. Dominic... DOMINIC! Ayağa fırladım. Dominic'ti o. Pencerenin önünden geçen. Onu gördüm. O sarı kafayı nerede olsam tanırım. Dominic! Bir çırpıda dükkândan çıktım ve koşmaya başladım. Kafamda kırk tane minik folyo paketi olduğunu bildiğim halde umurumda değildi. Heyecanım beni sanki hayatım için koşturuyordu. Boynumdaki siyah naylonun uçtuğunun ve gelen geçenin şaşkınlık içinde bana baktığının farkındaydım.

"Pelerinli Haçlı Savaşları kumandanı!"

"Aa! Cadılar Bayramı mı?"

"Şu saça bak! Deli dana!"

Shaftesbury Tiyatrosu'nu geçip St Giles Meydanı'na geldim, ama yayalar için trafik ışığı kırmızıya döndü. Allah kahretsin! Dominic şimdi hızlı adımlarla Oasis Sağlık Merkezi'nin önünden geçerek soldaki Endell Sokağı'na dönüyordu. Egzos dumanı içinde taksiler geçti, likralı giysiler giymiş bisikletçiler zillerini çalıp arabalara bağırıyorlar, bir otobüs gümbür gümbür üzerime doğru gelip durdu. Işıklar değişti. Tanrı'ya şükür! Peki Dominic neredeydi? Artık onu göremiyordum, ama onunla konuşmam gerekiyordu. Ona ondan kurtulduğumu ve artık bu olayın kötü etkisini tamamen üzerimden attığımı söylemeliydim. Yüreğim ağzıma gelmiş bir halde aşağı doğru uçarcasına ilerledim. Ve işte oradaydı, sokağın sonuna varmıştı. Bağırarak istedim. "Dominic! Bak! Senden kurtuluyorum! İlerliyorum! Göremiyor mu-

sun? Olanları da anlıyorum, Dominic, yani anladığımı sanıyorum. O acıklı halimden dolayı bana olan saygını yitirdiğin için gerçekten çok üzgünüm, ama artık öyle değilim!" Henry'nin Şarap Bari'nı geçtim, Rock&Sole balık-patates dükkânına geldim, Dominic de o anda sağa dönüyordu. Armani Emporium'u geçti, ama vitrine bakmak için durmadı, şaşırdım, çünkü normalde dayanamayıp bakardı. Sokaktan aşağı yürürken sarı saçlarının rüzgârla dalgalandığını görebiliyordum. Kafe Republic'in önünden geçerken taze kahve kokusunu aldım. Nefes nefese kalmıştım. Yıllardır bu kadar hızlı koşmamıştım, Şu anda James Sokağı'ndan geçerek Covent Garden metro istasyonuna giriyordu, ben de arayı kapıyordum, çünkü biletini otomatik makineden geçirmek için durmuştu. Onunla konuşmak istiyordum, teorimin doğru olup olmadığını ona sormak istiyordum. "Dominic!" diye seslenmek istedim. "Düğün günümde beni terk etmenin nedeni, artık benim hakkımda pek de olumlu şeyler düşünmemen miydi? Lütfen bunu açıkça söyleyebilir misin, ki, ben de kendi yoluma gidebileyim. Gidemediğimden değil, sadece meraktan. Yoksa seni neredeyse tamamen unuttum. Gördü-ğün gibi." Aman Tanrım, bariyerlerden geçiyordu.

"Dominic!" diye bağırdım. "Dom!" Geçtiğini gördüm, benim de biletim cebimdeydi, makineye koydum, ama 'yardım isteyin' sesi çıkardı. Bana yardım edebilecek tek kişi Dom'du. Onun için seslendim. "Dominic! Dominic! Lütfen dur!" Duymamış gibiydi. Soluk soluğa kalmıştım ve ne kadar tuhaf bir manzara oluşturduğumun farkındaydım. Bir daha, bu kez daha yüksek sesle bağırdım, "DOMINIC!! DOMINIC!! GERİ DÖN!!!" İşe yaradı. Duydu. Çünkü bariyerin öbür tarafından döndü. Nihayet, sonunda döndü. Tam anlamıyla afalladı. Yıldırım çarpmış gibi. Benim folyolu, acayip saçlarım ya da boynumdan sarkan siyah berber önlüğü yüzünden değil, adam Dominic değildi de ondan.

"İmm...size yardımcı olabilir miyim?" dedi, tanımadığım bu adam. Aynı saç. Aynı yapı. Aşağı yukarı aynı yaş. Ama sadece o kadar. Dominic değildi. Zaten o olduğunu nasıl düşünebilmişim?

"İyi misiniz?" dedi adam, donakaldığı halde, kibarca.

"Ben...iyiyim," dedim, bitkin bir halde. "Ben..." Boğazımın düğümlendiğini ve gözlerimin yaşardığını duyumsadım. "Özür dilerim," dedim, yorgunluk ve şoktan sarsılarak, "Şey sandım, sandım ki..." Adam çoktan dönmüş, merdivenlere doğru gidiyordu. İstasyon duvarına yaslanıp ellerimi yüzüme kapattım.

KASIM

"Minty?" dedi Jack, pazartesi sabahı toplantıya girince. Ona gizemli bir gülücük verdim. "Aman Tanrım," dedi, yavaşça. "Yakışmış," diye ekledi, hayranlıkla. "Yine de biraz radikal."

"Evet," dedim. "Kesinlikle." Bir miktar jöleyle şekil verdiğim iki buçuk santim uzunluğundaki bakır renkli saçlarımı ellerimle karıştırdım. Candy Bar'dakiler bu halime bayılırdı. Bir daha gitmediğime neredeyse üzüldüm. Birazdan Suzie Saucisson belir-di, her zamanki entelektüel edasıyla. Necef rengi gözlüğü'nün arkasından bana baktı.

"Vay!" dedi. "Farklı! Tom'un seni içeri almasına şaşırdım."

"Baştan biraz duraksadı zaten."

"Güzel renk," diye ekledi Suzie. "Hey, ceketin de harika."

"Teşekkürler." Ally Capellino ceketimi giymiştim.

"Çok modern görünüyorsun," diye devam etti, yerine otururken, hayretle.

"Hepten modern Minty'yim artık!"

"Evet, biz de artık hepten modern olsak çok iyi olacak," dedi, taşkınlıkla. "Jack," diye devam etti. "Toplantıya başlamadan önce dijital eğitim işini konuşabilir miyiz?"

"Başka zaman konuşuruz," dedi Jack, sinirli sinirli. Eline bir

parça manyetik bant alarak çevirmeye başladı. Saat daha sabahın onu olmasına rağmen fazlasıyla gergindi.

"Bunu ciddi ciddi hayata geçirmeliyiz," dedi, Sophie, notlarına bakarken.

"Evet, evet," dedi Jack, ters ters.

"Ama buradaki bazı kişiler yenilikleri öğrenmek istemiyor. Wesley, örneğin," diye ekledi, kızgınlıkla. "Eğitim kursuna gitmeyi reddediyor. Öyle değil mi, Wesley?"

"Çok zor gibi geliyor," diye sızlandı, Wesley. "Bilgisayarları sevmediğimi de biliyorsun."

"Ama teknolojiye ayak uydurmamız gerekiyor!" dedi, Sophie. "Dijital bir buzdağı ortaya çıkarken Titanic'in üstünde duyarsızca bekleyen bön zenginler gibiyiz."

"Emünim bir ara yaparız," diye yineledi Jack, zorlama bir kayıtsızlıkla. Kafasında başka şeyler var gibiydi.

"Hayır, şimdi yapmalıyız," dedi Sophie, yeniden. "Yayın hayatında gülünç durumdayız. Hâlâ teyp kullandığımıza kimse inanmıyor."

"Sophie," dedi Jack, özenle. "Tanrı vergisi muhteşem bir zekâya sahip olduğun için belki bize yeni araç gereç için nereden para bulacağımızı açıklayabilirsin."

"Ben Pevcy amcaya sovavım," dedi, Melinda. "Hesabında üç milyonu vav." Sonra yüksek sesle geçirdi. "Ah, özüv dilevim, gazdan," dedi, kıkırdayarak koca karnına pat pat vurdu.

"Dijital teknolojiye geçmek bence ilk yapılması gereken şeylerden biri," diye üsteledi, Sophie. "Yeni bir yüzyılın eşiğindeyiz. Yeni bir çağ." Gözleri bir misyoner coşkusuyla parladı.

"Bunu halledeceğimi söyledim," dedi, Jack, kızdığını belli etmemeye çalışarak. "Ama önce reytingleri yükseltmemiz lazım. Niye mi? Çünkü kime hitap etmemiz gerekiyor?"

"Dinleyiciye," dedik hepimiz, bıkkınlıkla.

"Dinleyicinin ilgisini kim çekecek?"

"Reklamlar."

"Reklamı nasıl alacağız?"

"Gelirle."

"Pekâlâ, hadi fikirlerinizi duyalım."

"Bakın, bu işin beklemeye gelmeyeceğini düşünüyorum," diye devam etti, Sophie, carı sikkın bir tonda. "Dinozor gibiyiz," dedi, umutsuzluk içinde, "Onlara ne olduğunu da hepimiz biliyoruz!"

"Sophie!" diye çıktı Jack. Pozisyonundan yararlanacağı benziyordu. "Buradan serin sorumlu olmadığını hatırlatabilir miyim?"

"Evet, ama..."

"Sorumlu benim ve buna ben karar vereceğim."

"Ama..."

"Lütfen zorlama."

"Tamam, ama..."

"Ayrıca sen ne diyorsan onu yapmayacağım."

"Evet, ama ilerlememiz lazım, yeniliklere uyum sağ..."

"Defol," dedi, Jack.

"Ne?"

"Git başımdan. Hadi, defol."

Kısa bir şok sessizliği oldu. Sophie kıpkırmızı kesildi, sonra da gözyaşlarına boğuldu. İskemlelerimizde huzursuzca kıpırdandık, kaçamak bakışlarla birbirimize baktık.

"Tanvım, bu bivaz kaba oldu," diye fısıldadığını duydum Melinda'nın Wesley'ye. Öyleydi. İnanılmayacak kadar kabaydı. Jack son günlerde çok huysuzlaşmıştı. Sophie biraz ısrarcı davranmış olabilirdi, ama çok gençti, dahası haklıydı.

"Pekâlâ, toplantıya dönelim," dedi, Jack. Sesi sakın çıktıysa da yüzü kıpkırmızıydı. "Hadi işimize bakalım." Tekrar içini çekti. "Ve güzel fikirlerinizi duyalım."

"İshal mi?" dedi, sifon çekme efektinin üzerine, rahatlatıcı bir ses. Baharatlı çorbama baktım.

"Ha bire tuvalete mi koşuyorsunuz?" Çorbayı önümden ittim ve soğumuş makarna tabağını çektim.

"İşhali Bung'la durdurun!"

"Yanına oturabilir miyim, Minty?" Jack'ti gelen. Başımı salladım. Kahvesi ve sandviçiyle oturdu. Her zamanki gibi yorgun ve sıkıntılı görünüyordu.

"Sophie iyi mi?" dedi.

"Evet, sarırm."

"Kendimi kaybetmemeliydim," dedi, suçluluk duygusuyla, "Ama çok sinir bozucuydu."

"Şey..."

"Benimle çekişmesi..." dedi. "Bazen Londra FM için fazla tutucu olduğumu düşünüyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Emin değilim," dedim. "Sophie'nin gizli derinlikleri olabileceğini düşünüyorum."

"Fazla mı üstüne gittim?" diye sordu birden. İçe işleyen gözlerle bana baktı.

"Şey, hayır, çok değil..." Sonra kursta öğrendiklerimi anımsadım. "Aslında evet," dedim. "Fazlaydı."

"Elimde değil," diyerek içini çekti. "Artık eskisi kadar sabırlı değilim." Doğruydı bu. Alaycı dış görüntüsüne rağmen Jack eskiden yaşamı kolaydan alan, yöneticilik ustalıklarını yumuşak bir bireysellik örtüsü altında gizleyen biriydi. Oysa şimdi soğuk ve sertti. Daha da kötüsü umursamaz görünmesiydi. Jambonlu peynirli sandviçini ısırp iyice çiğnedikten sonra elini başına dayadı.

"İyi misin, Jack?"

"Hayır," dedi. "Değilim."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Tabağımı uzağa ittim. Bakışımı yakaladı ve gülümsedi. Sonra başını hayır anlamında sallayarak başka tarafa baktı.

"Çok geç," dedi, bitkin bir tonda. "Bunu kabullenmek zorundayım. Korkunç bir hata yapmış olduğumu kabullenmek durumundayım."

"Ah, Sophie'yle konuşursan seni anlayacağından eminim," dedim. "Emretmekten biraz hoşlanıyor, ama çok genç ve bazı

şeylerin farkında değil."

"Mesele Sophie değil," diye kesti. "Jane."

Jane mi? Sekiz aylık karısı. Bir daha içini çekti. Jack'le ben her zaman çok iyi anlaştığımız için konuşmak isteyip istemediğini sormak üzereydim ki o kendiliğinden devam etti.

"Mesele üvey kızlarım, Topaz ve Iolanthe. Yaşamımı cehen-neme çeviriyorlar." Güçlkle yutkundu. "Hayatımdaki en kötü hafta sonlarından birini geçirdim."

"Peki, neden?"

"Benden nefret ediyorlar," dedi, fısıldayarak.

"Senden nasıl nefret edilebilir?" dedim. Üzgün üzgün gülümsedi, sonra da şakaklarını ovuşturdu.

"Ediyorlar işte," dedi. "Hatta iğreniyorlar. Hep böyleydiler. Ben onların düşmanıyım. Tiksirtme objeleri. Hep suüstimal ediliyorum."

"Jane seni savunmuyor mu?"

"Yapacağı en son şey," dedi, acıklı bir kahkahayla. "Onlar annelerinin küçük sevgilileri. Biri on iki, öbürü on beş yaşında olsa da. Bu yüzden bu sabah Sophie'ye köpürdüm," diye devam etti, sessizce. "Bana onları arımsattı. Kaba davranış. Otoritemi yok saymaya çalışması. Kaldıramıyorum. Zaten evde yeterince çekiyorum."

"Anlıyorum." Zavallı Jack. "Ama Sophie'ye çıkışabildin," dedim.

"Evet."

"Yani aslında karşı çıkabiliyorsun."

"Evet," dedi, tekrar.

"Niye bunu üvey kızlarına da yapamıyorsun?" Sessizlik oldu.

"Çünkü... Yapamıyorum işte," dedi. "Ben onların babası değilim, bana sürekli hatırlattıkları gibi. Yapsam hemen annelerine şikâyet ederler. Zaten aramız yeterince kötü," diye ekledi, pişmanlık dolu bir ifadeyle. "İşte bu yüzden Sophie'ye hakaret ettim."

"Buna 'Kediyi Tekmelemek' deniyor," dedim.

"Ne?"

"Yaptığın şey. Kediye tekmeliyorsun. Yakın zamanda gittiğim bir kursta öğrendim. Örneğin işyerinde çok üzülüyorsan bunun acısını evdekilerden çıkarırsın. Senin durumunda da bunun tam tersi. Hayatının acısını Sophie'den çıkartıyorsun. Kediye tekmeliyorsun. Anlıyor musun?"

"Sanırım, evet. Doğrusu şu anda normal düşünemiyorum, Miny. Hatta dayanma gücümün sonundayım."

"O SOLE MIO..."

Ben de dayanma gücümün sonundayım.

"...STA 'NFRONTE A TE!"

Sabahtan beri bunu dinliyorum.

"QUANNO FA NOTTE..."

Hem de çok yüksek sesle.

"O SOLE MIO!"

Ne zaman sesini kıssam Amber yeniden açıyor. Hiçbir şey düşünemiyorum.

"Biraz daha alçak sesle dinleyemez miyiz?" dedim. "Birazcık."

"Hayır. Sonuna kadar açık olmazsa işe yaramıyor."

Bu Pedro'nun terapisi. Pedro yılın bu zamanlarında gagasıyla ilgili bir sorun yaşıyor. Amber buna mevsimsel rahatsızlık diyor. Kesinlikle acıklı. Kafesinden çıkmıyor, küçücük başı aşağıya sarkıyor, tek kelime konuşmuyor. Daha da kötüsü, göğsündeki tüyleri yoluyor. Papağan depresyonunun tipik belirtileri. Onu bu ruh halinden kurtaracak tek şey ise Napoliten aşk şarkıları. Gerçi Pedro şarkıcı konusunda çok seçici. Örneğin, Tito Gobbi'dense Mario Lanza'yı seviyor. Carreras yerine Caruso'yu yeğliyor. Anneannem gibi. Ama Pavarotti'ye ayıracak hiç vakti yok. İnanın bana, denendi.

"CHE BELLA COSA, 'NA IURNATA 'E SOLE, N'ARIA SERENA DOPPA 'NA TEMPESTA!"

"Pedro çok hassas bir kuş," dedi Amber, ara sıra kullandığım maun rengi sehpa mı alıp odanın öbür ucuna taşırken. "İçten

söylenen şarkıları seviyor. Ona çizgili bir balıkçı yaka kazak örsem iyi olur," diye ekledi, kahkahayla. Uzun ve zarif ellerini beline dayayıp salona göz attı. "Bana yardım et, Minty," dedi.

"Ne?" Küçük koltuğun bir kolunu yakalamıştı.

"Hadi şunu pencerenin yanına götürelim."

"Neden?"

"Orada daha iyi duracak da ondan."

"Ama ben koltuğun oraya gitmesini hiç istemiyorum," dedim, temkinle.

Amber hayretle bana baktı. Kendimi olası bir tatsızlığa hazırladım. Kalbim güm güm atıyordu. Avuçlarım terledi. Paniklediğimi hissettim ve İyilik Unsurluğu kursunda söylenenleri anımsamaya çalıştım. Ne demişlerdi? Ah, evet; reddedilme korkusu yüzünden 'hayır' demek isterken 'evet' mi diyorsunuz?

"İstemiyor musun?"

"Ha-yır," dedim. "İstemiyorum."

"Of, saçmalama, Minty!" dedi, alaylı bir kahkaha patlatarak.

"Olduğu haliyle seviyorum," dedim. Amber öyle çıldırtıcı, öyle iş buyurucuydu ki. Charlie'yi delirtmiş olmalıydı. Kursta duyduğu onca şeye rağmen bana bunu yapıyordu! Tansiyonunun yükseldiğini hissettim. O anda içimden temizlik yapmak geldi. Sonra kursta öğrendiğim başka bir şeyi anımsadım: Aşırı iyilik tehlikeli olabilir. Fazla ılımlılık insanın içinde kızgınlık cephanesi olarak birikip farklı bir zamanda ve genellikle yanlış insanlarda patlayabilir. Ben kimseye patlamak istemiyordum, sadece 'hayır' deme hakkımı kullanabilmek istiyordum.

"Bak, Amber," dedim. "Gerçekten istemi..."

"Of, yapma, Minty!" dedi, tekrar. Yarım saat sonra salon tümüyle yeniden yerleştirilmişti. İki kanepenin yeri değişmiş, ayaklı abajurum şöminenin yanına konmuştu; gül ağacı masam köşesini terk etmiş, İran halım da başka yere serilmişti. Odanın şeklini hiç beğenmedim.

"Şimdi," dedi, ben isteksizce önlüğümü takarken. "O perdeler çok kötü!"

"Vah vah!" dedi Pedro.

"Aman çok iyi, neşesi yerine geliyor!" dedi, Amber.

Amber, Pedro'nun üzerine eğilip şarkı mırıldanırken çaktırmadan teybin sesini kıstım. Mario Lanza'nın sesi alçalırken diğer sesler içeri girdi. Ara sıra duyulan havai fişek patlamaları ve kahkaha sesleri. Bu akşam Primrose Hill'de büyük bir havai fişek gösterisi vardı. Gitmesem de bahçeden seyredebileceğimi düşündüm. Amber, Pedro'ya bir dilim elma yedirmeye çalışıyordu. Pedro elmayı pul pul pençesiyle aldı, gagasına götürdü ve ısırıldı. Deterjana uzanırken Amber kendine bir yer bulsa diye dua ettim. Bana kira bile vermiyordu.

"Daha büyük bir yere ihtiyacım var," dedi Amber. Yaşasın! Nihayet! Benimle telepati kurmuştu galiba.

"Yatak odam çok küçük," diye devam etti. Doğruydu.

"Evet, öyle," dedim. "Çok dar." Bu, büyük ölçüde kendi kitaplarından olsa da. Çok satanlar listesine girmek için nafile bir çabayla sürekli kitap alıyor. İki yüze yaklaşmış olmalı.

"Yeterince yerim yok," diye devam etti.

"Bunun çözümü var."

"Evet, ama bu epey zor bir iş."

"Buna alışacağımı sanıyorum."

"Umarım."

"Üzülme. Her güzel şeyin bir sonu vardır."

"Yani yatak odana geçmemin bir sakıncası yok mu?"

"Pardon?"

"Bütün gün iştesin. Sadece uyumak için bir yatak odasına ihtiyacın var. Ama ben yatak odamda çalışmak ve düşünmek zorundayım. Kendi odamda yaratmak durumundayım. Onun için odaları değiştirebileceğimizi düşündüm."

"Ne?"

"Çünkü ocak ayına kadar yazılanı teslim etmem gerekiyor."

"Evet, ama..."

"Ve açıkçası yersizlik, yaratıcılığuma bir engel oluşturuyor."

"Bak..."

"Düşünsene, senin odan benimkinin iki misli büyüklüğünde."

"Amber!" dedim. "Ben..." Bu kadarı yeterdi artık. Etna Dağı gibi patlamak üzereydim. Ama Amber birden yanıma koşup beni yanaklarımdan öptü.

"Ah, Minty, teşekkür ederim! Teşekkür ederim, benim sevgili kuzenim. Evet diyeceğini biliyordum. Öyle iyisin ki!"

Pedro tamamen iyileşmişti. Dahası canı sıkıldığı için bağırmaya bile başlamıştı.

"Vrak vrak vraaaaaak!"

"Baksana, Minty. Pedro daha iyi görünüyor," dedi Amber. "Ne güzel değil mi? Çılgılık atıyor. Bakalım şarkı söyleyecek mi?" Amber teybin sesini yükseltince Pedro, Mario'ya eşlik etmeye başladı.

"O SOLE MIO..."

Tanrım kurtar beni!

"STA 'NFRONTE A TE!"

"NEFİS DONDURMA..." diye mınıldandı Amber.

"...İTALYA'DAAAAAAN" dedi, Pedro.

Bir papağan, bir kadın ve Mario Lanza'nın uyumsuz ses bileşiminin ötesinden telefonun çaldığını duydum. Hole gittim.

"Evet?"

"Seni çöp yığını!"

"Ne?"

"Seni işe yaramaz şey!"

"Kimsiniz?"

"Kendine radyo habercisi mi diyorsun?"

"Bakın..."

"Hadi Minty! Sıra sende."

"Joe!"

"Ta kendisi. Bir içkiye ne dersin?"

Bir içkiye ne derim? Hayır. Hayır, istemiyordum. Joe'yla içki içmenin ne gereği vardı? Onun Helen'la görüştüğünü biliyordum.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu.

"İmm..."

"SADECE BİR KORNETTO..."

"Hadi."

"ONU BANA VER!"

"Şey..."

"QUANNO FA NOTTE..."

"Hadi, Minty."

"...O SOLE MIO."

"Bir içki içmek istiyor musun..."

"Minty, Pedro çok daha iyi!" diye seslendi Amber.

"... istemiyor musun?"

"Evet," dedim, birden. "İstiyorum."

Yarım saat sonra Joe ve ben bizim mahallenin pubı olan Engin'eer'da oturuyorduk. Joe, Camden'da oturuyor, buraya çok yakın. Kuzey hattı metrosuyla bir durak ya da yürüyerek on beş dakika uzaklıkta.

"Telefonumu nasıl buldun?" dedim. "Helen mı verdi?"

"Hayır. İyilik kursunun telefon listesinde vardı."

"Aa."

"Umarım son zamanlarda fazla iyilik yapmamışsındır," dedi. Helen konusuna girmekten kaçındığını düşündüm. Birasından bir yudum aldı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Korkarım yaptım. Tam da şimdi Amber'a büyük bir iyilik yaptım."

"Hay aksi," dedi. "Bu olmadı işte."

"Ama aynı zamanda radikal bir şey de yaptım," dedim, saçlarına dokunarak. Joe evet anlamında başını salladı. "Hayret!" dedi.

"Senden ne haber? Stüdyolarla işini hallediyor musun?"

"Çalışıyorum. Filmin yapılmasında kararlıyım."

"Kitabın olağanüstü," dedim, içimden gelerek. "Yarısına geldim. Çok güzel yazıyorsun."

Gülümsedi. Amber kitaplarının karakterlerini, yazmaya baş-

lamasının ne kadar sürdüğünü, hangi eleştirmenin ne yazdığını, baskılarının ne kadar çok olduğunu uzun uzun anlatırken Joe yalnızca, "Teşekkürler," deyip konuyu değiştirdi. Birden herkesin pubdan çıkmaya başladığını fark ettik. Saatiime baktım. Yedi otuz beşti. Havai fişek gösterisi on dakika içinde başlıyordu.

"Seyredelim mi?" dedi, Joe.

"İmm, sen istiyorsan."

"İsterim, ama sadece sen istiyorsan," dedi, abartılı bir nezaketle.

"Bunu duymak çok hoş. Ama gitmek istediğinden emin misin?" dedim.

"Oldukça eminim."

"Çünkü senin istemediğin bir şeyi yapmak istemem.

"Ne kadar düşünceli olduğunu söylememe izin ver," dedi, mutlulukla.

"Ah, teşekkür ederim."

"Seni temin ederim ki gösteriyi seyretmek isterim, Minty. Ama sen de istersen."

"Ben istiyorum."

"Emin misin?"

"Eminim, ya sen?"

"Eminim."

"Lütfen her an fikrini değiştirebilecek gibi rahat ol."

"Tamam, bu kadar nezaket yeter!" dedi Joe. "Hadi gidiyoruz!" Kendimi kahkahalarla gülerken buldum. Joe çok komikti. Son derece eğlenceli biriydi. Anoraklar içinde atkalarına sarınmış insan selinin tepeye doğru ilerlediği Regent's Park Caddesi'ne yürüdük. Çocuklar omuzlarda taşınıyordu, lastik çizmeler yapırağların içinde ıslanıyor, maytaplar karanlığın içinde tıslayarak ateşleniyordu.

"On, dokuz, sekiz..." dedi, kalabalık, hep bir ağızdan. "Yedi, altı, beş..." Bahçe kapısından girdik, "...dört, üç, iki, bir..."

GÜÜM!! BUUUUUM!!! Zifiri gökyüzüne karşı parlak krizantemler patladı. Uzun, gümüşü uzantıları sprey gibi aşağı inerken

başımızı yukarı kaldırdık. PAT! PAT! PAT! diye yıldızlı maytaplar atıldı. VINNN!! diye roketler fırladı. Sonra ortalık köpük sesleri gibi pul pul bir meteor yağmuruna tutuldu. "OOOOOOO!!!" dedi herkes, sonra da dev gibi sümbül şeklinde parlak deniz şakayıkları titreyerek yok olurken "AAAAAAA!!!" dediler. Göz ucuyla Joe'ya baktım. Havaya bakan profili, başımıza ateşli bir fıskiye den akan suya benzeyen ışığın içindeydi. Aşağıımızda dev şenlik ateşinden göğe yükselen alevler ev kadar büyüktü.

"Bir pounda kızıl çemberler!" diye bağırıyordu, gösteri biterken bir karaborsacı. Hepimiz el çıptık.

"İster misin?" dedi, Joe. Başımı salladım. Joe kovaya bir miktar para attıktan sonra fosforlu bantlardan bir tane seçti. Elindeki bant gökkuşağı gibi görünüyordu.

"İşte." İki ucunu birleştirip ışık saçan çemberi başıma oturttu.

"Titania'ya benzedin," dedi, aşağı doğru yürürken, gülümseyerek.

"Bir eşeğe mi âşık olmuştu o?"

"Evet."

"Sonra ne olmuştu? Unuttum da."

"Aşkından öyle kendini kaybetmişti ki adamın ahmağın teki olduğunu göremiyordu. Hatasını fark ettiğinde de tabi ki şoke olmuştu."

"Eh, olur tabi."

"Yine de mutlu bitiyordu. Herkes sonunda doğru insanla muradına eriyordu."

"Ne hoş. Keşke hayat öyle olsaydı."

"Olabilir," dedi Joe, benim evin bahçe kapısına geldiğimizde.

"Aman Tanrım, bu gürültü de ne?" Evden çığlık çığlığa şarkılar duyuluyordu.

"Amber, papağanı ve Placido Domingo. Seni içeri davet ederdim," diye ekledim. "Ama pek uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum..." Joe sarılıp beni yanağımdan öptü.

"İnşallah yine buluşuruz, Minty." dedi.

İnşallah mı? Neden? Şu ana kadar adamakıllı kafam

karışmıştı. Helen ne olacaktı? Bu akşam neden onunla birlikte değildi? Belki daha sonra onu görecekti. Belki de bu kadar nazik olmayıp yüzünü kızartarak bunu sormalıydim.

"Joe, sana bir şey sorabilir miyim?" dedim, duraksayarak. "Buluştuğumuzdan beri merak ediyorum."

"İstedğin şeyi sorabirsin."

"Tamam. Imm..." Gülerek başımı çevirdim. "Bunu sorduğum için kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum, ama sen Helen'la çıkıyor musun?"

"Helen'la mı? Hayır. Biz sadece arkadaşız."

"Aa." Öyleyse Helen bana karşı niye bu kadar ketumdu?

"O harika biri," dedi, Joe.

"Evet, öyledir."

"Onu çok seviyorum."

"Bende. Ama uzun zamandır görüşemedik. Hatta bana biraz garip davrandı. Genellikle biriyle çıktığı zamanlar böyle yaptığı için ben de bunun sen olabileceğini düşündüm."

"Hayır! Niye böyle düşündün?"

"Çünkü...Paris'te tanıştığımızda," dedim, eşarbımla oynayarak, "Telefonumu istemiştin."

"Evet, istedim."

"Ben de vermedim, çünkü seni incitmek istemiyorum Joe, ama seninle çıkmak istemiyordum..."

"Minty..." diye kesti, o anda kimseyle çıkmak istemediğimi daha söyleyemeden. "Minty..." dedi, tekrar.

"Evet."

"Sanırım beni yanlış anladın."

"Öyle mi?"

"Ben seninle çıkmak istemedim."

"İstemedin mi?"

"Hayır."

"Aa."

"Sadece arkadaş olmak istedim."

"Aa."

"Ben dost canlısı biriyimdir."

"Evet, biliyorum."

"Sen çok üzgün duruyordun."

"Üzgündüm," dedim, içimi çekerek.

"Hatta berbat görünüyordun."

"Berbat durumdaydım."

"Aslına bakarsan çıldırmış gibi duruyordun."

"Çıldırmıştım."

"Pierre'le bana langırt için eş gerekiyordu. Helen'la sen de oradaydınız ve ikiniz de çok uygun görünüyordunuz."

"Anlıyorum."

"Telefonunu da sadece belki arkadaş oluruz diye istedim."

"Tamam. Şimdi tam olarak anladım."

"Ayrıca Minty, seni kırmak istemem ama, seninle hayatta çıkmam."

"Aa. Neden?"

"Henüz atlattığın şey yüzünden. Hazır değilsin."

"Hazır değil miyim?"

"Hayır, olduğunu sanmıyorum. Ben bir süre önce ruhsal bir çöküntü yaşayan bir kadınla çıktım," dedi. "Çok kötü günler geçirmişti, ama beni çok incitti. Hatta bir felaketti diyebilirim. Bu yüzden bir daha böyle bir hata yapmamaya yemin ettim."

"Anlıyorum."

"İnsana fazla yük oluyor, Minty. Kursta gördük ya."

"Evet, ama..."

"Biriyle çıkmaya başlamadan önce tamamen toparlanmalısın."

"Evet, elbette," dedim, artık biraz sinirlerim geriliyordu.

"Bir süre daha kendi başına kalmalısın."

"Evet, evet, biliyorum."

"Ama seni arkadaş olarak görmek isterim. Kursta seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Çünkü, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet."

"Şımarımayacağına söz ver."

"Söz."

"Şey...bence sen korkunç bir ihtiyar yararasın." O anda bir kova karamelaya batmış gibi açıklanamaz bir mutlulukla doldum.

"Teşekkürler," dedim, mahcup bir tebessümle. "Sen de ölü gibi sapsarısın."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabi ki." Tanrım çok yakışıklıydı.

"Öyleyse artık arkadaşız, değil mi Minty?"

"Evet," dedim, içimi çekerek. "Arkadaşız."

"Daha fazla yanlış anlama da yok."

"Hayır yok."

"Çok iyi. Hatta mükemmel. O zaman artık gidiyorum," dedi ve gülümseyerek yürüdü. Köşeyi dönünce onu biraz daha seyrederemediğime üzüldüm.

"Şimdi de aile meselelewi," dedi, Melinda, ertesi salı, mikrofona. "Stüdyo konduğum Mike Hunt"

"Ona Michael diye hitap etmesini söylemiştim," dedi, Jack, öfkeyle.

"Aile Değevlevine yeni atanan bakan. Mike, aile hayatını nasıl güçlendirmeyi düşündüğünüzü izleyicileve, pavidon yanı dinleyicileve anlatabiliv misin?"

Canlı yayındaydık. Wesley prodüksiyondaydı, Jack yönetiyordu, ben de çılgın gibi bir programı kısaltıyordum. Saate baktım. İkide yayına girmiştik. Şu anda yirmi dakika geçmişti. Montajını yaptığım programın iki on beşte yayına girmesi gerekiyordu. İleri sarma düğmesine basıp işaretlediğim yerde durdururken, sonra da metrelerce bantı birden çekerken dizlerim çözöldü, nabzım yükseldi. Tanrı'nın cezası Wesley! Bantı kesip birleştirirken yüreğim ağzıma geldi. Yine benim iyiliğimden yararlanmayı becermişti. Saniyeler acımasızca geçerken şu iyilik unsurluğunun ne zaman devreye gireceğini merak ettim. Bitirdim. Sonra da herhangi bir bozukluk olup olmadığından emin

olmak için bir kez daha sardım.

"Bitti!" dedim, kulaklığımı çıkarırken, nefes nefese.

"Teşekkürler," dedi Wesley, düğmeler ve yarıp sönen ışıklarla dolu kontrol masasına otururken. "Kontrol edildi mi?"

"Evet, bebek poposu kadar düzgün."

"Ah, teşekkürler, Mint. Aman Tanrım, geciktim!" diye sızlandı. Hep gecikirdi. Kronometresine baktı. "İmm...bir dakika yirmi saniye artı iki dakika elli üç saniye ne eder?"

"Dört dakika on üç saniye," dedim.

"Elbette İşçi Partisi hükümeti aile hayatına önem veriyor," dediğini duydum Sayın Michael Hunt'ın. "Bu yüzden boşanmak isteyen çiftlerin önce evlilik danışmanlığından yardım almalarını zorunlu tutuyoruz. Bekâr annelere gelince, vergi mükellefinin faturayı ödemek zorunda kalmaması gerektiğini düşünüyoruz."

"Doğvu!" dedi, Melinda. "Övneğin, ben hamileyim, Bay Hunt."

"Görüyorum."

"Bir dakikan daha var, Melinda," diye fısıldadı Wesley, kulaklığına. Melinda duyduğunu belli etmek için başını salladı.

"Ben bekâv biv anne değilim. Evliyim. Kocam Rogev biv bovs komisyoncusu. Ama beş pavasız, bekâv biv anne bile olsaydım başka bivinın sovuumluluğunu üstlenmesini asla beklemezdim."

"Ya!" dedi, adam.

"Yaşamımı idave etmek için çok çalışıyovum. Geçimimi sağlıyovum..."

"Percy amca sayesinde," dedi, Jack.

"Çünkü bunun doğvu olduğuna inanıyovum. Ve hamileliğin sonuna kadav çalışmanın hiçbir sakıncası olmadığını düşünüyovum," diye devam etti. Eyvah! Melinda yine kendinden geçiyordu. "Doğumuma daha üç hafta vav, ama ben işe..." dedi ve aniden nefesi kesildi, masadaki kontrol aletlerinden tak diye ses çıktı. Dudakları büzüldü. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra iki büklüm oldu ve ağzını açıp bağırdı. "Aaaaaaahh!"

"Aman Tanrım!" dedi, Jack, ayağa kalkarak.

"Aman Tanrı korusun!" dedi, bakan.

"Aaaaaaahhh!!! Tanrım!" diye feryat etti, Melinda. "Suyum geliyor!"

"Çıkarın onu oradan!" dedi Jack, uçararak içeri gitti.

"Yayını bitir, Melinda! Hemen bitir, bir bant koyacağız."

"Hayır!" dedi. "Bitirmeyeceğim! Bu anı hayvanlavımla paylaşmak istiyorum. Bivkaç sancıyla pes edeceğimi mi sanıyorsunuz?" Hepimiz camın arkasında, süs balıkları gibi, ağzımız bir karış açık kaldık.

"Pvogvam bitinceye kadav mikvofonda kalmak benim görevim!" dedi. "Gevekiyse yayında doğuvmaya hazırım."

"Lütfen doğurma!" dedi, bakan, ayağa fırlarken.

"Neden olmasın?" dedi, Melinda. Sonra bir sancıyla daha yere çöktü. "Aaaaaaah!...Biv yayında ölüm yaşamıştık, değil mi sevgili dinleyiciler?" diye devam etti, masaya tutunarak. Doğruydum. Günün duasını yapan seksenlik bir papaz birkaç ay önce canlı yayında nalları dikmişti. "Eh, başka biv yayında da doğum yaşayabiliyiz," dedi. "Londra FM'de, aaaaaaahh!!! Hev şey mümkün! Aile Değevlevi Bakanu da stüdyoda olduğuna göve belki bana yavdım edebiliv. Ne yapacağınızı biliyov musunuz, Bay Hunt?"

Bay Hunt çoktan gitmişti. Stüdyodan fırlayıp kendisini bekleyen makam arabasına atladığı gibi yok olmuştu.

"Mevak etmeyin, sevgili dinleyiciler!" diye bağırdı, Melinda, mikrofona. "Kulağa geldiği kadav kötü değil. Aaaahh...Kahvet-sin!!!"

"Mikrofonu kapat!" diye bağırdı, Jack. "Kapat ve o bandı koy!"

Teknisyen sesi kapatıp montajladığım bandı koydu, sonra da Jack'le Wesley stüdyoya girip Melinda'yı çıkardılar.

"Kalmak istiyorum!" diye feryat etti, Melinda. "Alacağımız veytingi biv düşünsenize! Sony ödülünü bile kazanabiliyiz. Flaş habevi düşünün!"

"Ben de onu düşünüyorum zaten," dedi, Jack, onu bir iskemleye oturturken.

"Wesley, hemen bir ambulans çağır. Minty, çabuk stüdyoya gir."

"Ne?"

"Melinda'nın yerine programı bitirmek zorundasın. O bantın bitmesine iki dakika var."

"Minty'nin pvogvamı sunmasını istemiyovum," dedi, Melinda, elini kolunu sallayarak. "O benim pvogvamım. Onun değil!" Çoktan stüdyonun kapısını açmıştım.

Melinda'nın üç hafta önce doğum yapmasıyla kaderim değişmişti. Hani yıldızın başına bir felaket gelir de dublör sahneye çıkar ya. Ne var ki ben tam olarak dublör değildim. Jack, Melinda'nın programı için Chat FM'in 'direksiyon saati şovu'ndan Nina Edwards'ı ayarlamıştı. Ama benim de yapabileceğimi görünce fikrini değiştirdi. Şimdi programı ben yapıyorum. Ben! Ben! Londra FM'in en iyi şovunu ben sunuyorum. Teşekkür ederim Tanrım! Sana çok teşekkür ederim. Sonunda bana iyi bir şey verdiğin için teşekkür ederim! Düşün felaketimin olumsuz etkilerine karşı bir iyilik yapmak biraz zaman alıyor olsa gerek. Ama artık bunun çaresini buluyorsun Tanrım. Parlamam için bana şans vermeye karar verdin. Gerçi bu zor bir iş değil. Yanık damaklı bir Guatemala keçisi bile bu programı Melinda'dan daha iyi sunardı. Bir de tabi onun metinlerini yazma avantajım var. İşte, geçen hafta, o tarihi akşamüzeri, stüdyoya adım attığımda çok rahattım. Çünkü her şeyi yazmıştım. Tek yapmam gereken şey okumaktı. Canlı bir program oldu. Bitirip stüdyodan çıktığımda herkes beni alkışladı! Jack de beni kucaklayarak "Aferin," dedi. Gözlerim doldu, çünkü Jack'e gerçekten hayranım ve biraz gergin bir gündü. Melinda'nın da o akşam minik bir kızı oldu, hepimiz çiçek gönderdik.

"Haberlerden önce, saat 14.00'te, Minty Malone'un sunduğu," dediğini duydum, spiker Barry'nin, "Capitalise'in bugünkü

yayınını dinleyebilirsiniz." Heyecanla karışık bir sevinç duydum. Bir kerecik bile olsa hayatımdaki her şey iyi gidiyordu. Çünkü bu benim yükselme noktam. Uçmakta kararlıyım. Her şeyle başa çıkabilirim, Amber'la yatak odalarını değiştirmeye bile razıyım. Eh, ne de olsa cömert olabilirim. Kariyer hayatım artık öyle iyi gidiyor ki. Kendime güvenim çok arttı. Dominic'in beni niye bıraktığını çözdüm ve bunun üzerinde çalışıyorum. Joe'yla ilgili yanlış anlamayı düzelttim. Yine de, Helen'la çıkmıyorsa bu kızın neden Paris'e gittiğini merak etmekten kendimi alamadım. Ama sonra bunu kafamdan attım, çünkü artık kariyerim ve ben çok daha önemliyim. Yepyeni benliğim. Yeni Mint.

"Biricik Minty'm," diye yazmıştı, hayranım Ron, gümüş rengi kalplerle kaplı pembe kâğıda. *"En zor işi büyük bir cesaretle yüklenerek Londra FM'in durumunu kurtardın. Tam bir star performansı, tatlım. Seni eleştiremem. İpek kadar yumuşaktım. Ancak, çalıştığın radyonun anlayamayacağı düzeyde fikirler bulmaya çalışma!!! Şans eseri kendine bir yer edindin diye büyük planlar fulan yapma sakın, aptal kız!!! Sen hâlâ benim Minty'msin, tamam mı? Sen bana aitsin. Bunu unutma. Sonsuz aşkın, sonsuz dinleyicin, Ron."*

İğğğhhhh. Öööö. Tanrım. Neyse, önemli değil. Böyle abuk sabuk olmayan, içten mektuplar da almıştım. Şu ana kadar beş mektup gelmişti ki bir haftalık çalışma için fena sayılmazdı. Hepsi de bana iltifat ediyordu. Yaralı benliğime merhem olmuşlardı. Stüdyodayken de Sophie, Wesley, Monica ve diğerleri sanki bir film yıldızıymışım gibi peşimde dolaşıyorlar, sürekli çay ve bisküvi ikram ediyorlar, ben de tabi ki onları zor durumda bırakmak istemediğim için hep geri çeviriyorum, ama yine de bu hoşuma gidiyor, çünkü konumum tamamen değişmiş gibi. Herkes öyle saygılı ki. Durmadan, "Hayır, hayır, dert etmeyin, hiçbir şeye ihtiyacım yok," deyip duruyorum. Diğer yandan bana böyle ilgili davranışları güzel bir şey.

"Kahve ister misin, Minty?" dedi Wesley, bugünkü programı gözden geçirmeye hazırlanırken.

"Hayır, teşekkürler."

"Yiyecek bir şeyler?"

"Hayır, teşekkürler."

"İçecek soğuk bir şey?"

"Hayır, Wesley. Teşekkürler."

"İşinden memnun musun, Minty?"

"Evet."

"Seninle çalışmak ne güzel, Minty," dedi Wesley, şapşal şapşal sınıtarak biraz daha yaklaştı. Ona bakınca neden kendisine yeni giysiler almadığını merak ettim. Üstündekiler Nuh nebiden kalmaydı. "O kadar profesyonelsin ki Minty," dedi, nefes alırken, "Kimseden yardım istemeden kendi başına her şeyi hallediyorsun, aynı zamanda çok güzelsin ve..."

"Deirdre nasıl?" diyerek kestim.

"Deirdre'den bahsetmen tuhaf, çünkü..." dedi ve durdu. Jack, Monica ve Sophie'yle birlikte, işleri gözden geçirmek üzere stüdyoya girmişti.

Jack, Wesley'ye manalı manalı baktı, sonra oturdu ve metinde birkaç son dakika düzeltmesi yaptı.

Büüp. Büüp. Büüüüüp. "Burası Londra FM, saat 14.00," dedi, devamlılık spikeri, bir saat sonra. "Şimdi sırada Minty Malone'la Capitalise'in bugünkü bölümü var."

"Merhaba," dedim, mikrofona eğilerek. "Bugün Rusya mafyasına bakıyoruz: Londra'daki ağları ne kadar geniş? Akıllardan çıkmayan sesi, İngiliz Hasta filminin global bir başarıya sahip olmasında büyük katkısı olan şarkıcıyla buluşuyoruz. Yılın Vaizi Ödülünü tanıtıyoruz ve dinsel konuşmalara bakıyoruz. Ama önce; erkeklik krizi. Feminizm erkeklerin canına mı okudu? Konuyu tartışmak üzere yanımda Guardian'da yazan radikal feminist Natalie Moore ve Loaded'ın editörü Bob Ladd var. Sizin de görüşlerinizi duymaktan mutluluk duyacağız. Capitalise'in direkt hattı olan 0200 200 200'ü arayıp canlı yayında bize katılın."

Tartışma önce gayet nazik geçiyordu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, Natalie?"

"Korkarım buna pek katılamayacağım, Bob."

"Evet, evet, ne demek istediğini anlıyorum."

"İmm, buna saygı duyuyorum, ama benim görüşüm farklı."

Derken ortalık kızıştı ve birkaç dakika içinde birbirlerinin boğazını sıkacak hale geldiler.

"Erkeklik krizi mi! Çok komik!" dedi, Natalie, öfkeyle.

Bob Ladd, "Saçmalama!" diyerek atıldı. "Son zamanlarda erkeklerin işi çok zor."

"Vah vah. Yüreğim sızladı."

"Erkekler ne yapıyor ki?"

"Yüzyıllardır bizi tahakküm altına aldınız, şimdi de sizin için üzülmemizi istiyorsunuz!"

"Üzülmelisiniz!"

"Valla çoğumuz üzölmüyoruz!"

"Pardon Natalie," diye araya girdim, "Bob, erkeklerin artık pek önemli bir rolleri olmadığını hissettiklerini söylerken bir şey demek istemiyor mu, sence?"

"Benim tek bildiğim, erkeklerin çağlar boyunca kendi istediklerini yaptıklarıdır. Şimdi de, nihayet, sıra bizde."

"Tamam, telefonlara geç," diye fısıldadı, Wesley, kulaklığıma.

Bilgisayar ekranımda görünmeye başlayan dinleyici isimlerine baktım.

"Pekâlâ. Şu anda Güney Croydon'dan Malcolm hattımızda. Programa hoş geldin, Malcolm." Hattın cızırtılarını duyabiliyorduk.

"İmm," diye başladı, Malcolm. Sesi titriyordu. "Ben kriz yaşıyorum."

"Ya! Peki neden?"

"Karım geçen yıl çekip gitti. Eşyaları ve çocukları da aldı, canıma okudu. Şimdi tek göz odada yaşıyorum."

"Buna çok üzöldüm, Malcolm," dedim. "Ne korkunç bir hikâye."

"Tipik bir hikâye, değil mi?" diye kesti, Bob Ladd. "Siz kadınlar artık istediğinizi elde ediyorsunuz. Biz sadece sperm banka-

larız. Bizden alabileceğinizi alıyor, sonra da çekirdek gibi atıyorsunuz."

"Evet, ama Malcolm'un karısının onu niye terk ettiğini bilmiyoruz, değil mi?" diye kesti, Natalie. "Kadınlar büyük bir neden olmadıkça erkekleri terk etmezler. Adam belki de şiddet kullanıyordu," dedi, ses geçirmez masaya güm diye vurarak. "Şiddet mi kullandın, Malcolm?"

"Pardon, Natalie," diye kestim. "Ama Malcolm'dan bu soruyu yanıtlamasını bekleyemeyiz."

"Hayır, kullanmadım!" dedi Malcolm, öfkeyle. "Hemen hemen hiç!"

"Teşekkür ederim, Malcolm. Şimdi ikinci hatta Dulwich'ten arayan Frances bekliyor."

"Erkeklik krizi diye bir şey olduğunu biliyoruz," diye başladı, Frances. "Çünkü depresyondaki bir sürü erkek psikolojik danışmanlık merkezlerini arıyor, bu da kadınların onlara ihtiyacı olmadığı bir dünyayla başa çıkamadıklarını gösteriyor."

"İyi bir nokta, Frances," dedim. "Teşekkürler. Üçüncü hatta Battersea'den arayan Dympna Malone var," Dympna Malone mu? Aman Tanrım.

"Herkes Merhaba," dedi annem, şarkı mırıldanır gibi. Arkadan havlama sesleri geliyordu. "Gürültü için kusura bakmayın, bugün köpeklerim evde. Hadi oğlum aşağıya, hadi! Seni yarmaz yavru seni! Ben şunu söyleyecektim, önümüzdeki cumartesi, Maida Vale'deki evimde, hırpalanmış erkekler için Willesden sığınağı yararına bir indirimli satış düzenliyorum."

"Hırpalanmış erkekler mi!" dedi Natalie, nefretle. "Öyle bir erkek yok!"

"Var var," dedi annem. "Bizde var. 28 Churchill Caddesi W9..." Wesley'ye kes işareti yaptım.

"...önümüzdeki cumartesi saat ikide."

"Teşekkürler, Dympna," dedim, annemin sesi yavaş yavaş kaybolurken. "Altıncı hatta...ımm...Bob adında... emekli bir muhasebeci var. Merhaba Bob," dedim. "Sen de mi kriz yaşıyorsun?"

"Kesinlikle," dedi babam, manalı manalı. "Çünkü karımı hiç göremiyorum. İki ay önce emekli oldum ve o zamandan beri onu üç kere gördüm. Hayır işleri için fon oluşturmakla meşgul. Bu yüzden onu hiç göremiyorum."

"Ne tuhaf!" dedim.

"Aslında evliliğimin sürüp sürmeyeceğinden ciddi olarak endişeleniyorum." Aman Tanrım! Annemin bunu dinliyor olmasını ümit ettim, ama başı boş köpeklerine dönmüş olma olasılığı yüksekti.

"Peki Bob, umarım karının işlerini biraz daha azaltmasını sağlayabilirsin. Şimdi de dördüncü hatta..." Aman Tanrım!

"Pekâlâ. Dinleyin, Ben Amber Dane. A Public Convenience'in yazarı. Yeri gelmişken söyleyeyim, harika bir roman. On sterlin gibi çok uygun bir fiyatla Hedder Hodline'dan çıktı. Öneririm."

"Bize ne söyleyecektiniz?"

"Natalie Moore'la aynı fikirdeyim, Minty."

"Sevindim!" dedi Natalie, bön bön sırtarak.

"Erkekler yüzyıllardan beri kadınlara çok kötü davranıyorlar," diye devam etti, Amber. "Örneğin eski sevgilim. Dört ay önce, durup dururken beni sepetledi. Hiçbir nederi yokken. Sadece çocuk istemiyorum diye. İnsafsızlık! Size adını söyleyemem tabi, aman canım ne olacak hadi söyleyeyim, Charles Edworthy. Parson's Green'de oturuyor, City'de çalışıyor ve..."

"Bize katıldığın için çok teşekkürler," dedim, Amber'ın sesi hızla kesilirken. "Şimdi de altıncı hatta, umm... Joe Bridges var." Neden hiç tanımadığım birini bağlamıyorlardı? Gerçi Joe'nun sesini duymak çok güzeldi.

"Merhaba...?" dedi Joe, cep telefonundan aradığı belli oluyordu.

"Merhaba Joe," dedim. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Şey...ben şu anda taksideyim. Şoförüm sizin programı dinliyor. İkimiz de konuştuklarınızla çok ilgilendik ve aramaya karar verdik. Erkekler için zor bir zamanda olduğumuzu düşünüyoruz, çünkü kadınların çoğu artık erkeklerden pek hoşlanmıyor."

"Evet!" dediğini duyduk şoförün. "Versene şunu, ahabap." Telefon el değiştirirken hışırtılar duyuldu. "Yolcumla aynı fikirdeyim, tamam mı, erkeklerle kadınlar birbirleriyle iletişim kurmuyor, anlıyor musunuz? Hey! Çekil şurdan, aptal kadın! Afedersiniz, Tanrı'nın belası kadın sürücüler işte! Nerde kalmıştım? Ha evet. İletişim. Saygı. Evet, bazı acayip adamlar kadınların hayatlarını karartıyorlar kabul, ama verdiklerinin yarısını bile alamıyorlar." Telefon el değiştirirken yine kulak tırmalayıcı sesler çıktı.

"Doğru," dediğini duyduk Joe'nun. "Kadınlar erkeklerin ne kadar zor zamanlar geçirdiklerine karşı duyarsızlar, kaldı ki kadınlar da ne istediklerini bilmiyorlar."

"Cinsler arasında büyük bir güvensizlik var galiba," dedim, kulaklığımı düzeltirken.

"Ama birçok kadın bir erkekle kötü bir deneyim yaşadığını her erkeğin aynı olduğunu düşünüyor. Kadınların söylediği bu. Erkeklerin hepsinin aynı olduğu. Halbuki değiliz."

"Evet, aynısınız!" diye bağırdı Natalie Moore.

"Hayır, dinleyin beni," dedi Joe. "Bu bir tartışma programı. Ve benim görüşüme göre kadınlar daha açık olmalılar. Olabilirler de. Çünkü sonunda her şey olacağına varır... Bir dakika Minty." Bir tuhaf ses daha çıktı.

"Yine ben," dedi şoför. "Benim karım da beni terk etti. Hiçbir nedeni yokken. Zor biri değilimdir. -Hey! Niye işaret vermiyorsun, aptal!- Öbür adamda ne bulduğunu ise hiç anlamıyorum. Karım kırk iki yaşında bir ev kadını, herif de yirmi beşlik bir inşaat işçisi! Bu nasıl bir iştir, sorarım size. Neyse, beni bıraktığı yetmiyormuş gibi evi ve çocukları da aldı. Bana ne kaldı? Bir lanet olası plak koleksiyonu."

Telefon elden ele geçerken bir gümbürtü daha koptu.

"Cinsler arasındaki bu çatışmaya neyin yardım edeceğine inandığımı söyleyeyim size," dedi Joe, içtenlikle. "Birbirimize gerçeği söylemeliyiz. Bütün diyeceğim bundan ibaret. Artık gitmem lazım. Burası üçüncü terminal, değil mi? Neyse, dinlediği-

niz için teşekkürler."

Kahretsin. Gitti. Halbuki yavaş yavaş ilginçleşiyordu. Joe'nun sesini duymak da çok hoştu. Programdan sonra beni araması için dua ettim, ama aramadı, onun numarası ise bende yoktu. Kurstaki adres kâğıdını da kaybetmiştim. İyilik Unsurluğu'nu arayıp telefonunu alsam mı diye düşündüm, ama vazgeçtim. Sonra da Joe'nun ne dediğini anımsadım: Burası üçüncü terminal, değil mi? Aa. Nereye gidiyordu acaba? Ve neden? Ve kiminle? Sonra onu aklımdan çıkardım, çünkü çok yoğun olduğu beliydi, ben de öyleydim.

Melinda'nun doğum sancısının tuttuğu günkü yayını kurdardıktan sonra Natalie Moore'un Guardian'dan bir arkadaşı aradı ve radyodaki yeni sesler köşesine bir makale yazdığını ve biraz da benden bahsettiğini söyledi. Sonradan bu, The Times'in medya editörü Rosie Brown tarafından daha ayrıntılı olarak yazıldı. Kadın arayıp benimle kısa bir röportaj yapmak istediğini söyledi, yaptı da. Mikrofonun önünde otururken çekilmiş çok iyi bir fotoğrafımla birlikte basıldı. Jack bunu ilan panosuna astı. Önünden geçtikçe göğsümün kabardığını itiraf etmeliyim. "Taze Nane" diye başlık atılmıştı, gülmüştüm buna. Rosie Brown beni, bağımsız radyoda çalışan yeni kuşak genç kadınlardan biri olarak tanıtmıştı. "Minty Malone, bekâr, başarılı ve kendini tamamen işine adanmış biri," diye yazıyordu makalede. "Canlı yayındaki rahat tarzı ve kolay anlaşılır tutumu başarısını çelik gibi güçlü bir azimle gizliyor." Kendimi 'çelik gibi güçlü' olarak tanımlamasam da gururumun okşandığını hissettim. Güçlü, evet, belki böyle diyebilirdim; "Güçlü Mint." Kesinlikle. Hatta "Ekstra Güçlü," Bir gazetede yüzümü görmek ve yüzlerce, binlerce insanın, belki tanıdıklarının da, bunu okuduğunu bilmek tuhaftı.

Tabi ki Dominic'in de görüp görmediğini ve neler düşündüğünü merak ettim. Biraz şoke olmuş olabilirdi. Bir iki arkadaş arayıp gördüklerini söylediler, ama Helen aramadı, The Times okuduğunu bildiğim halde. Ne olup bittiğini ya da neden bu ka-

dar uzak durduğunu anlamıyordum. Doğrusu bu işin içinde bir bit yeniği vardı. Ama bunun için kendimi helak edemezdin. Şu anda her şey çok iyi gidiyordu. Önümüzdeki altı ay boyunca bu programı sunuyor olacağımı bilmenin coşkusuyla dolup taşım. Jack de tabi daha fazla para ödüyordu. Melinda'nunki kadar değil, o şov başına 500 sterlin alıyor, ama muhabirken aldığımdan çok daha fazla kazanıyorum. Sir Percy de, onca işinin arasında bizi neredeyse hiç dinlemediği halde Melinda'nın yokluğunda Capitalise'i sunmamdan memnunmuş. Üç haftadır programı sunduğum için bir peri masasında yaşıyor gibiydim. Ufkumun genişlediğini hissediyordum.

"Bize katıldığınız için çok teşekkür ederim," dedim, stüdyonun saati 12'yi gösterirken. "Yarın aynı saatte 82.3 FM'de bizimle buluşmayı unutmayın, Şimdilik, ben Minty Malone ve Capitalise'deki herkesten iyi günler." Kulaklıklarımı çıkardım, ses geçirmez kapıyı ittim.

"Aferin, Minty!" dedi Jack. "Biraz önce görev masasından arayıp dinleyicilerinden yine güzel telefonlar geldiğini söylediler."

"Aa, çok iyi."

"Hızla eski tempona kavuşuyorsun. Çok etkilendim."

"Teşekkür ederim. Kendimi oldukça rahat hissediyorum."

"Yapabileceğini biliyordum," dedi, Jack.

"Evet, Minty, harikasın," dedi, Wesley. "Çok doğalsın. Peltek olmayışın da büyük avantaj."

"Valla bunun işe yaradığını söylemeliyim," dedim, sırtarak. Kâğıtları ve bantları toplayıp ofise götürdük ve programın başarısızlık değerlendirmesi toplantısına oturduk. Hepimiz kahkahalar atıyor, şakalaşıyor ve her şeyin ne kadar iyi gittiği, reytinglerin nasıl yükselmeye başladığı hakkında birbirimizi kutluyorduk ki koridorda hızlı hızlı adımlarla, bastırılmış ağlama sesleri duyduk. Birden kapı ardına kadar açıldı ve kıpkırmızı yüzüyle üç haftalık bebeğine sarılmış Melinda belirdi.

"Melinda!" dedi, Jack.

"Melinda!" dedi, Sophie.

"Burada ne işin var?" dedi, Wesley.

Melinda koşarak geldiği için soluk soluğaydı. "Son zamanlarda pvogvamı dinliyordum ve avtık gevi dönsem iyi olur diye düşündüm. Doğum iznimi almamaya kavav vevdim."

Jack yapabileceğini yaptı. Sir Percy'ye Melinda'nın iznini alıp almamasının kendi bileceği bir şey olduğunu, bu arada onun çok iyi bir sunucu olduğunu takdir ettiğini, ama işe çok erken döndüğünü düşündüğünü nazik bir biçimde söyledi. Aynı zamanda benim onun işini çok iyi yapmama rağmen Melinda'nın pozisyonunun sağlam olduğunu da ekledi. Ama Sir Percy, Melinda'nın ne yapacağına kendisinin karar vereceğini, bu işlerine karışmaya ne zamanı ne de niyeti olduğunu söyledi. Ve Melinda döndü. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. Bebeği Poca-hontas ile bakıcısını da yanında getirdi.

"Benim gibi çalışan başavılı annelev izin alamaz," dedi, pazar-tesi toplantısında. "Yokluğumda pvogvamın kötüye gittiğini söylemek zovundayım."

"Teşekkür ederim, Melinda," dedim. Sınırdan yüzüm karıncalandı. Ağlamak geldi içimden.

"Ah, bana davılma, Minty," dedi. "Bu senin hatan değil. Ama, tabi benim kadav uzun sunuculuk deneyimin de yok."

"Minty işini harika yapıyor," dedi, Jack, öfkeden kızarak. "Kimse daha iyisini yapamazdı."

Melinda buna sinirlenmiş görünüyordu. Herkes de onun neden koşarak geri geldiğini çok iyi biliyordu. Programı çok iyi yaptığım için paniğe kapılmıştı.

"Lütfen başavısız olduğunu düşünme," dedi, bana bakarak.

"Hiç de öyle bir şey düşünmüyorum," dedim.

"Boş vev Minty, muhabiv olmak da kötü değil," diye devam etti, tepeme balyoz indirir gibi. "Avtık pvogvamı sunmayacaksın diye beni kıskanmanı da istemiyorum."

Gözyaşlarımı bastırdım. Kendimi tuttum.

"Kıskanmıyorum, Melinda," diye düzelttim, sakince. "Ne saç-

ma fikir. Sadece kızıyorum!" dedim. "Senin gibi beşinci sınıf bir şişko patatesin sadece bazı yakın ilişkiler nedeniyle fıstık gibi bir sunuculuk işi kapabilmesine kızıyorum!"

Toplu bir nefes kesilme anı yaşandı. Herkes ağzı bir karış açık, bana bakıyordu. Bunu söyleyen Minty miydi? diye düşündüklerini hissedebiliyordum. Gerçekten o mu söyledi bunu? Jack gözlerine inanamıyordu. Wesley de. Ben de. Söylemiştim işte. Melinda'ya baktım. Beti benzi solmuştu. Ama patlamak yerine, ki öyle yapacağını sanmıştım, anlaşma sağlamakta kararlı görünüyordu.

"Bu çivkin yovumu bağışlamaya hazırım," dedi, özenle, "Çünkü, başavıya ulaşamadığın için ne kadav büyük biv düş kıvıklığına uğvadığını biliyovum. Oysa kendinden geçiyovdun Minty. Büyük fikivlev buluyovdun. The Times'da çıkmak falan çok güzel, ama bunlavin hepsi kuvu güvültüden ibavet."

"Ingaaaaa! Ingaaaaa!" Dadı, bas bas bağırarak bebeği Melinda'ya verdi. Melinda gömleğini açıp futbol topu büyüklüğündeki Stilton peyniri gibi damarlı göğsünü çıkarırken konuşmaya devam etti.

"Ben aslında tam övnek alınacak biviyim," diye devam etti, mutlulukla. "Citvonella Pvatt haksız. Çalışan modevn kadınlav hev şeyi idave edebiliv. Ben bunun canlı kanıtıyım."

Böylece rütbem düşmüştü. Canavarlar üstüme çullarup şölen yemeğini elimden kapmışlardı. Hayat oyununda sırufta kalmıştım. Merdivenin en üst basamağına ulaşmam meğerse sonradan düşüp dev bir pitonun yükselmesi içinmiş. Yeniden muhabirliğe dönmenin beni derinden yaralayacağını düşündüm. Londra FM'in evlilik ve annelik muhabiri olmamım bile. Anaokulu kayıtları, sivil vaftiz törenleri, manevi evlatlık ve sperm hesapları gibi programlardan başka bir şey yapmıyordum.

"Çocuk parası," dediğini duydum Jack'in ertesi pazartesi.

"Ne?" dedim. Guardian'ın medya sayfalarındaki iş ilanlarına bakarken beni gafil avlamıştı.

"Çocuk parası," diye tekrarladı, yaklaşarak masamın başında durdu. "Bence bu konuda bir program yapsak iyi olur." Durdu ve üç ilanı kırmızı yuvarlak içine aldığı gazeteye baktı. Guardian'ı katlayıp başka tarafa koyarken kızardığını hissettim.

"Minty..." dedi, sessizce. Oldukça üzgün görünüyordu. "Umarım ayrılmıyorsundur."

"Şey..." diye başladım, çekinerek. İş aradığımı Jack'in bilmesini istemiyordum, ama ilerlemek zorundaydım ve sunuculuk deneyimim kısa da olsa işime yaramıştı.

"Lütfen gitme," dedi, elinde bir parça bant çevirerek.

"Gitmek zorunda kalabilirim," dedim. "Burada ilerleyemiyorum." Jack içini çekerek oturdu.

"Senin için zor olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, Melinda'ya kaçamak bir bakış fırlatarak. "Elim kolum bağlı, biliyorsun. Ama bu durum değişebilir."

"Nasıl?" dedim, fısıltıyla. "Melinda asla buradan gitmez. Benim de sunacağım başka bir program yok. Yaptığımız tek konulu program Capitalise."

"Reytinglerimiz yükselmeye başlar başlamaz," dedi Jack, "Birkaç yeni şov başlatmayı düşünüyorum. Bunlardan birinin sunuculuğu için ilk seçimim sen olacaksın."

"Tamam da bunun gerçekleşme olasılığı ne kadar?" dedim. "Reytinglerimiz korkunç durumda. Burayı seviyorum, ama hiç olmayacak bir altın fırsat için boşuna vakit kaybedemem."

"Eh," dedi Jack, ayağa kalkarken içini çekerek, "O zaman sana doğru geleni yapmalısın."

Başka iş arıyor olmak da bana doğru gelmiyordu. Hatta çok yanlış geliyordu. İhanet ediyor gibi hissediyordum kendimi. Londra FM'den ayrılma düşüncesi beni ümitsizliğe boğuyordu. Ama bu düşüklüğüyle başka nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Hayatımın pürüzlü grafik çizgisi bir başka inişe geçmişti. Dik bir dağ yamacına dev kayayı iten Sisypus gibi hissettim kendimi. Tam zirveye ulaşırken kaya hep geriye yuvarlanıyordu. Dum spiro spero -yaşadığım sürece umudum var, dedim kendi

kendime. Ama gerçekte, umudum kırılmıştı. Hüzünlüydüm. Birkaç gün sonra Joe'nun aramasına çok sevinmişim.

"Carlı yayından sonra seni arayamadığım için kusura bakma," dedi. "New York'a gidiyordum. Bu arada, çok iyiydin. Sen muhteşem bir sunucusun."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin!" dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Hayır, değilim!"

"Anladım, seni aşağılamamı istiyorsun. Pekâlâ. Sen çok boktan bir sunucusun."

"Boktan bir sunucu da değilim."

"Yarabbi, seni mutlu etmek mümkün değil galiba."

"Boktan bir muhabirim."

"Ne?"

"Yine muhabirliğe döndüm. Melinda erken döndü."

"Ah, şanssızlığa bak."

"Evet."

"Öyleyse moralin bozuk olmalı."

"Hem de nasıl," dedim.

"Hadi o zaman seni neşelendirmek için yemeğe çıkarayım."

"Yemeğe mi?" dedim, sevinçten uçarak. "Nereye?" Regent's Park Caddesi'ndeki Odette'i falan önereceğini bekliyordum, fakat o, "Pizza Express olur mu?" dedi.

Böylece cumartesi akşamı onunla buluşmak için Camden'a gittim. Metroya ya da otobüse binebilirdim, ama yürüdüm. Kasvetli hava ruhsal durumuma uyuyordu. Sokaklar yoğun bir sisle kaplıydı ve yapışkan bir yağmur başlamak üzereydi. İri, kahverengi çınar yaprakları yaralı eller gibi yerlerde seriliydi, havada toprak ve çürük kokusu vardı. Regent's kanalının üzerinden geçerken yakamı yukarı kaldırdım. Kanalda ılık ılık bir mavna gecenin içine dumanını salıyordu. Parkway'e girdiğimde lokantanın mavi neon ışıklı tabelası, sisi bıçak gibi kesti. Cam kapıları ittim. Joe orada, kocaman bir aynanın altında bir şey okuyordu. Birden başını kaldırıp gülümsedi.

"Seni tekrar görmek ne kötü," dedi, beni kucaklarken.

"Seni de!"

"İçki?"

"Evet. İçki," dedim, manalı manalı. "Kendimi içkiye vurmam lazım." Joe bir şişe şarap isterken etrafa bakındım. Küçük, mermer masalarla ahşap iskemleler ve yanımızda sakı içinde birkaç palmiye vardı. Yaprakları başımızın üzerine yayılıyor, Joe'yla beni çerçeve içine alıyordu. Mönüye bakarken Joe bardaklarımıza Cardonnay doldurdu.

"Ben ya Veneziana ya da American yiyeceğim," dedi, kararlılıkla.

"Benimki Dört Mevsim olsun," dedim. Şarabı her yudumlayışında dertlerimin yavaş yavaş uzaklaştığını hissettim. Joe, New York gezisini anlatırken gözüme çok cazip göründü.

"Julian Jones'la tanıştım. Paramount'u dolaşıyor."

"Hımm, umut verici gibi."

"Kitabımı beğendi. Ama Hollywood'a götürmeden önce senaryonun birkaç yerinin yeniden yazılması gerektiğini söylüyor."

"Yazacak mısın?"

"Evet, çünkü doğru söylüyor. Ayrıca başka öğütler de verdi. Örneğin Los Angeles'a taşınmam gerektiğini söyledi."

"Ah, ama neden?" dedim, yüreğim hop ederek.

"Çünkü orada insanlara daha kolay asılıp başarıya ulaşma şansım var."

"Gidecek misin?"

"Gidebilirim," dedi. "Ama henüz değil." Bunu söylediğinde ne kadar rahatladığıma şaşıtm. "Senden ne haber, Minty?" diye devam etti. "Senin planların neler?"

"Bilmiyorum," dedim, omuzumu silkerek. Şaraptan bir büyük yudum daha aldım. Fazla içmemem gerektiğini biliyordum -hemen sarhoş olurum- ama bugün içmek istiyordum. "Patronum kalmamı istiyor, ama ben ilerlemem gerektiğini hissediyorum."

"Evet," dedi Joe, gülümseyerek. "Bence de ilerlemelisin." O noktada birbirimize baktık, içkinin verdiği cesaretle bir süre ona bakmayı sürdürdüm.

"Ne demek istedin? Canlı yayında aradığın zaman?"

"Ne mi demek istedim? Hiçbir şey. Söz söyleme fırsatımı kullanmak istedim."

"Yok, yani birbirimize gerçeği söylemeliyiz derken ne demek istedin?"

"Şey..." dedi, çatalıyla oynayarak, "Ben..."

Garson pizzaları masaya koyarken durdu.

"Birbirimize gerçeği söylersek daha az inciniriz demek istedim," dedi. "Eski sevgilim Lucy bana gerçeği söylemedi. Söylemiş olsaydı ben de kendimi bu kadar kaptırmamış olurum."

"Ne oldu?"

"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi, ters ters. "Şimdi güzel vakit geçiriyoruz."

"Ama sen benimle ilgili her şeyi biliyorsun," dedim, çakırkeş bir halde. "Ben neden seninle ilgili bir şeyleri bilemiyorum?"

"Peki o zaman," dedi. "Lucy'yle iki yıl önce tanıştım. Kocasından ayrı yaşıyordu. Kocasının başka bir kadınla ilişkisi vardı. Evliliği bitmişti. Yani bana söylediği buydu. Ben de ona güvendim. Tam anlamıyla başım dönmüştü. Lucy yaklaşık bir yıldır ondan ayrı yaşıyordu ve ertesi bahar boşanacağını söylemişti. Birbirimize çok yakınlaştık. Ona evlenme teklif ettim, kabul etti. İnanılmayacak kadar mutluydum."

"Sonra ne oldu?"

"Kocasına döndü. Umulmadık bir biçimde kocasının ilişkisi bitti ve Lucy'yi geri istediğini söyledi. O da gitti. Bana asla böyle bir şey yapmayacağını söylediği halde. Gerçekte hâlâ onu seviyordu ve nasıl olsa bir gün barışacaklarını biliyordu. Baştan bilseydim ona bu kadar bağlanmazdım. Beni çok kırdı. Aslında kırmak istemedi, ama kırdı," dedi, omuzunu silkerek. "İşte bu kadar. Artık her şeyi biliyorsun."

"Üzüldüm."

"Artık tarih oldu."

"Hâlâ acı veriyor mu?"

"Ara sıra. Ama fazla değil. Atlattım. Sen de bir gün Dominic'i atlatacaksın."

"Atlattıyorum bile," dedim, pizzamı keserken, neşeyle. "Çok iyi biri değildi, bu da işi kolaylaştırıyor."

"Öyleyse neden onunla evlenmek istedin?" dedi Joe, şaşkınlıkla.

Böyle sorulardan nefret ediyordum. "Sanırım kafam karışık-tı." Şarap bitmişti. Çoğunu ben içmiştim ve iyice kafayı bulmuş-tum. Ama eğleniyordum. Dom kadar iyi giyinmese de Joe gözümde hiç bu kadar çekici görünmemişti. Güzel, kıvrık dudak-ları ve yapılı bir vücudu olduğunu şimdi fark ediyordum. He-len'la çıkmıyor olması da onu fena halde arzulamama neden olu-yordu.

"Hadi bir tane daha içelim," dedim, sarhoş bir kahkahayla.

"Hayır, teşekkürler. Ben yeterince içtim. Sanırım sen de içtin."

"Hayır, içmedim. Yeteri kadar içmedim. Sen nerede oturu-yordun?" diye ekledim, cesurca.

"Köşede."

"Kolay o zaman!" Bu arada kahkahalarla gülüyordum.

"Ne kolay?" dedi, hafif bir huzursuzlukla.

"Senin için!" dedim. Masanın üzerine eğilip seksi gözlerle ona baktım. "Beni evine götür," dedim.

"Minty, benimle cilveleşmeyi bırakır mısın," dedi Joe, ters ters.

"Niye seninle cilveleşemezmişim? Hoşlanıyorum bundan. Sen hoş birisin. Seninle flört ettiğim için gururlanmalısın. Her-kesle yapmam bunu... Öyle hafifmeşrep kadınlar gibi. Evine götür beni," diye fısıldadım tekrar.

"Pekâlâ. Seni evime götüreceğim ve ..."

"Elbisemi mi çıkaracaksın?"

"Sana sert bir kahve yapıp taksi çağıracağım."

"Bundan daha kötü davranışlara da maruz kalmıştım!" de-

dim, kahkahayla. Gerçekten çok komiktim! Sisli gecede salına salına yürümeye başladık. Joe'nun koluna girdim. Bütün o soğukkanlılığına rağmen kalbinin güm güm vurduğunu hissedebiliyordum. Albert Sokağı'na saptık ve beyaz, şık bir teras evin önünde durduk. Döküm parmaklıklara bir salkım ağacı sarılmıştı. Joe anahtarını çıkarırken ağacın kıvrımlarına baktım. Sonra merdivenlerden bodruma indik. Kapıyı açtı. İşte burada, Joe'nun evindeydim. Nasıl bir yer olduğunu ara sıra merak ettiğim yerdeydim. Küçüktü, çok küçük. Dominic'in Clapham'daki geniş evini içim sızlayarak anımsadım. Onun evi her zaman inanılmayacak kadar düzenliydi. Joe'nunkiyse bir mezbeleydi. Her yerde mağara sarkıtları gibi kitaplar yığılıydı, halının temizlenmesi gerekiyordu, çift camlar toz içindeydi ve bir köşede bekleyen koca bir çamaşır torbası vardı. Dominic'in lüks hayatıyla Joe'nunkinin arasındaki uçurumu görmek beni ayılttı. Gerçekliğin soğuk duşuyla isteğimin azaldığını hissettim.

"Kusura bakma, burası biraz dağınık," dediğini duydum, mutfaktan.

"Evet, iğrenç!" diye seslendim.

"Minty!" dedi Joe, mutfaktan gelirken, "Hiç nazik değilsin." Sonra kahkaha atarak başını salladı. "Sen ve şu hakaretlerin," dedi, parmağını seni gidi der gibi oynatarak.

"Ah, evet," dedim, lafı çevirerek. "Aslında 'yaratıcı karmaşa' demek istedim."

"En azından iyi kahvem var," diye bağırdı, değirmenin vınlama sesinin üzerine. Çok geçmeden, dekorla hiç de uyumlu olmadığını fark ettiğim eski püskü bir kanepede yan yana oturyorduk. Salonla ve Joe'nun Dom'ununkine göre aşikâr yoksulluğuyla moralim bozulduğu için onunla cilveleşmeyi bırakmış ve tuhaf bir çekingenliğe bürünmüştüm. Yaptığım bir hataydı. Bir de az kalsın kendimden geçecektim. En iyisi bir taksiye atlayıp eve dönmekti.

"Yemek için teşekkürler," dedim. Çatlak içindeki bir fincandan kahvem içerken. "Canını sıkıştığım için özür dilerim."

"Sıkmadın," dedi, nazikçe. "Komiktin."

"Aptallık ederek çok içtim."

"İmm, biraz emri-vakiydin, o kadar."

"Biliyorum," dedim, suçluluk duygusuyla. "Cilveleşmeler falan. Saçmalık işte. Hepsi gerginliğim yüzünden."

"Yani aslında onu demek istemedin mi?"

"Neyi?"

"Elbiseni çıkarmamı istedin. Sanırım şaka yapıyordun."

"İmm, evet. Elbette şakaydı."

"Tamam. Merak etme, öyle bir şey yapmam."

Ah. Bu sefer hayal kırıklığına uğradım.

"Çıkarmayacak mısın?" dedim, birkaç kez.

"Hayır."

"Ah." Ona baktım. "Neden?"

"Bu pek doğru olmaz, öyle değil mi?"

"Olmaz mı?" dedim, çekinerek.

"Hayır. Çünkü şu anda kafan karışık. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Artık kafam karışık değil. Dominic tarih oldu. O artık benim için en ön sırada değil!"

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi Joe, ciddi ciddi. Bana döndü. Güzel ağzını, hafif çıkan sakallarını ve deniz feneri gibi ışıldayan ela gözlerini yakından gördüm. "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi, tekrar.

"İstediğin her şeyi söyleyebilirsin," dedim, yumuşakça.

"Senden hoşlanıyorum, Minty," dedi, içini çekerek. "Aslında çok fazla hoşlanıyorum. Ama bir kez daha birinin avuntusu olmayacağı."

"Dominic yok artık," diye yineledim. "Ondan tamamen kurtulmadığımı düşündüğünü biliyorum, ama bitti o iş. Dominic ince biri değildi. Hem de hiç. Ama sen incesin," dedim, ayartıcı olmasını umduğum bir tebessümle. Bunun üzerine artık eve gitmek istemiyordum. Burada Joe'yla kalmak istiyordum. Öyle güçlü duruyor, tıraş losyonu da öyle hoş kokuyordu ki. Dom'un-

ki gibi Chanel değilse de güzeldi. Misket limonuyla karışık taze ve temiz bir kokuydu. Birden ona sokulup boynunu koklamak istedim. Onun da bana sarılıp kalmasını. Bütün yapmamız gereken buydu. Elini elime aldım ve tam o anda aylardan beri bir erkek eli tutmanış olduğumu fark ettim. Joe bekârdı, seksiydi ve nazikti. Joe buradaydı, benimle. Cesur bir şey yaptım ve elini dudaklarıma götürerek öptüm. Karşılık vermedi. Ayağa kalktım.

"Eve dönsem iyi olur. Hadi şu taksiyi çağıralım." Ama Joe telefona uzanmadı. Orada, bana bakarak oturdu. Öylece bakıyordu. Yeteri kadar ileri gittiğimi biliyordum. Telefona gidip numarayla tuşlamaya başladım. O anda Joe'nun eli benimkinin üstündeydi, ahize yerine kapandı.

"Ah, Minty," dedi, dudakları benimkilerle buluşurken. "Minty." Elleri yüzümde geziniyordu, şimdi de gömleğimi çıkararak dar koridordan beni arka odaya götürüyordu. Bir dakika içinde karanlık odanın sessizliği içinde çıplaktık.

"Minty," diyordu, durmadan. Harikaydı. Buna ihtiyacım vardı. Öyle hoştu ki. "Ah, Minty," dedi, tekrar.

"Ah, Dominic," dedim, içimi çekerek.

"NE?" Joe, bir engel koşucusu gibi yataktan fırladı ve ışığı yaktı. Çarşafa sarınarak oturdum.

"Ne dedin bana?"

"Hiçbir şey demedim!.."

"Evet, dedin. Bana Dominic dedin."

"Demedim."

"Evet, dedin."

"Demedim."

"Dedin!"

"Öyle mi?"

"Evet."

Tanrım ne korkunç.

"Özür dilerim," dedim, telaşlanarak. "Öyle demek istemedim. Gerçekten. Bak, çok özür dilerim. Lütfen Joe, bana darılma." Ama Joe çoktan giyinmeye başlamıştı.

"Söylemiştim sana!" demeye devam etti, hızla salona yürürken. "Sırtında çok yük olduğunu söylemiştim. Tonlarca." Telefona sarılıp numarayı çevirdi. "Easicabs? Albert Sokağı 160 numaradan Princess Caddesi'ne bir taksi rica ediyorum. Bodrum katı," dedi, "Tabi ki hazır değilsin," diye ekledi, yatak odasına gelip kot pantolonunu giyerken. "Aklın hâlâ o pis herifte. İyi, saplan kal onunla. Çok güzel. Ama bana bulaşma."

ARALIK

Joe'yla aramızda geçen olaydan çok sarsılmıştım. Aslına bakılırsa kendimi korkunç hissediyordum, çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyordum. Tam onunla yaklaşırken, tam ondan ne kadar hoşlandığımı fark etmişken ve tam da işyerindeki onca düş kırıklığının üstüne ona ihtiyacım varken. Joe'nun bana Dominic'i hâlâ atlatamadığımı söylemesi doğru değildi. Atlatmıştım onu. Yaptığım basit bir hataydı, hepsi bu. Herkesin yapabileceği bir hata. Anlık bir dil sürçmesi. Ve bütün kalbimle pişmanlık duyuyordum. Joe'nun, şimdi benim kullandığım misafir odasındaki başucu sehpasında duran kitabını elime aldım, arka kapağının içindeki fotoğrafına baktım ve bir kez daha pişman oldum. Ertesi gün endişe içinde onu aradım, telesekreteri cevap verdi, mesaj bıraktım, ama beni geri aramadı. Bozuldum. Tekrar arayacaktım, ama sonradan vazgeçtim. Bir çıkmaz içindeydim ve fazla kurcalamayı bırakmam gerekiyordu. Belki de uygun bir zamanda Joe gelirdi. Amber'ın tersine ben kendimi huzursuz ve perişan hissediyordum. O bir iç huzuru bulmuştu. Ben geriye doğru dev bir adım atarken o ileriye üç adım atmış gibi görünüyordu.

"Kendimi çok huzurlu hissediyorum," dedi Amber, bu sabah Sansbury'nin Camden şubesinde gezinirken. "Nedenini bilmediğim bir biçimde. Charlie beni sepetlediğinden beri ilk olarak mutlu ve huzurluyum. İçim içime sığmıyor."

"Şarışsın," dedim. Joe'yla aramda geçen olayı ona anlatmaya karar verdim. Amber şarküteri bölümünden numara aldı. Kendimi eski ben gibi hissediyorum. En iyi halim gibi. Dünyayla yüzleşmeye hazırım. Seninle odaları değiştirdikten beri de kitap çok iyi gidiyor. Yaratıcılık ve iyimserlikle doluyum. Kendimi çok..."

KIRK ÜÇ NUMARA!"

"Ah, bu bizim. Yarım kilo beyaz peynir lütfen. Evet, çok mutluym. Minty, öyle..."

"Üzgünüm, beyaz peynirimiz bitti," dedi, tezgâhın arkasındaki kadın. "Onun yerine füme mozzarellaya ne dersiniz?"

"Füme mozzarella mı?" Amber kadına buz gibi bir bakış fırlattı. Sanki kadın ona bir parça füme papağan önermiş gibiydi bakışları.

"Evet," dedi kadın. "Füme mozzarella. Kilosu 8.42 pound."

"Ama ben füme mozzarella istemiyorum," dedi Amber. Öfkeden alt dudağı titremeye başladı.

"Tanrım, dedim içimden, büyültmeye ne gerek var, alt tarafı bir peynir."

"Tamam. Füme mozzarelladan biraz alınız," dedim kadına, uyumlu davranmaya çalışarak.

"Hayır, alamayız!" dedi Amber, hışımla.

"Neden? O da güzel."

"Minty, nasıl bu kadar duyarsız olabildiğini anlamıyorum!" dedi ve anında gözleri doldu.

"Amber," dedim, alçak sesle, "Sorun nedir?"

"Sorun..." diye başladı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Sorun şu..." diye denedi yeniden. Sonra hıçkırdı. "Füme mozzarella Charlie'nin en sevdiği peynirdi!"

"Ah."

"Onu hatırlayınca kalbime bıçak saplanmış gibi oldu. O sinir kadını da beyaz peynir isterken beni ille de füme mozzarella almaya zorladı, sen de anlamadın."

"Bilmiyordum!" dedim.

"Sen beni herkesten iyi tanırsın," dedi ağlayarak. "Charlie'nin salatada füme mozzarellayı beyaz peynire yeğlediğini bilmen gerekirdi. Her mozzarellayı değil, ama," diye ekledi. İsterik gibiydi. "Plastik kutulardaki o yapış yapış, sulu, iğrenç şeyleri değil. Hayır. Füme olanlarını! Mutlaka füme olmalıydı! Şimdi anladın mı, Minty? Anlatabildim mi?"

"Biraz abartmıyor musun?" dedim, Amber el arabasını sinirli sinirli sürerken. "Bütün söylemen gereken şey; 'Hayır teşekkürler, o halde Hollanda peyniri alayım'dan ibaretti."

"O kadar basit değil," dedi, konservelerin durduğu bölüme giderken. "Anlamadığın şey," dedi, raftan bir kutu ananas almak için durarak, "Birini unutmak çok uzun zaman alıyor. Bazen yıllarca sürebiliyor." Yürümeye başlarken hıçkırdı. "Yıllarca!" Of Tanrım, herkes bize bakıyordu. "Ben de henüz Charlie'yi unutmadım. Bu çok uzun bir süreç, Minty. Yas tutmam gerek."

"Biliyorum."

"Ama anlamıyorsun."

"Anladığımı sanıyorum," dedim, donmuş gıda bölümüne dönerken. "Dominic'le yaşadıklarımı unutuyor gibisin."

"Biliyorum. Ama sen benden daha çabuk atlatıyorsun, çünkü sen basit ve mutlu bir insansın."

"Teşekkürler."

"Gerçek bu, Minty," dedi, süt ürünlerini incelerken. "Sen Apollo'nun etkisinde olanlardansın; gamsız ve neşeli. Ama ben Diyonisyakım; karanlık, yaratıcı ve bir o kadar da yıkıcı. Ben her şeyi senden çok daha yoğun hissediyorum," dedi, bir kutu sade yoğurt alırken.

"Benim hislerim hakkında en ufak bir fikrin yok senin!" dedim. Tepem atmıştı.

"Evet, var!"

"Hayır, yok!"

"Evet, var!"

"Hayır," dedim ve durdum. İnsanlar bize bakıyordu. "Yok," dedim, üstüne basa basa. "Çünkü sen hiç sormazsın."

"Peki sen niye söylemiyorsun?"

"Çünkü ben hiç kimseye söylemem, fark etmedin mi?"

"Neden?"

"Çünkü a) söylemek istemiyorum ve b) başkaları için sıkıcı oluyor."

"Minty!"

"Fakat sen!" dedim, yılan gibi tıslayarak. "Sen bundan başka bir şey konuşmuyorsun. Herkese gösteriş yapmak için o muhteşem hislerini ortaya seriyorsun."

"Sermiyorum."

"Bal gibi seriyorsun. Bütün duygularını ve bütün zehirini dışarı kusuyorsun. Richard Rogers'ın o aptal binalarına benziyorsun sen. İçin dışına çıkmış!"

"Minty!" Amber'ın iri yeşil gözleri fal taşı gibi açıldı. "Son zamanlarda sana neler olduğunu hiç anlamıyorum. Hiç nazik değilsin!"

"Güzel," dedim. "Çünkü nazik olmak istemiyorum. Bıktım artık iyi olmaktan. O kursa niye katıldığımı sanıyorsun? İyilik beni hiçbir yere götürmüyor," diye devam ettim, bir paket zencefilli bisküviye uzanırken. "İyi olmak, düğün gününde sepetlenmek demek! İyi olmak başkalarının işini yapmak demek! İyi olmak hep ikinci planda kalmak demek. Hayır, ikinci bile değil, sonuncu! İyi olmak yatak odandan vazgeçmek demek!"

"Çok nazıksın, Minty," dedi Amber, etrafın ilgi odağı haline geldiğimizi fark ederek. "Neyse," diye devam etti, krakerlerle galletaların önünden geçerken. "Mesele şu ki... ben hâlâ Charlie'yi seviyorum ve onu geri istiyorum!"

"NE?" Amber artık tamamen kendini kaybetmişti.

"Onu geri istiyorum," dedi, tekrar. "Ve geri alacağım da. Hatta," diye devam etti, tehditkâr bir havayla, "Sürüne sürüne

döndüreceğim onu."

"Amber," dedim, "Kasada oturan şu kadınları görüyor musun?"

"Evet," dedi.

"Son beş aydan beri haftada bir gün, Charlie'nin ne pislik olduğunu anlatıp durarak her birini çok sıktın. Şurada rafları yerleştiren adamı görüyor musun?"

"Evet."

"Ona da aynısını yaptın. Şurada, ev aksesuarı bölümündeki adama da, Primrose Hill'de köpeklerini gezdirenlere de, herkese Charlie'yi anlattın. En az altı tane metro istasyonunun duvarlarına Charlie hakkında kötü şeyler yazdın."

"Ne olmuş yani?" dedi, huysuzlanarak

"Biraz ikiyezli görünmekten korkmuyor musun?"

"Hiç korkmuyorum, valla."

"Mektupların artık niye normalden bir buçuk saat daha önce geldiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi, burnunu çekerek.

"Çünkü postacı, onu her sabah esir alıp Charlie'yi anlatmıyandan usandığı için vardiyasını değiştirdi. Artık sen uyanmadan geliyor."

"Ah!!!"

"Kaç kere Londra FM'in canlı telefon bağlantılı programını aradığını hatırlıyor musun?"

"İmm, şey..."

"Amber, Londra'da en az beş milyon insan Charlie'yi biliyor. Bir tek Hyde Park'taki konuşmacı köşesinden onu azarlamadığın kaldı. Şimdi de geri dönmesini mi istiyorsun?"

"Evet, istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü... çünkü ondan kurtulamadım."

"Ama o senden kurtuldu!"

"Doğru değil bu!" diye çıkıştı. "O da beni benim onu istediğim kadar istiyordur."

"İstesevdi seni arardı. Ama aramadı. Artık gerçeği kabullen, ahmak şey! Hayatını yaşamaya bak!"

İvlik Unsurluğu kesinlikle işe yarıyor, diye düşündüm, Amber'a eve dönerken. Uzun sürede etki edeceğini söylemişlerdi, haklılarım. Melinda'nın ağzının payını verdim. Amber'a yaptığım da hoşuma gitti. Ön kapıyı açarken hâlâ ağlıyordu, ama en azından fikrini öğrenmiş oldu.

Tamam, onu biraz yıpratmış olabilirim," dedi, alışveriş torbalarını verleştirirken. Dart tahtasına yürüdü ve Charlie'nin tahtaya iliştilmiş fotoğrafını indirdi.

"Ama bunu sadece çok mutsuz olduğumdan yaptım. Aslında onu öyle çok seviyorum ki. O alçağı geri istiyorum, Minty..."

"Vah vah!" dedi Pedro, sonra da bir kahkaha patlattı.

"Bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buldum, ama yardımına ihtiyacım var."

Yardımına mı ihtiyacı var?

"HAYIR!" dedim. Ve sözümün arkasındaydım. "Hayır!"

"Lütfen Minteeeeeee," diye sızlandı.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Hiç yolu yok."

"Of, yapma!"

"Nein! Non! Hayır!"

"Şu parlak plana bir bak ama..."

"Niet. Ochi. Nej."

"Dur da anlatayım."

"HayırhayırhayırhayırHAYIR!"

"Uluslararası Kölelik Karşıtlığı balosuna gitmek istiyorum."

"Geçen yıl Charlie'yle gittiğin şu yardım balosu mu?"

"Evet. Babası Yönetim Kurulu'nda. Bu yüzden Charlie'nin de orada olacağını biliyorum. Hep gider. On gün sonra, Savoy'da olacak. Benimle gelir misin, Minty? Lütfen. Lütfen."

"Hayır."

"Hadi."

"Hayır hayır hayır."

"Lütfeeeeecen," dedi, koyun gibi meleyerek.

"Bence hiç iyi bir fikir değil."

"İyi bir fikir!"

"Baksana, onu istiyorsan, neden aramıyorsun?"

"İşe yaramaz. Ama güzel bir balo elbisesi içinde," dedi, birden yüzü aydınlandı. "Beni görürse, belki..."

"Bak, ben..."

"Lütfen, Minty!" dedi, bana sarılarak. "Sana kötü davrandığım için özür dilerim. Ama desteğine ihtiyacım var." Kahretsin. İnsanların özür dilemelerine dayanamam.

"Lütfen," dedi, tekrar, yalvarırcasına.

"Off....of...tamam," dedim, kızgınlıkla. "Ama partnerlerimiz yok," diye ekledim. İstesem de Joe'yu davet edemezdim. "Kiminle gidebiliriz?"

"Ben bunun yolunu buldum."

Amber o akşam için Boys'R'Us adlı yeni bir kavalie şirketinden erkek kiralamamızı istediğini söyleyince neredeyse bu işten tamamen vazgeçiyordum.

"Kulağa çok çirkin geliyor!"

"Hayır, çok mantıklı," diye üsteledi. "Senin ve benim gibi başarılı, bağımsız kadınların bazı akşamlar için birer erkek kiralamasını sağlayan yeni bir şirket. Amerika'da herkes yapıyor bunu."

"Ama kulağa çok kötü geliyor," dedim. "Erkek kiralamak."

"Hayır erkek kiralamıyoruz, refakatçi tutuyoruz. Refakatçi, başarılı bir bekâr kadının temel aksesuarıdır. Onu seçmek raftan bir elbise seçmek kadar basit bir şey."

"... Bence sana eğlenceli ve biraz modaya uygun biri lazım, Amber," dedi, Boys'R'Us'ın işletmecisi Shirley Birley. "Norman Hartnell'dense Vivienne Westwood." Üç gün sonra Oxford Cad-desi'ndeki minicik ofiste oturuyorduk. Öğle tatilimde uçarak gitmiştim.

"Kaç erkeğiniz var?" dedim.

"Uç yaz," dedi. Hımm. Fena değil. Yeniden Joe'yu düşün-
dum, ama onu çağıramazdım. Çok garip olurdu. Amber, Shirley
Birley'ın kabanık dosyalarına bakıyordu.

"Bak, bu yakışıklı," dedi. Dustin adında koyu renk saçlı bir
adaman fotoğrafına bakarken.

"O harikadır," dedi Shirley. "Mankendir, ama bir sorunu var,"
diye ekledi. dürtüstçe, "Çok sıkıcıdır."

"O zaman istemem. Bunu bedavaya yapacak bir sürü adam
varken niye canımı sıkacak birine 200 pound vereyim? Şu nasıl-
dır?"

"Jez mi?" dedi, Shirley. Spor bir araba içinde poz vermiş hoş
bir adamın fotoğrafına bakmak için başını uzattım. "Şu anda
hipnoz ve mistisizm okuyor. Ses tonu biraz sinirini bozabilir."

"Hımm," dedi Amber, düşünceli bir halde. "Bu!" dedi, heye-
canla, "İşte bu!" Adamın profilini inceledi. "Tam bu işe göre."

"Evet," dedi Shirley, gülümseyerek. "Laurie... Evet... Bence de
o sana uygun."

Laurie'nin boyu bir seksen altıydı. Amber için elbette uzun
boy lu biri olmalıydı. Koyu renk saçları, mavi gözleri vardı, otuz
altı yaşındaydı. Ben kendime biraz daha büyük birini seçmeye
karar verdim, tiyatrodan, opera ve sanattan konuşabileceğim, bi-
raz görgülü birini. Bu işi yapacaksam iyi vakit geçirebileceğim
birini koluma takmakta kararlıydım. Benimkinin adı Hugo'ydu
ve kırk iki yaşındaydı. Görünüşe bakılırsa iyi giyinmeyi biliyor
gibi ydi ve sahne sanatlarıyla yakından ilgilendiğini yazmıştı.

"Onu ayarlayın," dedim Shirley'ye. Sonra Amber hesabı öde-
di.

"Bence çok iyi olacak," dedi, merdivenlerden inerken.

"Umarım işe yarar," dedim. Sonuçta çok pahalıya mal oluyordu.
İki adamın kirası 400 pound tutuyordu, masraflarını da biz
ödemek zorundaydık. Taksi paralarına kadar. Balo biletlerinin
tanesi 100 pounddu. Amber'ın toplam hesabı dokuz yüz poun-
du geçiyordu.

"Masraf önemli değil, Minty," dedi Amber. "Buna degeceğini hissediyorum."

İki gün sonra ofiste oturmuş, çocuk desteği şirketinin programını montajlarken Amber'ın bu düşüncesinde haklı olmasını diledim. Güttüğü stratejinin biraz riskli ve yanlış olduğunu düşündüm, ama o nasıl olsa vazgeçmezdi. Bir kez bir şeye karar verdi mi dönüşü yoktur. Bu konuda tam Dom gibi. Kayıt aletimin üzerine eğilmiş, ileri geri sararak üç saattir çalışıyordum, artık kulaklarım bana cehennem azabı veriyordu. Boynumu çevirerek rahatlamak ve kulaklarımı ovma için işimi bıraktım, gerinirken araba parkına baktım. Melinda'nın Porsche'sine ayrılmış özel yere eski bir Ford Escort'un park ettiğini gördüm. Deirdre çıktı içinden. Wesley'yi almaya gelmişti. Onu hep işe getirip götürür, ama bugün farklı görünüyordu. Kumral dağınık saçları kısa kesilmiş, gösterişli küpeleri ortaya çıkmıştı. Her zamanki parçalı giysileri değil de kısa, şık bir takım vardı üstünde. İlk defa bacaklarını görüyordum ki parlak çorabın içinden çok güzel olduklarını fark ettim. Ayakkabıları da her günkü düz, bağcıklılar yerine topukluydu. Tamamen değişmiş görünüyordu. Hafif bir makyaj yapmıştı ve elinde şık bir çanta taşıyordu. Resepsiyona yürürken sanki içten aydınlatmalı gibi, ışık saçıyordu. Nedenini anladım. Kısırlık tedavisi başarılı olmuştu. Hamileydi de ondan mutluydu. Bu yüzden kendisine daha iyi bakıyordu. Zaten bu sabah, Wesley'yle programı için yaptığım bölüm hakkında konuşurken ağzını aramaya çalıştım.

"İmm, dün akşam parkta Deirdre'yi gördüm. Çok iyi görünüyordu."

"Ah, evet," dedi. "Harika görünüyor."

"Gerçekten çok..." Bunu nazik bir biçimde nasıl ifade edebildim?

"Evet."

"Çok çekici."

"Evet," dedi Wesley. "Son zamanlarda çok şıklaştı. İç çamaşırlarına kadar. Marks&Spencer'in pamuklu çamaşırlarından

memnundu ama artık şu seksi şeylerden alıyor."

"Seksi şeyler mi?"

"Evet iç çamaşırları. Evin her köşesinde bir çamaşır buluyorum. Hiçbiri ona vetmiyor gibi. Noel için ona biraz daha almamı istedi. Nevdi markası? Ah evet, La Perla. Neyse," dedi, omzunu silkerek. "O mutlu olsun da."

Kesinlikle mutlu görünüyor," dedim. Gerçekten de Deirdre hiç bu kadar mutlu görünmemiştir.

"Şimdi haberler," dedi Wesley. Mikrofonu açtı. Barry her zamanki sarhoş haliyle mikrofona geçti.

...şirket arabaları...uçak grevleri... Birleşmiş Milletler...Blair...ve şu anda ulaşan bazı haberler," diye ekledi, kulağa gelen kağıt hışırtıları içinde. "Westminster'den bildirilen habere göre Aile Değerleri Bakanı istifa etti. Avam kamarası sekreterinin kendisinden çocuk beklediği söylentilerine karşı Michael Hunt'in işi bırakacağı bekleniyordu."

"Çok heyecanlıyım," dedi Amber, ertesi cumartesi, Uluslararası Kölelik Karşıtlığı balosuna hazırlanırken.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim. Gerçekten de öyleydi. Trafiği durduracak kadar güzeldi. Thomasz Starzewski'den aldığı, nefti korsajlı, açık yeşil saten balo elbisesini giymiş ve an-nearnemin elmas küpelerini takmıştı. Ben, diz boyu, siyah bir kadife elbise giydim ve üzerime lame bir şal aldım. Joe'nun partnerim olmuş olmasını içimden geçirirken heyecanlandığımı hissettim. Onunla hiç görüşmemiştik, ama bana karşı yumuşaması umuduyla ona dostane bir Noel kartı atmıştım. Soğukluğu asabımı bozuyordu. Taksitle Savoy'a giderken moralim yükselmeye başladı. Amber'ın Charlie tarafından yeniden reddedilme olasılığına kendisini maruz bırakmasını bir delilik olarak görsem de sonuçta bu bir maceraydı.

"Öyle bir şey benim sonum olur," dedi, güzelce pudralanmış omuzlarını silkerek. "En azından öğrenmiş olacağım."

Otele vardığımızda kavalyelerimiz resepsiyonun önünde bi-

zi beklüyordu. Kibar, neşeli ve sıcakkanlıydılar. İkisi de smokinlerinin içinde gayet şık görünüyordu. Lincoln Salonu'nun şampanya resepsiyonuna yürürken neşelendiğimi hissettim.

"Yazar ha?" dedi Laurie, Amber'a. "Yani şu ha bire tanıtım yapan hanumlardansın." Amber ona ilgisizce gülümsedi, ama ben onun ilginç biri olduğunu düşündüm. Akşam fena geçemeyebildi. Salon tıklım tıklımdı. O kalabalığın içinde Charlie'yi bulmak güçtü.

"Muhteşem bir elbise, Cressida."

"Şirket evliliği cehenneme döndü."

"Biraz daha şampanya alır mısın, Peregrine?"

"Kızıl Haç Balosu çok güzeldi."

"Noelde nereye gidiyorsunuz?"

"Piyangoda harika şeyler var."

"Bayanlar, baylar! Yemek servisi başladı!"

Altın varaklarla ve aynalarla kaplı Lancaster Salonu muhteşem görünüyordu. Şam işi masa örtülerinin üstünde gümüş yemek takımları parlıyordu. Her masa çiçeklerle süslenmişti. Yarı karanlıkta mumlar titreyiyor, pahalı parfüm kokuları havayı kaplıyordu. Kavalyelerimiz şu ana kadar ilgi ve nezaketleriyle bizi etkilemişlerdi. Sigara içmek istediğim an Hugo'nun yaka-cağından, önümden bir ekmek uçsa havada yakalayacağından emindim. Amber ise Laurie'yle çocukluk arkadaşıymışlar gibi atışmaya başlamıştı.

"Kapa çeneni, yoksa kaşımam," dediğini duydum, yemekler geldiğinde.

"Tabağımı yalasam olur mu?" dedi Laurie, sırtarak ona Chablis doldururken. Amber şeytan gibi baktı, sonra çantasından minik bir sedef tiyatro dürbünü çıkarıp koca salona bakmaya başladı. Charlie neredeydi? Programa baktım. Babası, Lord Edworthy'nin adı balonun yönetim kurulu listesindeydi, ama Charlie'den eser yoktu. Bir grup tuhaf çiftten oluşan karışık bir masada oturuyorduk. Yerel bir gazetenin editörü olduğunu söyleyen elli yaşlarında, zayıf, kel ve gözlüklü bir adam vardı.

Tatsız suratına bakınca yanında oturan Cindy adındaki sarışına acıdım. Onların yanında antika gümüş işiyle uğraştıklarını söyleyen, kırk yaşlarında bir çift oturuyordu. Bizim karşımızda da bir yerlerden gözümün ısırıldığı, emekli bir sanayici vardı. Yanında da yarı yaşından küçük ve boyu adamın iki katı kadar bir sarışın oturuyordu. Sebzeli terrineimizi yerken hepimiz kibar kibar sohbet etmeye başladık.

"Peki, siz ikiniz, nerede tanıştınız?" diye sordu antikacı hanım, Amber'a. Aman Tanrım! Kavalyelerimizle küçük birer hikâye uydurmayı unutmuştuk.

"Amber'la ben aynı okulda okuduk," dedi Laurie, gülümseyerek.

"Nerede?" dedi kadın. Amber'ın, Cheltenham Kız Koleji dememesi için dua ettim. Neyse ki Laurie söze atladı.

"Stowe," dedi, Laurie. Amber'ın gözleri açıldı.

"Evet, bitirme sınavında aynı fizik grubundaydık. Amber 'C' aldı," diye ekledi, sır verircesine. "Yeteri kadar çalışmazdın, değil mi hayatım?"

"İmm... galiba çalışmazdım," dedi Amber, hata yapmamaya çalışarak.

"Okuldayken çok yaramazdı. Öyle değil miydin, cimcime?"

"Hah hah haa!"

"Ama ben 'A' aldım."

"Tebrikler!" dedi kadın. "Benim fenim her zaman kötüydü."

Amber'ın yüzü öfkeden gittikçe kızarıyordu. Ona bakmaya katlanamıyordum. Neyse ki Hugo benimle konuşuyordu.

"Bana işini anlatsana," dedi, edinilmiş bir nezaketle. "Radyoda çalışmak harika olmalı."

"Ah, evet, çoğunlukla harika," dedim. "İnişleri ve çıkışları oluyor, tabi," diye ekledim, yerinerek. "Sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben emlak komisyoncusuydum, ama sağlık sorunum yüzünden erken emekli olmak zorunda kaldım."

"Ne aksilik!" dedim.

"Evet, kötüydü."

"Şanssızlık işte." Her ne sorunu var idiyse bilmek istemiyordum.

"Her şey hazımsızlık sandığım bir süreçle başladı," dedi, garsonlar tabaklarımızı toplarken. "Şuramda çok ağrı oluyordu." Göğüs kemiğinin bittiği yere vurdu.

"Sahi mi?" Hugo'nun sanattan konuşacağını sanıyordum.

"Doktorum hazımsızlık olduğunda ısrar ediyordu, ama ben ülser olduğundan emindim."

"Bunu anlamak kolay değil mi?" dedim, fıstık ezmesi tavuklarımız geldiğinde.

"Evet, ama bende ki belirtiler çok karışık."

"Şey..."

"Sonra da..." Sesini alçalttı, "Acayip gaz çıkarmaya başladım."

"Aman Tanrım!"

"Evet, berbattı. Fasulye alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bu sefer sorunun bağırsaklarımda olduğunu düşündüm."

"Anlıyorum."

"Tuvalette çok uzun zaman geçiriyordum."

"Öyle mi?"

"Evet, dört saat falan. Kalın bağırsağımda bir şey olduğuna inanıyordum."

"Ne güzel çiçekler!" dedim, yüksek sesle. Her masanın üstünde porsuk ağacı yapraklarıyla koyu yeşil ve beyaz anemonların kırmızı ekose kurdelelerle Noel aranjmanları gibi gevşek bağlandığı birer çiçek demeti duruyordu.

"Neyse, tekrar doktora gidip ultrasona girmek istediğimi söyledim..."

Tanrım. Bu adam bir felaketti. Hele bu iş için iki yüz pound aldığı aklıma gelince Amber'a parayı geri istemesi için ısrar ettirecektim. Ama sonra Hugo, Cindy'yle konuşmaya başladı ve onun doktor olduğunu keşfedince onun başını ağrıttı, ben de salonda Charlie'yi arama fırsatını ele geçirmiş oldum, ama onu göremiyordum. Orada değilse ne biçim para kaybıydı! Amber'a

baktım, Laurie'den kurtulmaya çalışıyordu, ama nafile.

"Bütün gece seninle konuşmak istemiyorum," dediğini duydum. "Birini bulmam gerekiyor."

"Tamam," dedi Laurie, yatıştırıcı bir tonda. Amber dürbünü tekrar eline aldı. "Hoşlandığın birini görürsen hemen git," dedi Laurie. "Bak ne diyeceğim. Bir anlaşma yapalım. Biriyle iyi vakit geçiriyorsan sol kulağını şöyle yukarı çek, bu iyi olduğunu gösterir." Amber dürbünü indirip ona baktı. "Ama, sıkıntıdan patlarsan burnunun ucuna dokun, gelip seni kurtarırım."

"Teşekkürler," dedi Amber, kuşkuyla. Sivri dili onu yalnız bırakmışa benziyordu. Kendine güvenini yitirdiği açıkça belli oluyordu. Of, bu balo hiç de iyi geçmiyordu.

"Heeeey!" diye seslendiğini duydum birinin. "Heeeey! Minte-e-e-e-e-e!" Tanrım. Annemdi!

"Merhaba, hayatım," dedi. "Piyango çekilişine yardım ediyorum. Sen ve arkadaşların, birkaç bilet alır mısınız? Eminim alırsınız. Çok iyi bir fırsat. Alır mıydınız?" dedi çirkin editöre. "Tanesi sadece on pound. Çok güzel ödülllerimiz var!" Adam parlak kel kafasını hayır anlamında salladı.

"Hadi, Niall," dedi Cindy, ama adam geri çevirdi. İsabet olasılığının uzaklığını hesapladığı belliydi.

"Ben alırım," dedim, inadına. Cimri insanlardan nefret ederim. "On tane alacağım. Bak anne, bu Hugo. İmm, Hugo..."

"Smith," dedi adam.

"Merhaba Dymrna teyze!" dedi Amber. "Burada olacağın aklıma gelmemişti."

"Ivo!" diye bağırdı annem. Adam mönü listesinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. "Seni görmek ne güzel, Ivo. Ne hoş sürpriz. Genç arkadaşın için bir sürü bilet almak istediğinden eminim."

"Ah, şey..."

"Mutlaka alırsın, Ivo," diye üsteledi annem. "Muhteşem bir fırsat. Bu çekiliş, tuğla örmek ve halı dokumak zorunda olan zavallı küçük çocuklar yararına."

"Şey..."

"En riskli koşullarda çalışanlar yararına."

"Hapşu!"

"Fiona nasıl, Ivo? Haftalardır onu görmüyorum. Bir arasam iyi olur. Hatta yarın onu ararım."

"İmm..."

"On tanelik bir seri al da genç hanım arkadaşın senin ne kadar bonkör biri olduğunu anlasın."

"Evet ya!" dedi kız, cırtlak sesiyle.

"Hatta yirmi tane daha iyi olur!"

"Evet, evet!" dedi kız, gösteri yapan bir fok balığı gibi ellerini çırparak.

"Evet, elbette," dedi Ivo, homurdanarak smokininin iç cebinden cüzdanını çıkardı.

"Çok nazıksın, Ivo!" dedi annem, dört tane elli poundluk banknotu elinden kaparken. "Sana güvenebileceğimi biliyordum. İyi şanslar, şekerim!" diye fısıldadı kıza, alaycı bir gülümsemeyle. Sonra da gitti.

Pudingler yenmiş, kahveyle kurabiyelere geçilmişti. Ama hâlâ Charlie ortada yoktu. Protokol görevlisi açık artırmayı anons ediyordu. Balo salonunun önündeki podyumda, projektör ışığının altında mezatçı Nick Walker duruyordu. Bir Christie's uzmanıydı.

"Ve ilk parçamız, Ekvator'dan bu muhteşem Panama şapkası," diye başladı, ortalık sessizliğe bürünürken. "En kaliteliyelerinden biri. Elle örülmesi üç ay sürüyor. Belki bilmek istersiniz diye söylüyorum, bayanlar baylar, bu şapkalar Panama denmesinin nedeni, Teddy Roosevelt'in Panama Kanalı'nın inşaatını seyrederken bunlardan takmış olmasıydı."

Amber eğilip kulağıma fısıldadı, "Charlie'yi görüyor musun?"

"Hayır, burada olduğunu sanmıyorum."

"Aman Tanrım!"

"Yüz poundla açıyoruz," dedi Nick Walker. "Teşekkürler,

efendim. Yüz. teşekkür ederim. On. Evet, yirmi. Otuz..."

"Boşa para!" dedi Amber. öfkeyle.

"Bence çok güzel bir şey," dedi Laurie. Amber ona baktı.

"Seni kiralamaktan bahsediyorum, aptal şey!"

"Ah, hayatım ne güzel konuşuyorsun."

"...yüz kırk. Var mı artıran?" Solumuzdaki masadan bir el yükseldi

"Ah, teşekkürler, efendim! Yüz altmış. Bu, narin Panama şapkası yaz günleri ve kriket maçları için ideal. Yüz altmıştan artıran var mı? Teşekkür ederim, hanımefendi. Yüz seksen. Arkadaki bayanla yüz seksen oldu. Vee iki yüz. Teşekkürler. İki yüz pound. Ve yirmi. Kırk. Altmış. Teşekkürler, efendim. Seksen. Üç yüz mü, efendim?" Açık artırmamanın heyecanıyla atmosfer yoğunlaşıyordu.

"Teşekkürler, hanımefendi. Üç yüz elli." Herkesin ağzı açık kaldı, sonra da bir kahkaha koptu.

"Üç yüz elli pound. Üç yüz elliye satıyorum, satıyorum, sat....satıldı!"

"Charlie'nin burada olup olmadığını annene sorsana," dedi Amber, Wentworth Golf Kursunda Bir Gün, açık artırmaya çıkarılırken. "Bütün masaları dolaşüyor, onu görmüş olabilir." Mezatçı şakalarla ve tatlı sözlerle insanları ellerini kaldırmaya ikna ediyordu.

"Ve iki bin pound," dediğini duyduk. "Artıran var mı?"

"Annem çok uzakta," dedim.

"Böylece dışkı testi yaptırıldım," dedi Hugo, kahvesini içerken. "Doktorum normal olduğunu söyledi, ama doğrusu..."

"Hâlâ iki bin poundda. Bir... İki... Çok teşekkür ederim! Bir sonraki parça favorimiz." Garsonlardan ikisi parçayı havaya kaldırmışlardı. "Ülkenin en önemli çağdaş sanatçılarından biri olan Patrick Hughes'in muhteşem bir tablosu."

Hepimiz resmi görmek için boyunlarımızı uzattık. Tuval üzerine yapılmış bir labirent resmiydi.

"Sekiz bin poundla açmak istiyorum, Patrick Hughes için ke-

lepir diyebilirim. Evet, sekiz bin...Ve arkadan sekiz bin beş yüz. Teşekkür ederim efendim. Var mı artıran?" Patrick Hughes'e kimin fiyat verdiği bakarken birden Charlie'yi gördüm. Oradaydı. Salonun öbür tarafında. Koskoca çiçeklerin arkasında kaybolmuştu, ama şimdi iskemlesini arkaya çekmiş, yarı karanlıkta seçilebiliyordu.

"Orada," dedim Amber'a. Dürbünü Charlie'nin olduğu tarafa çevirdi.

"Ah, evet. Orada. Orada!"

"Dokuz bin pound. Vee dokuz bin beş yüz."

"Ah Charlie," diye mırıldandı Amber. "Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Bir kadınla! Aman Tanrım!"

"Kiminle?"

"Göremiyorum."

"Ben bakayım." Amber'ın sol eli dürbünü bana uzatırken Laurie'nin başının üzerinde şık bir kavis oluştu.

"Teşekkür ederim, hanımefendi!" diye bağırdı Nick Walker, mutlulukla. "Yeşil elbiseli genç hanımdan on bin pound." Aman Tanrım! "On bin pound," dedi tekrar, "Var mı artıran? Patrick Hughes'in piyasa değerinin hâlâ altında."

Amber sıkıntılı görünüyordu.

"Hareket etme," dedi Laurie.

"Hâlâ on bin poundda. Var mı yeşilli bayanla pazarlık eden?.. On bin."

"Aman Tanrım!" dedi Amber.

"Bir kerede satılıyor!"

"Ah, hayır!"

"On bin pound. Son şansınız. On...bin...Pound." Amber'ın beti benzi atmıştı. Tokmak havadaydı. Ensesine incek giyotin gibi duruyordu. "Evet, bir...iki...Ah, teşekkürler efendim! Arkadaki beyefendiyle on bin beş yüz oldu."

"Boş ver, üzülme hayatım," dedi Laurie, sırtarak.

"Kapasana çeneri!" dedi Amber, ölü gibi ona baktı.

"Charlie kiminle beraber, Minty?" diye sordu.

Dürbünle baktım.

"Bilmiyorum. Kadının yüzünü göremiyorum." Tek görebildiğim mavi bir streples elbiseyle kızılımsı sarı saçlardı. Derken mavi elbiseyle kızıl saçlar ayağa kalktı ve salonun arkasına doğru yürüdü.

"Aman Tanrım, kalktı. Kapıya doğru yürüyor. Tuvalete gidiyor olmalı."

"Hadi peşinden gidelim," dedi Amber. "Hadi, Minty." Elime yapışmıştı.

"On iki bin pound. Yine arkadaki beyefendide..."

"Geberteceğim onu," dedi Amber, masaların arasından ilerlerken. "Erkek arkadaşımı benden çaldığı için."

"Evet, on iki bin pound. Son şansınız. On iki bin pounda satıyorum, satıyorum, saat-tım!"

Çift kapıyı iterken tokmağın indiğini ve aniden bastıran yağmura benzer bir alkış koptuğunu duyduk.

"Tuvalet bu tarafta," dedi Amber, paldır küldür merdivenlerden inerken. Tuvaletin içinde tafta etekleriyle bekleyen bir kadın kuyruğu vardı. Başlarını sallayarak söylüyorlardı.

"Mavi elbiseli kıızı gördün mü?"

"Ne ayıp!"

"Öyle öne geçerek girilir mi hiç!"

"Terbiye diye bir şey kalmadı."

"Bir derdi olmalı."

"Sarhoş demek istiyorsun, herhalde!"

Ahşap kapının arkasından kusma sesleri geliyordu. Sonra kesildi. Sifon çekildi. Kapı açıldı. Kireç gibi bir yüzle, katlanmış tuvalet kâğıdını ağzına tutan bir kız çıktı. Helen'di.

"Çok özür dilerim," dedi, lavaboya yürürken. "Sarhoş değilim. Hamileyim." Yüzüne musluktan su çarparken utangaç bir sessizlik oldu. Sonra aynaya baktı. Göz göze geldik.

"Aa, Minty," dedi, bitkin bir tebessümle. "Merhaba." Amber'a

döndüm, ama tek görebildiğim kapı hızla kapanmadan önce yeşil eteğinin ucuydu.

Ağladı tabi. Hemen değil. Önce hiçbir şey söylemedi. Ben mantolarımızı alırken ve kapı görevlisi bize bir taksi çevirirken o dışarıda bekledi. Arabaya bindiğimizde de suskundu. Yağmur bastırırken camdan dışarı baktı. Derken burnunu çekmeye başladı. Büyük Russell Caddesi'nin ortalarına geldiğimizde hıçkırıyordu. Primrose Hill'e kadar hıçkırarak ağladı. Onu suçlayamazdım. Korkunç bir şoktu. Zihninde bir kapı tamamen kapanmıştı. Beş aylık öfke ve saplantının sonunda Charlie geçmişti silmişti.

"Benimle konuşmalıydın!" diye inledi. "Bunu yapmama izin vermemeliydin."

"Seni durdurmaya çalıştım. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diye feryat etti. "Evet, peki, hatırlıyorum. Ah, Minty." Başını omzuma dayadı, gözyaşlarını tenimde hissediyordum. "Of Tanrım, keşke seni dinleseydim. Şimdi öyle kötüyüm ki."

Ben de kötüydüm. Bu durumu kendi yaratmış olsa da Amber için üzülürdüm. Kavalyelerimize tek kelime söylemeden baloyu terk ettiğimiz için de kendimi iyi hissetmiyordum. Onlara para ödense de kabalıktı bu. Bir koşu içeri girip onlara balodan ayrılacağımızı söylemek istedim, ama Amber orayı hemen terk etmek istediği için bekleyemezdi. Eve döndüğümüzde sessiz mutfakta oturduk.

"Nasıl olur da bilmezsın?"

"Bana söylemedi."

"Bilseydin bana söyler miydin?"

"Hayır," dedim, bir dakika kadar sonra. "Bilmen gereken bir durum olmadıkça kesinlikle söylemezdim. Ama balodan önce öğrenseydim, evet, o zaman söylerdim. Bilmiyordum. Uzun süre onun Joe'dan hoşlandığını sandım."

"Alo!" diye ciyakladı Pedro. Koridora gidip telefona baktım. Laurie'ydi.

"Aniden çıktığımız için özür dilerim. Amber iyi değildi. Bir dakika..." Ahizeyi elimle kapattım. "Laurie seninle konuşmak istiyor." Amber mutlak masasının üzerine kapanmıştı. Hayır anlamında başını salladı.

"Seni daha sonra arayacakmış..."

"Aramayacağım," dediğini duydum Amber'ın.

"Laurie seni merak etmiş," dedim. "Ne güzel. Aramak zorunda değildi." Amber bana cevap vermeden tuhaf tuhaf baktı.

"Harcanan paraya değdi," dedi.

"Ne?"

"Değdi dedim," diye yineledi, sonra da kederli bir kahkaha patlattı. Ne akşamdı ama. Ne şok. Benim için de bir o kadar şoke ediciydi.

"Kusura bakma," dedi Helen, iki gün sonra dükkânında otururken. "Sana bir türlü söyleyemedim." Yeşil yaprakların içindeki kırmızı frezyalarla beyaz güllerin saplarını koparışını seyrettim. "Ne yapacağımı bilmiyordum," diye devam etti, çiçekleri düzenlerken. "Amber'ın bilmesini istemedim, çünkü incineceğini ve kızacağını biliyordum. Açıkçası öğrenirse ne yapacağını kestiremedim. O senin kuzenin Minty, ama nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Bu yüzden sana bir şey söyleyemedim."

"Ona söylemezdim," dedim, gücenerek. "Boşboğaz değilimdir, bilirsin."

"Açıkçası kimseye söylemek istemedim, çünkü bu ilişkinin nereye gideceğini bilmiyordum."

"Charlie'yle yeniden nasıl karşılaştın?"

"Seninle balayından döndükten iki gün sonra dükkâna geldi. Buranın benim olduğunu bilmiyormuş. Geçerken burayı görünce Amber'a çiçek yollamaya karar vermiş."

"Ah, evet," dedim, pembe güllerden oluşan veda mektubuyla gelen buketi anımsayarak.

"Charlie doğru karar verdiğini bildiği halde Amber'dan ayrıldığı için kendisini kötü hissediyordu. Düğünde pek konuşmadığımız halde beni tekrar gördüğüne memnun oldu. O hafta olanlardan sonra konuşmak istiyordu. Beni öğle yemeğine davet etti. Birkaç gün sonra da akşam yemeğine. İşte böyle başladı."

"Anladım," dedim, bir karanfille oynayarak. "Yani benden uzaklaşmanın nedeni buydu."

"Evet, Charlie yüzünden. Çok tuhaf bir durumdu. Altı hafta önce de hamile kaldım. İstemedim. Onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı düşünecek diye ödüm kopuyordu. Ne yapacağımı düşünürken kimseyle görüşmedim. Sonunda ona söylemeye karar verdim. Heyecandan ölecekti. Öyle mutlu olmuştum ki hafta sonunda beni Paris'e götürüp evlenme teklif etti."

"Demek ki bu yüzden Paris'e gittin. Peki ama neden nişanı gizli tuttunuz?"

"Charlie, Amber'ı incitmek istemiyordu. Hiç kimseye söylemedik, gazeteye ilan da vermedik. Ama artık ortaya çıktığına göre önemli değil."

"Ben de Joe'dan hoşlandığın için bana tuhaf davrandığını sanıyordum."

"Neden böyle düşündün?"

"Çünkü bize gelirken onun kitabını getirmiş ve ondan öyle heyecanla bahsetmiştin ki."

"Evet, çünkü o çok hoş bir insan, Minty. Düzgün biri," diye ekledi, üstüne basarak. "Yaratıcı, yakışıklı ve eğlenceli."

Bir şey demeden ona baktım.

"Tamam," dedi, bahçe makasını yerine koyarken. "Pekâlâ, itiraf ediyorum. Onu bu kadar tutmamın ve görüşmemin nedeni, Londra'ya geldiğinde belki ikinizin beraber..."

"Olduk," dedim.

"Oldunuz mu?"

"Evet."

"Harika."

"Hayır, değil," dedim. "Korkunç."

"Neden? Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanıyorum."

"Öyleyse sorun nedir?"

"Sorun... tam sevişirken kazara ona Dominic dedim."

"Aman Tanrım!" dedi Helen, "Onu aşağılamışsın."

"Evet. Ve hoşlandığı tarzda değil."

"Ne?"

"Ah, pardon. Bu aramızdaki bir şaka. Neyse, tabi çok tepesi attı," diye devam ettim. "Ve artık benimle konuşmuyor. Sırtımda çok yüküm olduğunu, Dominic'i hâlâ unutamadığımı söylüyor."

"Unutuyorsun galiba," dedi Helen, alüminyum bir kovadan bir çiçeği çekti. "Beş ay oldu, Minty," dedi, çiçeğin sapını keserken. "Hiçbir şey aynı kalmıyor. Dominic'ten kurtulabilmeni isterdim. Onun için üzölmeye değmez."

"Bazı yönlerden ondan kurtuluyorum. Ama yaptığını anlamak çok zordu."

"Arkadaşların anlıyor, Minty. Hepimiz baştan beri onun tuhaf olduğunu düşündük. Asabi biri olduğu belliydi. Uçağa adım atmaktan korkan bir adam düşün. Buyurganlığı da cabası. Sen öyle uysaldın ki. Ama onun ne kadar otoriter olduğunu hepimiz gördük. Bir fikrini söylemeye kalktığında yaptığı o garip şakalar, bir dakikadan fazla konuşmuşsan gözlerini devire devire bize bakışları. Charlie, Dominic'in ona hep senin ne kadar dik kafalı olduğunu ilgili şakalar yaptığını söyledi."

"Gittiğimiz yemekli partilerde fazla konuştuğumu düşünse hemen masanın altından ayağıma basardı ya da çaktırmadan elimi sıkardı."

"Ne korkunç!" dedi Helen, öfkeyle. "Nasıl dayanabildin? Kim olduğunu sanıyordu acaba? Bir de sürekli sigortalardan konuşuyordu," diye ekledi Helen, küçümseyen bir edayla. "Bunun hiç de normal bir davranış olmadığını fark etmiyor muydu?"

Bence de doğru değildi. Toplum kurallarıyla ilgili bütün kitaplarına, bütün o edinilmiş zarafetine, havasına, fiyakalı görüntüsüne rağmen Dominic nasıl davranması gerektiğini öğrenememişti.

"Charlie ondan hoşlanmıyordu," dedi Helen. "Aslında hiç onun sağdıçı olmak istemediğini söyledi bana. İnsanları düşürdüğü duruma bak. Bir iki kez arayıp özür dilemeye çalıştı, ama Charlie yokmuş numarası yaptı. İyi ki ondan kurtuldun, Minty," diye devam etti, hararetle. "Daha evlenmeden sana böyle davranan bir adamla neden birlikte olmak isteyesin ki?"

"Neden?"

"Evet, neden? Neden onunla beraber oldun?"

Neden? Neden? Tanrım, bu sorudan nefret ediyorum. Herkes bana bunu soruyor. Keşke sormasalar.

"İlişkiler karmaşık oluyor, değil mi? İnsanlar bir sürü nedenden dolayı ilişki kuruyor. Ayrıca her şey hep kötü de gitmiyor. Dom bazen bana iyi davranırdı. Kariyer hayatımla çok ilgilenirdi."

"İyi bir işin olduğunu düşündüğü için," dedi, biraz seloteyp keserken. "Radyocu bir karısı olacağı için işinle ilgileniyordu. Bir öğretmen ya da hemşire veya benim gibi çiçekçi olsaydın eminim yüzüne bakmazdı." Bu söylediğinde doğruluk payı vardı. "Sen onunla değiştin, Minty. Onun karşısında ısırılacağından korkan bir köpek gibi sus pus oturdun. Kendin değildin, bir paspas haline gelmiştin."

"Biliyorum. Ve bence beni bu yüzden terk etti."

"Ama o senin paspas olmanı istedi."

"Evet, ama sonradan bana ilgisini kaybetti. Paspas olarak onun saygısını yitirdim. Kilisede yaptığı şey de benim yüzümdendi. Ona karşı fazla iyi olduğum, bütün saçmalıklarını kabullendiğim için."

"Ama hâlâ devam ediyorsun! Hâlâ Dominic'e karşı fazla iyisin. Suçu bile üstleniyorsun. Of, Minty!"

"Bir ilişki iki kişilik bir şey," dedim. "Tamamen de onun hatası olamaz."

"Dominic sığ ve yetersiz biri, Minty. Kabalık ölçüsünde bencil ve acımasız. Bu yüzden sana bunu yapabildi."

"Fakat anlamadığım şey, neden bir adam, Dominic'in yaptığı

gibi bir ilişkiye devam etmeyecekse evlilik öncesi anlaşmaları ve düğün sigortaları yapacak kadar ileri gider? Bu hiç mantıklı görünmüyor, Helen. Benim asabımı bozan şey bu. Bu yüzden Joe'yla işler berbat oldu."

"Öyleyse Dominic'i arayıp sor. Doyurucu bir açıklamada bulunmasını iste."

"Onu aramak istemiyorum."

"O halde evine git ve anlatmasını sağla. Bunu yapmaya hakkın var, Minty. Çünkü yaptığı korkunç bir şeydi."

"Bunu yapmayacağım," dedim, sertçe. "Gururum buna izin vermiyor. Zaten artık çok geç."

"O zaman bunu asla öğrenemeyeceksin, bu da bu konudan asla uzaklaşamayacağın anlamına geliyor. Yıllarca yiyip bitirecek seni," diye ekledi, sarı kurdeleden keserken. "Joe haklı. Sırtında fazla yük var. Açık sözlülüğüm için kusura bakma," dedi. "Bu, Paris'ten beri seninle Dominic hakkında doğru dürüst ilk konuşmam. O zaman konuşamamıştım, çünkü henüz çok yarıydı. Sonra kendi yaşadığım şeyler yüzünden hiç vaktim olmamıştı." Helen'in nişan yüzüğüne baktım. Minik pırlantalarla çevrili bir yakuttu.

"Düğün ne zaman?"

"14 Şubat."

"Sevgililer Günü!.."

"Charlie aptal bir pislik," dedi Amber, birkaç kez üst üste. "Hadi. Söyle. Charlie. Aptal. Bir. Pislik." Pedro boş boş ona baktıktan sonra gözünü kırptı.

"Boşa zaman harcıyorsun," dedim. Amber, Pedro'nun kafesine parlak bir tel bağlıyordu.

"Meleği ağacın üstüne sen mi koymak istersin, ben mi koyayım?" dedi. Bütün sabahı, şu anda pencerenin kenarındaki, pırl pırl parlayan küçük Noel ağacını süsleyerek geçirmişti.

"Sen yapabilirsin," dedim. Weekly Star okuyordum. Sheryl von Strumpfhosen'in burçları bugün benim için ne diyordu? Te-

raziye geldim. "Terazi: Yeniden iyimserliğinize kavuşuyorsunuz," diyordu, Sheryl. "Eğlenmek için bir sürü fırsatınız olacak. Gökyüzü yeniden berraklaşıyor." Humm. Kendimi iyimser olmaya bıraktım. Sonra Dom'un kinde neler yazıyor diye Yengeç'e baktım. Şu alışkanlıktan vazgeçemiyorum. Hep onun burcunu da okuyorum. Onunki inşallah kötüdür dedim içimden. "Fırtınalı ve zorlu bir dönemden sonra hak ettiğiniz şeylere kavuşacaksınız." Yüreğim hopladı. İyi. Demek ki kötü bir şey yaşayacaktı. Sonra Joe'nun burcunun ne olduğunu merak ettim. Ona yazdığım Noel kartına baktım. Sadece 'Sevgiler, Minty' yazmışım. 'Minty'yi sev. Evet lütfen Minty'yi sev' diye geçirdim içimden.

"Noel eğlenceli bir şey, değil mi?" dediğini duydum Amber'in. İyi vakit geçiriyor gibiydi. Olanlar düşünülürse balonun yarasından kurtulmayı iyi becermişti.

"Çok rahatım, biliyor musun, Minty?" dedi, tekrar, kâğıttan zincirleri asarken. "Çünkü Charlie'nin ne kadar yüzeysel biri olduğunu anladım. Beni sepetlediği an arkadaşın Helen'i götürebiliyor."

"İmm... evet," dedim.

"Bu da hiç duyarlı olmadığını kanıtlıyor. Hiç. Ne sıradan biriymiş!" dedi, hor görürcesine. "Sağdıç nedimeyle birleşiyor. Şu işe bak!"

Bunu söylediğinde düğün günümün enkazından kurtulan bir şeyler olduğunu fark ettim. Ben olmasam da en azından başkaları mutlu olmuştu.

"Aslına bakarsan Charlie hakkında o kadar büyük bir düş kırıklığına uğradım ki onu kitabımdan çıkıyorum."

"Çok iyi," dedim.

"Onu bir sanat yapıtında ölümsüzleştirmek şöyle dursun," diye devam etti, gergin bir tebessümle. "Onu düşündüğümü dahi bilmesini istemem."

"Hayal kırıklığına uğrayacağını pek sanmıyorum."

"Artık onun ne yüzeysel, ne ruhsuz bir korkak olduğunu an-

ladığıma göre ondan kurtulduğuma sevinmeliyim. Bir keşfim var Minty. Bir vahiy. Charlie iyiydi hoştu, ama biraz sıkıcıydı. Bana daha parlak bir adam lazım."

"Parlak mı?"

"Evet," dedi. Yılbaşı ağacının s s ışıklarına bir fiske vurunca yanıp s nmeye başladılar. "Eğlenceli bir erkek. İhtiyacım olan şey bu. Biraz belden aşağı bir tip."

"O kadar da fazla," dedim.

"Alooo!" dedi Pedro, telefon çalınca. Amber telefonu açtı. "Evet," dedi. "Kim?... Of Tanrım, yine mi sen!" Gözlerini devirerek bana baktı. "Bak, sana kaç kere söylemem gerekiyor? Hayır... Hayır, seninle yemeğe çıkmak istemiyorum. Yapacak daha iyi işlerim var... Ne gibi?... Ne cesaretle! Yazdığım bir roman var... Hayır, sen içinde yer alamazsın. Bunun için uzun bir bekleme listesi var... Eh, sevimli biri olarak betimlenmek istiyorsan iki yıl, sevimsiz biri olarak geçmek istersen korkarım   yıl... Evet, seninle arkadaş olmak istemediğimden oldukça eminim... Hayır, en ufak bir merakım yok. Hatta Savoy'daki halinden sonra biraz yüzsüz olduğunu düşünüyorum... Evet, evet... Artık benden para istemediğini biliyorum... Evet, hiçbir şey karşılığı iki yüz pound için iyi bir indirim yapılması gerektiğiyle aynı fikirdeyim, ama korkarım bunu başka birine teklif etmen gerekecek, çünkü ben ilgilenmiyorum, anladın mı? Aradığın için çok teşekkür edirim. Sana da iyi yıllar."

"İnsanları anlamıyorum!" dedi Amber, salona dönerken iini çekerek. "şu Laurie. Kendisini tanımadığı kadınlara kiralayan bir adamla çıkabileceğimi nasıl düşünebiliyor?"

OCAK

"Merhaba!" dedim, yılbaşı günü kapının kilidini açarken. "Kimse var mı?" Tuhaftı. Amber Noelde evde olacağını ve kitabının üstünde çalışacağını söylemişti. Neredeydi acaba? "Merhaba, Amber!" dedim, tekrar. Yanıt gelmedi. Pedro kafesinde, başını kanatlarının içine sokmuş, uyuyordu. Her yer sessizlik içindeydi. Belki yukarıda çalışıyordu ve geldiğimi duymamıştı. Belki de dışarı çıkmıştı. Ama mantosu asılıydı. Salona girdim. Televizyon açıktı ve Amber karşısında iki gözü iki çeşme oturuyordu. Ekranda bir veteriner muayenehanesindeki masanın üstünde yatan sarkık kulaklı, kahverengi bir tavşan vardı. Kamera hayvanın yaralı görünen arka bacağına yaklaşmıştı. Sonra aç genişleyerek Rolf Harris'i de içine aldı.

"Zavallı küçük tavşanın durumu kötü," dedi Rolf, kameraya gülümseyerek. "Komşunun çim biçme makinesi onu bu hale getirmiş."

"Hüüüü..." Amber sessiz sessiz hıçkırıyordu.

"Sol arka bacağı kırılmış. Bacığı kesmemiz bile söz konusu olabilir."

"Olamaz!" dedi Amber. Rimeli yanaklarına akmuş, çenesi çukurlaşmıştı. Veteriner iğne yapınca tavşan kaskatı kesildi. Sesimi çıkarmadan bir iskemleye oturdum.

"Evet, tavşan iyileşecek mi, iyileşmeyecek mi?" dedi, Rolf, gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirirken. "Ben bu işten para kazanmıyorum. Küçük hayvanlar bazen anesteziden uyanamıyor," diye devam etti, sır verir gibi kameraya fısıldayarak. "Minik sistemleri bunu kaldıramıyor. Bu yüzden önümüzde oldukça gergin bir bekleme süresi var."

"Seyredemeyeceğim," dedi Amber. ayağa kalkarak. "Ne olduğunu bana söylersin, değil mi, Minty?" Amber'ın merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

"Bu arada," dedi Rolf, "Koca göbekli domuz Pat'le kavga ettikten sonra hayvan barınağına gelen kanguru Willy neler yapı-

yor, bir bakalım."

"İyileşti, Amber," dedim, beş dakika sonra, merdivenlerden yukarı seslenerek. "Tavşan iyileşti." Kapının açıldığını duydum.

"Daha iyi," dedim, tekrar.

"Tavşan mı?"

"Evet."

"Bacağı kestiler mi?" diye sordu, korkarak.

"Hayır, iki çelik vida koydular. Yine eskisi gibi hoplayıp zıplamaya çalışıyor. Gel bak." Amber uçarak aşağı indi, bir elindeki ıslak mendiliyle ekrana baktı. Küçük tavşan adamın kaleminin yanında hafif aksayarak yürüyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi, gülümseyerek gözlerini sildi. Amber'in Pedro'ya benzediğini düşündüm. O da onun gibi hisli bir kuştı.

"Neyse, iyi yıllar," dedim.

"Aa, iyi yıllar! Noel nasıldı?" diye sordu, televizyonu kapatıp mantomu alırken.

"İyi idi," dedim, mutfığa giderken. "Sakindi. Annem evsizlere hindi dağıtmakla meşguldü. Sadece babam ve bendik."

"Ah!"

"Biraz kavga çıktı, aslında," dedim, Amber su ısıtıcısını doldururken. "Babam anneme Noelde bunalım geçirdiğini söyledi, ama hiç işe yaramadı. Annem yine evde olmayı reddetti."

"Minty," dedi Amber. "Dympna teyze neden hayır işlerine bu kadar saplantılı?"

"Bilmiyorum. Belki de Aziz Dympna akıl hastalarının baş azıydı de ondan. Ya da beyninin ön kısmıyla ilgili olabilir. Tek bildiğim babamın artık sabrının taşmış olduğu. Onu boşanmayla tehdit etti."

"Aman Tanrım!.."

"Gerçi bunu hep şaka yollu söylerdi. Ama artık emekli olduğu için şaka yapıp yapmadığından emin değilim."

"Hay Allah."

"Çok mutsuz. Annemi hiç göremiyor ki."

"Kendi başına neler yapıyor?"

"Golf kulübüne gidiyor, okuyor, radyo dinliyor, ama çok canı sıkılıyor. Tek başına bunamak istemediğini söylüyor."

"Haklı."

"Hayır işlerine karşı değil, ama ona da biraz vakit ayırmasını istiyor."

"Zavallı David amca," diye mırıldandı, bana kahve yaparken. "Dympna teyze, Bleak House'daki Bayan Jellyby'ye benziyor," diye devam etti, otoriter bir edayla. "Fakir Batı Afrika için deliller gibi para toplarken kendi çocukları çaputlar içinde yanı aç sürünür. Ne güzel romandır," dedi, bana bisküvi uzatırken. "Keder, riya ve suçun iç içe geçtiği acı bir toplum portresi. Anlatım sanatının en iyi örneklerinden." Amber'in klasiklerden konuşurken ne kadar ilginçleştiğini ve bütün bir gün onu dinleyebileceğimi düşündüm. Bu kadar akıllı ve duyarlı bir eleştirmenin nasıl bu kadar kötü yazdığına bir kez daha inanamadım.

"İşte!" dedi, son kitabının el yazmasını gösterişli bir hareketle mutfak masasının üstüne attı. "Animal Passion'u gururla sunarım!"

"Bitirdin mi? Aman Tanrım! Tebrikler."

"Olamaz! Sahi mi?" dedi Pedro, uyanarak. Göz kırptı, sonra silkinerek gagasıyla tüylerini düzeltmeye başladı.

"Noelde çalıştım," dedi, heyecanla. "Günde on iki saat. Kendimi çok enerjik ve esinlenmiş hissettim. Nihayet bu kitabın bir patlama yapacağını düşünüyorum."

Böylece Amber'in dokuzuncu kitabını bitirmesinin ve yeni yılın şerefine bir şişe şampanya açtık. Yeni yıl bazılarına düğün ve bebek getiriyordu, Helen'a örneğin ve daha yüzlercesine, binlercesine diye düşündüm, The Times'ın 'Yaklaşan Evlilikler' köşesine bakarken. Yılın bu zamanı boşanma başvuruları kadar nişanlar olur. Noel, ev hayatıyla ilgili iyi ya da kötü olayların patlak verdiği bir fay hattı gibidir. İlanlara bakıyordum. Bay R. McDonald ile Miss B. King, Bay S. Bingley ile Miss A. Bradford, Bay J. Collins'le Miss L. Harper, Bay T. Firkin Miss K. Frog ile,

hepsini gözden geçiriyordum. Parker'la Knoll, Marks Spencer ile, Harvey'le Nicholls, Fortnum'la Mason- vay vay vay. Ne kadar çoktu. Whites Lilly'yle. Ede ile Ravenscroft, Laurent'la Perrier, Lane ile Park...

Lane mi? Kalbim güm güm attı, kanımın beynime sıçradığını hissettim. "Güney Birmingham'dan Bay N. Lane ile Sutton Coldfield'den Bayan M. Lane'in tek oğulları Dominic ile Leicestershire, Melton Mowbray'dan Bay ve Bayan C. Park'ın büyük kızları Virginia'nın nişan ilanıdır." Dominic mi? Dominic nişanlanıyor! Gözyaşlarına boğulma sırası bendeydi.

"Nasıl yapabildi?" dedim, hıçkırarak. "Bu kadar çabuk nasıl yapabilir?"

"Bu kadar insafsızlık olmaz," dedi Amber. "Üzülme, Charlie de aynısını yaptı."

"Evet, ama Charlie'nin iyi bir nedeni vardı, Amber. O çocuk istiyordu, sen istemedin."

"Tabi ki istemem. Çocuk vücudunu bozar. On sekiz yıl dışarı çıkamazsın. Çıktığın zaman da artık altına kaçırın kuş beyinli bir ebleh haline geldiğin için kimse seni görmek istemez."

"Tamam, sen böyle düşünebilirsin," dedim. "Ama Charlie aynı fikirde değildi, bu yüzden ayrıldınız. Bu çok anlaşılır bir şey. Ama Dominic'in nasıl bu kadar çabuk birini bulup ona evlenme teklif edecek kadar iyi tanıdığını anlayamadım. Yoksa...?" Birden kanım dondu.

"Seninle birlikteyken onunla olduğunu düşünmüyorsundur, herhalde," dedi Amber, gözlerini kısarak. Aklından geçenleri okuyordum.

"Bilmiyorum," dedim, alçak sesle. "Bu hiç aklıma gelmedi."

"Belki de sebep buydu," dedi, sessizce. "Aradığın cevap bu olabilir, Minty."

"Belki de," dedim. Midem bulandı. Dominic'in bana sadık kaldığını düşünmem ne saflıkmış.

"Veya o da Helen gibi..." dedi. "Ama öyle olsaydı... Dominic'in onunla evleneceğini pek tahmin etmem," diye ekledi.

İşin kötüsü Amber haklıydı.

"Yok, olamaz," dedim, sızlanarak. "Onu seviyor olmalı. Herhalde benimleyken onunla görüşüyordu. Ama öyleyse neden hemen benden ayrılmadı?"

"Minty..." dedi, Amber, Pedro'ya elma soyuyordu.

"Ne?"

"Sırası mı bilmiyorum, ama ben Virginia Park'ı tanıyorum."

"Aa!" dedim, afallayarak.

"Bilmek istiyor musun? Anlatayım mı?" Ona baktım. Emin değildim.

"Evet, anlat."

"Zengin bir ailenin kızı," diye başladı.

"Adresten anlaşıyor," dedim, yeniden ilana bakarak.

"Domuz gibi bir mirasyedi."

"Nereden biliyorsun?"

"Aynı okulda okuduk."

"Aa!" Yüreğim ağzıma geldi, kusacağımı sandım. "Güzel bir kız mı?" dedim.

"Oldukça sıradan. At gibi bir suratı vardır, ayak bilekleri Hilary Clinton'inkilerden bile kalın, üst dudağı da yok. O zamanlar benden dört sınıf üstte olduğuna göre şimdi otuz sekiz yaşlarında olmalı." Buna biraz sevindiysem de o kadar şaşırmadım.

"Dominic kendisinden büyük kadınlardan hoşlanmaz," dedim. "Bazı adamların kendilerinden birkaç yaş büyük kadınlarla evlenmesini hiç anlayamadığını, bunun hiç doğru olmadığını, kendisinin asla böyle bir şey yapmayacağını söylerdi."

"Ama Virginia zengin. Dominic belki de bu yüzden bir istisnayı kabullendi."

"Ama Dominic'in kendi parası var. Bunun onu cezpt edeceğini pek sanmıyorum. Elbette gösterişli bir aile," diye ekledim. "Köklü bir geçmişleri var ki Dom buna bayılır."

"Gösterişli falan değiller aslında," dedi Amber, küçümseyerek. "Sonradan görme diye dalga geçerdik okuldayken."

"Öyle mi?"

"Domuz Böreği derdik ona. Bir de Bayan Domuzcuk. Ailesi çok buyurgandı."

"Dominic gibi, yanı."

"Fazla otoriter bir sesi vardı," diye devam etti. "Tuhaftı. Ailesi de çok zevksizdi. Diploma törenine altın renkli bir Porsche'yle gelince gülmekten kırılmıştık."

"Hadi ya."

"Çok disiplinli bir kızdı. Sınıf başkanıydı, beni azarlamaya bayılırdı. Dominic'in onunla evlenmesi ne tuhaf," dedi, omzunu silkerek.

Onunla evlenmesi. Tanrım. Bu kadarı çok fazlaydı. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Mutlu yıllar!" dedi postacı, sabah işe gitmek üzere evden çıkarken. Buruk bir tebessümle karşılık verdim. Çünkü iyi bir yıl değildi. Mutsuz bir yıld. Hatta yaşadığım en kötü yıld. Sheryl von Strumpfhosen de tamamen yanılmıştı. Önünüzdeki gökyüzü berraklaşıyor demişti. Tam isabet, Sheryl! Evet durumlar Dominic lehine düzeliyordu, hak ettiği şeylere kavuşuyordu. Başka biriyle mutlu olmayı gerçekten hak etmiş miydi, diye düşündüm, hem de bu kadar çabuk? Düğün günümde onun tarafından terk edilmem yetmiyormuş gibi o neşe içinde başka birine gitmiş ve beş ay içinde evlenme kararı almıştı. Azalmaya yüz tutan acım yeniden depreşmişti. Yarama tuz basılmıştı.

Ertesi gün işe gitmek bir azaptı. Hiçbir şeye tahammülüm kalmamıştı. Yerimi Melinda'ya kaptırmam da adamakıllı sinirime dokunuyordu.

"Minteeee," dedi, Melinda, ayartıcı sesini kullanarak.

"Evet," dedim, burnumdan soluyarak. Masasının üstünde be-beğin altını değiştiriyordu.

"Tanvım!" dedi, "Şu iğvenç kokulu çocuk bezlevi!"

"O işi neden bakıcına yaptırmıyorsun? Parka götürüp orada değiştirebilir."

"Onu kovdum da ondan. Hiç işe yavamıyovdu. Yenisini de

henüz bulamadım. Üç dadıyla gövüştüğüme inanır mısın?"

"Elbette, inanırım."

"Neyse," diye devam etti, buz gibi tavrıma aldırış etmeksizin, "Şu Euvo'yu bana biv daha anlatabilir misin? Hâlâ tam olavak anlayamadım da."

"Çok özür dilerim, Melinda," dedim, resmi bir nezaketle. "Ben de anlamıyorum."

"Minty," dedi Wesley. Bir yığın bantla içeri girerken neşeli görünüyordu.

"Özür dilerim, Wesley. Bantlarını montajlayacak vaktim yok, kendin yapmak zorundasın."

"Bana yardım etmeni istemeyecektim," dedi. "Sadece bir şey söyleyecektim."

"Kusura bakma," dedim, kulaklıklarımı takarken. "Gerçekten çok işim var." Sıfır tolerans. Maksimum nefret. İşte hislerim böyleydi. Kimsenin derdini dinlemek istemiyordum. Kalbim ki-reç bağlamıştı. Etrafına da açılır kapanır bir köprü ile bir hendek ve altı Rottweiler kurmuştum. İyilik Unsurluğu benimle gurur duyardı, herhalde.

Jack de hüzünlü duruyordu, ama kurcalamadım. Başımı önüme eğip durmadan çalışmaya, Dominic'in anılarını ve son gelişmeleri unutmaya kararlıyım.

İzleyen birkaç gün içinde sivil düğünler, ergenlik döneminde çocukları olan anneler ve ikiz bebek bekleyen elli beşlik kadınlarla ilgili programlar yapmıştım. Of Tanrım! Evlilik ve annelik gibi yaramı azdıran konulardansa, spor, moda ya da Milton Keynes'teki kirpi yarışları gibi sıkıcı haberleri yapmayı bile yeğledim. Citronella Pratt'e gitmek zorunda olmamsa sıkıntıyı ikiye katlıyordu.

"Noelin iyi geçti mi, Araminta?"

"Evet, geçti."

"Ailenleydin, herhalde."

"Evet."

"Ne güzel," dedi Citronella. "Bizim çok misafirimiz vardı," di-

ye devam etti, halinden hoşnut bir edayla. "Oldukça büyük bir ev olmasına rağmen tıklım tıklımdı, ama idare ettik. Yılbaşı nasıldı?" diye sordu, bir kitaba uzanırken. "Yeni yıl kararın bir koca bulmaktı, sanırım."

"Hayır," dedim. "Aslında yeni yıl kararım seni öldürüp parça parça etmekte." Citronella donakalmış bir halde bana baktı.

"Pardon?"

"Yeni yıl kararım senin söylediğin şeyi hatırlamaktı," dedim.

"Siz bekâr kadınlar çok cesursunuz," dedi, yanımdaki iskemleye otururken. "Sizinle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Bir an ona ifadesiz bir yüzle baktıktan sonra mikrofonu kafasına indirmemek ya da kabloyla boğmamak için içimden ona kadar saydım. Bugünkü gazetelerde çalışan annelerle ilgili bir tartışma vardı. Citronella kendi köşesinde hiç çekinmeden onlara saldırıda bulunmuştu. Kayıt düğmesine bastım.

"Küçük çocuğu olduğu halde çalışan kadınların çok egoist olduklarını düşünüyorum," dedi. "Bir çocuğun hayatındaki ilk beş yılın kişiliğin biçimlenmesindeki en önemli yıllar olduğunu hepimiz biliyoruz. Çocukların bu dönemde anneleriyle birlikte olmaya ihtiyaçları var. Ben de bir feministim, ama bu konuda feminizm büyük bir yanlış içinde."

"Ama birçok kadın işe geri dönüp dönmeyi seçmek gibi bir lükse sahip değil," dedim. "Çalışmak zorundalar, çünkü paraya ihtiyaçları var."

"Bu eski moda tartışmayı biliyorum," dedi Citronella, hoş görülü bir gülümsemeyle. "Ama mesele özveride bulunabilmekte."

"Ama sen o özveride bulunmak zorunda değilsin, öyle değil mi?" dedim, benden beklenmeyecek bir cesaretle. Citronella gözlerini kırptırarak bana baktıktan sonra suçlu bir ifadeyle gülümsedi.

"Şey, hayır," dedi, doğrulayarak. "Ben bunu yapmak zorunda değilim. Kocam çok başarılı olduğu için şanslıyım. Bir de tabi işimi evden yürütebildiğim için iki kere şanslıyım."

"İşini mi?" dedim. "Gazete yazılarından önceki işin neydi?"

"Çocuk bakımı danışmanlığı," dedi, kendinden emin bir havayla. Koca poposu iskemlede kıpırdandı. "Ama şimdi geçmişteki başarılarımla övünmek istemiyorum, Araminta. Sürekli bir şey isteyen, yeni yürümeye başlamış, gürültülü bir çocukla evde çalışmak kolay olmadığı için bana yardım edenler var. Bu bakımdan da şanslıyım."

"Evet," dedim, üstüne basa basa, "Bir bebek bakıcın var. Temizlikçin de vardır mutlaka."

"Bir de bahçıvan," diye ekledi, sırtarak. "Evet, ne kadar şanslı olduğumu biliyorum," dedi, bol elbisesiyle oynayarak. "Çok şanslıyım, ama konu bu değil. Mesele, küçük çocukların anneleriyle birlikte olmaya ihtiyaçlarının olduğu."

"Çok teşekkürler, Citronella," dedim, neşeyle stop düğmesine basarken. "Programımıza yine büyük katkı oldu." Citronella beni kapıya kadar geçirdi. Sienna'yla oynayan güzel Françoise'ya baktım ve bu korkunç kadına nasıl dayandığını merak ettim.

"Neyse, sen de moralini iyi tutmaya bak, Minty!" dedi, dışarı çıkarken.

"Moralimi iyi tutmaya mı bakayım? Moralim bozuk değil ki," dedim, neşeyle gülümseyerek. Halbuki bozuktur. Sokaklardaki su olukları gibiydim, toz toprak içinde sürüklenip gidiyordum. Bir sabah uyandığımda üzerimde sarı yol çizgileri bulmayı bekliyordum. Mutsuz ve umutsuzdum. En kasvetli kışlardan biriydi bu. İşyerinde becerikli, çalışkan ve mesafeli olmaya çalışıyordum, ama evde can sıkıcıydım. Odamda oturup Büyük Umutlar'ı okuyor, üzerinde uzun uzun düşünüyor, tadını çıkarıyordum. Kitabı yıllanmış bir Portekiz şarabı gibi sindiriyordum. O kadar amansız bir mutsuzluk içine gömülmüş olmalıyım ki nihayet Joe aradığında bile konuşmak istemedim.

"Bu üçüncü arayışı," dedi Amber, iki gün sonra, kapının arkasından. "Neden onunla konuşmuyorsun?"

"Çünkü a) istemiyorum ve b) istemiyorum."

"Seninle konuşmak istediğini söylüyor, ama."

"Önce istemiyordu. Bir ay konuşmadı benimle."

"İyi Niyet Mevsimi'nin henüz geçmediğini hatırlatmak isterim, Minty."

"Benim için geçti."

"Neden onunla iki laf etmiyorsun?"

"Çünkü beni incitti."

"Senin de onu incitmen gerekmiyor."

"Neden olmasın?" dedim, hoppelikle. Erkekleri incitmek istiyordum. Miss Havisham evlatlığı Estella'yı, erkekleri hakir görece şekilde eğiterek onlardan öcünü alıyordu. Ben de artık onları küçümseyebilirdim. Zor değildi. Onlar aşağılıktılar. Hepsi. Hisleri olmayan adi bir tür. Bir kadını terk edip ruhsuzca bir diğerine giderler. Güvenmiyordum onlara. Hiçbirine. Artık hiçbirini tanımak istemiyordum. Birkaç gün içinde kendime soğuk bir umursamazlık duvarı örmüştüm. Kabuğum ocak aynın buz gibi toprağı kadar sertti. İyilik Unsurluğuna bundan böyle ihtiyacım yoktu. Artık iyi biri değildim. 6 Ocak'ta Amber, yılbaşı ağacının süslerini artık toplamamız gerektiğini, aksi takdirde uğursuzluğa uğrayacağımızı söyledi. Acı acı çınlayan bir kahkaha patlattım. Bunun üzerine kendisi topladı. Yılbaşı çamını küçük bahçeme dikeceğini söyledi. Ama ona yardım önerisinde bulunmadım. Çok kaba ve acımasızdım, çünkü Dominic bana karşı çok acımasızdı. O gün, sonradan Amber'ın bana seslendiğini duydum, ama yanıtlamayarak kitabıma döndüm:

Miss Havisham Estella'ya yaklaşmasını işaret etti... "Bu çocukla oyun oynadığını göster bana..."

"Bu çocukla mı! O sıradan bir işçi çocuğu!" Miss Havisham'ın yanıtını duyar gibi olduğumu düşündüm "Onun kalbini kırabilirsin."

"Minty," diye seslendi, Amber. "Aşağı in."

"Neden?" diye bağırdım.

"İn işte."

"İstemiyorum."

"Hadi."

"Hayır."

"Lütfen."

"Git başımdan."

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"İlgilenmiyorum."

"Çok şirin bir şey."

Merak beni aşağı indirdi. Amber'ı bahçede buldum. Yılbaşı ağacını dikmişti. Duvarın üstünde Amber'a sürünen, küçük bir siyah kedi vardı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Ne sevimli, değil mi?" dedi. Kendinden geçmiş gibiydi.

"Evet, çok sevimli," dedim. Siyam karışımına benzeyen minicik bir kediymi. Kuyruğunun ucu soru işareti gibi kıvrıktı.

"Çok zayıf," dedi, Amber. Soğuktan ayaklarını yere vuruyordum. "Bu soğukta nasıl hayatta kaldığına inanamıyorum. Açlıktan ölecek."

Zavalılık. Yüreğimdaki buzların erimeye başladığını ve gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim. Yanına giderek onu okşadım. Kediciğin arkası ayakları üstünde yükselip yüzünü elime dayadı.

"Ona süt vermeliyiz," dedim.

"Gel pisi pisi!" dedi Amber. Kedi fırladığı gibi arka kapıdan mutfığa girdi ve sabırsızlık içinde Amber'ın ayaklarının arasına dolandı. Yere biraz süt koyduk, sonra biraz salam, sonra da somon füme.

"Bir kutu Rus havvarım var," dedi Amber, heyecanla. "Seveceğinden eminim."

"Eminim sever. Ama bence ona doğru dürüst kedi maması versek daha iyi olur." Köşedeki dükkândan iki kutu Whiskas alıp döndüğümde kedi Amber'ın havvarını bitirmiş, kucağında mutlu mutlu yatarak minik bir helikopter gibi mırlıyordu.

"Adı ne olsun?" dedim, minik kulaklarını okşarken. "Ona bir

isim takmalıyız. Epifani nasıl?"

"Neden?"

"Çünkü bugün Epifani Bayramı. İsa'nın üç bilgeye görüldüğü gün."

"Hımm," dedi Amber, düşünceli düşünceli.

"Ya da sadece 'kedi' diyebiliriz," dedim. "Veya Katalog. Catalonia nasıl? Ya da Catatonia veya Katalizör..."

"Perdita," dedi, Amber, birdenbire. "Ona Perdita demek istiyorum. Çocuk Perdita'nın kaybolup sonradan bulunduğu Winter's Tale'den muhteşem bir oyundur," diye devam etti, dalarak. "Kurtarma ve dirilme üzerinedir. Her şeyi berbat ettiğini düşündüğünde verilen ikinci bir şansı anlatır."

"Perdita," dedim. "Hatta Mırr-dita. Peki dişi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Dişiye benziyor. Kız gibi güzel bir yüzü var."

"Bakmamız lazım. Laurie'ye soralım."

"Of, Laurie çok sinir biri."

"Hayır, değil," dedim, sakince. "Eğlenceli ve hatta parlak biri," dedim, üstüne basarak.

"Geri zekâlının teki," diye üsteledi.

"Pekâlâ, nasıl diyorsan öyle olsun, ama uzman bir veteriner. Perdita'nın cinsiyetini söyleyip sağlıklı olup olmadığına bakabilir." Böyle deyince Amber bunun iyi fikir olduğunu düşündü. O akşam Laurie geldi ve bize Perdita'nın dört aylık, sağlıklı bir dişi olduğunu söyledi.

"O artık büyük bir yavru kedi," dedi. "Çok zayıf. Sahibi taşınırken onu unutmuş olabilir. Belki de o gezmeye çıkıp kaybolmuştur."

"Yerel gazetenin 'Kayıp' köşesine bir ilan verimiz," dedi, Amber. "İnşallah kimse ona sahip çıkmaz," diye ekledi hüznle. "Çok şirin bir şey."

Pedro tabi ki çok kızgındı. Bunu bir süre 'Süper, hayatım!' dememesinden anladık. Kışkırdığı için öfkeli değildi, -gerçi papağanlar kıskanç olabiliyor- sadece kedileri küçümsediğinden

kızgındı. Köpekleri severdi o. Onlara saygı duyabiliyordu, ama kedilere karşı her zaman kibirli bir küçümseme duygusu beslerdi. Anneannemin Binky diye bir Burma kedisi vardı, Pedro onu on beş yıl görmezlikten geldi.

"Pedro, Perdita'ya alışmak zorunda. Öyle değil mi, canım?" dedi Amber, neşeyle. "Çünkü galiba o burada kalacak."

Laurie de buradaydı, yani en azından akşam yemeğine kalıyordu. Bize yaşadığı son kavalysel maceralarını anlattı.

"Pazartesi günü kırk yaşındaki bir dulla çıktım. Salı günü elli üç yaşında bir kadınla Hukukçular Derneği'nde içki partisine gittim. Dün gece de otuz beşlik bekâr bir kadınla İngiliz Tıp Derneği'nin yemeğine gitmek zorundaydım."

"Eğlenceli miydi bari?" dedi Amber.

"Evet."

"Çok mu?"

"Evet, ama Uluslararası Kölelik Karşıtlığı balosu kadar değil," dedi Laurie, nazıkçe. "Bu kadınlardan bazıları benimle yatmak istiyor," dedi, makarnalarımızı yerken.

"Sen ne diyorsun onlara?" dedi Amber. Nedenise heyecanlıydı.

"Böyle bir şeyin söz konusu olamayacağını söylüyorum. Sonra da seks için ekstra para istediğimi açıklıyorum. Ama..." dedi, Amber'a bakarak. "Arkadaşlara bedava."

"Aman ne güzel," dedi Amber, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Bütün bu kadınlar çok yorucu," dedi, Laurie. "Bu işi bir bırakabilsem. Ama 200 poundu feda edemiyorum, daha doğrusu Shirley'nin komisyonuyla 150 poundu. Çok da kolay bir iş. Tek yapmam gereken şey takım elbise giyip sevimli olmak."

"Sevimli mi? Sen sevimli olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Bana karşı hiç de sevimli olduğunu hatırlamıyorum."

"Ama sen çok negatifsin."

"Hiç sevimli değildin," dedi Amber.

"Sana en iyi fıkralarımdan anlattım. İskemleni çektim. Müza-

yedeyi kıl payı kaybederken seni avuttum."

"Hımm."

"Baloyu Sinderella gibi apar topar terk etmeseydin seni dansa bile kaldıracaktım."

"Öyle mi?"

"Gözlerinin içine bakıp 'sallamak ister misin?' diyecektim."

"Tüh, keşke kaçırmasaydım," dedi Amber, alayla.

"Ha, şunu da söyleyeyim, beni ömür boyu kiralamak istersen bu sana sadece beş milyon papele patlar."

"Anlıyorum."

"Ama tabi ki iyi bir indirim yapabiliriz, toptan alırsan daha ucuza mal olur."

"Ne kadar da esneksin," dedi Amber, minik bir tebessümle. "Sana Savoy'da soracaktım, ama o gece başka şeyler çıktı. Sen niye işini değiştirdin?" dedi, ciddi bir tavır takınarak.

"Ben hep veteriner olmak istedim," dedi. "Ama babam beni kendisi gibi patentli ekspertizlik yapmaya ikna etti. Ama sonradan istediğim işi yapmadığıma pişman oldum. Böylece otuz yaşında okula geri döndüm. Ama artık evden para yardımı almıyordum. Biriktirdiğim paranın tümünü harcadım. İşte bu yüzden kavalyselik işine başladım, son yılıma mali destek sağlamak için."

Laurie'nin de Joe gibi riskleri göze alan biri olduğunu fark ettim. Limanın güvencesinden ayrılıp bilmediği kıyılara gidebiliyordu.

"Yeterlilik kazandığında çalışmak için bir yerin var mı?" dedi Amber.

"Evet," dedi Laurie. "Islington'daki Canonbury Muayenehanesi'nde staj yapıyorum. Temmuzda yeterlilik belgemi alınca resmi olarak çalışmaya başlayacağım. Diploma alırsam," diye ekledi, ayağa kalkarak, "At doğumlarını yeniden gözden geçirmem gerekecek. Yemek için teşekkürler. Kediye muayenehaneye getirirseniz her şeyine bakarız. Onu gripten korumak lazım. İki ay sonra da yumurtalıklarını aldirtmayı düşünmelisiniz." Perdi-

ta'yı okşadı, sonra Amber'la bana gülümseyerek sessizce çıktı.
"Ne sinir bozucu adam, değil mi?" dedi Amber, kediye sarılarak.

"Çok," dedim.

"Gerçekten asap bozucu."

"Hımm."

"Çok, ama çok can sıkıcı biri."

"Kesinlikle. Onu yine çağıralım mı?"

"Dreck Eşya Deposunun yılbaşı indirimine girdiğini biliyor muydun?"

"Yılbaşı indirimi mi?"

"Evet. Her şey yüzde 75 indirimli. Deri takımlar bile."

"İnanamıyorum. Yüzde 75 indirim mi?"

"Evet! Yüzde 75 gibi inanılmaz bir indirim! Ben de inanamıyorum!"

"Bu fiyatlar fazla iyi!"

"Aman Tanrım! Bu inanılmaz bir şey!!"

"İnanılmaz bir şey, Minty!" dedi, Wesley.

"Ne?" dedim, kulaklığımı çıkararak.

"İnanılmaz. Günlerdir sana söylemeye çalışıyorum, ama konuşmak istemiyor gibisin." Doğruydum.

"Afedersin, Wesley," dedim, suçluluk duygusuyla. "Son zamanlarda çok yoğunum."

"Farkındayım. Hepimiz farkındayız. İyi misin, Minty? Biraz sınırlı görünüyorsun."

"Ben... iyiyim," dedim, içimi çekerek. "Gerçekten iyiyim." Kısmen doğruydum. O ilk öfkem dinmiş, geriye dayanılabilir sıcaklıktaki közleri kalmıştı. Evdeki kedi de acımı hafifletmişti.

"Harika bir haberim var!" dedi, Wesley. "Deirdre dört aylık hamile."

"İnanılmaz!" dedim, elimde olmayan bir şaşkınlıkla.

"Yani ne muhteşem. Doğum ne zaman?"

"Haziranda."

"Tebrikler."

"Evet," dedi, heyecanla. "Baba oluyorum."

"Bu inanılmaz... yani çok güzel."

"Evet, çok heyecanlıyım," diye devam etti. "Deirdre de çok mutlu. İnanamıyorum. Baba olacağım." Masasının çekmecesini açıp Mothercare'in İlk Bebek Rehberi'ni çıkardı.

"Deirdre personel indiriminden yararlandığı için her şeyde yüzde 22 indirim hakkımız var," dedi, puset kataloğunu açıp önüne sererken.

"Sence?" dedi, rengârenk bebek arabalarına bakarak, "Seville mi alsak, Verona mı, yoksa Classico mu?" Hepsinin adı İtalyancaydı. "Baksana, şu Dolce Vita da fena değil, ha?"

"Evet," dedim. "Dolce Vita çok güzel."

"Ah, Minty," dedi, içi giderek. "Üremenin gizemi ne inanılmaz bir şey. Baba oluyorum!"

"Yani siz..." diye başladım, ama kelimeler dudaklarımda kurudu. Kes sesini Minty, dedim kendi kendime. Bu seni ilgilendirmez.

Wesley kimse duymasın diye etrafa bakındıktan sonra bana doğru eğildi. "Sorunumuz vardı, biliyorsun."

"Ne?"

"Bebek yapma konusunda sorunumuz vardı."

"Ah, bilmiyordum," dedim, saf saf. "Birçok insanın bu konuda sorunu olabiliyor."

"Yok, bizimki ciddiye."

"Anlıyorum," dedim.

"Deirdre için çok zor oldu, çünkü..." dedi, sesini iyice alçaltarak, "Sorun ondaydı."

"Sahi mi?"

"Evet. Yumurtaları. Fazla kaliteli değil."

"Hay Allah."

"Oldukça sertti. Bu yüzden tedaviye gitti."

"Çok iyi. Sen de gittin mi?"

"Evet, elbette gittim. Elini tutmaya. İnsan eşine destek olmalı,

öyle değil mi?"

"Evet."

"Şansımıza doktor Deirdre'nin sorununu çözebildi."

"Harika."

"Nihayet baba oluyorum."

"Sen benim babam değilsin, diyorlar," dedi, Jack, işten sonra, odasında. Bütün gün sinir içinde manyetik bant büküyordu, yerler bant içindeydi. Herkes gittikten sonra yine benim fikrimi sordu. "Babam değilsin diyorlar," dedi, içini çekerek. "Yani Noel tam bir cehennem azabıydı."

"Diliniz mi pash? Yeni Thompson Dil Fırçası'nı deneyin!"

"Neden kötü davranıyorlar sana?"

"Ağız sağlığında en ileri bakım!"

"Çünkü annelerinin boşanmasından beni sorumlu tutuyorlar."

"Bakteri oluşumunu önler!"

"Ama bu benim suçum değil."

"Sadece 7.99!"

Jack bıkkınlıkla hoparlörün sesini kapattı.

"Kızların bilmediği," diye devam etti, "Babalarının yıllarca başka kadınlarla gezdiği. Bu nedenle Jane sonunda onu sepetledi, ama çocukların babalarına saygılarını yitirmemeleri için bunu onlara söylemedi."

"Doğrusunu yapmış," dedim. "Birçok kadın çapkınlık yapan kocalarını çocuklarına anlatmakta hiçbir sakınca görmüyor."

"Biliyorum," dedi, "Ama bütün suç bana yükleniyor. Jane çocuklarını korumak adına beni onların gazabına bırakıyor. Deli gibiler, Minty. Çok zalimler."

"Jane çocuklar büyüyünce onlara anlatabilir. Belki de o zamana kadar sana alışır." "

"O kadar bekleyemem, Minty. Doğrusu o zamana kadar hâlâ onlarla olacağımdan emin değilim. Büyük bir hata yaptım."

"Ama daha bir yıl bile geçmeden evliliğini bitiremezsin ki."

"Bu düşmanlığa katlanmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Kanımın çocuklarının derdi bir yana, daha önce hiç evlenmemiş biri olarak evlilik hayatına alışmak zaten yeterince güç." İçini çekti. "İnsana nasıl zarar vereceklerini çok iyi biliyorlar."

"Ne yapıyorlar?"

"Sözle hakaret etmedikleri zamanlarda kirli torbasından çamaşırlarını çıkarıp yerlere atıyorlar. Tıraş aletlerini banyo dolabından, diş fırçasını aile rafından atıyorlar."

"Ne çirkin şey."

"Beni Coventry'ye gönderiyorlar," diye devam etti, yerinerek. "Wolverhampton'a da, Watford'a da, Manchester'e de ve Stoke'a. Daha neler yaptıklarını bilsen. Çalışıyorlar."

"Çalmak mı?"

"Ceketimin cebinden kredi kartımı çaldılar."

"Aman Tanrım!"

"Ve Harrods'a gittiler. Üç yüz pound! Son telefon faturası da dört yüz geldi."

"Tanrım!.."

"Ya ortalıkta bulduğum uyuşturucular!"

"Sahi mi?"

"Esrar. Tayland çubukları. Neyse ki henüz eroine başlamadılar. Ama vahim bir durum. Başını ağrıttığım için özür dilerim," dedi, derin bir nefes alırken. "Ama bunları biriyle konuşmam lazımdı."

"Jane'le konuşmuyor musun?"

"Denedim, ama işe yaramıyor. Anlamıyor."

"Anlaması lazım, o bir aile danışmanı."

"Zaten bütün gün insanların dertlerini dinliyor. Eve gelince bir de ben zehir kusmak istemiyorum. Ayrıca Jane çocukları disipline sokmaya inanmıyor."

"Aa!!!"

"Şu olumlu ebeveynlik meselesi. Jane'in ailesi çok baskıcı olduğu için kendisi asla öyle olmamaya ant içmiş. Ona göre çocuklar kendilerini diledikleri gibi ifade edebilmeliler. Şu anda yap-

tıkları da benden nefret ederek kendilerini ifade etmek."

"Kızlara senin de ailenin bir parçası olduğunu göstermelisin."

"Nükleer bir aile," dedi, içini çekerek. "Güdümlü füzeler, SS20'ler, fabrikalar. Arsenal'de yaşamamız da buna çok uygun. Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Jack, çaresizlik içinde.

"Ailece bir şeyler yapın. Örneğin tatile çıkın."

"Önerdim, ama kızlar ben olmazsam gideceklerini söylediler."

"Bovlinge gitmek?"

"Denedim. Geri çevirdiler. Erkek arkadaşlarıyla istedikleri zaman bowling oynayabileceklerini söylediler."

"Neden bir parti vermiyorsunuz? Jane'le sen kendi arkadaşlarınızı çağırırsınız, onlar da kendi arkadaşlarını."

Düşünceli düşünceli baktı. "İçki partisi mi?"

"Evet."

"Bir kış içkileri partisi. Fena değil. Hatta çok iyi fikir, Minty. Parti versem sen de gelir misin?"

"Evet, gelirim."

Böylece on gün sonra Jack'lere gitmek için yola çıktım. Jack, Jane'in eski kocasıyla yaşadığı evine yerleşmişti ki hence bu da bir hataydı. Jack birikimlerini bir araya toplayıp yeni bir ev almak istiyordu, ama Jane boşandıktan hemen sonra taşınmanın kızları üzeceğini düşünüyordu. Ama bu Jack için bir dezavantajdı. Çünkü onların mahallesindeydi, çocukların babalarının yerinde. Bu da kızların ondan daha çok nefret etmelerini sağlıyordu. Yine de Jack'in Highbury Hill'deki kendi evinden pek uzakta olmayan, sessiz bir sokakta, güzel bir evdi.

O ve Jane çamaşır makinelerinin aynı anda bozulduğu bir sırada çamaşırhanede tanışmışlardı. Makinelerin üzerinden bakışmışlar, sonra Jane ondan çarşaflarını katlamasına yardım etmesini istemişti. Bu işler tamamen şansa dayalı. Charlie, Amber'in kitap tanıtımlarından birinde onunla tanışmıştı. Sonra da Helen'la, çiçek almaya dükkânına girdiğinde. Annemle babam buz pateni yaparken. Wesley'yle Deirdre bir hamburgercide.

Dominic de bana bir sigorta poliçesi satmıştı. Virginia Park'la da böyle tanışmış olabilir diye düşündüm acıyla. Kilisede yaptığını ona anlatmış mudur diye merak ettim. Öyle korkak bir adam ki anlatmış olamaz.

Saat yedide metrodan çıkıp sağa dönerken büyük bir kararlılıkla Dominic'i aklımdan çıkardım. Plimsoll Caddesi'nin ortalarında evi buldum. Jack'in inşa etmeye çalıştığı ev diye geçirdim içimden. Ding Dong. Kapı açıldı. Büyük kız Topaz kapının arkasında duruyordu. Onu düşünümde kıkırdayan haliyle anımsadım. O görüntüsünü kafamdan silip Jack'in hatırına sıcakkanlı olmaya karar verdim.

"Merhaba, Topaz," dedim, gülümseyerek. Gözlerini kalın kalemle boyamış, gümüş rengi kırpık bir tişört ile, poposunu ancak örten siyah deri bir mini etek giymişti. "Ben, Minty. Hatırladın mı?"

"A evet!" dedi, sırtarak. "Nasıl unutabilirim. Şey olan sendin, değil mi...?"

"Minty," dedi Jack, araya girerek. "Merhaba. İyi ki geldin. Topaz şimdi mantonu alır."

"Tabi ki almam," dedi kız.

"Peki," dedi Jack. "Oldu. Çok güzel..." Ve mantomu alıp beni salona götürdü. İlk gelen ben gibiydim.

Çaka çaka çaka çaka çaka çaka çaka çaka

"Merhaba, Iolanthe," dedim, salonun bir köşesinde, kulağında kulaklıklarla oturan küçük kıza. "Merhaba."

Çaka çaka çaka çaka çaka çaka çaka çaka

Kız kulaklıklarını indirip kısılmış gözlerle bana baktı. "Selam!" dedi, yarım yamalak gülümseyerek. Sonra tekrar kulaklıkları takti. Jack sinir içinde bana şampanya koydu ve Bach çeşitlemelerinin sesini yükseltti.

"Okul nasıl gidiyor?" diye sordum Topaz'a.

"Yamuk," dedi.

"Pardon?"

"Bu kötü demek oluyor, değil mi Topaz?" diye sordu, Jack.

Kız Jack'e buz gibi baktı.

"Şifreyi bilmen lazım," diye açıkladı, Jack. "Gençliğin konuşması bu. Yepyeni bir dil. Esperanto gibi, ama çok daha zor."

"Müzik acayip çarpık," diye ekledi, kız.

"Aa. Tercümesi: müzik seçiminiz umurumda değil," dedi, Jack. Şöminede yanan ateşe rağmen ortam çoktan soğumuştı.

"Arkadaşların geliyor mu, bu akşam?" diye sordum kıza, iyilikle.

"Evet, ama daha çok var. Senin kadar erken gelmek doğru değil."

"Ah! Yolun ne kadar süreceğini bilmiyordum. Metroyla geldim."

"Araban yok mu?" dedi, tepeden bakarcasına.

"Hayır, yok," dedim. Gözlerini tavana dikti.

"Merhaba, Minty," dedi, Jane, bir tabak kanapeyle içeri girerken. "Seni tek...ımm...görmek ne güzel. Yeni güzel saçlarınla," dedi. Gülümsedim ve kadının ne kadar hoş görüldüğünü düşündüm. Jack'le aynı yaştaydı, kırk üçe yaklaşıyordu, ama ondan çok daha genç duruyordu.

Birden bir kibrit çaktı ve ortalığa sigara kokusu yayıldı. Topaz'ın sigarayı tiryakiler gibi içine çekip usta bir baş devirme hareketiyle dışarı üfleğine baktım.

"Ona bırakmasını söyleyip duruyorum," dedi, Jane, yüzünü ekşiterek. Kokteyl sosislerinden aldım. "Ama bırakmıyor. Bence gençler kendi hatalarını kendileri yaşamalılar, sence de öyle değil mi?"

"İmm, evet," dedim.

"Artık on beş yaşında."

"Jack de sürekli olarak bırakmamı söylüyor," dedi, sigarasını tütürürken, "Ama bu onu ilgilendirmez. Gerçek babam bile karışmadıktan sonra Jack'e ne oluyor anlamıyorum."

"Evet, ne yazık ki Jack ne zaman onlara bir şeyi yapmayın dese inadına tam tersini yapıyorlar, öyle değil mi kızlar?"

"Evet," dedi Topaz.

"Evet!" dedi lolanthe.

"Öte yandan, ergenlik çağındaki çocuklara biraz duygusal bir mantıkla yaklaşmanın daha iyi olduğunu düşünüyorum. Örneğin ben Topaz'a şöyle diyorum: 'Hayatım, sigaranın kansere neden olabildiğini biliyor muydun?' O da diyor ki..."

"İplemiyorum!" dedi, Topaz, kahkahayı basarak.

"Kesinlikle," dedi, Jane, yarı alaycı bir öfkeyle. "Bugünün çocukları işte! Ama biz de gençtik, öyle değil mi?"

"İşler nasıl?" dedim, Jane'e. "Yoğun musun?"

"Ah, evet," dedi, neşeyle. "İştahsızlık hastaları, oburlar, depresifler, suçlular ve embriyo katilleriyle uğraşıyoruz."

"Evdeki gibi," dedi, Jack, sahte bir kahkahayla. Jane ona ters ters baktı.

"Şaka yapıyorum, Jane. Sadece bir şakaydı, tamam mı?"

Ding Dong. Neyse ki kapı çaldı. Jane açmaya gitti. Jack görev başına döndü. Ben kanepenin bir köşesine oturup salona baktım. Parlaktı, ama gösterişli değildi. Ahşap yer döşemeleri renkli kilimlerle kaplanmıştı. Dökme demirden bir mumlu avize. Duvarlarda renkli serigrafiler. Dekoratif sütunlar üstünde canlı renklerde kareli örtüler. İçkimi nereye koyacağımı şaşırdım. Solumdaki kestane ağacı sehpaye değil, çünkü zarif yüzeyine bir satranç tahtası kakılmıştı. Jack'in olduğu belliydi bunun. Aslında odaya tekrar bakınca ona ait olan şeyleri tanımak kolaydı, çünkü diğerleriyle hiç uyumlu değildi. Güzel bir dağ geçidi tablosu bir Hockney baskısıyla tuhaf bir biçimde yan yana asılıydı. Bir çift kesme cam mumluk, şöminenin üstündeki rafta hiç de iyi durmamıştı. Daha az kullanışlı olan şeylerin Jack'e ait olduğundan emindim.

Önümde alçak bir ahşap sehpa vardı. İçkimi oraya koyup Sheila Munro'nun Ergenlik Çağındaki Çocuğunuzla İletişim adlı kitabını elime aldım. Onun altında Joanna Trollope'nin çok okunduğu belli olan Dinlemiyorsun; Anlamıyorsun'u ile Başkalarının Çocukları duruyordu.

Ding Dong. Ding Dong. Salon neredeyse tamamen dolmuş-

tu. İçki sesleri arasında komşular, dostlar ve Jane'in iş arkadaşlarıyla tanıştırılıyordum. Jack, Londra FM'den başka kimseyi çağırmamıştı. Kızları havaya sokmak mümkün olmasa da parti keyifli geçiyordu. Onlar merdivenlere oturup Sugar and Shout'larını okudular. Saat onda, dışarıdan fren sesleri, araba kapılarının çarpması ve erkek kahkahaları geldiğinde parti en civcivli anına ulaşmıştı. Hepimiz çakırkeyiftik. Ding Dong.

"Avon geldi, heey!" diye bağırды, bir çocuk. "Hadi Topaz, aç şu lanet olası kapıyı!" Topaz'la Iolanthe uçarak kapıyı açmaya gittiler. İçeriye kotlu ve siyah deri ceketli bir grup genç girdi. Topaz'la Iolanthe'ın yüzleri güldü. Kahramanları gelmişti artık.

"Selam," dedi, on beş yaşlarında bir çocuk, yüksek sesle burununu çekerek. Briyantini saçlarının mı yoksa kremli yüzünün mü daha yağlı olduğunu söylemek güçtü.

"Merhaba, umm... sen Wayne'sin, değil mi?" dedi, Jane, gülümseyerek. "Sen de Pete." Pete selam vermek için dövme elini kaldırdı. Çenesinde bir sivilce vardı. "Jack, onlara içki getirsene," dedi Jane. "Epey bira çeşidimiz var, çocuklar."

"Harika," diyerek mutfığa yürüdüler.

Ding Dong! Başka bir grup gelmişti. Üç oğlan, iki kız. Bize sanki başka bir gezegendenmişiz gibi baktılar.

"Ne yamuk antikalar!" dedi, Dawn adındaki mor saçlı kız. Kulaklarında o kadar çok küpe vardı ki siperli traktörlere benziyordu.

"Yamuk antikalar demekle bizi kastediyor," diye açıkladı, Jack. "Hani eşyalardan falan bahsettiğini sandıysan."

"Vaziyetler manevi," dedi, kızın arkadaşı.

"Manevi mi?" dedim.

"Yani ailevi," dedi, Jack.

"Ne içmek istersin, Dawn?" dedi, Jane.

"Votka portakal," dedi, kız.

"Tamam. Sen de aynısından mı, Tyler?"

Tyler evet anlamında başını salladı. "Duble olsun," dedi.

"Kendiniz alın, kızlar," diye seslendi Jane, onlar içki masasına

doğru ilerlerken, uysalca. "İçkiyi fazla kaçırmayacağınız konusunda size güveniyoruz, gençler."

"Hayır, hiç de güvenmiyoruz," diye fısıldadı, Jack.

Ding Dong. Kaşları delik kızlar, siyah tınak cilalı kızlar, popo boyu elbiseler giymiş kızlar ve tuhaf ayakkabılı kızlar içeri girdi. Ayaklarındaki garip şeylere bakmadan edemedim: arkadan bağlanmış spor ayakkabıları; platform topuklu sandaletler; pembe pullarla kaplı, çamurlu deri pabuçlar.

"Yeni platformlarım nasıl?"

"Prens Williams'a bayılıyorum."

"Ben Leo'yu tercih ediyorum."

"Ah, tam Kevin gibi."

"Annem cep harçlığını kesti."

Ding Dong. Bir grup çocuk daha geldi; uzun, yağlı saçlı oğlanlar; bol gömleklili çocuklar; bıyıklı çocuklar; sivilceli çocuklar. Yarım saat içinde on beşlikler biz antikalara sayıca geçmişti. Biri si müziği değiştirmiş ve salon beşinci sınıf bir diskoya dönmüştü. Işıklar kısalmış, cilveleşmeler ve okşamalar başlamıştı. Hormonlar devreye girdikçe salonun havası ağırlaşıyordu.

"Hadi!"

"Hayır, istemiyorum."

"Hadi."

"Hey, bu iğrenç bir şey!"

"Savunmasız bir genci engellemekten daha kötü bir şey yoktur," dedi, Jane, Topaz yanından geçen bir çocuğu öpmek için yakalayıp heyecanla kanepeye iterken. "Aileleri tarafından hareketleri kısıtlanan çocukların ileride başarılı ilişkiler kuramadıklarını biliyor muydun?"

"Öyle mi?" dedi, Jack, canından bezmiş bir halde.

"Eski kuşağın gençlere karşı hoşgörülü ve anlayışlı olabilmesi bence bir uygarlık işaretidir. Benim ailem çok sıkıydı..."

"Pardon," Bir kız elini ağzına kapamış, Jane'i iterek aşağı kat-taki tuvalete koşturdu. Salonda iki çocuk pür dikkat kim aynanın tam ortasına isabet ettirecek diye yarışlıyordu.

"Aman Tanrım, saat on bir mi?" dediğini duydum, manevilerden birinin.

"Artık gitsek iyi olur."

"Çok teşekkürler, Jane."

"Görüşürüz, Jack."

Bu arada Dawn'la Tyler altıncı votkalarını devirirken katıla katıla gülüyorlardı. Tyler gülerken ağzını her açışında dilindeki gümüş hızma parlıyordu. Birden on iki santimlik platform topuklarının üstünde sendeledi, dengesini kaybederken çocuklardan birine tutundu.

"Hey, Pete! Çek ellerini ondan!" diye bağırdı, Wayne, odanın öbür tarafından.

"Ben ona dokunmadım," dedi, Pete.

"Dikkatli ol!"

"Tamam," dedi, Pete. "Ondan hoşlanmıyorum bile," diye ekledi, Carlsberg kutusunu sallayarak. "Sevgilin pespayenin teki."

"NE DEDİN? Buraya gel ve bir daha söyle!"

"Hayır," dedi, Pete

"Gel buraya..." Wayne, Pete'i yakalayıp onu omuzlarından kaldırarak duvara yapıştırdı. Jack'in narin tablosu yerinden çıkıp aşağıya kayd.

"Dikkatli olmaya," dedi, Jack, çerçeveyi kurtarmaya çalışırken, "Ne dersin?"

"Evet, ne dersin!" diye bağırdı Wayne, duvardaki Pete'e.

"Peki, peki. Afedersin," diye homurdandı, Pete

"Aferin," dedi, Wayne, onu güm diye aşağı bırakırken. "Biraz saygılı olman gerekiyor."

"İyi vakit geçirdik."

"Yoksa..."

"Çok güzeldi."

"...o lanet olası kafanı koparırım!"

"Yakında seni ararım."

"Anlaşıldı mı?"

"-Yok, yok biz çıkarız."

"Tamam, tamam," dedi, Pete.

Ding Dong. Tanrım. Zil zurna sarhoş bir grup genç daha geldi. Mütevazı içki partisi bir cümbüşe dönmüştü. Çocuklar techno müzikle dans etmeye başlayınca pencereler titredi.

"Trans bu işte," diye bağırdı, Iolanthe, bir çocukla tepinirken.

"Koma demek istiyorsun, herhalde," dedi, Jack. "Bak, Iolanthe, sesi kısmamız lazım, yoksa polis gelecek."

"Defol!" diye bağırdı, Iolanthe. "Annem aldırıyor."

"Evet, aldırıyorum," dedi, Jane, onaylayarak. "Gençler kendilerini böyle ifade ediyorlar."

"Bizim evde böyle ifade etmemelerini yeğlerdim. Aman Tanrım!" diye bağırdı, Jack. "O beyaz haplar da ne?" Gözlerinin altında mor halkalar olan zayıf, uzun boylu bir çocuk arkadaşlarına küçük beyaz tabletler uzatıyordu. Çocuklar müziğin ritmiyle tepinirken yer gök inliyordu.

"Bence biz yukarı çıksak iyi olur," dedi, Jane,. "Ayaklarının altından çekilmiş oluruz."

"Şey, ben artık eve dönsen iyi olacak," dedim.

Ding Dong.

"Ne olur gitme, Minty. Desteğine ihtiyacım var," diye fısıldadı, Jack.

"Eğlencelerini bozmamalıyız," dedi, Jane.

"Ama bu beni ilgilendirmiyor."

"Şunu unutmamalıyız ki gençlik bir kere yaşanıyor. Annemle babam benim hiçbir partiye gitmeme izin vermezlerdi."

"Yardıma ihtiyacım var, Minty," dedi, Jack, tekrar. Kolumu sıkıştığını hissediyordum.

"Ama bu seninle Jane arasındaki bir şey."

Ding Dong.

"Kontratını yenilemem ha!"

"Jack!"

"Kusura bakma," diye fısıldadı Jack, Jane yukarı çıkarken. "Öyle çaresiz durumdayım ki."

"Peki kalıyorum. Ama ben ne yapabilirim?"

"Karımla konuşmaya çalış."

"Hayır, elbette hiçbir şeye zarar vermezler," dedi, Jane, sakince. Merdivenlerin tepesinde oturuyorduk. "Bundan eminim. Onlara güvendiğimizi gösterirsek onlar da güven uyandıracak biçimde hareket ederler." Aşağıdan çatırtı sesleri geldi.

"Hey Pete, şu yaptığına bak!"

"Bir şey kırıldı, galiba," dedim.

"Ah, hayır, hayır. Başkalarının eşyalarına o kadar düşüncesizlik edeceklerine inanmam."

Sonra bir gümbürtü daha koptu, ardından yere inen camın şangırtısı duyuldu.

"Aman Tanrım!" dedim. "Duydunuz mu?"

Birden salonun kapısı ardına kadar açıldı. Gömleğini çıkarmış bir çocuk koridora koştu, saçları bira içindeydi.

"Onlara görünmesek iyi olur," dedi, Jane. "İşlerine karışmayalım. Kızları da baş belası ebeveynler gibi arkadaşlarının önünde utandırmak istemiyorum."

Banyoya baktım: biri yerdeki bir kusmuk gölünün yanına havlu atmıştı. Ecza dolabının içindekiler yere saçılmış, aynanın üzerine tıraş köpüğüyle "İan'ı seviyorum" yazılmıştı.

"Cık cık cık," dedi, Jane. "Yaramazlar. Neyse, temizlemesi uzun sürmez."

"Seni budala!" dendiğini duyduk aşağıdan. Misafir odasının kapısını açtık. Sonra bir kırılma sesi daha geldi.

"Aman Tanrım," dedi, Jack, başını ellerinin arasına alarak. "Bir şey yapmamız lazım, evi mahvediyorlar."

"Hımm, ama dikkatli olmalıyız, çünkü bu gençler çok hassas olur."

"Hassas mı?" dedi, Jack. "Hassas gençler ha, daha neler!" Ayağa kalktı. "Yeter artık! Senin bu korkak özgürlükçülüğünden bıktım, Jane. Bu gençler birer azılı haydut. Evimizi yıkıyorlar."

"Evet, ama..."

"Aması yok!" dedi, Jack, öfkeyle. "Kafadan kontaksın sen. Zır

delisin! Buna bir son vereceğim. Derhal!!"

Jack uçararak aşağı indi. Salonun kapısını açtı ve donakaldı.

"Aman Tanrım!" dediğini duyduk, tirabzanlardan eğilmiş ona bakarken. "Aman Tanrım!" dedi, tekrar. Uzaktan polis sirenlerinin yükselen çığlıkları geliyordu. "Tanrım!" dedi, üçüncü kez. Sonra ışıkları açıp bağırdığını duyduk. "PEKÂLÂ, HEPİNİZ DIŞARI!!!" Müzik kapandı. Birkaç çocuk, yanan bir tahıl ambarından kaçan tarla fareleri gibi evden dışarı koştu. Parti bitmişti. Jane ve ben aşağı inmeyi göze aldık ve enkazı izleyerek ayakta durduk.

"Yoo, olamaz," dedi, Jane. "Olamaz." Şömine rafının üstündeki ayna çatlak içindeydi. Açık yeşil kanepelerle kaplıydı. Perdeler üç yerinden yırtılmıştı. Halılar sigara yanığı içindeydi. Duvarlardaki resimler çarpılmış, döküm mumluklu avize yamulmuştu. En kötüsü, Jack'in satranç sehпасı odanın öbür tarafına fırlatılmıştı, bir bacağı yoktu ve üstü ikiye ayrılmıştı.

"Şimdi!" diye bağırdı, Jack, tam Kevin'la Wayne evden çıkarırken ikisini de yakalarından tuttu.

"İkiniz burayı temizlemeye yardım edeceksiniz!" diye bağırdı. Çocukları tehlikeli köpeklermiş gibi kendisinden uzak tutuyordu. "Yapmazsanız polise isimlerinizi veririm." Şu anda siren sesleri durmuş, Panda arabaların mavi ışıkları evin duvarında dönüyordu.

"Pekâlâ, polisin soruşturmasına mı yardım edeceksiniz, yoksa bu dağınıklığı toplamaya mı?"

"İmm...sanırım size yardım edeceğiz," dedi, Wayne.

"Evet, edeceğiz."

"Edeceğiz ne?" dedi, Jack. Kan beynine sıçramıştı.

"Edeceğiz e...efendim," dedi, Wayne.

Jack çocukların yakasını bıraktı. Sonra dışarı çıkıp polislerle konuştu. Polislerin içeri girebileceğini düşündük, ama iki üç dakika sonra gittiler. Ansızın Topaz'la Iolanthe iki çocukla beraber, saç baş karmakarışık bir halde koşarak bahçeden geldiler.

"Aman Tanrım," dedi, Iolanthe, nefes nefese.

"Tanrım!" dedi, Topaz.

"İşte arkadaşlarınızın yaptıkları," dedi, Jack, küçümseyerek kızlara baktı. "Annenizle benim davet etsek iyi olur diye düşündüğümüz arkadaşlarınız. İyice tatmin olduğunuzdan eminim."

Topaz burnunu çekmeye başlamıştı, Iolanthe'in da aklı başından gitmiş gibiydi.

"Şimdi, ikiniz de bana ortalığı toplamak için yardım edeceksiniz. Siz de," dedi, kalan dört çocuğa. "Pekâlâ," dedi, en kısa boy-lusuna, "Bütün şişeleri topla. Sen de yerleri sil. Iolanthe, gidip ona paspası getir. Topaz, sen kanepeyi temizleyebilirsin. Sen de," dedi, Wayne'e, "Aynayı duvardan indirmeme yardım edeceksin."

"Tamam, efendim," dedi, Wayne. "Afedersiniz efendim...kızmayın."

Kusmuk ve esrar kokuları içinde hep beraber ortalığı temizlerken Jane'e baktım. Dili tutulmuş gibiydi. Kızlara baktım, onların da çıtı çıkmıyordu. Utanmış ve korkmuş görünüyorlardı. Jack daha önce hiç yapmadığı gibi yetkiyi ele geçirince gözlerinde bir tür takdir olarak tanımlayabileceğim bir duygu sezdim.

ŞUBAT

"Elbette, aldırmiyorum," dedi, Amber. "Saçmalama, Minty."

"Oh, şimdi rahat ettim," dedim, minik bir vazoya kardelenleri koyarken. "Nasıl karşılayacağını bilmiyordum," diye devam ettim. "Ama bir an önce öğrenmen gerektiğine karar verdim." Düğün davetiyesini odamda saklıyordum. Şöminenin rafına

koyamayacaktım, ama yine de Amber'ın haberi olmadan Helen'la Charlie'nin düğününe nasıl gidebileceğimi bilmiyordum. Onun için bu sabah ona söylemeye karar verdim. İyi karşıladı.

"Evleneceklerini biliyordum, Minty. Helen'in karnı burnunda. O pis herif de düzgün biri."

"Evet, ama bu yüzden evlenmiyorlar. Sanırım birbirlerine uydular."

"Charlie hep çocuk istiyordu, işte olacak," dedi, Amber, içini çekerek. "Benim için yanlış bir adam olduğunu biliyorsun. Yeteri kadar... ah! Bunu şimdi görebiliyorum." Ben çok önceden görmüştüm. "Kolay etkilenen biriydi, bu da benim için çok yavandı. Helen'a Allah kolaylık versin. Bebeklerin her gün üç dört saat ağladıklarını biliyor muydun?"

"Sahi mi?"

"En çok da gece ağlarlar."

"Aman Tanrım."

"Bütün enerjini tüketirler, Minty. Bütün yaratıcılığını. Yaşama gücünü emerler. Ve tabi parayı."

"Hep senden neler aldıklarından bahsediyorsun, neler verdikleri hakkında hiçbir şey söylemiyorsun."

"Yok, ben çocuk istemiyorum," dedi, Perdita'ya sarılarak. "Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum. Yazın hayatımın sonu olur."

"Hımm."

"İstatistiklere göre 1960'tan sonra doğan İngiliz kadınlarının yüzde yirmisinin çocuğu olmayacakmış, bunlardan biri de benim."

"Burası özgür bir ülke."

"Biliyor musun, yandaki komşunun yeni bir kedisi var," dedi, Perdita omzuna uzanmış mırıldanırken.

"Öyle mi?"

"Evet. Güzel bir şey," dedi, Perdita'nın sırtını okşarken. "Ama Perdita kadar değil. Onun kadar akıllı da değil. Hatta hareketleri çok yavaş. Bizimkiyle kıyaslanamaz bile. Perdita'nın ne yapa-

bildiğini sana göstermiş miydim?" diye devam etti, heyecanla. "Bak şimdi!" Kediye omzunda tutarak salona gitti ve pembe bir yün yumağıyla geri döndü. Perdita'yı yere bıraktı, yumağı aşağı yukarı oynatarak salladı. Perdita anında yumağın üstüne atlayıp oynadı.

"Müthiş, değil mi?"

"İmm, evet."

"Refleksleri muhteşem. Bence yaşına göre çok gelişkin, öyle değil mi minnoş? Annen için sen dünyanın en akıllı, en güzel yavru kedisisin."

"Kusma kabını getir," dedim.

"Hayır, onun zekâ sayısı çok yüksek, Mint." Amber, Perdita'nın zümrüt rengi, kocaman gözlerine baktı. "Biraz daha süt ister misin, hayatım?" dedi. Amber'ın bitmez tükenmez hizmeti Perdita'yı sağlığına kavuşturmuştu. Kedi epey kilo aldı ve boyu iki buçuk santimden fazla uzadı. Sıka yüzü dolgunlaştı. Tüyleri de Oltu taşı gibi parlıyordu. Perdita bir ay içinde eve iyice alıştı. Gün boyunca Amber yazarken ya da okurken onun kucagında oturuyor, mutlu mutlu geriniyor, patilerini uzatıyordu. Geceleri yine onun başının yanına kıvrılıp uyuyor, bir an bile ondan ayrılmıyordu. Perdita'nın sahibini bulmak için harcadığımız bütün çabalara rağmen kimse ona sahip çıkmadı, bu çok iyi oldu, çünkü Amber artık tamamen onun kölesi olmuştu.

"O benim kölem!" dedi, Melinda.

"Kim?" dedim. Kesinlikle ben değildim. Yeni yılda Melinda'ya yardım etmemekte ve ona ters davranmakta kararlıydım.

"Vobevt," dedi, hayranının son mektubunu sallayarak. "Benim esivim olduğunu söylüyov. Komik değil mi?"

"Kocan ne düşünüyor?" dedim.

"Hiçbiv şey düşünmüyov," dedi. Bu büyük olasılıkla doğrudu.

"Neye benzediğini merak ediyorum," dedim. "Kocanın değil tabi, Robert'in."

"Bilmem. Çok cazip olabilir. Belki de onunla tanışmalıyım!"

"Ben olsam yapmazdım. Katil bile olabilir."

"Saçmalama, Minty!" Melinda, ufak bir kahkahayla. "Şimdi," dedi, konuyu değiştirerek, "Şu tedavüldeki pava meselesine bivaz takıldım. EMU'nun olumlu ve olumsuz yanlavına. Tavtışmalavı bana biv daha anlatabiliv misin?"

"Kusura bakma, Melinda," dedim, yalandan. "Çocuk işçilerle ilgili haberim üstünde çalışıyorum. Jack'e sorsana."

"Biliyovsun ki bunu yapamam. İşe yavamadığımı düşünüyv."

"Yaramıyorsun zaten," dedi, Jack. Sessizce içeri girmişti.

"Ne dedin?" dedi, Melinda, öfkeyle.

"Metnin hazır mı? Bakmak istiyorum."

"Ah," dedi, Melinda, duraksayarak. "Bivaz daha zamana ihtiyacım vav. Euvo bağını yazmam lazım."

"Çabuk ol. Wesley'ye adam gibi bir prova istediğimi söyledim. Bugün her şeyin düzgün gitmesini istiyorum. Sir Percy bizi izlemeye gelecek."

"Aman Tanrım!" dedi, Melinda. "Unutmuşum. O zaman hev şey iyi olmalı."

"Evet," dedi, Jack, açık bir dille. "EMU'ya takıldıysan Sophie'ye sor. O bu işlerden iyi anlıyor."

"Ben kendi işimle çok meşgulüm," dedi, Sophie. Dijital eğitim toplantılarımızın çizelgesini hazırlıyordu. Jack, evdeki son zafe-rinden sonra nihayet sükûnete ermişti.

"Lütfen, Sophie," diye sızlandı, Melinda.

"Pekâlâ," dedi, Sophie, iç geçirerek. Kalemını bıraktı, gelip Melinda'nın masasının yanında amir gibi kollarını birbirine kavuşturarak durdu. "Hiç de zor değil, Melinda," diye başladı, tel çerçeveli gözlüğünü düzelterek. "Temel olarak ECU'nun yerine geçen Euro, EMU'nun ortak resmi parası ve EU mali politikasının esası. Şu ana kadar katılan devletler alfabetik sırayla; Almanya, Avusturya, Belçika, Finlandiya, Fransa, Hollanda, İrlanda, İspanya, İtalya, Lüksemburg ve Portekiz. Bu 'Eurozone' denen şey dünya ekonomisinin beşte birini oluşturan yaklaşık 300

milyon müşterilik bir pazar oluşturuyor. Euroya geçmenin temel yararları," diye devam etti, "Daha büyük fiyat şeffaflığı, daha verimli bir ticaret piyasası ve değişken döviz kurları riskinin azalması. Bazı analistlere göre üyeliğin üretim ve ticaret açısından uzun vadedeki etkisi düşük fiyatlar, yeni oluşan bir pazar ve daha geniş bir rekabet şansı. Karşı olanlara gelince, örneğin Lord Owen İngiltere'nin EMU'ya girişini, iş gücündeki esnekliğin azalacağı ve ulusal kontrolün kaybedileceği tek beden bir faiz oranının kabullenilmesi olarak görüyor. EMU'nun başarısının henüz ortaya çıkmadığı birkaç durum vurgulanırken vergilerin yükseleceği ve işsizliğin artacağına dikkat çekiliyor. Mesela, birleşme kriteri yarım yamalak yapıldı ve birkaç ülke Euroya yüksek borçlarla geçti. Bununla birlikte, olumlu yanları ki bu CBI'yi da içine alıyor, şartlar henüz mükemmel olmamakla birlikte İngiltere'nin nihai katılımından yana. Bunun iç maliyeti düşürerek tek bir ortak pazarda genişleme şansı yaratacağına inanılıyor. Anladın mı?"

Melinda ağlamak üzereydi.

"Sophie'nin anlattığı şeylevi hiç anlamıyovum," dedi, Sophie çizelgesine dönerken. "Ama sen anlatınca anlıyovum, Minty, çünkü sen onun kadav zeki değilsin."

"Teşekkürler," dedim.

"Yani sen ondan daha iyi anlatıyovsun. Ne oluv bana yavdım edev misin?"

"Oldu," dedim, saate bakarak. "Sen benim montajımı yap. Yirmi dakikan var. Bu arada ben de senin metnini yazayım."

"Ama benim montaj yapmayı bilmediğimi biliyovsun," dedi, sızlanarak.

"Öyleyse kusura bakma, iki işi aynı anda yapamam." Melinda küskün küskün bana baktı, ama yumuşamadım. Yokluğunda programın kötüye gitmesiyle ilgili bana söylediklerinden dolayı onu affetmemiştim. Ayrıca neden ona yardım edecektim ki? O benim için hiçbir şey yapmamıştı. Birkaç dakika sonra hepimiz prova için B Stüdyosuna indik.

"Melinda Mitten'in sunduğu Capitalise bir saat içinde başlıyor," dedi, Barry.

"Bantların hepsi hazır mı?" dedi, Jack, metni gözden geçirirken.

"Evet," dedi, Wesley.

"Miksajı yapılmış olarak mı?"

"Evet, hepsi temiz."

"Efektler?"

"Tamam."

"Müzik?"

"Evet."

"Wesley," dedi, Jack. "Babalık alıştırmalarını çalışma saatleri içinde yapmamanı rica edeceğim. Melinda'nın bebeğini kucağından indirir miydin acaba?"

"Özür dilerim." Wesley, Pocahontas'ı kucağında hoplatmayı kesip koltuğuna koydu, sonra da fazla sert olduğunu düşündüğüm bir tempoyla arabayı ayağıyla sallamaya başladı. Birimizin bebeği tutmamızın iyi olacağını düşündüm, ama neyse ki yerine sımsıkı bağlıydı.

Beş dakika sonra stüdyonun kapısı açıldı ve Monica, Sir Percy'yi içeri soktu. Adam biraz soluk soluğa kalmışsa da oldukça girişken görünüyordu.

"Kalkmayın, bayanlar, baylar," dedi, yoğun Yorkshire aksarıyla. "Ben buraya otururum." Kapının yanındaki minderli banka oturdu, sonra da stüdyo camının arkasından ona el sallayan Melinda'ya gülümsedi. "Bana aldırış etmeyin, çocuklar. Hepinizin program için çalışması lazım. Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Gramer hatalarınızdan utanıyor musunuz?" dedi, programın başlamasını beklerken, eğitilmiş bir erkek sesi. "İngilizceye hâkim olamayışınız moralinizi mi bozuyor? Öyleyse son derece etkili iletişim kursumuzu deneyin! İşte kurstan memnun kalmış bir müşterinin söyledikleri:

"Altı ay önce 'egzotik' kelimesini bile telaffuz edemiyordum," dedi,

Michael Caine'in sesine benzeyen bir erkek sesi. "Bir de şimdi bakın."

"Sadece 69.99 sterlin," dedi ilk ses, "Faizsiz üç kolay taksit mümkün. Bütün ana kredi kartları geçerli."

Bip. Bip. Biip. "Şimdi sıra Melinda Mitten'in sunduğu Capitalise'de." Sir Percy onaylarcasına sırtıyordu.

"Hevkese mevhaba," dedi, Melinda. "Bugün Euvo'ya yapılan eleştivileve bakıyovuz. Olumlu yanlavı zemin mi kazanıyov? Çocuk işçilevin avtmasıyla ilgili ciddi biv vapovumuz vav. Yeni biv Steven Spielbevg filmini tanıtacağız ve seçkin Mimav Siv Novman Fostev'la konuşacağız."

Birden hepimiz halıya baktık, ama Sir Percy bir şey fark etmedi. Halinden memnun görünüyordu, program da fena değildi. Konuların çeşitliliği iyiydi, bantlar güzel hazırlanmıştı ve program Sir Norman'la yapılan canlı röportaj ile tam zamanında bitti.

"Evet, biv saattiv bu güzel binalavı kavıştıvan beyle konuşuyovuz," dedi, Melinda, mutlu mutlu. "Şey, yani kotavan!" diye düzeltti, metnine bakarak. "Yavın yine buluşmak üzeve, ben Melinda Mitten, şimdilik hoşça kalın."

"Enteresan bir programdı," dedi, Sir Percy, sürü halinde stüdyodan çıkarken. "Enteresan. Buraya sık gelmediğim için ofisi de bir görmek isterim. Bir de, Jack, radyonun geleceği hakkında seninle iki laf etsek iyi olur. Reytingler falan."

"Elbette," dedi, Jack. "Size ofisi gezdirmek bize zevk verir." Böylece hepimiz asansörle üçüncü kata çıktık. Jack kahve makinesini çalıştırdı, biri güzel fincanları getirmeye gitti. Sonra Sir Percy bir koşu tuvalete gitmek istediğini söyledi. Monica hepimize kahve koydu ve Melinda nefis görünen bir pasta kutusunu açtı. Kutunun içinde ayrı ayrı sarılmış, beyaz şekerlemeye kaplı ve üstlerine birer kiraz oturtulmuş dokuz küçük pasta vardı. Hepimiz aklıktan ölüyorduk, çünkü öğle yemeğine hiç vaktimiz olmuyordu. Yine de kibarca Sir Percy'nin dönmesini bekledik.

"Aferin Melinda!" dedi, Sir Percy, dönerken. "Metnini çok beğendim."

"Çok teşekkürler, Pevcy amca. Hepsini kendim yazıyovum."

Monica, Sir Percy'ye bir fincan kahve verirken adam Melinda'nın masasında duran pasta kutusunu gördü.

"Minik pastalar ha?" dedi. "En sevdiğim şeydir. Minik pasta gibisi yoktur. Bunlardan getirmen büyük incelik, Melinda. Sakıncası yoksa alabilir miyim?" Bir tane alıp ısırıldı ve çiğnemeğe başladı. Çiğnedi, çiğnedi. Melinda da bir tane almış ve kutuyu bana uzatmıştı.

"Sen mi yaptın?" dedim.

"Ah, hayır," dedi. "Ben çok kötü biv aşçıyım. Bunlavı Vobevt gönderdi."

"Robevt mi gönderdi?" diye bağırdık hepimiz.

"Evet," dedi. "Ne düşünceli, değil mi? Bana biv hediye vermek istediğini söylüyovdu."

Hepimiz, yüzü aniden kaskatı kesilen Sir Percy'ye baka kaldık. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Çiğnemeyi kesmişti. Boğuluyor gibiydi. Pastayı tükürmeye başladı. İçinde kırmızı kiraz parçacıkları olan yarı çiğnenmiş ıslak parçalar çıkıyordu ağzından. Kahve fincanı elinden kaydı, yüzü tuhaf bir hal alan Sir Percy, küt diye yere düştü.

"Sevgili dostlar," dedi papaz. "Bugün burada toplanmamızın nedeni..." Helen'la Charlie'nin iki hafta sonraki düğün gününde mutlu bakışmaları bile Londra FM'deki korkunç manzarayı bana unutturamıyordu. "Sevgili dostlar..." demişti, Sir Percy'nin perşembe günü cenazesinde papaz. Ne şok. Ne sansasyon. Ne kâbus. İçimi çekerek kendimi tören kitapçığını okumaya zorladım. "St John's Kilisesi, Holland Park, Londra. 14 Şubat Cumartesi." Sol alt köşede 'Helen' ve sağ alt köşede 'Charles' yazıyordu. Kilise tıklım tıklım doluydu. Hafif kar serpiştiren buz gibi bir gündü, hepimiz kalın kışlık giysiler içindeydik. Kendimi ne kadar düğüne vermeye çalışsam da işyerindeki korkunç olay

gözümün önünden gitmiyordu. Polisin Robert'ın peşine düşmesi uzun sürmemiştir. Robert büyük bir hata yaparak mektupların üstüne adresiyle telefon numarasını yazmıştı. Evine gidip onu tutukladılar. Verdiği ifadede Sir Percy'yi öldürmek istemediğini söyledi. O Melinda'yı öldürmek istemiştir, onu yok saymasının cezası olarak.

"Onu seviyordum," dedi, polise. "Tiz sesine, peltekliliğine ve yaptığı hatalara rağmen seviyordum onu. Ama o sadakatimin değerini bilmedi. Doksan dört mektubumdan birine bile cevap yazmadı. Bütün duygusuzluğuna rağmen onu sevmeye devam ettim. Ama ben de bir insanım, bir yere kadar dayanabilirdim. Bu bir şehvet suçuymuş," diye ekledi, bilmiş bilmiş, "İşler yolunda giderse iki yılda çıkarım."

Zavallı Sir Percy. Robert kirazlara siyanür şırıngalamıştı. Çok çabuk. Ne berbat bir ölüm tarzı. Hepimiz onun için çok üzüldük. Öyle cana yakın bir hali vardı ki. Melinda da tabi aklını kaçırmış gibiydi. Ona çok düşküncüydü. Ne de olsa amcasıydı. En sevdiği amcası. Daha da önemlisi, patronuydu. Melinda'nın Putney mezarlığında döktüğü gözyaşları ona olduğu kadar kendisineydi de.

Sir Percy'nin şoku yerini Londra FM'in geleceğinin ne olacağı korkusuna bıraktıkça hepimiz endişelenmeye başladık. Jack, Sir Percy'nin konsorsiyumu ile yapılan acil toplantıya katıldı. Şimdilik her şeyin olduğu gibi devam edeceği söylendi.

Jack o gün toplantı odasında korkulu sorularımızı yanıtlarken Melinda'nın "Tanrı'ya şükür," dediğini duyduk. "Bence Sir Percy'nin anısına her şeye olduğu gibi devam etmeliyiz. O böyle olmasını isterdi." Jack buna özellikle sessiz kaldı. Hiçbirimiz hiçbir şey üstüne iddiada bulunacak durumda değildik. Geleceğimiz bir örümcek ağı kadar hassas ve karmaşıktı. Londra FM satılabilir, hepimiz işsiz kalabilir, ya da burayı kapatıp sadece müzik istasyonu haline getirebilirlerdi. Her şey olabiliyordu.

Haber elbette gazetelerde çıktı ve büyük yankı uyandırdı. "PARA BABASI BARON ZEHİRLENEREK ÖLDÜ!" yazdı *Sun*.

"ÇORAP ŞÖVALYESİ ÖLDÜRÜLDÜ!" demişti *Mail*. Sir Percy *Telegraph* ve *The Times*'ta iç çamaşını endüstrisine olan katkılarını azımsanamayacak bir fikir adamı olarak geçmişti. "Bayan çorapları merdivenini hızla tırmandı," diyordu, bir yorum spikeri. "Sürekli çalışırdı," dedi bir başkası. "Noel Baba'dan bile daha fazla çorap ördü," dedi, üçüncü bir kişi. Zavallı, zavallı Sir Percy. Daha sadece altmış dört yaşındaydı. Ne acı. Melinda da ölebilirdi, diye düşündüm, az buçuk bir keşke ile.

Kürk şapkamı düzeltip etrafa bakındım. Daha önce burada yapılan hiçbir düğüne gelmemiştim. Kahverengi dış tuğla duvarları egzoz ve hava kirliliğinden kararmış gotik bir kiliseydi. Ama içerisi parlak ve aydınlıktı. Kestane ağacından sıraları ve krem rengi duvarları vardı. Kendiminkinden beri katıldığım ilk düğündü. Helen törene gelmek istemezsem bunu anlayabileceğini söyledi, ama hayatta kaçıramazdım. Bir de artık yaşadığım olaylar zincirini çözüyordum. Dominic'in Virginia Park'la da kilisede evlenecek cesareti olup olmadığını, onun da Neil Cunningham gelinlik mi giymek zorunda kalacağını merak ettim. Acaba düğünleri kaç patlayacaktı? Yirmi sekiz bin mi? Ama kadın zengin olduğuna göre daha da fazla tutabilirdi. Dominic onun da babasına kapsamlı bir polişe önerecek miydi acaba? Sonra da bir konuşma yapma küstahlığında bulunacak mıydı? Bulunursa kim bilir neler söyleyecekti.

Arkamızdaki koro "Tanrı Aklımda Olsun'u" söyledi. Ben de Dominic'in ne zaman aklımdan çıkacağını merak ettim. Bantlarını montajlarken yaptığım gibi bir hızlı sarma düğmesine basıp bütün anıların silinmesini istedim, ama yapamadım. Gerçek zamanda, günbegün, anbean buna katlanmak zorunda olduğumu biliyordum, silinip gidinceye kadar. Çiçeklere baktım. Hepsini Helen, kendi hazırlamıştı. Sevgililer Günü olduğu için kırmızıydılar. Merdivenlerin her iki tarafındaki sunağa giden yolda iri beyaz orkidelerle renklendirilmiş sarı kır çiçeklerinden oluşan iki koca demet vardı. Her sıranın sonuna da birer demet orkide bağlanmıştı. Helen, elinde, şişkin karnını örtecek biçimde

tasarlanmış kocaman bir kırmızı gül buketi taşıyordu. Arkadaşımın büyük umutları olduğunu düşündüm, buruk bir te-bessümle.

Bu sabah düğüne hazırlandığımı görünce Amber'ın biraz morali bozulmuştu. Ama mektuplarını açınca düzeldi. Bir Sevgililer Günü kartı almıştı. Kartın ön yüzünde küçük bir siyah kedi vardı. Kimden geldiğini okuyunca homurdandı.

"Çok tatlısın, Minty," dedi. Başımı ekmeğimden kaldırıp şaşkınlıkla ona baktım.

"Çok düşüncelisin," dedi, nazıkçe gülüp başını sallayarak kartı bana uzattı.

"Amber'a... *Küçük veterinerinden sevgiler ve öpücükler*," yazıyordu ve birkaç çarpı işaretiyle dört minik pati resmi vardı.

"Perdita onun için bana kart almanı söyledi, herhalde," dedi, kedinin burnunu öperek.

"Ne?"

"Bu Perdita'yla aranızdaki ufak bir sırda, değil mi?" dedi, sırtarak.

"Hayır," dedim, doğruyu söyleyerek. "Değildi. Kimden olduğunu hiç tahmin edemiyorum, Amber," dedim. "Sen edebiliyor musun?"

"Aa, evet." Jeton düşmüştü. Birden kuşkuyla baktı.

Ona Laurie'nin ne kadar uygun, ne kadar kıvrak zekâlı, eğlenceli ve hoş biri olduğunu söylemiyorum, çünkü öyle huysuz ki söylesem hemen uzaklaşacağını biliyorum. Halbuki Laurie ideal biri, ama Amber bunu göremiyor. Bir insanın nasıl bu denli kör olduğunu anlamıyorum.

"Evlilik, erkekle kadının karşılıklı dostluğunu ve dünyaya çocuk getirmeyi öngören bir kurumdur," dedi, papaz. Kendimi topladım. Sıra Charlie'nin yeminine geldi. Aynı sorulara Dominic'in verdiği cevabı hatırlayınca midem bulandı.

"Evet!" dedi, Charlie. Öyle yüksek sesle söyledi ki eko yaptı. "Evet," dedi, tekrar. Gülümsüyordu. Helen da öyle. İşteki sorun-

lanıma ve acı düğün anlarıma rağmen ister istemez ben de gülümsedim. İnsanın güldükçe güleceğinin gelmesi çok doğru. Helen'la Charlie yan yana koridordan yürürken moralim yükseldi.

Yavaş yavaş sıralarımızdan çıkarken tanıdık birini görür gibi oldum. Joe'ydu. Merakla bakıyordu. Bana soğuk davranacağını umuyordum, ne de olsa iki aydan fazladır konuşmamıştık. Ne yapacağımı bilmediğim için ona hafifçe gülümsedim. Ne soğuk ne de sıcak bir gülümseme idi. Uygun şartlarda kapıları açabilecek bir gülümseme. Ve şimdi bana doğru geliyordu. Artık birbirimizden kaçamazdık, konuşmak zorunda olduğumuz belliydi.

"Merhaba," dedik, aynı anda.

"Nasıl?" dedik, tekrar.

"Ben..." dedik, yine birlikte. Sonra da kahkahayı bastık. Buzlar hâlâ sert görünüyordu, ama biz üstünde kaymaya karar verdik.

"Ne çirkin şapka," dedi, Joe. Yüreğim hopladı.

"Teşekkürler," dedim, sevinçle. "Ceketin iğrenç."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Böyle düşünmesem söylemeyeceğimi bilirsin."

"Şarkı söylerken sesin bir felaket," dedi, kiliseden çıkarken. Diğer davetlilerin tuhaf tuhaf baktıklarını gördüm.

"Sesim gerçekten o kadar kötü mü?"

"Bir çuval dolusu kedi gibi," dedi. "Yok yok, daha doğrusu çakıl taşlarına işemeye giden bir çuval dolusu kedi gibi."

"Ne kadar nazıksın. Aslında ders alıyorum."

Helen'la Charlie fotoğraf çektiirmek için birbirleriyle konuşarak poz verirken Joe'yla ben kilisenin avlusunda yan yana duruyorduk. Birbirimize takılmamıza ve yeniden arkadaş olmamıza çok seviniyordum.

"Saçların çalı süpürgesi gibi," dedim, güneşte yürürken.

"Teşekkürler. Senin de rujun berbat."

"Çorapların takım elbisene hiç uymamış."

"Telefon konuşman korkunç," dedi, "Tabi konuşma lütfunda

bulunursan." Oyun bitmişti.

"Konuşmak istemiyordum," dedim, St John's Bahçeleri'ne dönerken.

"Sizi Belvedere'ye kadar bırakmamızı ister misiniz?" diye sordu, Helen'in kardeşi Kate, arabasının kapısını açarken.

"Ah, hayır. Teşekkürler," dedik, Joe'yla aynı anda. "Yürümek istiyoruz." Sonra birbirimize bakıp gülümsedik. Holland Park uzakta değildi ve güzel bir sabahtı. Kuşlar ötüyordu. Çiğdemler buz gibi toprağı delmeye başlamışlardı. Isıran soğuğa rağmen havada ısınma belirtileri vardı. Ağaçların dallarında minik goncaların çıkmaya başladığını gördük.

"Neden benimle konuşmadın?" dedi, Joe, Landsdowne yoluna dönerken. "O günden sonra sana yakın davranmadığım için mi?"

"Ah, hayır," dedim. "O yüzden değil. Neyse ki artık ilişkimiz yok. Sen aradığın zaman kimseyle konuşmuyordum."

"Neden?"

"Çünkü çok mutsuzdum."

"Niye? Dur tahmin edeyim; Dominic yüzünden, değil mi?"

"Evet," dedim. "Evleniyor. Nişanlanmış."

"Ne çabuk!"

"Çok."

"Şimdi iyi misin?"

"Sanırım iyiyim. İyi olmak ne demekse."

Şimdi, ayaklarımız pudra şekeri gibi ince karın üstünde gıcır gıcır ederken; sessizlik içinde, beyaz sıvalı koskoca evlerin önünden geçiyorduk.

"Biliyorum, ayrı kaldık, Minty," dedi, Joe, bir iki dakika sonra. "Bunun için özür dilerim, ama anlayacağın umuyorum."

"Elbette, anlıyorum."

"Yeniden başımı derde sokmaya cesaret edemediğim için kendimi koruyordum. Hepsi bu."

"Suçlamıyorum seni. Ayrıca haklısın. Sırtımda fazla yük vardı. Hâlâ da var."

"Azalacak," dedi, karşıdan karşıya geçerken. "Zamanlama."
"Ne?"

"Bu bir zamanlama meselesi. Biz arkadaşlıktan öte şeyler için yanlış zamanda tanıştık."

Başımınla onayladım, ama 'arkadaş' kelimesi moralimi bozdu.
"Hiç iş umudu var mı?" dedi.

"Henüz yok. Londra FM tam bir keşmekeş içinde."

"Evet, gazetelerde okudum. Siyanürlü pasta ile ölüm. Rezalet."

"Kimse ne olacağını bilmiyor. Senin yazıların nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," dedi. "Ama kötü haber..."

"Evet? Buradan sola dönüyoruz."

"Senaryoların yüzde 90'ı film yapılmıyormuş."

"Seninkinin yapılacağından eminim. Muhteşem olacak." Minnettarlıkla kolumu sıktı. "Romanının fikri nereden çıktı?" diye sordum, Holland Park'a girerken.

"Annem Polonyalı," dedi, sık kayın ağaçlarının arasından yürürken. "Büyük ağabeyine olanları anlatan gerçek bir hikâye. Ağabeyi otistikti. Çok dengesiz ve yıkıcı biriymiş. O zamanlar kimse otizm hakkında bir şey bilmediği için onu gözden çıkarmışlar. Hiçbir şey yapamıyor, konuşamıyormuş. Dokuz yaşındayken bu sokak köpeğiyle arkadaş oluyor ve köpek onu değiştiriyor. Sanki zihninin bir bölümünü açıyor. Birkaç ay içinde konuşmaya başlıyor ve ilk söylediği şey 'Pios' oluyor."

"Kitaba bayıldım," dedim, iki sincap önümüze doğru zıplarken. "Beni ağılattı. Onu ekranda hayal etmek kolay."

"Ama ekrana taşınmak zor olacak," dedi. "Bu yüzden Los Angeles'a gitmeye karar verdim."

"İyi fikir," dedim, zar zar gülümseyerek. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Birkaç hafta içinde. Ama uzun mesafeden birbirimize hakaret etmeyi sürdürmeliyiz."

"Tabi," dedim, biraz üzülerek.

"Bana kızdırıcı elektronik postalar yazabileceğinden eminim, Minty."

"Evet."

"Birbirimize saldırmaya devam edebiliriz."

"İyi olur. İşyerindeki bilgisayardan yapabilirim bunu."

"Yine de gitmeden önce seni tekrar görürüm," dedi, Belvedere'ye çıkan hafif yokuşu tırmanırken. "Yalnız bir şeyi bilmeni istiyorum. Bence hâlâ korkunç birisin."

Pazartesi sabahı Melinda, elinde bir tepsiyle ofise girerken onun gerçekten korkunç biri olduğunu düşündüm. Hepimize kahve getirmeye gitmişti. Bu öyle nadir görülen bir şeydi ki kimse onun yardımı olmadan kantini nasıl bulabildiğine şaştım.

"Al, Minty," dedi, masama bir fincan bırakırken. "Sütlü istemiştin, değil mi?"

"Ne? Ah, evet. Lütfen. Teşekkürler. Parasını vereyim."

"Hayır. Tabi ki hayır, Minty!" dedi gülerek. "Bu benden."

"Ah, teşekkürler."

"Zaten sadece biv kaç euvo! Avtık euvodan anlıyovum," dedi, kıkırdayarak.

"Çok iyi."

"Yanuna bisküvi istemediğinden emin misin, Minty?"

"Eminim, teşekkürler."

"İş avkadaşlavıma yapabileceğim hev şeyi yapmak istevim. Daha sonva alışvevişe gideceğim, Minty. Havvey Nichols'tan istediğin biv şey vavsa söyle."

"Teşekkürler, hiçbir şey istemiyorum. Gerçekten."

"Yine de istevsen söyle," dedi, gülümseyerek. "Elbisen de çok güzelmiş, Minty," diye ekledi.

"Teşekkür ederim. Yeni aldım."

"O eşavp çok iyi duvmuş."

"İmm, teşekkürler," dedim. Sürekli ilgi, yorucuydu. Bir haftadır böyleydi. Hepimiz bunun nedenini biliyorduk. Onun bu ani ilgisi sinirimize dokunuyordu.

"İşte çayın, Sophie," dedi. "Limonlu ve yavım kaşık şekerli. Hev zamanki gibi." Böyle giderse buzların erime tehlikesi vardı.

"Teşekkürler, Melinda," dedi, Sophie, faks makinesinin başından.

"Ayakkabılavin ne güzel! Yeni mi?"

"Evet, yeni," dedi, Sophie, numarayı tuşlarken.

"Havika. Kurt Geiger mi?"

"Ferragamo," dedi, Sophie. Vay canına.

"Üstündeki takım da çok güzel. Chanel'e benziyor."

"Evet, Chanel," dedi, Sophie, utangaçlıkla.

Aman Tanrım! Sophie'nin son zamanlarda erkek gibi giyindiğini fark etmiştim, ama yorum yapmak istemedim. O da benim gibi imajını değiştirmişti. Ama Next ya da River Island'dan oldukça pahalı giysilere geçmişti. Candy Bar'dan iyi kazandığına karar verdim, çünkü Londra FM kesinlikle iyi para vermiyordu.

"Bugünkü ceketini çok beğendim, Wesley," dedi, Melinda, masasına bir fincan kahve bırakırken.

"Çok nazıksın," dedi, Wesley. Gerçekten de gayet şık, spor bir ceket vardı üstünde.

"Deivdve nasıl?" dedi, merakla. "Hamilelik nasıl gidiyor?"

"Çok iyi," dedi, Wesley, kendinden geçercesine. "Bir ultrasona daha girdi."

"Bebek sahibi olmak öyle heyecanlı biv şey ki," diye devam etti, Melinda, aptal aptal gülerek. "Benimkiyle bevaber oynayabilivlev. Patvonlava biv kveş kuvmalavını söylemeliyiz."

"Hımm, iyi olur," dedi, Wesley.

Derken Jack içeri girdi. Yönetim kurulu toplantısından geliyordu. Paltosunu asarken hepimiz endişe içinde yüzüne bakıp neler olduğunu anlamaya çalıştık. Şirketler birleşmesi mi vardı? Yönetim değişikliği mi? Satın alma mı? Yoksa hepimize güle güle mi?

"Mevhaba, Jack, ne güzel biv kvavat!" dedi, Melinda. "Hevke-se kahve getivdim, sana da almamı istev misin?"

kin. "Sadece işimi yapmaya çalışıyorum. İşimin bir bölümü de ontratının yenilenmeyeceğini sana bildirmek. Melinda her şeyi ortalıkta tartışmak istediğine göre, uzun görüşmelerden sonra MG Yönetim Kurulu her şeyi göz önünde bulundurarak istasyonun açık kalmasına karar verdi."

"Tanrı'ya şükür!" dedi, Sophie. Hepimiz rahat birer nefes aldık.

"Beni de yönetici yaptılar. Öncelikle yapmayı planladığım şey, reytingleri yükseltmek. Bunu da Capitalise'in sunuculuğunu Melinda'dan alıp Minty'ye vererek başarmak niyetindeyim."

Yüreğim ağzıma geldi. Mutluluktan uçtum, ama gülmemeye çalıştım.

"Bunu yapamazsın!" dedi, Melinda, öfkeyle. "O hiç iyi değil."

"Evet, iyi," dedi, Jack. "Hem de çok iyi."

"Buvada hâlâ gücüm vav," dedi, yılan gibi tıslayarak.

"Hayır, yok." dedi, Jack, sade bir dille. "Sir Percy artık bizimle olmadığına göre hiçbir gücün kalmadı."

"Ama ben Londra FM'in bugüne kadavki en popüler sunucusuyum," dedi, sızlanarak.

"Melinda," dedi, Jack, büyük bir sükûnetle, "Kendini kandırma. Sen ancak kalabalık bir asansördeki bir osuruk kadar popüler olabilirsin."

"Çok ayıp!"

"Sesin berbat. Bariz bir pelteklik sorunun var. Ve bir sürü hata yapıyorsun. Ama en kötüsü, arkadaşlarının yardımı olmadan bir tek metin bile yazacak yeteneğin yok. Profesyonel bir radyocu olarak biraz açık sözlü olmam gerekirse, bir boka yaramazsın!"

"Bu saçmalıklavı dinlemek zovunda değilim," dedi, Melinda, homurdanarak.

"Evet, değilsin. Zaten sen konuşmamızı burada sürdürmemizi istemeden önce sana söyleyeceğim şeydi; muhasebecilerle görüşüldükten sonra iki yıldır burada çalışmanın karşılığı olarak uygun bir tazminat alacaksın. Londra FM'e katkılarının için te-

şekkür ederim. Güle güle," dedi ve odasına dönüp kapıyı kapattı.

"Kvavatın için yalan söylemiştim!" diye bağırdı, Melinda, kapının arkasından. "Senin gibi o da iğvenç!" Sonra çantasını ve bebeğini alıp masamın önünde durdu.

"Eh, umavım tatmin olmuşsunduv, Minty," dedi, burnundan soluyarak. "Çok mutlusunduv, hevhalde." Elbette mutluydum. Hatta kendimden geçmiştim, ama tek laf etmemeye özen gösterdim.

"Size de," dedi, diğerlerine, "Ben... ben..." Kelimeler onun zayıf noktasıydı. Hepimize bir veda bakışı fırlatıp gitti.

Birkaç gün sonraki Broadcast'ın ön sayfasında, "*Londra FM'de bir kargaşa daha,*" yazıyordu. Bize bayılıyorlar nedense. Çok seviyorlar bizi. Onlara müthiş malzeme oluyoruz. Televizyon dizisi gibi. Melinda'nın kızgın ayrılışı da ayrı bir dönüm noktasıydı. Gazetenin iç sayfalarında radyoyla ilgili büyük bir haber vardı. Yeni sıkı politika ile geçen hafta olan değişiklikleri anlatıyordu. Hayranlardan gelen bütün mektuplar artık doğrudan polise gönderiliyordu. Makale, Jack'in Sophie'yi Capitalise'in editörlüğüne getirmesinden ve yirmi iki yaşındaki Sophie'nin programın tarihindeki en genç editör olmasından övgüyle bahsediyordu. Bana da çok yer ayırmışlardı; programın sunumu için Jack'in ilk tercihi olmamdan söz ediliyordu. "*Londra FM'in Yeni Sesi*" demişlerdi benim için. Neredeyse ölecektim.

Ertesi sabah *Evening Standard*'dan arayıp onların da bizimle röportaj yapmak istediklerini söylediler. "Radyoda Bir Gün" türünden bir haber olacaktı. Bir kadınla bir fotoğrafçı geldi. Bizi çalışırken adım adım izlediler. Dokuz otuzdaki sabah toplantısından yayına girinceye kadar. Haber bu sabah gazetede çıktı -hatta şu anda önümde duruyor ve çok iyi görünüyor. "*Londra FM'in Geri Dönüşü*" başlıklı çift sayfa haber yapmışlar. Sophie'nin toplantıyı yönetirken çekilmiş bir fotoğrafını, benim kulaklıklarla ve bir de hepimizin iki kırk beşte yayından çık-

tığımız an kahkahalar içinde çekilmiş bir fotoğrafımızı koymuşlar. Bir de Jack'in odasında telefonla konuşurken çekilmiş çok hoş bir fotoğrafı var. Jack evde gücü ele geçirdiğinden beri çok rahatladı. Kızların ve Jane'in artık ona daha saygılı davrandıklarını söylüyor. Gazetede Jack'in programda günlük olaylara daha fazla yer vermek istediğini ve başka yerlerde sık sık görüldüğü gibi bayat haberlerden kaçınmaya çalışacağıyla ilgili konuşmasından alıntılar vardı. Jack aynı zamanda yeni programlar başlatmaya da niyeti olduğunu ve radyoyu dijital çağa uyduracağını söylüyordu.

Nihayet her şey düzelmeye başlıyor ve program bir rüya gibi sürüyor. Üstüne üstlük Joe aradı, çok heyecanlandım. Şu anda Londra'da olmadığı için aramasına çok sevindim. Senaryodaki karakterlerden biri -sanırım küçük çocuğun öğretmeni- için daha geniş bir araştırma yapmak üzere ailesiyle Manchester'a gitti. Annesiyle birlikte bütün eski aile fotoğraflarını gözden geçirdiğini söyledi. On günlüğüne gittiği halde beni aradı. Bu yüzden inanılmayacak kadar mutluydum, hatta çok iyi bir günümdeydim.

"Gazeteyi okudum, muhteşem bir haber, Minty," dedi, anem, programdan sonra beni aradığında. "Şimdi fazla konuşamayacağım, çünkü Porsuk Gözetimi'nin yıllık genel toplantısındayım, ama fotoğrafını çok beğendiğimi söylemek istedim, hayatım. Baban da gördü mü acaba?" diye ekledi.

"Onunla konuşmadın mı?"

"Ah, hayır. Son zamanlarda öyle yoğunum ki günlerdir onu görmüyorum."

"Anne," dedim. "Azaltacağını söylemiştin."

"Neyi azaltacağımı, Minty?"

"Hayır işlerini. Babam emekli olduğunda azaltacağını söylemiştin."

"Evet, hayatım, biliyorum."

"Babam yaklaşık beş aydır emekli."

"Öyle mi?" dedi, şaşkınlık içinde. "Aman Tanrım! Hiç fark et-

memişim. Tabi ya emekli oldu. Doğru. Neyse, daha sonra benimle konuşmak istersen altı ile yedi arası ara, çünkü önce Kızıl Haç yararına kermes, sonra da Bağımlılıkla Savaş için bir içki partisi var."

"Senin bağımlılığın için de birileri savaş başlatsa ne iyi olur," dedim, hiç duraksamadan, "İflah olmaz bir hayırseversin!"

MART

Sunucu olmak muhteşem bir şey. Çok seviyorum. Yalnızca kariyer yapma, yüksek mevki doyumu, artan kazanç, profesyonel statü ve medya ilgisi gibi avantajlarından değil, hayır. Bu işi özellikle şu nedenlerden seviyorum: a) artık Citronella Pratt'le röportaj yapmak zorunda değilim, b) eve daha erken gidebiliyorum ve c) çok mutluyum. Dominic'in nişanına duyduğum üzüntü de azaldı. Artık çok daha neşeliyim. İlk defa her şeyin üstesinden gelebildiğimi hissediyorum. Olaylar lehime geliyor. Hayat böyle bir şey işte. Zengin bir goblen işi gibi, tarif edilmez bir çeşitlilikte. Emily Dickinson'ın dediği gibi, düğün çanlarıyla ölüm çanları iç içe. Birden korkunç bir şey olur; örneğin düğün gününüzde sepetlenmek gibi, sonra da dengeyi bulmak için şansınız yaver gider; terfi edişim gibi. Her ne kadar zavallı Sir Percy'ye olanlar yüzünden bu yere gelmek beni üzdüyse de.

Her neyse, en çok hoşuma giden de program biter bitmez işten çıkabilmem. Artık geç saatlere kadar montaj yapmak ve ertesi sabah gözlerim kapanarak işe gelmek zorunda değilim. Benim işimi şimdi Monica yapıyor. Monica hep muhabir olmak istediğini söylerdi. Genel değişiklikte Jack onu da terfi ettirdi. Genç ve radyoculuğa çok meraklı olduğu için ağır işten sakınmıyor. Be-

nim işim sadece programı sunmak. Artık başkalarına yardım etmek zorunluluğu da olmadığından yayın biter bitmez gidebileceğim halde genellikle biraz kalıp herkesle sohbet etmeyi seviyorum, gerçi Wesley hiçbir şey yapmadan sürekli babalıktan konuşuyor ya neyse. Sonra gazeteleri okuyorum, bir iki telefon görüşmesi yapıyorum ve saat dört otuz gibi tıpış tıpış yürüyerek çıkıyorum. Bugün de beşi çeyrek geçe evde oldum. Amber her zamanki gibi telefondaydı.

"Merhaba," dediğini duydum, "Borders Kitabevi, değil mi? Aa ben Sylvie Dupont." Tanrım yine aynı numara. "Amber Dane adındaki o çok iyi yazarın A Public Convenience adlı kitabından sipariş vermek istiyorum. On tane rica edeceğim, s'il vous plait... Oui, oui... Merci... Au revoir... Hah hah haa!" Telefonu kapatırken bir kahkaha patlattı

"Sakin bana kitapları almaya gitmeyi unutmuş numarası yaptığını söyleme."

"Evet," dedi, övünge bir sırtmayla. "Şimdi satmak zorunda kalacaklar."

"Bunu kaç kitapçıya yaptın?"

"Otuz üç," dedi. "Farklı yabancı aksanlarla konuşarak. Özelikle Rus aksanıyla çok övünüyorum. Duymak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Umarım kitapların geldiğini bildirmek için aradıklarında kimle Rus, kimle Fransız gibi konuştuğunu hatırlarsın."

"Saçmalama, Minty. Hepsine yanlış telefon numarası veriyorum!"

"Korkunçsun!" dedim, gülerek.

"Yazar olmak zaten yeterince güç. Kitabın için gereken her numarayı yapmak zorundasın." Birden Perdita ortaya çıkıp miyavlayarak Amber'ın kucağına atladı.

"Çok iyi görünüyor," dedim, başını okşayarak. "Çok kilo aldı."

"Evet, ama fazla değil, çünkü onun küçük bir dana haline gelmesini istemiyoruz, değil mi canım? Perdita, bugün annenin

Harrods'tan ne aldığını Minty teyzeye gösterelim mi?" dedi, Amber, sevinçle gülümseyerek mutfakta kaybolurken. Sonra kürkle kaplı bir sepet ve üstünde ismi yazan bir kedi tabağıyla geri geldi.

"İşte kedi aksesuarımız," dedi, neşeyle. "O en iyilerine layık."

"Şanslı Perdita," dedim. "Seni bu kadar seven biri olduğu için şanslısın."

Amber bir kutu sardalya açıp yeni tabağı ağzına kadar balıkla doldurdu.

"Abartma," dedim. "Fazla yerse kusar. Bu kiloyu korumalı."

"Hayır, o henüz büyüyor," dedi, Perdita başını eğmiş yerken. "Hayata şanssız başlamasını telafi etmemiz gerektiğini unutma, Minty."

"Alo!" dedi Pedro. Telefon çalıyordu. Amber'ın kitapçılarından biri olmalıydı. "Nasılsın?" dedi, Pedro, ben koridora giderken. "Evet...evet...evet." dedi, sonra da.

"Alo," dedim.

"Minty Malone'la mı görüşüyorum?" dedi, yabancı bir kadın sesi. Her kim ise sesi üzgün geliyordu. Şaşkınlıktan hemen yanıtlayamadım.

"Minty Malone?" dedi, ses tekrar, bu kez daha ısrarcı bir tonda.

"İmm, evet. Siz kimsiniz?" Bir an sessizlik oldu.

"Birbirimizi tanımıyoruz," diye devam etti. Kibar birine benziyordu. "Ama seninle konuşmam lazım."

"Neden?"

"Benim adım Virginia Park."

Telefonun yanındaki iskemleye çökerken haliya düşecek gibi oldum. Yüzüme ateş bastı. Kalbim güm güm vuruyordu.

"Kim olduğumu biliyor musun?" dedi, titreyen bir sesle.

"Evet, biliyorum," dedim, sakince.

"Seninle mutlaka konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?" Midem bulanmıştı.

"Bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Neyi?" dedim. Korkuyla karışık bir sabırsızlık içindeydim.

"Dominic," dedi, sakince. "Dominic için arıyorum."

Anlamıştım zaten. Başka niçin arayabilirdi ki? Neler oluyordu? Aman Tanrım! Birden yüreğim hopladı. Hayır. Lütfen. Dominic bana çok kötü davranmış olsa da başına bir şey gelmesini istemezdim. Otobanda sere serpe yatma ya da bir kaza sonrasında hastaneye götürülme görüntüleri geldi gözümün önüne. Annesi perişan olduğu için beni arıyordu, herhalde.

"Öldü mü? Söylesene, bir şey mi oldu?"

"Hayır, ölmedi," dedi, öfkeyle. "Keşke ölseydi!"

"Öyleyse beni niye arıyorsun?"

"Çünkü..." Telefonun öbür ucundan işitilebilir hıçkırıklar geliyordu. "Çekip gitti, pis herif!"

"Mayısta evlenecektik," dedi, ağlaya ağlaya. "Gelinliğim tamamlanmak üzereydi. Bütün oteller ayarlanmıştı. Leicestershire Life'a poz bile vermiştik."

"Anlıyorum."

"Ama geçen hafta bir akşam yemeğinde, birdenbire evlenmek istemediğini söyledi. Bu işin sonunu getiremeyeceğini... Yapamayacağını... Aptallık etmiş olduğunu ve her şeyin değiştiğini söyledi."

"Aa!!!" dedim, sadece. Ben de tek kelime edemeyecek kadar şaşırmışım.

"O günden beri hiç uyumadım. İntiharın eşiğindeyim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Seni duymuştum," diye devam etti. "Ona bir iki kez seni sormuştum. İsmi ve telefon numaranı Dominic'in defterinde görmuştum. Üstünü çizdiği halde hâlâ okunabiliyordu."

"Ah," dedim. Bunu söylememiş olmasını yeğledim.

"Eşyalarımı onun evinden toplarken telefonunu yazdım. Bu sabah da Evening Standard'daki haberi görünce seninle konuşmamın iyi olabileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Çünkü, sana yaptığından sonra bana öğütte bulunabileceğini düşündüm."

"Bana ne yaptığını nereden biliyorsun?" dedim. "Dominic'in bunu anlatmak isteyeceğini düşünemiyorum. Aslında," diye devam ettim, biraz ödüm koparak, "Onunla ne zaman tanıştığını bilmek isterim."

"Yıllar önce," dedi. "Doksanların başında çok kısa bir süre çıkmıştık."

"Ah, bunu bilmiyordum."

"O zamanlar ona deli oluyordum, ama çok geçmeden ayrıldık. Derken geçen temmuzda onunla Harrods'ta karşılaştım. Çok sinirli görünüyordu. Bana evleneceğinden bahsetti. Düşün gerginliği yaşadığını söyledi. Ben de ona iyi şanslar dileyip kafamdan sildim. Sonra ağustos başında beni aradı. Telefonum onda vardı. Ona düşününün nasıl geçtiğini sordum."

"Ne dedi?"

"Bunu konuşmak istemiyordu."

"İstemediğinden eminim. Ne dedi, peki? Nasıl açıkladı?"

"Sonunda evlenmediğini söyledi. Nasıl mı açıkladı, umm, evet, kiliseyle ilgili bir sorun yaşandığını söyledi."

Kiliseyle ilgili bir sorun ha! İnsanlara böyle mi söylemişti? Birden boğulur gibi oldum.

"Kiliseyle ilgili tek sorun," dedim, üstüne basa basa, "Dominic'in törenin tam ortasında, iki yüz seksen kişinin önünde, çekip gitmesiydi."

"Aman Tanrım! Bana böyle söylemedi."

"Söyemez tabi." Sonra içimden bir şey koptu. Nihayet çözül-
dü. Bastırılmış acım yerini nefrete bıraktı.

"Çok aşağılayıcı," dediğini duydum, Virginia Park'ın. Yine ağlıyordu.

"Kesinlikle."

"Nişan haberi gazetede çıktı," dedi, içini çekerek. "Herkesin haberi vardı. Kendimi öyle kötü hissediyorum ki. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapacağını söyleyeyim."

"Ne?"

"Söyleyeyim," dedim, tekrar. Ayağa kalktım.

"Evet, nedir?"

"Sevin!!! Yapman gereken şey SEVİNMEK!"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Bu kadar adı, bu kadar aşağılık, bu kadar ödle, bu kadar namussuz bir adamdan ayrıldığına sevin! Korkak herif."

"Yüreksiz!" diye bağırdı, Amber, sessiz sessiz merdivenlerde oturuyordu. Virginia Park'ın huçkırıklarını duyabiliyordum.

"Senin için üzgünüm," dedim. Holdeki masanın kenarına tutunuyordum. "Acı çekmene üzüldüm. Çünkü ben de çektim. Ama benden öğütte bulunmamı istemiştin. İşte sana bir öğüt. Bir daha söylüyorum; SEVİN ve mutlu ol! Seni dünyaya getiren Tanrı'ya şükret. Güle güle!!!"

Telefonu kapattım. Midem ağzıma gelmişti. Bayılacak gibiydim. Cesaretine rağmen yanıtlanmamış sorularla kaldığım için gözümünden yaşlar süzülüyordu. Kaç davetlileri olacaktı? Bunların yüzde kaç Dominic'in müşterisiydi? Virginia için mi beni terk etmişti? Peki onu niye bırakmıştı? Bu, insanlara söz verme fobisinden miydi, yoksa evlilik korkusundan mı? Holdeki iskemlede oturup Virginia'nın söylediklerini arımsadım.

Temmuzda, bizim düğünümüzden hemen önce onunla karşılaştığını söyledi. Çok sinirli görünüyordu. Bunu ben de fark etmiştim. Ama o birisine bir şey satmaya çalıştığı zamanlarda da sinirlidir. Çünkü oldukça güvensiz biri. Bu yüzden ben onu evlilik öncesi gerilime yormuştum, Tanrı bilir ben de öyleydim.

Amber'a baktım. Neler olduğunu anlatmamı bekliyordu, ama son gelişmelerden o kadar etkilenmiştim ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. Tam ona Dominic'in Bayan Domuzcuğu da terk ettiğini söylemek üzereydim ki tekrar telefon çaldı. Bekledim. Bir. İki. Üç. Sonunda açtım.

"Evet?" dedim, sertçe.

"Yine ben," dedi, Virginia Park, üzgün sesiyle. Hâlâ ağlıyor-

du. Gözyaşına ve sümüşe bulanmış etsiz üst dudağını gözümün önüne getirdim.

"Çok kötüyüm," diye homurdandı. "Seninle konuşmam lazım."

"Kusura bakma," dedim. Sabrım tükenmişti.

"Lütfen."

"Bak, söylediklerime ekleyebilecek bir şeyim yok. Bu işin içine girmek istemiyorum. Fazlasıyla acı veriyor. Kusura bakma, yeterince çektim ve artık kendimi korumak istiyorum. Üzgünüm, Virginia. İyi günler." Telefonu kapattım. On saniye sonra tekrar çaldı. Of Tanrım. Bazı insanlar ne kadar kalın kafalı oluyor. Telefonu açtım.

"Bak," dedim. "Sana yardım edemem. Üzgünüm. Dominic'in davranışları hakkında seni daha fazla aydınlatamam. Sen onun hakkında konuşmak istiyorsun, ama ben istemiyorum, çünkü açıkçası onunla tanışmış olmayı bile unutmak istiyorum."

Karşı tarafta sessizlik oldu. Tanrı'ya şükür. Nihayet derdimi anlatabilmiştim. Hayat zaten yeterince sıkıntılıydı. Amber'a bakıp gözlerimi tavana diktim. Tam kapatacakken çok tanıdık bir ses sakince konuştu. "Benim, Minty."

Dominic'le konuştuktan üç dakika sonra Amber, "Hayır," dedi. "Lütfen onunla görüşme."

"Saçlarım kırlaştı mı? Yüzümde derin çizgiler oluştu mu?" dedim. Amber hayır anlamında başını salladı. "On dakika içinde eli yıl yaşlandığımı hissediyorum." Titriyordum. Avuçlarım ve alnım ter içindeydi. Dominic'in sesini duymak beni ciddi olarak rahatsız etmişti. Ama benimle buluşmak istemesi daha da kötü etkilemişti.

"Bence onu görmemelisin," dedi, Amber ısrarla. Bana bir mendil uzattı. "Ne gereği var?" Mutfığa gittik. Amber kalan konuya uzandı.

"Onu görmem lazım," dedim, cırtlak bir sesle. "Onu görürsem anlayacağım. Her şeyi açıklayacağını, bilmediğim şeyler olduğu-

nu söylüyor, vaktiyle bana söyleyemediği şeyler." Amber, eli şakağına dayalı gözlerini tavana dikti. "Olanlar yüzünden kendisini çok kötü hissettiğini söyledi."

"Hangi olanlar?" dedi, Amber. "Tipik Dominic işte! Yaptığı şey yüzünden demek istiyorsun, herhalde."

"Evet, onu demek istiyor. Yaptığı şey yüzünden üzgün olduğunu, ama bunun nedenini açıklamak istediğini söylüyor."

"Nedeni," dedi. "Adamın berbat bir karaktere sahip olması. Bir solucanın omurgası var onda. Yok, yok, bu solucana hakaret olur. Onunkinden bile kısa."

"Bu kadar acımasız olma," dedim, hıçkırarak.

"Neden olmayayım? Bunu hak ediyor. Dominic, sonu hiçbir yere varmayan uzun bir dolambaçlı yol, Minty."

"Amber," dedim, hüngür hüngür ağlarken.

"Pis bir özgürlük sınırlayıcısı," diye devam etti, öfkeyle. "Virginia domuzunu da mı sepetlemiş?" Başımı salladım. "Onun hakkında yasal bir uyarı çıkmalı," dedi. "Hanımlar, bu adamlarla kuracağınız ilişki, akıl sağlığınıza ciddi zarar verebilir.' Yok, yok, bu iyi fikir değil," dedi, başını iki yana sallayarak. "Bence onu arayıp gitmeyeceğini söylemelisin. Onu neden görmek istiyorsun ki?"

"Çünkü ona çok bağlanmıştım," dedim, sessizce. "Ve düşün-de olanlar dokuz aydır aklımdan çıkmıyor. Çünkü neden böyle olduğunu anlayamadım. Hep kendimi suçluyorum. Nihayet gerçeği öğrenme şansım doğdu ve bu şansı geri çevirmeyeceğim."

Amber içini çekti. "Eh, ona geri dönmek için uğraşmazsa git bari."

"Saçmalama," dedim. "Elbette böyle bir şey olmayacak."

"Geri dönmeni istiyorum," dedi, Dominic, ertesi salı, sekizi yirmi geçe sularında. "Bence bir daha denemeliyiz."

Sekizden sonra Ivy'de buluşmuştuk. Söylemek istediklerini fazla beklemeden söyledi. Sanki bu fırsat bir daha ele geçmezmiş

gibi bir an önce konuya girmek istiyordu. Tek kelime etmeden ona baktım. Bu anın provasını defalarca yapmıştım. Onunla tekrar buluşma anımızın. Ama gerçekleşeceğine hiç inanmadığım bir olaydı. Çünkü Dominic bir kez karar verdi mi asla fikrinden dönmezdi. O ne istediğini hep çok iyi bilirdi. Ama bu sefer nasıl olduysa beni yanılttı. Ve işte burada, bir kez daha yüz yüzedik.

Siz olsanız ne yapardınız? Buluşmayı reddeder miydiniz? Kabul edip gitmez miydiniz? Lokantaya gidip bağırır çağırır ya da çorbayı başından aşağı mı dökerdiniz? Belki de herkesin ortasında onu rezil ederdiniz. Ya da başka bir erkekle beraber giderdiniz. Son iki gün boyunca bütün bu seçenekleri düşündüm, ama sonunda hepsinden vazgeçtim. Hiçbiri bana uymuyordu. Ben sadece soğukkanlı olmaya karar verdim. Çok, ama çok soğukkanlı davranmaya. Bunun için yüreğimin etrafını buzla kapladım. Yine de lokantaya girerken bacaklarım titriyordu.

Garson Dominic'in masasını göstermek istediye de ben ısı güdümlü bir füze gibi kendi başıma gittim. Onu görünce doğal olarak sarsıldım. Aynı göründüğünü, ama nedense farklı da durduğunu düşündüm. Gözleri elbette aynı maviydi, ama saçları kış olduğu için koyulaşmıştı. Biraz kilo aldığını görmek sınırimi bozdu. Bu ya vicdan rahatlığındandı ya da yediği böreklerden. Beni öpmek için ayağa kalkması tuhaftı. Özenle başımı çevirirken her zamanki Chanel kokusu acıyla burnuma geldi. Cintonik içiyordu, bana da teklif etti, ama ben maden suyu istedim. Çünkü alkol alırsam ağlayacağımı biliyordum. Dominic hiç de umduğum gibi perişan durmuyordu. Üstünde koyu renk bir takım elbise ile çift manşetli, çizgili bir gömlek vardı. Manşetlerinden doğum gününde ona aldığım kol düğmelerinin gümüş zincir halkaları görünüyordu. Daha önce hiç görmediğim açık sarı, ipek bir kravat takmıştı. Bayan Domuzcuğun hediyesi olabiliirdi. Çok şık görünüyordu, vesselam. İşin tuhafı, onunla buluşmaya hazırlanırken iyi görünüp görünmeyeceğim için paniklemiştim. Dış görünüşümden şikâyetçi olur falan diye. Çantamla elbisemin uymadığını ya da ceketimin fazla bol veya yanlış

renk olduğunu ya da fazla ucuz durduğunu söyleyecek diye hissettiğim panik garipti. Bana vermiş olduğu bütün giysileri attığıma birden pişman olmuşum. Sonra yatağımın üstüne oturup kendime gelmiş ve Red or Dead pantolonumu -Dominic kadınların pantolon giymesinden hoşlanmaz diye- ve Comme des Garçons siyah ceketimi giymiştim. Bütün erkeksi giysilerimi. Saçlarımı da biraz jöleyle yatıştırmıştım. Beni görünce afalamıştı. Şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdığını gördüm. Ama kısa saçlarım hakkında hiçbir yorumda bulunmadı, stilim hakkında da. *Evening Standard*'daki fotoğrafımı önceden görmüş olabilirdi.

Birkaç saniye birbirimize bakarak oturduk. Bana gülümsemeye çalıştı, ama ben içimdeki karışıklığa rağmen ona ilgisiz gözlerle baktım. Çünkü ilişkimizde ilk defa güçlü olan bendim. Bunun nedeni Dominic'in benimle buluşmak istemesiydi. Bir dakika kadar sessizlik içinde mönüye baktık. Sonra garson geldi.

"Ben Fransız salatası ile kılıç tava alacağım," dedim.

"Üzgünüm, hanımefendi," dedi, garson, şaşkınlıkla. "Ama bunlar mönüde yok."

"Ah ne aptalım!" dedim, gülümseyerek. "Burayı Waldorfla karıştırdım. Sevruga havyarı ve ezmeli yaban ördeği, lütfen." Sevruga havyarı olmadığına üzülmüştüm.

"Siz ne alırsınız, efendim?"

"Somon füme ve kıymalı pay."

"Ayrıca tükürdüğünü de yalayacak mısın?" dedim, garson uzaklaşırken. "Sanırım bu akşamki yemeğin bu olacak."

"Evet, biliyorum," dedi Dominic, sakince. "Kızmakta çok haklısın, Minty."

"Biliyor musun?" dedim, neşeyle gülümseyerek, "Artık kızgın değilim, aslında. Hem de hiç. Önceden kızgındım tabi. O kadar kızgındım ki üzüntüden kanser olacağımı düşündüm, Dominic."

"Özür dilerim."

"Hatta..." dedim, sesimi yükseltmemeye çalışarak. Çünkü

Dominic öyle sıkılğan biridir ki böyle manzaralara hiç dayanamaz.

"Ne?"

"Bana yaşattığın olay yüzünden sinir krizi bile geçirdim." Sesi çıkmıyordu. "Bunu sana söylemek istiyordum," diye devam ettim. "Neyse, dargınlık yok ha? Böyle demiştin, değil mi? Dargınlık ha! Korkarım aynısını Virginia Park için söyleyemem." Bu lafa yüzü kızardı. "Evet, Dominic, bunu söylediğim için üzgünüm, ama bu konudaki geniş deneyimime rağmen ona yardım edemedim. Ha, bu arada nişan yüzüğümü Parisli bir sokak çalgıcısına verdim."

"Minty," diye patladı Dom. Yüzünde kızgınlıkla pişmanlık karışımı bir ifade vardı. Kimsenin yüzü kolay kolay Dominic'in ki gibi bu ifadelere bürünemezdi. "Minty," dedi, tekrar. Keşke bana ilk ismimle hitap etmese dedim içimden. Bu gece bana sigorta poliçesi satmaya çalışmıyordu. "Şu anda en sevdiğin kişi olmadığının farkındayım, ama umarım bu gece beni fazla hırpalamazsın."

"Bunu hayal bile edemem, Dominic," dedim, neşeyle, "Bilirsin, sana hep nazik davranmışımdır."

"Evet, bilirim."

"Sana karşı hep çok sevimliydim."

"Evet," dedi, dalgın dalgın. "Öyleydin. Hep çok sevimli, iyi ve naziktin. Bu yüzden seni tekrar görmek istedim."

"Yine sana iyi davranayım diye mi? Valla açıkçası bunda zorlanabilirim."

"Hayır, elbette bana hemen iyi davranmanı beklemiyorum. Bu zaman alır. Seninle buluşmak istedim, çünkü...şey...her şeyi düzeltmek istiyorum."

"Dominic, sana iki sorum var, a) her şeyi düzeltebileceğini nereden biliyorsun? Ve b) bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü..." diyerek, içini çekti. Zorlandığı belli oluyordu. Aman Tanrım! Gözleri çakmak çakmak olmuştu. Yoksa gözyaşları mıydı bunlar? Yüreğimdaki buzun erimeye başladığını his-

settim. "Çünkü sana çok düşkünüm, Minty," dedi.

"Sahi mi?"

"Evet. Ve her şeyi düzeltebileceğimi düşünüyorum," diye devam etti. "Geçmişimizin hatırına. Korkunç bir hata yaptığımı biliyorum."

Korkunç bir hata mı? Neden 'çok yanlış bir şey yaptığımı biliyorum' demedi? Yine moralim bozuldu.

"Kesinlikle yanlış bir şey yaptın," dedim. "Ama artık boş ver, Dom. Hepsi geçmişte kaldı."

"Öyle mi, Minty?" dedi, belli belirsiz gülümseyerek. "Umarım öyledir. Sana her şeyi anlatırsam bütün olanları geçmişte bırakabileceğimize inanıyorum," diye devam etti. "Her şeyi nasıl berbat ettiğimi."

"Her şeyi nasıl berbat ettiğini söyleyeyim sana," dedim. "Bunun tabi sadece benim açımdan olduğunu göz önünde bulundurmalısın. Düğün günümde, kilisede, yaklaşık üç yüz kişinin önünde beni terk ederek her şeyi berbat ettin. Üstüne üstlük benden hiç özür dilemeyerek ya da iyi olup olmadığımı bile sormak için aramayarak her şeyi berbat ettin. Hesabı aileme ödeterek, aklıma gelmişken yirmi sekiz bin sterlin tutmuştu, her şeyi berbat ettin. Sonra da beş ay içinde başka biriyle nişanlanarak her şeyi berbat ettin."

"Umarım beni daha fazla yıpratmazsın, Minty. Evet, tükürdüğümü yalıyorum. İsteddiğin buydu, herhalde. Ve sanırım bu senin için az bile."

"Teşekkür ederim, Dominic." İlk yemeklerimiz geldi. Dominic çatalıyla bıçağını eline alırken sol elinin serçe parmağındaki armalı altın yüzüğe baktım. Yirmi beş yaşındayken almıştı onu. O yüzüğün hep fazla büyük olduğunu düşünmüştümdür. Boğazına ok saplanmış bir dişi geyik resmi vardır üstünde. Aynen onun bana yaptığı gibi.

"Hepsi korkunç bir hataydı," dedi, somon fumesine limon sıkarken. Bir hata. Hata mı? Yine aynı kelime. "Korkunç bir karar hatası yaptım," diye devam etti. "Olanların bütün sorumlulu-

ğunu ben taşıyorum. Senin hiçbir suçun olmadığını özellikle belirtmek istiyorum, Minty."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Neyse, içim rahat etti," dedim. "Çünkü suçun bir bölümünün de bende olabileceğini düşünüyordum. Hatta aylardır bunun için acı çekiyordum."

"Hayır. Bu tamamen benim hatamdı. Ama bilmeni istediğim yumuşatıcı nedenler var."

"Ne olduklarını duymaya can atıyorum."

Çünkü bu, sevgili okur, orada oluşumun tek nedeniydi. Basit bir öğrenme isteği.

"Neden yaptın bunu?"

"Başım beladaydı," dedi, derin bir nefes alarak. "Bütün hayatım mahvolmak üzereydi." İşte bu ilgimi çekmişti. "Korkunç bir şey oldu. Düğünden üç hafta önce...of, korkunçtu." Olan her ne ise bunu hatırlamak bile onu hasta ediyor gibiydi. Gözleri ölü gibi boş boş bakıyordu. Elimde olmadan anı bir yakınlık hissine kapıldım. Bıçağımı yerine bıraktım.

"Ne olduğunu bilmiyorum, Dom, ama sana yardım edebileceğimi biliyordun."

Bana bakıp gülümsedi. "Evet, biliyorum, ama edemezdin. Kimse bana yardım edemezdi, çünkü bu..." dedi, sızlanarak, "...fazla kötü bir şeydi. Fazla büyük. Senin bulaşmanı istemedim."

"Yani Virginia Park'la ilişkin yoktu, öyle mi?"

"Hayır, yoktu. O bu konunun dışında."

"Benim için değil. Anlatmaya devam etmeden önce onunla neden ilişki kurduğunu söyleyebilir misin?"

"O bir...hataydı," dedi, omzunu silkerek. "Doğru düşünemiyordum. Perişan bir haldeydim. Onun bu konuyla hiçbir ilgisi yok," diye üsteledi.

"Peki öyleyse neydi bu kadar korkunç olan?"

"Tehdit edildim."

"Tehdit mi edildin?" Aman Tanrım. Kim tarafından? Mafya mı? Triadlar mı? Yakuza mı? IRA mı?

"Her şeyi kaybetmekle tehdit edildim," diye devam etti, sakın sakın. "Kazandığım her kuruşu. Her şey elimden alınacaktı."

"Neden?"

"Evimi ve arabamı satmak zorunda kalacaktım, ama bu da yetmeyecekti. Peplerimden, Tessa'mdan, bağış paralarımın, prim senetlerimden, tasarruf hesaplarımdan, her şeyden olacaktım."

"Neden?"

"İşimde yaptığım bir hata yüzünden."

"Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Hayır, hayır. Yanlış değil. Belirsiz bir konuydu."

"Belirsiz mi?"

"Emekli aylıklarıyla ilgili," dedi.

"Emekli aylıkları mı? Sen hep emeklilik sigortası satıyordun."

"Evet, satıyordum ve çok kârlıydı. Ama sonradan problem çıktı. Soruşturmalar oldu." Soruşturma deyince hemen anladım.

"Hileli satış," dedim. "Sahte poliçe satıyordun! Bu yüzden başın belaya girdi."

"Evet," dedi, içini çekerek.

"İnsanlara kendi sigortalarında kalmalarındansa özel emeklilik sigortasına geçmelerini öneriyordun."

"Evet, işin aslı bu."

"Üstelik kendi sigortalarından daha az kârlı olacağını bildiğin halde."

"Açık konuşmak gerekirse, evet."

"Daha az kârlı olmasının nedeni de -yanlışsam beni düzelt-, sana ödemeleri gereken komisyonun şirketin sermayesinin büyük bölümünü oluşturacak olması."

"E-vet, öyle."

"İnsanların yıllarca para ödemeleri gerekecekti. Bu büyük bir dezavantaj."

"Öyle," dedi

"Halbuki senin de önermen gerektiği gibi kendi sigortalarında kalsalar ileride çok daha iyi maaş alırlardı."

"Bu konuda çok şey biliyor gibisin, Minty."

"Gazetelerde bu konuyla ilgili çok şey yazıldı. İş dünyası muhabirlerimizden biri bu konuyu yakından izliyor. Üç milyon kişinin dolandırıldığını söyledi."

"Ben kimseyi dolandırmadım."

"Onlara kendi sigortalarından daha değersiz bir şey sattığını bilmiyor muydun?"

"Hayır, gerçekten bilmiyordum."

"Buna inanamam. Komisyonu anlatmadın mı, onlara?"

"Elbette, anlattım. Ben kimsenin gözünü boyamadım."

"Ama onlara senin komisyonunun sigorta şirketi tarafından ödenmediğini, direkt olarak onların primlerinden kesildiğini söyledin mi?"

"Şey...dediğim gibi bu belirsiz bir konuydu."

"Bana çok açık görünüyor."

"Evet, ama benim hatam değildi. Özel emekliliğin başlangıcını hatırlasana. Muhafazakârlar bunda nasıl ısrarlıydı. Ben de müşterilerime gerçekten yardım ettiğimi düşünüyordum. Bir de tabi Robert Maxwell işi şirket emekliliklerinin adını kötüye çıkardı. İnsanlar artık özel emeklilik istiyorlardı. Neyse," diye devam etti. "Bunu düzgün uygulayamamak sanayiinin hatasıydı."

"Senin de başın belaya girdi."

"Evet, kâbus gibiydi," dedi, ürpererek. "Aylarca sürdü. Bir de tazminat ödeme planları vardı. Sigorta şirketleri bunun için yirmi milyar sterlin bayılacak."

"Bu onların sorunu, senin değil."

"Evet, ama temmuz başında bazı serbest mali müşavirlerin de şahsen yükümlü tutulabileceği söylentileri dolaşmaya başladı. Bunlardan birinin de ben olduğumu öğrendim."

"Senin de mi paraları toslaman gerekecekti?"

"Evet. Her bir müşteri için yirmi bin sterlin. Yaklaşık iki yüz müşterim var."

"Biliyorum, yansı düğündeydi."

"Bu da dört milyon sterlin demek."

"Evet, öyle."

"Her şeyi kaybedeceğime inanıyordum. Bütün kazancımı, son kuruşuna kadar. O zor şartlarla başladığım hayatta yaptığım her şeyi."

"Of, bana acıklı hayat öykünü anlatma."

"Anlayamazsın, Minty. Çünkü senin hayatın benimkinden çok daha kolaydı."

"Seninle tanıştığımдан beri değil."

"Geçmişin benimkinden bu kadar farklıken beni yargılayan hiç de adil değil. Sen özel eğitim gördün. Üniversiteye gittin. Anneannenin mirasıyla evini alabildin. Ben bunların hiçbirine sahip değildim. Her şeyi kendim yaptım."

"Bunu biliyor ve saygı duyuyorum. Hatta senin en güçlü yanının bu olduğunu düşünüyorum. Ama şimdi konumuz bu değil."

"Evet, bu," diye üsteledi. "Çünkü tırnaklarımla kazandığımı kaybetme korkusu içimi kemiriyordu. Nasıl korktuğumu sana anlatamam. Panik içindeydim. Aklımın nasıl normal çalışabildiğini bilmiyorum."

"Normal değildin ki. Beni terk ettin."

"Özür dilerim," dedi, tekrar. "Sana yaptığım şey için yürekten özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Özrünü kabul ediyorum. Yine de keşke ilişkimizi önceden bitirme efendiliğinde bulunabilseydin. Virginia Park'la yaptığın gibi."

"Ama düğünü iptal etmek mümkün görünmüyordu," dedi. "Ne zaman sana 'kusura bakma, Minty, ben bunun sonunu getiremeyeceğim' demeye çalışsam sen bana gelinliğiyle, yemek ayrıntılarıyla ya da çiçeklerle ilgili bir şeyler anlatıyordun. Öyle mutluydun ki nasıl iptal edebilirdim?"

"Etmeliydin," dedim. "Düğün gününde iptal etmek ondan çok daha utanç verici. Primrose Hill'deki yerel söylencelere bile

geçtik. Publarda Minty Malone'un terk ediliőıyla ilgili aşk şarkıları söylüyorlar."

Garson tabaklarımızı değiştirirken sustuk. Dominic bunu fırsat bilip meraklı gözlerle etrafı kolaçan etti.

"Şu Stephen Fry değil mi? Şimdi içeri giren?"

Soluma baktım. "Evet." Stephen Fry masamızın yanından geçerken göz göze geldik. Bana kibarca gülümseyerek, "Merhaba, Minty," dedi. Ben de ona gülümsedim.

"Onu tanıyor musun?" dedi, Dominic, heyecanla.

"Fazla değil. Salı günü röportaj yaptım. Ama önümüzdeki hafta kitap tanıtımına gideceğim."

"Radyo işinin çok iyi gittiği belli oluyor."

"Evet, öyle."

"Başardın," dedi. "Artık bir sunucusun."

"Bunun gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim, ama, evet artık sunucuyum."

Garson ördeği benim, kıymalı tartı da Dominic'in önüne koydu ve çekildi. "Nerde kalmıőtık?" dedim, neşeyle. "Ah, evet, mali bir yıkım yaőadıęın için evlenmekten vazgeçmek istedin."

"Evet."

"Peki neden vazgeçmek istedin, Dominic?" dedim. O anda düğüm noktasına geldiğimizi hissettim. Çatalıyla kıymalı tartıdan alırken bana baktı.

"Seni korumak için," dedi. Boğulur gibi oldum.

"Beni korumak için mi?"

"Evet, seni bütün bu karmaőanın içine nasıl sokabilirdim?"

"Beni zaten büyük bir karmaőanın içine soktun."

"Yani yaşadığım o mali çöküntünün üzüntüsü ve endiőesi içine," dedi. "Sana haksızlık olurdu."

"Ama benim bir işim vardı, Dominic."

"Evet, ama fazla kazanmıyordun, Minty. Yani o zaman. Sana sunabileceğim őeylerle öyle gururlanıyordum ki. Ama bunların tümü elimden alınacaktı."

"Ama ben senin sahip olduğun şeyler için seninle evlenmi-

yordum ki. Seni sevdiğime inandığım için evleniyordum. O zamanlar yani."

"Sana adam gibi bakamayacağım bir hayat yaşatmanın doğru olmayacağını düşündüm. Hiçbir şeyi ödeyemeyeceğim, sana hiçbir şey alamayacağım bir hayat."

"Benim hiçbir şeye ihtiyacım yoktu."

"İyi bir yerde ev alamazdık."

"Ama benim Primrose Hill'de güzel bir dairem var. Orada yaşayabilirdik, Dom. Ya da satın sen tekrar kendi ayakların üzerinde duruncaya kadar daha mütevazı bir yerde başka bir ev alabilirdik. Evim ipotekli değil, Dominic. Ben yoksul değilim, biliyorsun."

"Değilsin, ama..."

"Ama ne?"

"Ama...yaşam standardımız umduğundan çok daha düşük olurdu. Seni bütün sorunlarıma ortak etmemin doğru olmadığını düşündüm. Zaten," diye devam etti. "Tam bir panik içindeydim. Sana söylemek istedim, ama bir türlü doğru anı bulamadım. Düşün günü kilisede dururken buna devam edemeyeceğimi anladım."

"Etmedin zaten. Tam söz vermek üzereyken kaçtın."

"Of Tanrım! Minty!" dedi. "Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Bütün müşterilerimin gözü önünde seni terk etmem kolay bir şey miydi?" Bütün müşterilerim mi?

"Diğer bir sorun da, tabi ki, herkesin önünde bana çok kötü şeyler söylemendi. Yanlış söylüyorsam düzelt, Dominic. Zaten ne zaman yanlış bir şey söylesem beni düzeltirsin. Doğru da konuşsam yine düzeltmek istersin. Bana çok dağınık olduğumu söylemiştin."

"Ama hayatım, öylesin," dedi, hoşgörülü bir tebessümle.

"Çok konuştuğumu ve ne zaman susacağımı asla bilmediğimi de söyledin."

"Çok sinirliydim. Ne dediğimi bilmiyordum. Yapacağım şeye bir mazeret bulmaya çalışıyordum. Ayrıca," dedi, elime uza-

narak, "Evet, hayatım, çok konuşuyorsun. Konuşmaya bayılıyor-
sun. Cır cır cır cır. Minik Minty Mintola (Nane Şekeri) konuş-
mayı çok sever. Eh, bu da biraz sinir bozucu bir şey, canım."

"Sinir bozucu değil, normal bir şey."

"Of, hayatım."

Bıçağım havada kaldı. Yerine koydum.

"Dominic, sen beni hep yanlış tanımladın. Bunun nedenini
gerçekten anlamıyorum."

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedi, öfkeyle.

"Başından beri ben senin için, kimsenin dinleyip dinlemediği-
ne aldırmadan konuşup duran, herkesin canını sıkın geveze bir
ahmaktım. Yorucu bir davetsiz misafir gibi dır dır söylenen biri."

"Evet, ama çok konuşuyorsun, hayatım."

"Buna karşılıklı konuşma denir, Dominic. Sohbet etmektir bu.
Normal insanların yaptığı gibi. Ben de ilişkimizi yürütmek için
seninle sohbet etmeye çalışıyordum, çünkü sen öyle sessizdin ki.
Başkalarının konuşmalarını bastırman yoksa söyleyeceğin çok
az şey olmasından mıydı?"

"Hayır, sadece sen fazla çenesi düşük birisin, bu da yorucu
olabiliyor. Bilirsin ben çok çalışıyor ve az uyuyorum. Evdeyken
gevşemeye ihtiyacım oluyor."

"Ama fazla sessizlik gerilim yaratabiliyor. Sen ancak birine
bir şey satmaya çalıştığın zamanlarda motor gibi konuşursun
onun dışında ağzını bıçak açmaz. Bu, söyleyecek bir şeyin olma-
masından mı?"

"Ben..."

"Hiçbir şey hakkında hiçbir görüş ortaya atmıyorsun. Fikir
alışverişinde bulunmaktan hoşlanmıyorsun."

Gözlerini tavana dikti. "Çünkü sen o kadar çok konuşuyor-
sun ki bana fırsat kalmıyor."

"Saçma!" dedim. "Çünkü söyleyecek hiçbir şeyin yok. Ya da
hiçbir şey düşünemiyorsun. Oldukça cahilsin. Bu belki de son on
beş yılını gündüz para kazanıp akşamları uydudan spor haber-
lerini seyrederek geçirmiş olman ve birkaç kişiyle birkaç golf ta-

tilinden başka bir şey yapmamış olman yüzündendir."

"Ben..."

"Eğlenceli ya da ince ruhlu biri de değilsin. Aslına bakarsan sen sıkıcı birisin. Bunu sana hiç söylemiş miydim? Dominic, sen çok sıkıcı bir adamsın."

"Ben..."

"Hayatında hiç risk almadın ya da cesur bir şey yapmadın. Seyahat bile etmedin."

"Uçaktan korktuğum için. Bu bir fobi."

"Sen uçmaktan korkmuyorsun, Dom. Öteki tarafta ne bula-
cağından korkuyorsun. Ne kendini ne de beni hiçbir şeye teşvik
etmedin. Öyle sıkıcısın ki. Aslında cazip birisin, ama çok
sıkıcısın. Seninleyken sıkıntıdan patlayacağımı hissediyordum."

"Bak Minty, ben..."

"Yine de en azından bana nazik ve düzgün davransaydın o
kadar aldırılmazdım. Tam aksine beni hep aşağıladın. Nezaketi-
mi fırsat bilip kendime güvenimi yok ettin. Her söylediğimi, her
yaptığımı, her giydiğimi kontrol ettin."

"Bu kadar kötü idiyse neden şikâyet etmedin?"

"Tuhaf, değil mi? Haklısın. Neden şikâyet etmedim? Çünkü
fazla iyiydim. Her şeyin düzgün gitmesini istedim. Kavgadan
nefret ediyordum ve seninle yüzleşmekten korkuyordum. Ama
artık böyle bir korkum yok."

"Görüyorum."

"Değiştim, Dominic, fark etmedin mi? Bana hep değişmemi
söyledin, değiştim işte."

"Evet, biliyorum. Seninle ilgili o makaleleri okurken fark et-
tim. Farklı görünüyorsun." Tekrar elime uzandı. "Ama benim
için bir sakıncası yok, Minty." Sakıncası yok mu?

"Ben dış görünüşümden bahsetmiyorum, Dominic. Kişili-
ğimden söz ediyorum. Kim olduğumdan. Ve artık oldukça fark-
lıyım. Hani derler ya; tamamen değiştim, işte öyle. Eskiden faz-
la terbiyeliydim. Artık pek değilim. Yani terbiyesiz değilim tabi,
ama kesinlikle fazla nazik değilim. Nezaket beni hiçbir yere

götürmedi. Bunu öğrenmem de otuz yılını aldı."

"Kızgın olduğun için bunları söylüyorsun, Minty," dedi. "Yaptığım şey için beni cezalandırıyorsun. Bunu bekliyordum zaten. Aslında böyle demek istemiyorsun, değil mi? Hadi itiraf et."

"Hayır, Dominic," dedim. "Senin aptal olduğunu düşünelim, benim de her kelimeyi belli bir amaçla söylediğimi. Yorumlarım biraz olumsuz da olsa bu, artık bana yalan söylediğini bildiğim-dendir."

"Sana yalan söylemedim," dedi, öfkeyle.

"Evet, söyledin. İnsanlara gerçek ismini, nerede okuduğunu yalan söylediğin gibi bana da yalan söyledin. Emeklilik sigortasıyla ilgili anlattıkların ya da bu konuda perişan hallere düştüğün yalandı demek istemiyorum. Ama kilisede yaptığın şeyin nedeni yalan. Ancak şimdi anlıyorum bunu," dedim. Çatalımla bıçağımı yerine bıraktım ve bütün gecedir takındığım hoş ifadeyi koruyarak ona baktım.

"Evlenmek istemeyişinin nedeni, yaşayacağın mali krizin içi-ne beni sokmak istememen değil, yoksul düşmüş halinde benim yeterince zengin olmadığımı fark etmendi."

"Doğru değil bu."

"Bence doğru. Virginia Park'ın bununla ilgisi olmadığını söyledin, ama var. Çünkü onunla düğünümüzden üç hafta önce karşılaştığınızı söyledi bana. Sen de o karmaşık ruh hali içinde benden kurtulup onunla evlenmeye karar verdin. Her şeyini kaybetse de Virginia'nın parasıyla sahip olduğun hayat tarzını sürdürebilirdin, ama benimle yapamazdın. Benimle ancak standart bir hayatın olurdu. Bir süre Bond Caddesi'nde alışverişe çıkamazdık"

"Haksızsın," dedi, tekrar.

"Bence haklıyım. Virginia'yla uzun uzadıya konuşmadım, ama yeterince lafladık. Seni eskiden tanıdığını söyledi, hatta o zamanlar senden çok hoşlandığını bile ağzından kaçırdı. Temmuzda onunla tekrar karşılaştığında o hâlâ bekârdı. Parmağını

şaklatsan sana koşacağının farkındaydın. Asıl önemlisi, onunla 'Park Lane' olabileceğini biliyordun. Bir süre eve domuz pastırması getiremesen de olurdu, çünkü onun evde yeterince salama olurdu. Bana bu zırvallıkları anlatmakta haklısın, Dominic."

"Virginia'yla evlenmek istemedim. Sadece geçici bir delilikti. Bir anlık çılgınlık. O benim aklımı kaçırmama neden olabilirdi."

"Onunla evlenmemeye karar verişin işlerinin feraha çıkmasındandı. Kriz geçmişti. Virginia'nın, ona söylediğin bir şeyi bana söylediğini anımsıyorum. Ona, bir hata yaptığını ama artık her şeyin değiştiğini söylemişsin. Değişen şey, borcunun kalmamış olmasıydı, böylece artık onun parasına ihtiyacın kalmamıştı."

"Eğer dediğin gibi para beni motive etseydi onunla yine de evlenirdim ve onun parasıyla benimki birleşince muhteşem bir hayatım olurdu, öyle değil mi?"

"Evet, ama istemedin ve nişanı bozdun."

"Evet, onunla evlenmek istemedim."

"Neden?"

"Çünkü o tam bir baş belası," dedi, nefretle. "Ne beter bir şey olduğunu unutmuşum. Öyle buyurgan ki."

"Hiç de sana benzemiyor, ha."

"Bana ne yapacağımı söylüyordu."

"Etme bulma dünyası!"

"Beni hep düzeltiyordu."

"Aa, bak bu hoşuma gitti."

"Emirler veriyor, gündemi belirlemeye çalışıyordu. Bu konuda onu ikaz ettim," dedi, sesi yükselerek, "Ama dinlemedi. Karayipler'e gitmek istiyordu. Benim uçamadığımı bildiği halde şöyle dedi; 'Senin o kahrolası fobin umurumda değil. Barbados'a gidiyoruz.' Ben de dedim ki; 'Hayır, gitmiyoruz. Dünyadaki jumbo jetlerin yarısının yirmi yıllık uçaklar olduğunun farkında değil misin? Uçak kazalarının artık rekor seviyeye ulaştığını görmüyor musun?' Deki ki; 'Sandy Lane'e tekrar gidemeyeceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun, Dominic. İtiraz istemiyorum. Gidi-

yoruz. Ve sen de uçuyorsun.' Düşünebiliyor musun, Minty!" dedi, elini sinirli sinirli yakasında gezdirerek. "O senin gibi değil. Senin gibi sevimli ve nazik biri değil."

"Bu yüzden bana dönmek istedin. Krizi atlatır atlatmaz benim ne kadar tatlı ve nazik, ne kadar uysal biri olduğumu hatırladın. Ne ahmak bir yer paspası haline geldiğimi."

"Of Tanrım, keşke bu kâbusu yaşamasaydık," dedi, sızlanarak. "Hepsi yersiz telaştanmış. Keşke saatleri geri alabilseydik. Aslında saati geriye alabiliriz, Minty."

"Hayır, alamayız. Bugüne kadar senin ne kadar yüzeysel olduğunu fark etmemiştim, Dominic. Ancak şimdi anladım."

"Kafam çok karışık, anlamıyor musun? Doğru düşünemiyordum."

"Tam tersine," dedim, "Gayet hesaplı bir berraklıkta düşünüyordun. Sadece zamanlama hatası yaptın. Bunca zamanı kendimi suçlayarak geçirdim, Dominic! Meğer benim hiçbir suçum yokmuş."

"Hayır," dedi. "Benim hatamdı. Benim." Eliyle saçlarını düzeltti. "Tanrım, ne aptalım ben."

"Hayır, değilsin, Dominic," dedim. "Haksızlık etme." Öne eğilip fısıldayarak konuşmaya devam ettim. "Sen çok daha betersin. Hepsi para yüzündendi. Bu yüzden iki yüz seksen kişinin önünde aşağılandım. Bu yüzden son dokuz ayı büyük bir sıkıntı içinde geçirdim. Çünkü sen paranı kaybedeceğini sanıyordun." Masa örtüsüne bakıyordu. Sonra kilisede söylediği bir şeyi anımsadım.

"Ve söylediğin o yalan. Koyu dindar olduğun yalanı."

"Ben dindar biriyim, ama sen bunu hiç öğrenmeye çalışmadın."

"Demek ki bu senin hiç görmediğim bir yanını, nereden bilebilirdim? Hakkında yanlış hüküm verdiğim için beni affet, Dominic. Madem ki çok dindar birisin, öyleyse eminim bugünün ne günü olduğunu bana söyleyebilirsin."

"Ne günü mü? Tabi ki perşembe. Ne demek ne günü?"

"Ama bu sıradan bir perşembe değil, Dom. Bu, Paskalya'dan önceki perşembe. Ne kutlanır bugün? Çok dindar olduğuna göre bilmen lazım." Boş boş baktı.

"İsa'nın son akşam yemeği," dedim. "İşte o kutlanır. Bu arada, bizim de son akşam yemeğimiz. Peki bu perşembe günü ne yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Kraliçe yoksullara hiç kullanılmamış, pırl pırl madeni paralar dağıtır."

"Ne kadar bilgilisin," dedi.

"İtiraf etmem gerekirse, bugünkü programın konusu Paskalya'ydı. Yepyeni madeni paralar," dedim, tekrar. "Benim gibi, pırl pırl."

"Bu akşam fazla başarılı geçmedi," dedi.

"Tam aksine, Dominic, harika geçti. Seni tekrar gördüğüme öyle memnunum ki. Ama artık eve döneceğim."

"Bak, korkunç bir hata yaptım," dedi, ayağa kalktığını görünce. "Daha ne dememi istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Ben halimden çok memnunum."

"Minty, ne kadar güzel bir hayatımız olabileceğini düşün."

"Güzel bir hayat mı?"

"Evet. Wandsworth'ta güzel bir evimiz olabilir."

"Hayır, teşekkürler."

"Güçlü bir çift olabiliriz, Minty." Güçlü mü?

Hesabı istemek için eliyle havaya yazar gibi yaptı.

"Ben güçlü olmak istemiyorum," dedim, çantamı alırken. "Sa-dece mutlu olmak istiyorum. Senin kadar yüzeysel biriyle de as-la mutlu olamam. Yemek için teşekkürler, Dom," dedim, gülüm-seyerek. "Seni tekrar gördüğüme çok sevindim. Haftaya salı görüşürüz!" diye ekledim, neşeyle. Şaşkınlıktan alnı kııştı.

"Haftaya salı görüşür müyüz?"

"Bir düşün," dedim ve lokantadan çıktım.

NİSAN

"BİR NİSAN!" dedim, bu sabah takvime bakınca, kendi kendime. "Nisan Bir şakalarına kanan en büyük ahmak benim! Mayıs ahmağı da benim, haziran ahmağı da. Ve o adamla neredeyse evlenecek olan bir temmuz ahmağı."

Duşun altında dururken bir daha ahmaklık etmemekte kararlıydım. Nihayet her şeyi anlamıştım. Bu süreç içinde acı çekmiştim, ama buna değmişti. Çünkü yeniden doğmuştum. Yeni Minty'ydim. Sonunda hayatıma yeni bir yön verebilecektim. Bir Paskalya civcivi kadar genç hissediyordum kendimi. Minik kabuğumdan çıkmıştım ve özgüvenle gelişecektim. Hepsi Dominic'in hatasıydı, dedim içimden. Benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ay-larca kendime boşu boşuna eziyet etmişim, ama suçlanacak ki-şi ben değildim. Sonuç ortadaydı. Para. Nakit. Kazanç. Ganimet. Kâr ve kayıp. Bu kadar kolay, bu kadar acımasızdı. Ben onun hırsının kurbanı olmuşum.

Giyinirken Tanrı Virginia Park'tan razı olsun, dedim kendi kendime. O olmasaydı Dominic'in ne kadar seviyesiz, ne kadar yüzeysel biri olduğunu asla öğrenemeyecektim. Telefonu benim için çok önemliydi. Hayatımı kurtardı. Bu düşünceyle metroda güneye doğru ilerlerken erkek yolculara iyimserlikle gülümse-dim. Gerçi çok az kişi vardı, çünkü Kutsal Cumaydı. Gerçekten de öyleydi. Çok Kutsal Cuma, muhteşem bir gündü. Sonunda özgür kalmıştım. Saatiime baktım. Dokuza beş vardı. Saat ona kadar işte olmam gerekmiyordu. Onun için Angel yerine Em-bankment'ta indim ve limoni bir güneş altında Strand boyunca yürüdüm. Waldorf'tan geçerken biraz içim burkuldu, ama bu se-ferki farklıydı, pişmanlıktan değil, Dominic'in bana çektiirdikle-riyle ilgili bir duyguydu. Aldwych'ten geçerek Fleet Caddesi'nde

yürümeye devam ettim. Mahkeme binalarını, eski Express binasını ve Pres a Manger'yi geçtikten sonra sağa dönüp St Bride Kilisesi'ne girdim. Kolay olmayacağını biliyordum, ama bu yapmam gereken bir şeydi. Sürecin en önemli kısmıydı.

Bir dakika kadar kilisenin girişinde oyalandıktan sonra içeri girdim. Boştu. Bomboş. İçerisi nefes kadar sıcaktı. Bugünkü çiçekler Paskalya coşkısına uygun olarak sarıydı. Fulyalar, krem rengi laleler ve altın sarısı çiçekler. Bir kez daha koridordan yürürken ayakkabılarımın yerdeki karolarda çıkardığı sesi duydum. Temmuz ayında Dominic'le yan yana durduğum yere gelip durdum. Kilisenin cila kokusunu içime çekerken o günkü sesler bir kez daha kulağımda çınladı.

"Kabul ediyor musun?" Kabul ediyor musun?

"Hayır." Hayır. Hayır.

"Hastalıkta ve sağlıkta." Hastalıkta.

"Yapamam." Yapamam. Yapamam.

"Hadi, Dom." Hadi.

"Sonu gelmeyeceği belli." Sonu gelmeyeceği.

"Şşşt! Hanımefendi!" Şşşt.

"Kayma!" Kayma, kayma!

Tavana bakıp gökyüzünü hayal ettim. Bütün duvarların kararıp kömür haline geldiğini ve her bir oturma bankının yandığını. Bana olan buydu, diye düşündüm. Ben de bombalanmışım ve sadece dış kabuğu kalmış bir moloz yığını haline gelmişim. Bir daha asla toparlanamayacağımı sanıyordum. Ama artık düzeleceğimi biliyordum. Yepyeni biri olacaktım. Enkaz halindeki binayı yeni ve kaliteli malzemeyle tamir edecek, tekrar dindik güvenli olmasını sağlayacaktım. Bir şey söylemem gerektiğini düşündüm, ama ne olduğunu bilmiyordum. Yalnızca yüksek sesle, "Teşekkür ederim!" dedim ve kiliseden çıkmaya karar verdim. Kapiya yürürken 'hayır duası' yazılarının asılı olduğu ilan tahtasının önünden geçtim. Duacıların el yazılarıyla yazdıkları dileklerle doluydu. "Lütfen, Julian'la benim tekrar bir-birimizi görmemiz için dua et." diyordu bir tanesi; "Ne olur, ağır

hasta olan Alice'e dua et." diyordu ikincisi; "Lütfen sınavları için endişelenen oğlum Tom'a dua et." yazıyordu, üçüncüsünde. Sonrakini okudum, "Lütfen çok mutsuz olan kızım Minty için dua et." Babamın el yazısıydı bu. Düğünden sonra gelmiş olmalıydı. Notu tahtadan çıkardım, çünkü artık duacılara ihtiyacım yoktu. Gözlerimi silip işe doğru yola koyuldum.

"Vezirlikten rezilliğe." Yarım saat sonra Wesley'ye bakarken bunun ne yerinde bir deyiş olduğunu düşündüm. Gerçekten tuhaf görünüyordu. Çok acayıptı. Garip giyindiğinden ya da kafasını falan kazıttığından değil, dokuz aylık hamile gibi durduğundan. Hangi günde olduğumuzu anımsayıp ona seni gidi der gibi gülümsedim.

"Bir nisan şakasıyla kandıramazsın beni," dedim. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ben nisan şakası falan yapmıyorum, Minty," dedi, öne fırlayan karnını ovarak.

Bakakaldım. Başka ne olabilirdi? Doğurmak üzere gibi duruyordu. Sokak afişlerinde, erkekleri sorumluluk almaya teşvik eden o aptal reklamdaki adama benziyordu.

"Ne yapıyorsun peki?"

"Duygu paylaşımında bulunuyorum."

"Ne ne ne?"

"Duygu paylaşımı. Deirdre'yle. Böylece onun ne yaşadığını tam olarak anlıyorum," dedi. Kazağını sıyrıp bantlarla önüne bağlanmış yeşil çadır bezinden, kabarık, kurşun geçirmez yeleği gösterdi.

"Bu bir empati göbeği," dedi. "Erkekler için. Hamile eşlerinin neler yaşadığını tam olarak hissedebilmelerini sağlıyor."

"Ah."

"Amerikan malı. İnternet üzerinden aldım. Burada bulunmuyor."

"İyi ki," dedim. "Berbat görünüyor. Onurlu bir İngiliz erkeğinin bunu giymesini düşünemiyorum."

"Ben giyerim," dedi, Wesley, biraz gücenmiş bir ifadeyle. "Bence çok iyi bir fikir. Bebek büyüdükçe içini doldurabiliyosun. Deirdre'yle altıncı ayı bitirdik," dedi, ayağa kalkıp elini sırtının ortasına bastırdı.

"Aah, sırtım beni öldürüyor,"

"Wesley!"

"Şu hamilelik bir bitse rahat edeceğim."

"Of, yapma!"

"Korkunç kramplarım oluyor."

"Tanrı korusun!"

"Ve sürekli kusmak istiyorum."

"Lütfen, Wesley!" dedim, kahkahayla. "Melinda'dan yeterince çektik."

"Melinda'nın döneceğini biliyorsun, değil mi?" dedi, Mother-care katalogunu çıkarırken.

"NE?" Yüzümdeki tebessüm anında silindi.

"Melinda geri geliyor, bilmiyor muydun?" Donakalmış bir halde ona baktım.

"Hayır, bilmiyordum."

"Merak etme, senin işin güvencede. O mezar vardiyasında çalışacak."

"Baş belalarının aradığı saatlerde mi?"

"Evet, gece ikiden dörde kadar. Jack'in görev çizelgesinde bazı boşluklar vardı. Melinda'nın da bu işe uygun olacağını söyledi, çünkü metin yazmak zorunda kalmayacak."

"Doğru."

"Tek yapması gereken, uyanık kalıp bütün serserilerle gevezelik etmek. Radyoculuğa devam etmekte kararlı görünüyor. Jack de bu işi yapmaya hevesli birini bulmakta en az onun kadar kararlı."

"Günaydın," dedi, Jack, neşeyle. "Ofis çok düzenli görünüyor. Yoksa temizlikçiler gelmeyi mi hatırladı? Wesley, neden kazağının içine yastık koyduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum."

"O yastık değil, bir empati göbeği. Hamile erkekler için."

"Anlıyorum," dedi, Jack. "Günaydın, Minty," diye ekledi. "Mutlu görünüyorsun, hatta ıslıl ıslıl parlıyorsun."

"Parlıyor muyum?"

"Evet," dedi. "Çok hoşsun." Wesley'nin Anne ve Bebek kitabını eline alıp bana çarpık çarpık gülümsedi. "Âşık değilsin, değil mi?"

"Ne? Hayır, sadece mutluyum, hepsi bu. Bir epifani yaşadım."

"Galiba Deirdre de bir tane yaptıracak," dedi, Wesley, yüzünü ekşiterek. "Çok acıtiyormuş."

"Öyle mi?" dedi, Jack.

"Hayır, episiotomi değil, epifani. Anı bir aydınlanma."

"Hormonlarla ilgili bir şey olmadığından emin misin?" dedi, Wesley.

"Evet, çok eminim. Bu bir algı patlaması."

"Sen âşık gibisin," dedi, Jack, odasına girerken.

"Evet," dedi Monica, birden. "Gerçekten öyle görünüyorsun."

"Of, saçmalamayın," dedim, gülerek. Sonra telefonu alıp Joe'nun numarasını tuşladım.

Ona söylemek istiyordum. Joe'ya zaferimi anlatmak, Dominic'i geçmişte bıraktığımı açıklamak istiyordum. Ertesi akşam, saat altıda Islington'daki Screen on the Green'de buluşmaya karar verdik.

"İğrenç görünüyorsun," dedi, yanağıma sesli bir öpücük kondururken, hayranlıkla.

"Sen de vicık vicıksın," dedim, neşeyle. "İyi anlamda demek istiyorum tabi."

"Biliyorum," dedi. İçeri girdik. Ona bir daha baktım. Sanki bugün onu açık seçik görebiliyordum, çünkü Dom'un karanlık gölgesi ortadan kalkmıştı. Ona Dominic'le buluşmamı anlatmak istiyordum, ama film bitinceye kadar beklemeye karar verdim. John Schlesinger'in *Far From the Madding Crowd*'ının klasik

versiyonuydu.

"Patlamış mısırını yüksek sesle yeme," dedi, Joe, ışıklar sönüp perdeler açılırken.

"Patlamış mısırım yok ki."

"Ve lütfen film boyunca benimle konuşma," diye devam etti, Julie Christie ekrana çıktığında. "Başkaları için çok sinir bozucu oluyor."

"Şşşt!" dedi, arkamızda oturan biri.

"Gördün mü?"

"Filmin korkunç bölümlerinde de sakın koluma yapışma," diye fısıldadı. "Seni bilirim."

"Korkunç bölümleri yok," diye fısıldadım.

"Çek şu ellerini üstümden," dedi, sağ koluyla omzuma sarılırken. Önce güldüm, sonra kızardım. Joe'yla yeniden bu kadar yakınlaştığım için kendimi inanılmayacak kadar mutlu hissediyordum, ama çok geçmeden Wessex'in tepelerinde Bathsheba'nın çiftliği idare edişi ve çavuş Troy'a olan saplantısı içinde kayboldum. Troy'un ne kadar sığ bir adam olduğunu ve Bathsheba'nın muhteşem Gabriel Oak'ı sürekli reddetmekle ne büyük bir aptallık ettiğini herkes görüyordu. Ama sonunda Bathsheba gerçeği görüyordu "Ne zaman yukarı baksan," der, Alan Bates, Julie Christie'ye, "Ben orada olacağım. Ne zaman yukarı baksam," diye devam eder, "Sen orada olacaksın." Kıza gülümser, Julie de ona. Kamera açılır, jenerik geçer.

"Mutlu son dedikleri bu, işte," dedim, yerimizden kalkarken. "Kız sonunda gerçeği gördü."

"Ama Hardy önce ona acı çektirdi," dedi, Joe. "Kahramanlarına sadistçe davranıyor. Eziyet etmeyi seviyor," diye devam etti, kolumu kolunun altına sokarken. Dominic'ten kurtulmuş olduğum için içimde bir şeylerin hopladığını hissettim. "Gel, benimle," dedi, Joe, emir verircesine. Sonra da nazik olduğu için ekledi, "Lütfen."

Upper Caddesi'nden aşağı, Rosebery Bulvarı boyunca yürürken çok mutluydum. Artık özgürdüm ve Joe'yla birlikte

olabilirdim. Kesinlikle arkadaşlıktan öte bir ilişkimiz olabilirdi. Yapmam gereken tek şey, Dom'u atlattığım konusunda onu ikna etmektir. Dominic'in hiçbir önemi yoktu. Onu geçmişte kalan karanlık ve rahatsız edici bir rüya gibi görüyordum artık. Şimdi uyanıyordum ve onun ruhumu acıtan varlığı benden uzaklaşıyordu. Artık Joe vardı. Etiyle ve kanıyla buradaydı. Güçlü kolu, kolumun altındaydı ve film yönetmenlerinden konuşuyordu, öyle bilgili ki. Ben de sinemayla çok ilgileniyorum. Sonra Sadlers Wells'in önünden geçerken babamı gördüm. Çok şaşırdım. Dışarıda duruyordu ve biraz gergin görünüyordu. Normalde çok sakin biri olduğu için sınırlı olması tuhaftı. Belki de annem hayırseverlik işinden hâlâ dönmemişti de ondan böyleydi.

"Baba!" diye seslendim. Kilisenin ilan tahtasındaki notu anımsayınca içimi evlatlık duygusu kapladı. "Babacığım!" dedim, tekrar. Ama duymamıştı. Kaşlarını çatmış, duruyordu. Sonunda beni görünce afalladı.

"Minty?" dedi, merakla.

"Merhaba, ne izleyeceksin?"

"İmm...Coppelia," dedi, hafif bir huzursuzlukla. Bana mı öyle geliyordu yoksa hakikaten yüzü mü kızarmıştı?

"Bu, Joe," dedim. Babam ve Joe tokalaştılar. Birkaç saniye kadar yanında durduktan sonra babam birden konuştu. "Ben sizi fazla tutmayayım." Sanki yanında olmamızı istemiyor gibi bir hali vardı.

"Umarım gösteriyi beğenirsin," dedim. "Ve umarım annem erken döner." Babam sınırlı bir şekilde gülümsedi. Joe'yla yolumuza devam ederken ona annemin hayır işlerine olan bağlılığını anlattım. Sonra karşıdan karşıya geçtik ve sola, Exmouth Pazarı'na döndük ve Cafe Kick adında bir yerin önünde durduk. İçerisi çok sadeydi ve üç tane langırt masası vardı.

"Buraya hep seninle gelmek istemiştin, ama bir türlü fırsat olmamıştı. Kismet bugüneymiş."

"Evet, öyle," dedim. "Joe, aslında sana bir şey söylemek istiyor-

rum. Önemli bir şey."

"Tamam. Anlat hadi." Ama o çoktan langırt masalarından birine para atmıştı ve yedi tane mantar top tepsiye düşmüştü. Daha sonra anlatmaya karar verdim. Önce langırt oynamak istiyordum.

"Şimdi," dedi, uyarır gibi parmağını sallayarak. "Döndürmek yok."

"Kim olduğumu sanıyorsun sen benim? Alaistar Campbell mi?"

"Hile de yok."

"Yaparmışım gibi."

"Benim her kazanışında sen bana bir içki alacaksın, senin her kazanışında da ben sana alacağım."

"Anlaştık."

Oyun başladı. Joe'nun savunmasını aşmaya çalıştığım için oldukça sınırlı oynuyordum.

"Harika bir kurtarış!" diye bağırdım. "Reflekslerin çok hızlı, ama," dedim, santrforumu topun arkasına getirirken, "Yeterince değil. Teşekkürler. Bir-sıfır!" Joe bana bir Peroni aldı. Sonra o bir gol attı, ben ona aldım.

"Döndürmeyi bırak!"

"Topa vurman çok uzun sürüyor."

"Beni hile yapmakla mı suçluyorsun?"

"Evet."

"Pekâlâ, al sana. Gool. İki-bir!!"

Ona bir bira daha aldım. Sonra bir tane daha. Artık iyice çakırkeyif olmuştuk. Kahkahalar atıyordum. Biradan da olsa mutluluktan uçuyordum. Karşılıklı cilveleşiyorduk.

"Yeniden arkadaş olmamıza memnunum, Minty."

"Öyle mi?" Gülümsüyordum.

"Evet. Paris'teki kısa karşılaşmamızda," diye devam etti, muzipçe gülerek, "Nefesimi kesmiştin. A Bout de Souffle'ydim," dedi, sarhoş kahkahasıyla. Bu oyunu biliyordum.

"Demek ki ben bir Fatal Attraction'dum," dedim, kıkırdaya-

rak. Biramdan bir yudum daha aldım.

"Bir bakıma," dedi. "Ama hiçbir şey yapmadım, çünkü..." Durdu ve topu köşeye bıraktı. "Sen tam anlamıyla Un Couer En Hiver'dın."

"Evet," dedim, "Bir Crack Up yaşıyordum, çünkü düğünüm olmamıştı. Aa, harika bir gol!"

"Hadi bir Peroni daha. Evet, Psycho'ydun o zaman," dedi.

"Değildim, sadece Women On the Edge of a Nervous Break-down'dan biriydim."

"Çünkü bir Fool for Love'dın. Ama sonra, It Happened One Night. Ve bizi Dazed and Confused bırakan bir Dangerous Liaison yaşadık."

"Ama ben sonradan hiç de Dead Calm yaşamadım," dedim, orta saha oyuncum topa vururken. "Home Alone'dum."

"Gone With the Wind'din. Telefonlarıma cevap bile vermedin."

"O günlerde erkeklerden uzak durup My Brilliant Career'ime yoğunlaşmaya karar verdim."

"Ama bu beni Misery yaptı."

"Üzgünüm. Aaa. İyi gol! Bu çok sinsice oldu, Joe."

"Ama şimdi hı... şey düzeldi ve biz..."

"Back to the Future yapabilir miyiz?" dedim, son topu içeri atarken, cesurca. Oyun bitmek üzereydi ve konuşma vakti geliyordu. Joe'ya benim için çok şey ifade ettiğini söyleme zamanıydı. Gerçekten çok şey. Arkadaşlıktan öteye gitmek istediğimi. Los Angeles'a gitmesini istemediğimi, Londra'da kalıp beni güldürmesini istediğimi söyleme zamanıydı, çünkü her şey değişmişti.

"Sana söylemek istediğim bir şey var," dedim, iki tabak makyaj sipariş ederken. "Önemli bir şey." İçerideki gözlerle bana baktı.

"Bebek beklemiyorsun, değil mi Minty?" dedi. Gözlerimi tavana diktim.

"Hayır."

"Çünkü eğer hamileysen yanında olurun, Minty. Ben sorumluluktan kaçan biri değilim, bilirsin."

"Bak..."

"Bu arada ne güzel bir anne olacağını söylememe izin ver," diye ekledi.

"Ben ciddi olmaya çalışıyorum."

"Tamam," dedi, gülümseyerek. "Hadi ciddi olalım."

Evet, diye düşündüm, ciddi olmak ne iyi fikir.

"Dominic'le ilgili..."

"Aman Tanrım!" dedi, Joe, "Yine mi o? Halbuki ne güzel vakit geçiriyordum."

"Ondan tamamen kurtulduğumu söylemek istiyordum. Bitti. Çünkü bir şey öğrendim. Her şeyi değiştiren bir şey."

"Sahi mi?" dedi, ilgiyle dinleyerek. Arkada, ufak bir masaya oturduk.

"Benim hatam olmadığını keşfettim,"

"Neyin?"

"Dominic'le yaşadığım ilişkide benim hiçbir hatam yoktu. Tamamen onun suçuydu."

"Ne demek istiyorsun?"

Makarnalarımızı yerken ona Virginia Park'ın beni aradığını, sonra Dominic'le buluştuğumu ve bana anlattıklarını, olayları yavaş yavaş çözdüğümü, sonuçta her şeyin parayla ilgili olduğunu anladığımı anlattım.

"Hepsi para yüzündendi," dedim. "Serveti yüzünden. Her şeyini kaybedeceğini düşündüğü için beni terk etti. Krizi atlatınca da hata yaptığını fark etti ve ona geri dönmemi istedi."

"Ama sen ona..."

"Hayır!" dedim, yüksek sesle. "Tabi ki ona dönmüyorum. Ama onu gördüğüme öyle memnunum ki, çünkü eğer görseydim, a) ona ne kadar aşağılık biri olduğunu söyleyemeyecektim ve b) gerçeği asla öğrenemeyecektim."

"Şimdi biliyor musun?"

"Evet. Gerçek, artık kendimi suçlamak zorunda olmamam.

Bu öyle güzel bir şey ki. Çünkü buna benim neden olmuş olabileceğim düşüncesi kendime güvenimi yok etmişti."

"Neden böyle düşünüyordun?"

"Ona karşı çok nazik, çok zayıf ve yumuşak başlı olduğum için bana bunu yaptığını sanıyordum. Bana olan bütün saygısını yitirdiği için."

"Ama söylediğinden anladığım kadarıyla ve kursta gördüğüm gibi sen gerçekten zayıf ve yumuşak başlıydın."

"Evet, evet, biliyorum. Bunu inkâr etmiyorum. Ama o beni bu yüzden sepetlemedi. Ben öyle sanarak aylardır kendime eziyet ediyordum. Artık bu fikrimin yanlış olduğunu biliyorum, benim hatam değildi."

"Senin hatan değil miydi?" dedi, çatalıyla oynayarak.

"Hayır," dedim, gülümseyerek. "Hepsi Dominic yüzündendi. Bunu şimdi anlıyorum. Dominic'in ne kadar seviyesiz biri olduğunu daha önce anlayamamışım."

"Anlıyorum."

"Her şey para yüzündendi. Bu kadar basit," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Suçlanacak kişinin ben olmadığımı keşfettim."

"Anlıyorum."

"Bu da benim için öyle rahatlatıcı bir şey ki."

"Öyle olmalı."

"Ve şimdi hayatıma devam edebileceğimi hissediyorum. Nihayet gerçekten ilerleyebilirim. Benim için memnun değil misin, Joe?" dedim, elini tutarak. Ama o bir şey demedi. Tuhaf tuhaf bana bakıyordu.

"Neden bir şey söylemiyorsun?"

"Ne söylemem gerekiyor?"

"Bilmem. Herhangi bir şey. Mutlu olduğunu söyle. Benimle aynı fikirde olduğunu söyle."

"Niye söyleyeyim? Aynı fikirde değilim ki."

Galiba Joe fazla içmişti ve kafası çalışmıyordu.

"Pekâlâ," dedim. "Bir daha anlatayım..."

"Hayır, hayır. Ben gereken bilgiyi aldım," dedi, soğuk bir te-

bessümle. "Vardığın sonucun doğru olduğunu pek düşünmüyorum."

"Vardığım sonuç, her şeyin Dominic'in hatası olduğu. Benim değil. Sığ biriydi, ama ben onun yüzeyselliğini perşembe akşamına kadar tam olarak anlamamıştım."

"Anlamıştın," dedi, Joe, dudaklarını büzerek.

"Anlamamıştım."

"Bence anlamıştın."

"Hayır, anlamamıştım," diye yineledim. Artık biraz sinirim bozuluyordu. "Dominic'in sadece görünüşte yüzeysel olduğunu sanıyordum," dedim. İkimiz de buna güldük. "Yani sadece giyim kuşam, arabalar ve partiler konusunda."

"Anlıyorum."

"Sadece yüzeydeki şeyler konusunda sığ olduğunu düşünüyordum. Ama vahim derecede yüzeysel olduğunu biliyordum."

"Öyle görünüyor."

"Öyleyse neden söylediğimi anlamıyorsun?"

"Anlıyorum, ama ben sadece Dominic'in yüzeyselliğini önceden bilmediğine katılmıyorum."

"Bilmiyordum," diye üsteledim. "Nasıl bilebilirdim? Emekli aylıklarını da tazminatları da bilmiyordum. Bunlar sonradan öğrendiğim şeyler."

"Ama onun ne kadar yüzeysel olabileceğini çoktan görmüştün," dedi, Joe. "Defalarca. Öyleyse onun bu kadar yüzeysel oluşuna neden şaşıırıyorsun?"

"Şaşırdım."

"Ama bu, önceden şiddet eğilimi gösteren birinin sonradan cinayet işlemesine şaşırmak gibi bir şey. Belirtiler ortadaydı. Ka-fa yapısı, psikolojik geçmişi belliydi. Bunu bilmek için yazar olmak gerekmiyor, Minty. Hepimiz kendimizi belli ederiz."

Aman Tanrım. Bu gerçekten sinir bozucuydu. Bu kadar zor olacağını ummamıştım.

Buna katılmıyorum, Joe," dedim, içimi çekerek. "Sonunda

neler döndüğünü anlayınca gerçekten şoke oldum."

"Bir aptallık daha," dedi, makarnayı tabağının kenarına iterken. "Kurstayken Dominic'in yüzeysel olduğunu taa başından beri düşündüğünü söyleyip duruyordun. Dış görünüşe çok önem verdiğini, daha en baştan seni nasıl da çaktırmadan değiştirmeye başladığını."

"Çaktırmadan değildi. Açık açık söylüyordu. Onu giyme, bunu giy. Böyle konuşma, şöyle konuş. Bunu yapıyoruz, onu yapmıyoruz."

"Buna nasıl katlandığına daha çok şaşırdım. Rezalet. Senin kadar zeki ve bağımsız birinin böyle bir saçmalığa nasıl dayandığına kimse inanmaz. Ama belli ki katlanmışsın."

"Evet, katlandım ve çok pişmanım. Böyle bir eşitsizliği bir daha asla kabul etmeyeceğim."

"İyi."

"Çünkü değiştim."

"Emin değilim,"

"Joe, affedersin ama, ben onca şeyin üstesinden gelirken duygularımı hiç paylaşmaman biraz kabalık oluyor."

"Duygularını paylaşmıyor değilim," dedi, tabağını kenara iterek. "Hiç değil. Tam aksine. Ben sadece sarırm biraz, mm...biraz hayal kırıklığına uğradım."

"Hayal kırıklığına mı? Neyle ilgili?"

"Seninle."

"Aa, sağ ol, çok teşekkürler."

"Çünkü sürekli Dominic'i suçluyorsun."

"Evet, Dominic'i suçluyorum, çünkü o kötü şeyler yapıyor. Hepsi onun suçu!"

"İşte ben de buna katılmıyorum."

"Neden katılmadığını bilmiyorum, ama gerçek bu." Artık öyle gücenmişim ki neredeyse ağlayacaktım. Joe, sorgulayıcı ve sinir bozucu sorularıyla bu güzel akşamı bozuyordu. "Gerçek bu," dedim, tekrar. "Ben bir kurbandım." Gözyaşlarını bastırmaktan boğazım acıdı. "Korkunç bir şey yaşadım. Kor-

kunç. Ve hepsi Dominic yüzündendi."

"Senin de hatandı."

"Benim hatam değildi," dedim, alçak sesle konuşmaya özen göstererek. "Ben tamamen masumdum. O arkamdan dolap çeviriyordu. Bana kalleslik ederek parasını kurtarmaya bakıyordu. İki yüz seksen kişinin önünde yaptığı buydu. Adam başı tam yüz pound. Niye benim hatam olsun?"

"Dominic'in sana öyle davranmasına göz yumman senin hatandı. Yanlış anlama, bu yine de onun yaptığını haklı çıkarmıyor tabi."

"Neyse, Tanrı'ya şükür!"

"...ama ona nasıl davranacağını anlatmadığın için sen de hatalıydın."

"Ona nasıl davranacağını anlatmadım mı?"

"Hayır."

"Anlatmadım mı?"

"Hayır, anlatmışa benzemiyorsun."

"Pekâlâ, anlatmadım."

"Neden anlatmadın?"

"Değmezdi de ondan."

"Değmez miydi? Anlıyorum."

"Çok kötü huyluydu. Kendi istediği şey olmazsa hır çıkarırdı. Korkunç biriydi. Ona karşı çıkmaktan korkuyordum."

"Niye ki?" dedi, omuzunu silkerek.

"Karşı çıkarsam büyük bir kavga çıkardı ve ayrılırdık!"

"Bu kötü mü olurdu?"

"Evet! Ondan ayrılmak istemiyordum."

"Neden?"

"Çünkü o benim sevgilimdi. Onunla evlenmek istiyordum, bu yüzden onunla uzlaşmaya hazırdım."

"Ah."

"Herkes uzlaşır. İlişkiler uzlaşmayı gerektirir."

"Dominic için fazla gerektirmişe benzemiyor," dedi, küçümseyici bir edayla. "Benim sorum şu; onunla neden evlenmek istedin?"

"Neden mi? Ne biçim soru bu? Biri biriyle neden evlenmek ister?"

"Ama söylediğine bakılırsa onu ne çok seviyordun ne de hayrandın. İşte anlamadığım da bu. Ondan hoşlanıyor muydun, Minty?" Bakışlarını gözlerimde sabitledi. "Hoşlanıyor muydun?" Gözlerine bakakaldım. Altın sarısı ve yeşil çizgileri olan, ıslıl ıslıl, ela gözlerine. Hipnotize ediciydi. Derin bir nefes aldım.

"Hayır," dedim, sakince, "Fazla değil. Ve şimdi gerçeği bildiğim için hiç hoşlanmıyorum ondan."

"Ama, Minty," dedi, öne eğilerek, "Neden hoşlanmadığın biriyle evlenmek istedin? Bunu daha önce de sorduğundan eminim."

"Bak Joe, ondan hoşlanıp hoşlanmamamın bununla hiçbir ilgisi yok. O benimle evlenmek istedi."

"Ama sen ondan gerçekten hoşlanmıyordun, değil mi?"

"Hayır, hoşlanmıyordum. Huylarını beğenmiyordum. Beni sindirdi. İnsanlara ilk isimleriyle hitap etmesinden ve partilerde sigorta poliçesi satmaya çalışmasından hoşlanmıyordum. İstedikim bir şeyi asla yapmayacak olması gerçeğinden hoşlanmıyordum. Şık giyinmemiş insanlara tepeden bakmasından hoşlanmıyordum ve özellikle beni kontrol etmesinden ve kendime güvenimi yıkmasından hoşlanmıyordum."

"Başka?"

"Evet. Konuşması, daha doğrusu konuşmaması çok sıkıcıydı. Başka nelerinden hoşlanmadığımı söyleyeyim sana. Hoşgörülü olmayışından, kronik bencilliğinden ve diğer insanlara olan merhametsizliğinden hoşlanmıyordum. Aslında Dominic'le ilgili birçok şey beni hasta ediyordu!"

"Saygı duymadığın ya da hoşlanmadığın bir adamla evlenmeyi düşünebilmen gerçekten akıllara durgunluk verici bir şey."

"Ondan hoşlanıp hoşlanmamamın bununla bir ilgisi yok ki!"

"Yok mu?"

"Hayır, çünkü evlilik farklı bir şey. Bir sürü insan gerçekten hoşlanmadığı tiplerle evleniyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Arkadaşlarımızla evlenmemiz gerekmiyor, öyle değil mi?"

"Ben isterdim doğrusu."

"Arkadaş arkadaşdır. Eş de eş."

"Dominic'in senin onun eş olmanı istediğini sanmıyorum. Bence o senin sadece süslü bir yer paspası olmanı istedi."

"Evet, az kalsın oluyordum."

"Öyleyse, Minty, bir daha sormama izin ver; Dominic'le neden evlenmek istedin?"

"Of, bilmiyorum," dedim, içimi çekerek. "Peki, tamam, biliyorum, çünkü o benimle evlenmek istiyordu. Evet, itiraf ediyorum, beni seçtiği için gururum okşanmıştı. Otuzuma geliyordum ve artık evlenmek istiyordum. Derken Dominic karşıma çıktı ve beni seçti. Ben de onun uygun olabileceğini düşündüm."

"Uygun mu?"

"Evet."

"Onun hakkında bu kadar kötü düşünüyorken?"

"Her açıdan kötü değildi. Örneğin çok başarılıydı."

"Hah haa!"

"Ve çekici. Ve beni istiyordu. O beni seçti."

"Bu kadar ha?"

"Evet, yani benim için bu kadardı."

"Seni seçti, sonra da seni başka biri haline getirmeye çalıştı."

"Evet, öyle yaptı, aşağılık herif."

"Bir daha soruyorum; neden buna razı oldun? Neden olmadığın biri olmaya çalıştın? Buna niye izin verdin, Minty? Bebek değildin ki. Herkesin bir seçimi vardır."

"Niye mi izin verdim? Çünkü onun kendine olan güvensizliğini anladım. Bunun neden kaynaklandığını bildiğim için daha esnek bir bakış açısı geliştirdim."

"Şanslı adam."

"Çünkü anlamak, bağışlamaktır."

"Öyle mi? Bunu bilmiyordum. Yani Dominic'in seni neden

terk ettiğini şimdi mi anlıyorsun?"

"Evet."

"Peki, onu bağışlıyor musun?" Ona baktım.

"Hayır, bağışlamıyorum," dedim.

"Neden onun için bütün bunları göze aldın?"

Neden göze aldım? Neden? Neden? Neden?

"Çünkü ona karşı çıksaydım beni bırakırdı, daha önce hep yaptığı gibi. Önceki kız arkadaşları onu eleştirdikleri ya da hoşlanmadığı bir şey söyledikleri an onları derhal bırakıyordu. Bunu bana işin başında söyledi."

"Anlıyorum, uyarı niteliğinde."

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, terk edilmek istemediğimdi. Sepetlenmekten hoşlanmam. Bence kimse hoşlanmaz."

"Yani reddedilme korkusu seni, mantıksız bir biçimde, gerçekten istemediğin bir adamla bir arada tuttu."

"Evet, aynen öyle; reddedilme korkusu. Dominic tarafından terk edilme düşüncesine katlanamıyordum. Bir de değişiklikten hoşlanmam. Ona alışmıştım."

"Bu yeterli bir neden değil, Minty."

"Ve aslında hoşlandığım bazı şeyler vardı."

"Ne gibi? Sohbetinden ya da daha doğrusu sohbetsizliğinden hoşlanman mümkün değil. Huyları olamaz. Vahşi doğası da olamaz. Anlattıklarına bakılırsa birçok şey olamaz."

"Çok hırslıydı, benim gibi."

"Peki."

"Benim için de hırslıydı."

"Senin için olduğundan emin misin, Minty?" dedi Joe, çarpık bir gülümsemeyle.

"Nasıl yani? Elbette benim için hırslıydı. İşimde parlamamı istiyordu."

"Öyle mi?"

"Alımlı biri olduğumu söylerdi."

"Bu akşam öylesin."

"Ve diyordu ki..." Aman Tanrım. Ne dediğini o an acıyla an-

ladım. "Benimle olmasının onun için iyi olduğunu söylüyordu."

"Sahi mi? Senin için ne gurur verici bir şey."

"Tamam, bu konuda biraz yüzeysel olabilir, ama Dominic'in düzgün yanları da vardı. O bana uygundu."

"Ah!" Joe, arkasına yaslandı.

"Birbirimize yaklaşıyorduk. Herkes böyle diyordu."

"Hımm."

"İyi de vakit geçiriyorduk," dedim, karabiberi masanın kenarına iterken.

"Öyle mi? Gerçekten iyi mi vakit geçiriyordunuz?"

"Bazı yönlerden. Ve bir daha hiç sıkıntı çekmeyecektim."

"Maddi yönden mi?"

"Cazipti, evliliğe uygun ve iyi giyimli biriydi."

"Ama kursta Dominic hakkında söylediklerine bakılırsa hiç uyumlu değildiniz."

"Uyumlu mu? Hayır, her şeyde değil. Ama bazı yönlerden uyumluyduk."

"Ne gibi?"

"Biz bir uyumluluk anketi doldurduk ve başarılı çıktık!"

"Bundan biraz kuşkuluyum, Minty. Gerçeğe uygun mu doldurdun acaba?"

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?"

"Mm...evet," dedi, özenle. "En azından kendine karşı."

"Ne hoş!"

"Oyun bitti, Minty."

"Benimle böyle konuşma!"

"Her şey anlaşıldı."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Dominic'e katlandığın için ya bir eblehtin ya da sen de yüzeyseldin. Hangisi?"

"Ben ebleh değilim! Bana böyle hitap edemezsin!"

"Ebleh olduğunu sanmıyorum, bu tamamen benim yürüttüğüm bir fikir." Masanın üzerinden birbirimize baktık. Önce

ben söze başladım.

"Ben yüzeysel değilim," diye sızlandım, alçak sesle. "Şimdi de değilim, o zaman da değildim. Sadece yanıldım, tamam mı? Dominic aslında çok riskli biriyken ben onun sağlam liman olduğunu sandım. Olumsuzlukları görmezden geldim ve onun hakkındaki fikrimi örtbas ettim."

"Evet, çünkü derin düşünemiyordun, Minty. Sen de kendi çapında yüzeyseldin."

"Değildim."

"Evet, öyleydin. Bu yüzden ona katlandın. Parası ve biraz zarafeti vardı, şık takım elbiseler falan. Sunabileceği tek şey bunlardı. Sonra seni başından attığı için incindin."

"Evet, çok incindim. Ama ben bunları bir günde anlamaya ve anlatmaya çalışırken senin beni bu kadar mutsuz etmen hiç hoş değil."

"Hâlâ anlamıyorsun," dedi, saçlarını düzelterek. "Hatanın bir bölümünün de sende olduğunu anlamıyorsun."

"Bende değil," dedim, Joe hesabı öderken.

"Peki, Minty, dediğin gibi olsun."

"Kim olduğunu sanıyorsun, sen?" dedim, burnumdan soluyarak. "Lanet olası İspanyol Engizisyonu mu?" Beni yanıtlamadan öylece suratıma baktı ki, bu daha çok sinirime dokundu.

"Bütün gece bana nutuk attın,"

"Hayır, sadece birkaç soru sordum ve gerçeği kabullenmeni istedim."

"Gerçeği mi? Gerçek seni ilgilendirmez. Ne cesaretle..." diye bağırdım. Neyse ki bar neredeyse tamamen boşalmıştı. "Hangi cesaretle beni sorguya çekip suçlu olduğumu ispatlamaya çalışıyorsun?"

"Ben senin suçunu ispatlamaya çalışmadım, sen kendini ele verdin."

Bu kadarı fazlaydı. Damarıma basmıştı.

"Yeter artık!" diye bağırdım. "Bana çok kötü davranıyorsun. Bütün gecedir! Fazla üstüme geldin! Durmadan beni üzmeye

çalıştın. Dominic'ten yeterince çekmiştim, ama senin gibi nazik olması gereken bir pisliğe daha fazla dayanamayacağım!! Yeter! Beni iyi tanımadığın halde yaptığın küstah yorumlardan bıktım!! Ben buraya seni eleştirmeye gelmedim. Seni yüzeysel, sahtekâr ve baş belası olmakla suçlamadım." Bir sürü küfür sıraladıktan sonra gözyaşları içinde ayağa kalktım. "Güzel bir akşam geçireceğimizi sanmıştım, ama sen her şeyi berbat ettin, bu mutlu akşamı bozdun!" Artık gözümünden yaşlar süzülerek bağıryordum. "Teşekkürler, artık mutsuzum ve burada daha fazla kalıp hakaretlerini dinlemeyeceğim."

"Hakaretten hoşlandığını sanıyordum," dedi, sakince.

"Gerçek olanlarından değil!"

"Dominic'le hiç böyle konuşmadığından eminim."

"Hayır, ama keşke konuşsaymışım."

"Keşke. O zaman bana böyle bağırman gerekmezdi."

"Sana bağırmanın nedeni," dedim, hayretle bize bakan garsonu fark ederek sesimi alçalttım, "Beni buna zorlaman. Hepsi senin yüzünden."

"Evet," dedi. "Ayrılmanız Dominic'in suçu olduğu gibi bu da benim suçum."

"Evet! Kesinlikle!" Çantamı aldım. "Bugün ilk defa mutluydum!" dedim, öfkeyle, "Aylardan beri ilk kez seni göreceğim için mutluydum! Ama şimdi hiç mutlu değilim!" dedim, kapıya doğru yürürken. "Umarım mutlu olmuştundur. Umarım seni bir daha görmem!"

"Pis herif!" diye bağırdım, Amber'a, on bir buçukta merdivenlerden yukarı çıkarken. Amber yataktaydı, ama aldırmadım. Işığı açtık. Kapıyı açtım. Yatağında oturmuş, okuyordu. Sağ eliyle Perdita'yı okşuyor, sol eliyle Vanity Fair'i tutuyordu. "Pis herif!" dedim, tekrar.

"Evet, bunu hepimiz biliyoruz," dedi. "İyi ki kurtuldun, Minty. Aylardır söylüyorduk sana."

"Dominic değil, pis olan Joe." Sinirden titriyordum.

"Öyle mi?" Şaşırdı. "Bana hoş biri olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Değil, berbat biri. Çok yanılmışım. Büyük bir hata daha yapmışım."

"Ne yaptı ki?"

"Çok güzel bir akşam geçiriyorduk. Her şey çok iyi gidiyordu. Hatta neredeyse artık Joe'yla beraber olabileceğimi bile düşünüyordum."

"İşte bu iyi fikir,"

"Hayır, değil, çünkü Joe korkunçtu."

"Nasıl?"

"Ona Dominic'le buluşmamı ve olanlarda benim hiçbir hatam olmadığını anlattıktan sonra Joe beni yüzeysellikle suçladı! İnanılmaz bir şey. Ben kendimi kandırıyormuşum."

"Öyle mi?"

"Evet. Dominic'le sadece parası, iyi giyimi ve düzgün görünümü için evlenmek istediğimi söyledi. Küstaha bak!"

"Ama bu doğru değil mi, Minty?"

"Hayır, değil. Beni sevdiğini sandığım için onunla evlenmek istedim. Onun beni seçmesi gururumu okşamıştı, çünkü uzun zamandır biriyle çıkmıyordum."

"Ama Dominic sana iyi davranmıyordu, Minty. Hepimiz bunu gördük. Ona sadece cazip biri ve iyi bir işi var diye katlandığını düşündük."

"Doğru değil bu," dedim. "Ona sadece ben aşırı iyi olduğum için katlandım."

"Ah, hayır, kimse o kadar iyi değildir, Minty," dedi, derginin sayfasını çevirirken.

"Ben öyleyim, daha doğrusu öyleydim, artık değilim."

"Farkındayım,"

Yatağının kenarına oturup derin bir nefes aldım. "Dominic'le tanışmam büyük şanssızlıktı."

"Kötü şans diye bir şey yoktur, Minty. Sadece kötü seçimler vardır. Ben senin Dominic'i seçmende kendine göre nedenlerin

olduğuna inandım, yoksa o aslında beş para etmez biri."

"Bazen iyi olabiliyordu,"

"Ne zaman, mesela?" dedi, Perdita ön patilerini gererek sırtüstü dönerken.

"Örneğin, çok bonkördü. Bana sürekli bir şeyler alırdı, bilirsin. Güzel giysiler, o çanta ve...bir sürü şey."

"Onları senin için almadı, Minty. Kendisi için aldı. Yanında düzgün görünesin diye. Bunu fark etmedin mi?" dedi, Perdita'nın karnını kaşıyarak. "Aptal değildir, bunu anlamış olduğundan eminim."

"Çok güzel hafta sonları geçirdik."

"Ama senin gitmek istediğin yerlerde değil. Ya golfe ya da balık tutmaya gittiniz."

"Annesine de çok iyi davranıyordun,"

"Reggie Kray de öyleydi."

"Neyse, ben Dominic hakkında konuşmak istemiyorum, çünkü o benim hayatımdan çıktı. Ben sadece Joe'nun benim hakkımda söylediği yalanlara, yaptığı karalamalara karşı çıkıyorum."

"İftiraya demek istiyorsun," diye düzeltti. "Bir kitapta yazsaydı 'karalama' olurdu."

"Biliyorum. Öyle güzel bir akşam geçiriyorduk ki. Ama sonradan güzel olmaktan çıktı, çünkü kavga ettik. Bana çok kötü şeyler söyledi, ama haddini bildirdim," diye devam ettim, gururla, "Bir sürü küfür sıralayarak onu köşeye sıkıştırdım."

"Aman Tanrım. Yarın onu arayıp özür dile."

"Pardon?"

"Yarın sabah, haksızlık ettiğin için ondan özür dileyebilirsin. Kabalık etmişe benziyorsun."

"O bana haksızlık etti, beni tamamen yanlış yorumladı."

"Yarın onu ara."

"Kesinlikle olmaz."

"Öyleyse ertesi gün ara. Ama mutlaka özür dile. Çünkü onun haklı olduğunu düşünüyorum, Minty. İyi geceler."

Işığı söndürdü ve beni karanlıkta bıraktı. Tepem atmıştı. Kötü bir şey söylemek istedim, ama yeteri kadar kötü bir şey düşünemiyordum. Kapıyı açarken bir şey aklıma geldi.

"Kedin aşırı şişko!"

T.S. Elliot haklı. Nisan gerçekten en acımasız ay. Moraliniz benimki gibi bozuksa, renkli borularını her yana sallayan, o tuhaf denecek kadar mutlu görünen fulyalar midenizi bulandırmaya yetebilir. Gerçekten sinirinizi bozabilir. Laleler de öyle, yakında pembe baharlarını açacak olan kiraz ağaçlarının üstlerindeki şekerimsi tüyler de.

Baharın neşesi benden uçup gitti. Çünkü çeşitli endişelerim var: a) Babam garip davranışlar içinde; b) Joe'dan uzaklaştım, ondan çok hoşlanıyordum, ama artık hiç hoşlanmıyorum; c) Amber'la aram açık; 1) Cumartesi günkü küstahlığından dolayı ve 2) kedi hakkındaki gaddar yorumumdan, çünkü i) edepsiz olmak istedim ve ii) söylediğim doğru. Kedi gerçekten şişman. Ama Amber çok kızdı, fena halde surat asıyor. Odasında oturuyor -yani benim odamda- ama ne yaptığını bilmiyorum. Günlerdir böyle. Belki de bir sonraki romanının planını yapıyor ya da internette geziyordur. Bir şey var ki, benimle konuşmuyor.

Bütün bunlar haddinden fazla tuhaftı. Ölüm sessizliği gerilim yaratıyordu. Derken bu sabah birdenbire buzlar kırıldı. "Affedersin, Minty," dedi, Amber, aşağı indiğinde, beklenmedik bir biçimde. "Sanırım sana bir özür borcum var."

"Vah vah!" dedi, Pedro. Ben de oldukça şaşırmıştım.

"Tamam," dedim, Pedro'ya bir dilim elma uzatırken.

"Joe'nun ne boktan biri olduğunu bilemezdin, tabi."

"Ben Joe'yu kastetmiyorum," dedi. "Perdita'dan bahsediyorum. Gerçekten biraz tombullaştı."

"Şişman demek istiyorsun."

"Bu kadar katı olma."

"Öyle ama."

Perdita dışarıda, pencerenin kenarında, güneşte oturuyordu.

Küçük, parlak siyah yüzünde gizemli bir ifade vardı. Aşağı atlayıp, kuyruğu doksan derece havada, itfaiye arabası gibi telaşlı telaşlı miyavlayarak yemek için mutfığa girdi.

"Gittikçe şişmanlıyor," dedim, hayretle. Neredeyse yalpalıyordu. Sonra aniden, sanki çok yorulmuş gibi, pat diye yere oturdu.

"Evet, fazla sardalyadan," dedi, Amber. "Sorun bu. Ona bayılıyor, ama kesmem lazım."

"Erken orta yaş gelişimi olmasın?" dedim. "Yaşına göre gelişkin olduğunu söylüyordun."

"Her yeri aynı ölçüde şişman değil ama. Tuhaf, değil mi?" dedi, bana bakarak. "Sadece karnı dolgun gibi. Aman Tanrım!"

"Ne?"

"Ya tümörse?" dedi, kaygıyla. Gözleri yaşardı. "Ya kanser oluyorsa, Minty?"

"Saçmalama, ağrısı yok ki."

Halbuki Perdita hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Uzanıyor, yuvarlanıyor, poposu bir yana devriliyordu. Memeleri minik pembe düğmeler gibi belli oluyordu. Yüzünde suçlu ve utangaç bir ifade vardı. Birden jeton düştü.

"Hamile," dedim.

"Saçmalama, o henüz bir çocuk."

"Bence hamile. Ayrıca o çocuk değil, ergen. Kediler kaç yaşından itibaren hamile kalıyorlar?"

"Bilmiyorum," dedi, Amber, sonra kayboldu ve Komple Kedi Kitabı'yla geri döndü. Deli gibi sayfalarını çevirdi. "Burada altı aylık yazıyor." Kitabı indirdi. "Perdita en az yedi aylık."

"Gördün mü! Şişman değil, bebek bekliyor. Laurie yumurtalıklarını aldırmanızı söylemişti, ama unuttuk."

"Senin yüzünden, Minty."

"Kedi ne zamandan beri benim sorumluluğumda?"

"Benim kafamda bin tane şey var."

"Benim yok mu?"

"Bana hatırlatmalıydın."

"Bak şu işe."

"Tamam, tamam, ortak sorumluluktuk."

"Teşekkürler."

"Ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Ne kadar?"

Kedi kitabına baktım. "Gebelik süresinin altmış beş gün olduğunu yazıyor." Takvime baktım.

"Evet, ama..."

"Ne?"

"Ne zamandan beri hamile olduğunu bilmiyoruz, değil mi?"

"Hadi Laurie'yi çağıralım. O bilir."

"Sen ara,"

"Hayır, sen ara. O senden hoşlanıyor."

"Ama ben ondan hoşlanmıyorum."

"Neden?"

"Of, bilmiyorum," dedi, ters ters. "Bir insan neden bir insandan hoşlanmazsa ondan. Neyse, hadi ara onu, Minty. Sonra da Joe'yu aramalısın."

"Neden Joe'yu arayacakmışım? O bana çok kötü şeyler söyledi."

"Sana çok düşkün olduğu için söyledi."

"Öyle mi?" dedim, içimi çekerek.

"Evet, bu çok açık, yoksa hiç uğraşmazdı."

"Uğraşmaz mıydı?"

"Elbette uğraşmazdı. Seni önemseydiği belli. Ayrıca haklıydı, Minty. Öyle değil mi?"

Pedro'nun kafesinin yanındaki iskemleye oturdum. "Evet," dedim, sessizce. "Haklıydı. Ben yüzeyeldim. Doğru. Dominic'ten ne hoşlandım ne de ona saygı duydum. Aksine, birçok yönden onu küçümsedim. Ama ona hep şans tanıdım, çünkü evlenilecek biri gibi duruyordu. İşin tuhafı, aslında hiç uygun değildi." Bu itiraf beni utandırdı.

"Boş ver, Minty," dedi, Amber, bana sarılarak. "Hepimiz hata

yapıyoruz. Neyse ki çok geç değil," diye devam etti, neşeyle. "Tek yapman gereken, Joe'yu aramak."

"Tamam," dedim, burnumu çekerek, "Ararım, ama önce sen Laurie'yi aramalısın."

"Laurie'yi aramak istemiyorum. Öyle sinirime dokunuyor ki, beni deli ediyor."

"Sen Laurie'yi ararsan ben de Joe'yu ararım."

"Of, peki," dedi ve telefona gitti. Ama gitmeden önce ne yaptığını biliyor musunuz? Onu aramadan önce? Saçlarını taradı! Gerçekten! Amber, inanılmayacak ölçüde kendisini kandırıyor. Laurie'den hoşlandığını asla kabul etmiyor. Onun hakkında neden bu kadar garip konuştuğunu hiç anlamıyorum. Laurie akıllı, hoş ve esprili biri. Ondan hoşlandığını biliyorum, ama bunu asla kabul etmemesi beni güldürüyor.

"Perdita galiba hamile," dediğini duydum. "Evet...yani bize göre. Gelip bakabilir misin? Bir fahişeye kavyelik yapmıyorsan tabi... Neden onu muayenehaneye mi getirmiyoruz? Bu hassas durumunda mı? Şaka yapıyorsun, herhalde! Düşük bile yapabilir. Muayene ücretini öderiz," diye ekledi. "Hayır, hayır, nakit. Çağırma ücreti. Evet, tamam. Sekizde. Şarap kırmızı mı olsun, beyaz mı?"

"Geleceğini söyledi," dedi, Amber. "O kadar sinir ki. Hay aksi, ne pişirsem acaba? Somon fümeyle başlayabiliriz. Sonra ördek ya da mantarlı pilav yiyebiliriz, değil mi? Ben çıkıp mantar alırım. Çok güzel bir krem şokola tarifim de var... Bir şişe de Pouilly Fuisse."

Amber bütün yemek kitaplarını çıkarıp gözden geçirirken Joe'yu evinden aradım. Dominic yüzünden kavgaya girmemizi rahatlatmak için onunla barışmak istiyordum. Numarayı çevirdim. Açılmadı. Çaldı, çaldı, çaldı. Sonra cep telefonunu dedim. Dört beş kere çaldıktan sonra Joe'nun sesini duydum.

"Alo?"

"Joe, ben Minty."

"Alo? Kimsiniz?"

"Minty," dedim, biraz daha yüksek sesle.

"Kusura bakmayın, hiç duyamıyorum," dedi. Çok sinir bozucuydu, çünkü ben onu gayet iyi duyabiliyordum. "Bir daha deneyin," dediğini duydum.

"JOE!" diye bağırdım. "Beni duyabiliyor musun?"

"Hiçbir şey duymuyorum."

"Joe, ben Minty!"

"Kahretsin..." dedi. 'İngiliz Havayollarının BA 196 Sefer sayılı Los Angeles uçağının son anonsu. Kalan yolcuları 27 no'lu kapiya rica ediyoruz.' Aman Tanrım!..

"Joe, senden çok özür dilerim."

"Lanet olsun!" dediğini duydum. Sonra da, "Kim olduğunuzu bilmiyorum, ama şimdi gitmem gerekiyor," dedi ve hat kesildi.

Gitmişti. Onu kaçırmıştım. Telefonu kapattım.

"Onu buldun mu?" dedi, Amber.

"Evet," dedim. "Yani, hayır."

Amber biraz şaşırdı, sonra da, "Sence Laurie patlıcan sever mi?" dedi.

"Hav hav!" dedi, Pedro. Kapıyı açtım ve bakakaldım. Laurie'nin sağ gözünün üstünde kibrit kutusu büyüklüğünde bir morluk vardı.

"Paniğe kapılma," dedi. "Acısı görüntüsünden de beter. Merhaba, Amber."

"Aman Tanrım! Ne oldu?" dedi, Amber.

"Bir olaya karıştım," dedi, ceketini çıkarırken, yüzünü ekşiterek.

"Nasıl?"

"Bir partide Lübnanlı bir kıza kavalylek yapıyordum. Meğerse kız, eski sevgilisini kıskandırmak için beni kiralamış. Planı işe yaradı. Haziranda evleniyorlar."

"Bir şey ister misin?"

"Yok, şimdi iyi," dedi. "Bu da bizim için risklerinden biri, işte.

Muayenehanede bir köpek tarafından ısırılmaktan kötü değil. Pekâlâ, hastamız nerede?"

Mutfağa gittik. Perdita masanın altında yan yatmış, tüylerini yalıyordu. Başını kaldırıp şirin şirin bize baktı ve tokalaşmak istercesine patisini uzattı. Sonra minik pembe dilini ritmik hareketlerle üzerinde gezdirmeye devam etti.

"Kediniz bebek bekliyor," dedi, Laurie, uzmanca. "Bir tane-den fazla."

"Kaç tane?" dedim.

"Bilmem. Üç dört tane. Belki de beş." Laurie yere eğildi ve Perdita'nın şiş karnına baktı. "Beş haftalık hamile olduğunu söyleyebilirim."

"Aman Tanrım," dedi, Amber. "O daha kendisi bir çocuk."

"Bu yaşta, hatta daha erken doğurmaya başlarlar," dedi, Laurie. "Söylemiştim demeyi sevmem, ama üç ay önce ameliyattan bahsetmiştim,"

"Okula giden anneler gibi," dedi, Amber. "Bizimki de onlara benziyor, ama o tecavüze uğramış olmalı. Çünkü Perdita o tür bir kedi değil."

"Bunların hepsi o türdür," dedi, Laurie. "Kedilerde ahlak diye bir şey yoktur. Kraliçe kelimesinin 'aşifte'den geldiğini biliyor muydunuz?"

"Ah," dedi, Amber, hayal kırıklığına uğrayarak. Sonra Perdita'yı kucağına aldı. "Hadi kim olduğunu söyle. Annen kızmayacak, hadi söyle bana. İnşallah o sarman değildir," diye devam etti. "Kızıl saçlı çocuk istemiyoruz!"

"Ben oldukça yakışıklı bir tekirin buralarda dolaştığını gördüm, belki odur," dedim, iyimserlikle.

"31 numarada da çok güzel, alacalı bir kedi var."

Fakat Perdita kim olduğunu söylemiyordu.

"Peki, doğururken ne yapacağız?" dedi, Amber. "Buna hiç hazır değiliz de."

"Lindo Wing'de yer ayırtıp Bay Pinker'i çağırabilirsiniz," dedi, Laurie.

"Şakayı bırak," dedi, Amber. "Kedilerin nasıl doğurduklarını bilmiyoruz."

"Pekâlâ," dedi, Laurie. "Bunun için bir dişi bir de erkek kedi gerekiyor. Erkek kedi..."

"Tanrı aşkına, keser misin! Bunu biliyoruz. Sen bize ne yapmamız gerektiğini söyle."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok," dedi, Laurie. "Gözden uzaklaşıp kendi kendilerine doğururlar. Sıcak ve karanlık yerleri severler, dolap içleri, merdiven altları gibi. Yatağının altında da doğurabilir, hatta içine bile girebilir. Ve ortalığı epey pisletirler."

"Aman Tanrım," dedim, halıları düşünerek.

"Gebelik altmış beş gün sürer. Yani Mayıs ortasında doğurur. İstersen onlara ev bulmana yardım edebiliriz," dedi.

"Duydun mu, Perdita?" dedi, Amber. "Ütancından kurtulmak için onları evlatlık vermek zorunda kalacaksın."

"Neyse, benim teşhisim bu," dedi, Laurie.

"Peki, borcumu ödemek istiyorum."

"Önemli değil. Yeterlilik kazanınca ödersin."

"Öyleyse yemeğe kal," dedi, Amber, o da kaldı.

Amber, Perdita'nın hamileliğiyle kendinden geçmişti. Kaz ciğerini, arkasından buharda pişmiş kuzu kulaklı mercimeği servis yaparken Laurie'yle sohbet ediyordu.

"Yemekler çok güzel," dedi, Laurie.

"Minty'yle ben her gün böyle yiyoruz, öyle değil mi Minty?" dedi, masanın altından ayağına vurarak.

"Evet...bu hiçbir şey değil," diye kıvırdım.

Amber çok eğleniyordu. Bir insanın birinden hoşlandığı hemen belli oluyor, çünkü çok gülüyor, gözleri kocaman açılıyor. Amber'ın kiler kesinlikle öyleydi ve Laurie'nin şakalarına kahkahalarla gülüyordu. Güneş ışığı gibi mutluluk saçıyordu. Bu bana Joe'yla olduğumda hissettiklerimi anımsattı. Ben de böyle sürekli gülüyordum. İçime kapanmak yerine dışa açılıyordum. Dominic beni ağlatıyordu, Joe ise güldürüyordu. Dominic bana hüzün veriyordu, ama Joe beni rahatlatıyordu. Dominic hep susmamı

istiüyordu. Joe ise konuşmamı. Onu 30.000 metre yükseklikte Los Angeles'a uçarken hayal ettim. Ondan ne kadar hoşlandığımı ve Dominic'le hiç olmadığı kadar birbirimize yakıştığımızı düşündüm.

"Kahve?" dedi, Amber, kavanoza uzanırken. Amber, Laurie'yle konuşurken ben Perdita'yı kucağıma alıp Joe'yu düşündüm. İki hafta sonra onu aramıştım ve o şimdi Amerika yolundaydı. Onu bir daha görmek istemediğimi söylediğime öyle üzüliyordum ki, dileğim gerçekleşiyordu sanki. Pişmanlık rutubet gibi iliklerime işliyordu. Kaçırдын, Minty, dedim kendi kendime, her şeyi berbat ettin. Yüzüme ateş bastı, gözlerim doldu, Perdita'nın tüyleri ıslandı.

"Minty!" dedi, Amber. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey!" dedim, hüngür hüngür ağlayarak. "Ben çok iyiyim."

"İyi falan değilsin," dedi, Laurie. "Neyin var?"

"Hiçbir şeyim yok," dedim, hıçkırarak. "Joe, Los Angeles'a gidiyor ve ben bir hata yaptım diye ve Dominic'te olduğu gibi bunun da bedelini ödüyorum diye ağlamıyorum. Hiç de bu yüzden değil."

"Ah," dedi, Amber. Bana bir mendil uzattı. "Anlatayım Laurie," diye başladı, "Minty aylardır Joe'dan hoşlanıyordu, ama bunu fark etmedi, çünkü o hâlâ onu düğün gününde terk eden Dominic'e saplantılıydı. Dominic'le evlenemediği için balayına nedimesi Helen'la gitti. Helen, Minty'nin düğününde sağdıçlık yapan eski sevgilim Charlie'yle evlendi. Neyse, Minty, Paris'te Joe'yla tanıştı ve ondan hoşlandı. Joe, yaratıcı, hoş ve ilginç biri, ama Dom kadar zengin ve gösterişli değil. Minty, Dominic'le ilgili gerçeği öğreninceye kadar Joe'dan ne kadar hoşlandığını fark etmemişti. Dominic'in ne rezil biri olduğuna ise hiç girmeyeceğim. Minty şimdi her şeyi berbat ettiğini düşünüyor, çünkü Joe ona gerçeği söyledi ve Minty onu kaybetti. Bugün onu aradı, ama Joe meğer Los Angeles'a gidiyormuş. Bu yüzden Minty treni kaçırdığını hissediyor. Belki de kaçırmıştır, ha."

"Çok teşekkürler!" dedim, sızlanarak. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Yarın onu ara," dedi, Laurie.

"Nasıl?"

"Cep telefonundan."

"Heathrow'dan beni duymadıysa Los Angeles'tan nasıl duy-
yar?"

"Telefonun şarjı bitmiş olabilir," dedi, Amber. "Sen bir daha dene."

"Bu arada kendisini şarj etmesine de izin ver," dedi, Laurie. "Ne de olsa on iki saatlik bir yolculuk."

"Ve arada sekiz saat fark var. Onun için fazla erken arama," dedi, Amber.

Böylece ertesi gün, akşamüstü beş sularında Joe'yu cep telefonundan aradım. Bir kere çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. Beni araması için mesaj bıraktım, ama aramadı. Ne o gün, ne ertesi gün, ne de ondan sonraki gün. Cep telefonu şirketini arayıp Joe'nun telefonunun Amerika'da çalışıp çalışmadığını sordum. Çalışması gerektiğini söylediler. Bir iki mesaj daha bıraktım, o kadar. Çaresiz durumda görünmek istemiyordum. Ama öyle kötüydüm ki sonra bir daha aradım, bu kez telesekreter falan şöyle dursun telefon çalmadı bile. Bunu hiç anlayamadım. Amber'in bilgisayarından ona elektronik posta bile gönderemiyordum, çünkü adresi bende yoktu. Çalıştığı yayınevini arayıp editörü Francis Jones'u istedim, ama Francis bir kitap fuarındaydı ve üç gün beni geri aramadı. Nihayet aradığında ise pek yardımcı olamadı.

"Üzgünüm, ama Joe'yla henüz konuşamadığım için bende elektronik posta adresi yok. Önce otelede kalacağını, sonra da bir daire kiralayacağını söylemişti."

"Daire mi?"

"Evet, birkaç ay orada kalacak."

"Birkaç ay mı?"

"Öyle söyledi. Çok işi varmış."

"Evine git," dedi, Amber, sonradan. "Belki komşularında e-posta adresi vardır." Bunun üzerine Albert Sokağı'na yürüdüm. Joe'nun ağacı açnuş, çiçekler üzüm salkımları gibi görünüyordu. Merdivenlerden inip kapısını çalarken mis gibi kokuyu içime çektim. Evde kimse yoktu, diğer iki daire de boş görünüyordu.

"Ailesi nerede yaşıyor?" dedi, Amber, eve döndüğümde. "Rehberden telefonlarını bulabilirsin."

"Manchester'da," dedim, yardımseverliğinin farkına vararak.

"Babasının adı ne?" dedi.

"Bilmiyorum. Bridges de çok sık rastlanan bir soyadı."

"İyilik Unsurluğu kursundakilere sorsana. Belki Joe'ya ait bir telefon numarası biliyorlardır."

"Sordum bile. Bildikleri iki numara da bende vardı."

Helen'i da aradım, o da bilmiyordu. Havayı almıştım yani. Sonra radyoda yoğun günler geçirdim. Nisanın üçüncü haftası olmuştu. Fulyalar yerini lalelere bırakmıştı, çan çiçekleri açmak üzereydi ve manolya ağaçları balmumunu andıran iri çiçeklerini çoktan vermişti. Zaman geçiyordu. Bir mevsim daha gelmişti, havada yaz kokusu vardı. Joe belki arar veya yazar diye düşünüyordum, ama aramadı, çünkü a) çok yoğun olduğu belliydi ve b) onu bir daha görmek istemediğimi söylemiştim. Altı bin kilometre ve sekiz saat dilimi ötedeydi. O beni düşünmüyordu, ama ben onu düşünüyordum. California güneşi altında otururken düşünüyordum onu, kumsalda yürürken, partilere ve film galalarına giderken, yeni insanlarla tanışırken, hatta yeni kadınlarla karşılaşırken. Pişmanlık ve acı içindeydim.

"S..tir et!" dedim, Amber'a, cuma akşamı Laurie'yle birlikte Engineer'de otururken. "Lanet olası herifi s..tir et!"

"Minty!" dedi, Amber. "Çok sevindim. Sen ancak çok hoşlandığın insanlara küfredersin."

"Mahvoldum," dedim, bir bira altlığını paramparça ederken, "Joe'nun izini sürme çabalarım boşa gitti."

"İnterpol?" dedi, Amber, şakayla, "M15?"

"Treni kaçırdım," dedim, hüzünle.

"Treni mi kaçırdın?" dedi, Laurie.

"Evet, kaçırdım. Her şeyi berbat ettim. Pişmanlıktan ölüyorum."

"Neden...anlarsın ya..." diye başladı, Laurie.

"Ne?"

"Treni yakalamıyorsun?"

"Nasıl yani? Giden şeyi nasıl yakalayabilirim?"

"Los Angeles'a giderek."

"Los Angeles'a mı giderek? Deli misin sen?"

"Hayır, gayet ciddiym. Buradan bir şey yapamıyorsun."

"Nasıl giderim, Laurie? Ben çalışıyorum."

"İyi öyleyse," dedi, omzunu silkerek, "Yapacak bir şey yok."

"Evet, çalışıyor," dedi, Amber. "Ama senin birikmiş bir sürü iznin olmalı, Minty."

"Dört haftam var," dedim.

"İyi ya, Los Angeles'a git ve Joe'yu bul," dedi, Laurie. "Bu o kadar zor bir şey değil. Herkes herkesi tanır orada. Sen bir gazetecisin, Minty, onu bulacağından eminim."

"Nasıl? Orada ne yaparım? Aval aval dolaşıp insanlardan Joe'nun olduğu yeri göstermelerini mi isterim? Bu mümkün değil."

"Gitme, öyleyse," dedi, Laurie. "Gerek yok. Demek ki Joe senin için o kadar önemli değil, yoksa giderdin."

"Joe benim için çok önemli. Ama gerçekçi olmak lazım."

"Gerçekçi olmaya fazla kafa yorsaydım hâlâ kadastro memurluğu yapıyor olurdum," dedi, Laurie. "Halbuki ben veteriner olmak üzereyim. Neyse ben artık Köpeklerle Ait Hormon bilimi konusunu tekrarlamak için eve dönsen iyi olur. Onlar benim gözdeleğim. Evet, bugünlük teşhisim bu."

"Teşekkürler," dedim, acıyla.

"Risk al, Minty," dedi, Laurie, ayağa kalkarken. "Ciddiyim. Hayat çok kısa."

"Los Angeles'a gitmek ha? Ne tuhaf," dedim, akşam güneşin-

de Amber'la eve dönerken.

"Neden olmasın?" dedi. "Sophie'ye izin istediğini söyle."

"Jack'e sormam lazım," dedim.

"Gitmek istiyor musun?" dedi.

İyi soru. Gitmek istiyor muydum?

"Evet... Onu bulabilirsem ve barışabilirsem, evet. Ama gide-
mem," dedim. "Çünkü açıkçası bütçem buna uygun değil."

"Öyle mi?"

"Evet. Çok pahalıya patlar. Benim de birikmiş param yok."

"Ben karşılarım," dedi, Amber, birden.

"Ne?" Kapıyı açtı, içeri adım attım.

"Ben öderim," dedi, tekrar. "On aydır sana tek kuruş kira ver-
meden burada oturuyorum. Sen de lafırı bile etmedin, bırak da
bunu ödeyeyim, Minty. En azından bunu yapmama izin ver."

"Gerçekten öder misin?" dedim, hayretle.

"Evet, ama bir şartla,"

"Nedir?"

"Ben de gelirim!"

Böylece karar verilmişti. Bunu hemen Jack'e söylemem gerek-
tiği için ertesi sabah onu evinden aradım. Kızlardan biri telefonu
açtı.

"Merhaba, ben Minty Malone. Sen...?"

"Iolanthe."

"Selam, Iolanthe, beni tanıdın mı?"

"Partiden," dedi.

"Evet, partiden."

"Her şey yoluna girdi," dedi.

"Bu çok iyi. Herkes nasıl?"

"Hamile."

"Ne?"

"Hamile," dedi, tekrar. Aman Tanrım. Kızların ocak ayındaki
hallerini düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Şey..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Bu oldukça önemli bir haber."

"Çok değil, aslında," dedi, sakince.

"Evdekiler ne diyor?"

"Bir sakıncası olmadığını söylüyorlar. Baştan biraz şoke oldular tabi, ama şimdi sakinler."

"İyi o zaman," dedim.

"Jack'le mi konuşmak istiyordun?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler."

"Bir dakika, çağırayım, bisikletimi onarıyor da."

"Selam, Jack," dedim. "Iolanthe'dan haberi aldım."

"Evet, biraz sarsıcı, değil mi?"

"Ne yapacaksınız?" dedim, sormamam gerektiğini bilerek.

"Doğuracak, tabi ki."

"Aman Tanrım. Peki ya yaşlı...?"

"Bu ilk defa başına gelmiyor. Bir şekilde başa çıkacağımızdan eminim. Gerçi daha büyük bir eve taşınmamız gerekecek, ama yine de idare edebileceğimizi düşünüyorum."

"Güzel. Ayrıca afedersen, bu beni ilgilendirmez. Şey...ben acil izin isteyecektim."

"Ne?"

"İzin almam gerekiyor."

"Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta."

"Bu çok ani oldu, Minty."

"Biliyorum. Bu yüzden seni evden aradım. Los Angeles'a gitmem gerekiyor."

"Çok mu önemli?"

"Evet, sanırım öyle."

"Neden gittiğini sorabilir miyim?"

"Şey, bu biraz özel," dedim. Kimseye bir şey söylemek istemiyordum. "Gidebilir miyim, Jack?"

"Peki," dedi, birkaç saniye sonra. "Ama ayın yedisine kadar dönmüş olmalısın. Mayısta çok yoğunuz."

"Biliyorum."

"Onun için sana ancak beş gün izin verebilirim."

"Beş gün mü?" dedim, içimi çekerek. Çok azdı.

"Üzgünüm, ama ya beş gün ya da hiç, Minty. Gitmek istiyor musun?"

Beş gün mü? Aman Tanrım!

"Evet, istiyorum."

"Evet, anne. Hayvanlara bakmak için günde en az iki kere gelmen lazım," dedim, ertesi akşam. "Sadece beş günlük uzun bir hafta sonu, o kadar."

"Beş gün mü? Beş gün için Los Angeles'a gitmek... çok uzun yol, Minty."

"Biliyorum, ama daha fazla izin alamıyorum."

"Neden beş günlüğüne Los Angeles'a gidiyorsun, Minty?"

"Biriyle buluşmaya."

"Kimle?"

"Bir erkekle."

"Ama Londra'da da buluşabileceğin bir sürü hoş adam vardır."

"Yok, bu tanıdığım biri. Adı Joe, ama kaçtı."

"Yine mi?"

"Zaten gidecekti, ama kavga ettik. Ona korkunç davrandım. O da bana ne zaman gideceğini, nerede kalacağını söylemedi, ama çok hoş biri ve Laurie..."

"Laurie kim?"

"Laurie bir veteriner ve Amber'dan hoşlanan bir part-time kiralık kavalie."

"Hayatındaki değişikliklere yetişemiyorum, canım."

"Hiç sormuyorsun ki. Neyse, Joe birkaç aylığına Amerika'ya gitti, ben de onunla barışmak istiyorum." Bunu söylediğim an boğazım düğümlendi, gözlerimin yaşardığını hissettim. "Ah anne, o bugüne kadar tanıştığım en hoş erkek."

"Dominic için de böyle demiştin, hayatım."

"Evet, biliyorum, ama o yalandı. Kendimi kandırıyordum. Dominic'le evlenmediğime öyle memnunum ki."

"Ben de, hayatım. Onun beş para etmez bir koca olacağını düşünmüştüm."

"Joe ise, harika," dedim. "Gerçek biri. Her şeyi ben berbat ettim. Bunun için Amerika'ya gitmem lazım. Sen hayvanlara bakar mısın? Evde bol bol kedi maması var. Bu arada Perdita hamile."

"Aman Tanrım!"

"Merak etme, mayısa kadar doğurmayacak. Onun için bir tuvalet kabı, Pedro için de bir sürü CD bırakacağız."

"Minty, hayvanlara bakacaksam orada kalmayı yeğlerim. Bir oraya bir buraya gidip gelmekten daha kolay. Bir de açıkçası, kedilerin tuvalet kapları çok iğrenç oluyor, ben onu bahçeye sararım."

"Elbette, bende kalabilirsin, anne. Babam için bir sakıncası yoksa."

"Yokluğumu fark edeceğini sanmıyorum. Son günlerde birbirimizi hiç görmüyoruz."

"Bu kimin hatası?"

"Ama benim sorumluluklarım var, hayatım. Dün gece Mavi Haç için 14.000 sterlin topladığınızı biliyor musun?"

"Çok güzel, ama babama karşı da sorumluluğun var, anne."

"Bu hayır kurumları bana bel bağlamış durumda."

"Öyle mi?"

"Evet. Ayrıca babanın son günlerde kafası öyle dağınık ki."

"Öyle mi?"

"Hiç konuşmuyor sayılınz."

"Yine de, geçenlerde beraber baleye gittiniz, değil mi? Güzel-di, herhalde."

Üç dört saniyelik tuhaf bir sessizlik oldu. Sonra annem konuştu. "Bale mi dedin?"

"Evet. Babamı Sadlers Wells'in önünde seni beklerken gördüm."

"Minty," dedi, annem, yavaşça, "Ben yıllardır Sadlers Wells'e gitmedim."

MAYIS

"Rezalet!" dedi, Amber, iki gün sonra Virgin Atlantic'in kayıt masasındaki kadına. "Bunu dönüşte Richard Branson'a yazacağım."

"Kusura bakmayın, hanımefendi," dedi, kadın. "İstek üzerine bedava sınıf yükseltemiyoruz."

"Ama yeni romanımda Virgin Havayolları'ndan övgüyle bahsedeceğime garanti veririm," dedi, Amber. Kadın bavullarımıza etiket bağlarken gülümsedi, ama bir şey söylemedi. "Ancak," diye devam etti, Amber, gözdağı verircesine, "Bunu yapmazsanız başka bir şirketle uçabilirim, mm, PanAm gibi. Benden söylemesi."

"Teşekkürler, hanımefendi, ama korkarım PanAm artık yok. Size iyi uçuşlar," dedi kadın, nazıkçe. "Uçuş kartlarınızı buyrun."

"Bana bak..."

"Lütfen, Amber," dedim, onu çekiştirerek. "Ekonomi sınıfı da güzel. Zaten on bir saat uçağыз, birkaç film seyredebiliriz ya da sen birkaç kitap okuyabilirsin. Veya yeni romanının olay örgüsünü kurabilirsin."

"Evet," dedi, Amber, "Öyle yapacağım. Romanımın özeti üzerinde çalışacağım." Amber'ın benimle Los Angeles'a gelmek istemesinin bir nedeni de bu. Onuncu kitabı için araştırma yapmak.

"Bu seferki bambaşka olacak," dedi, uçağa binmeden önce dükkânlarda gezinirken. Bileğine First'ün deneme parfümlerinden sıktı. "Öncekilere hiç benzemeyecek."

"Bütün kitaplarının öncekilere benzemediğini sanıyordum."

"Hayır, bu çok farklı olacak; polisiye."

"Biraz ticari değil mi, Amber?" dedim, baş döndürücü uzun

cam koridorlardan ikinci çıkış kapısına doğru yürürken.

"Hayır, edebi polisiye bu, Minty. Güçlü olacak. Alaycı. Gerçekçi. Raymond Chandler'i düşün. Dashiell Hammett'i düşün. Philip K. Dick'i düşün."

"Epey sıkı olacak, yani."

"Evet, aynen," dedi. "Sıkı olacak."

"Çok canlı olacak," diye ekledi, uçakta yerlerimizi bulurken. "Los Angeles'ın kötü yanlarına bakacak. Depremler, ayaklanmalar, orman yangınları ve kuraklıkla kıvranan kentin gözü pek savunmasız kesiminden söz edecek. Fay hattı üzerindeki hayatı ve uçurumun kıyısındakileri anlatacak."

"Beverly Hills'te lüks bir otelde kalıp beş gün içinde araştırma yapmak zor olmayacak mı?"

"Hayır. Araba kiralayıp gezeceğiz, Minty. Merak etme, ben kullanacağım."

"Harika!" dedim. Aman Tanrım!

"Evet, The Long Goodbye'daki Philip Marlowe gibi kenti do-laşacağız." Bence daha çok Rebel Without a Cause'daki James Dean gibi. "Joe'yu da bulacağımızdan eminim," dedi, ikna edici bir tonda. "Dedektiflik becerilerimi geliştirip onu enselemene yardım edeceğim."

Amber'ın kayıp bir gökdeleni bile bulacağını sanmıyordum, ama bunu söylemek istemedim. Benimle Amerika'ya gelmesi ve yolculuk masraflarının tümünü karşılaması çok hoş bir davranıştı. Mütevazı bir yerde kalabileceğimizi söyledigimde şımarıkça burnunu büktü.

"Dört Mevsim'de kalacağız," dedi.

"Dört Mevsim mi?" dedim, afallayarak.

"Bence hiçbir sakıncası yok," dedi. "Borsadan iyi kazandım. Önemli kişiler orada kalır. O otel filmcilerle doludur. Joe'yu bulmana yardımcı olabilirler."

"Hiç rehberimiz yok," dedim, hostes iki tepsi yemek getirirken.

"Cep telefonu yok mu?"

"Aradım, ama galiba çalışmıyor."

"Ne garip."

"Belki de Amerika'da çalışmıyordur."

"Öyleyse neden telefonu yanına alsın ki? Editörüne Joe'nun nerede olduğunu sordun mu?"

"Evet, bilmiyor. Bu bir yaban ördeği avına benzeyecek," dedim, acı acı içimi çekerek.

"Üzülme, Minty," dedi, bir kez daha, "Onu bulacağımızı biliyorum. Dymna teyzemin Pedro'yla Perdita'ya bakması ne güzel," diye ekledi, şarabını yudumlarken.

Güzeldi, evet. Ama bu arada babama kimin baktığını düşünmeden edemedim. Mutlaka başka bir kadın. Sadlers Wells'in önünde niye öyle beklediğini şimdi anlıyordum.

"Bu tatili dört gözle bekliyorum," dedi, Amber. "Biliyor musun, Minty, içimde öyle bir his var ki, bütün masrafa değecek."

Göz maskemi sürüp uykuya dalmadan önce bu sözü daha önce de duymamış mıydım diye düşündüm.

Uçak Los Angeles'a dimdik inerken batmakta olan güneş 747'nin kanadını yalayıp geçti. Yorgun argın havaalanına indik, çantalarımızı bavul turnikesinden aldık ve uzun, pasaport kontrolü kuyruğuna girdik. Bekledik. Bekledik ve biraz daha bekledik.

"Aman Tanrım!" dedi, Amber, kırk dakika bekledikten sonra. "Buraya gelmemiz on bir saat sürdü, içeri girmemiz de bir o kadar sürecek, galiba."

"Ziyaret nedeniniz, hanımefendi?" dedi, yirmi beş dakika sonra, üniformalı bir kadın gümrük memuru.

"Bir adam arıyorum," dedim. Zaman kaymasından kaynaklanan sersemlik ve sonu gelmeyen kuyruk beni hırçınlaştırmıştı.

"Umarım birini bulursunuz, hanımefendi," dedi, kadın, pasaportumu damgalarken. "İyi günler."

"Teşekkür ederim, ben de size iyi ve başarılı bir gün dilerim."

Sonra bir taksiye atlayıp alacakaranlıkta otele gittik ve uyuduk. Zaman farkından dolayı, uyandığımda şafak söküyordu.

Balkona çıkıp güneşin doğuşunu seyrettim. Etrafı dağlarla çevrili kent önümde, çukur bir kâsenin içinde gibiydi. Uzun, tüy gibi palmyeler bir bardak martininin içindeki kokteyl çubuklarına benziyordu. Uzaktaki arabalar deniz dalgaları gibi parlıyorlardı. Joe orada bir yerdeydi, ama nerede olduğunu bilmiyordum. En ufak bir fikrim yoktu, ama oradaydı. "Kaybolmanın cazibesi" di-yordu, Emily Dickinson. Doğruydı. Joe'nun kayboluşu sanki onu daha da arzulanır kılıyordu. Bir belirip bir yok olmuştu. Ona kötü davrandığım için giderken bana haber vermemişti. Hepsi benim yüzümden dedim, yine kendi kendime. Bu işi düzeltmek için yalnızca beş günüm vardı.

"Tanıdık biri," dedi, Amber, odamızın kapısını kilitleyip koridor boyunca asansöre yürürken. "Bize tanıdık birileri lazım."

"Senin tanıdığın kimse var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi, asansörün düğmesine basarken. "Ama bir planım var. Los Angeles'ta senaryo yazarlarıyla sinemacıların gittiği her yere gitmek."

"Ama oraların nereler olduğunu bilmiyoruz," dedim.

"Biliyoruz," dedi. "Hepsi burada." Los Angeles Time Out'u gösterdi. "Uçakta iyice inceledim. İlk gideceğimiz yer Barneys mağazası. Çatısında kahvaltı yapacağız. Filmciler ve ünlülerle dolu bir yermiş. Onlara sorarız."

"Durup dururken ünlülerin yanına gidip pat diye onlarla konuşamayız, Amber. Bundan hoşlanmazlar, yani ben olsam hoşlanmazdım."

"Saçmalama, Minty," dedi, gülerek. "Onlar da senin benim gibi birer insan, öyle değil mi? Yardım etmekten hoşlanırlar. Yok, ünlüler benim gözümü korkutmaz," diye ekledi, asansör dururken. "Hem de hiç."

Kapılar açıldı, karşımıza Hugh Grant duruyordu. Ona baktık, o da bize baktı, sonra biraz çekinerek, "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim, asansöre binerken. Amber'a baktım. Kızarmış bir yüzle tavana bakıyordu. Zemin kata inişimiz boyunca hiç konuşmadı.

"Yıldızlarla konuşmaktan korkmadığını söylediğini sanmıştım." diye fısıldadım, Hugh Grant gözden kaybolurken.

"Biraz ısınmam lazım, hepsi bu. Zaman kayması yorgunluğum var. Bir an önce normale dönsem iyi olacak. Ben ünlülerden hiç çekinmem. Aman Tanrım!" dedi, karnına yumruk yemiş gibi.

"Ne? Ne oldu?"

"Orada orada orada," dedi. "Resepsiyonda!"

Söylediği yere baktım. Tel çerçeveli gözlük takmış, uzun boylu, koyu renk saçlı, yakışıklı bir adam resepsiyonun önünde duruyordu.

"Oscar Schindler," dedi, Amber. "Adama bakıp durma, Minty. Çok ayıp."

"Ben bakmıyorum, sen bakıyorsun. O adam Liam Neeson. Müthiş. Hadi gidelim."

Otelin lobisi iri zambak aranjmanlarıyla dekore edilmişti. Şık misafirlerden bazıları mermer zeminde yürüyor, bazıları da tombul kanepelerde oturmuş, iş konuşuyorlardı. Bir tabur kapı görevlisinin önünden geçerek ön kapıdan dışarı çıktık ve Doheny Yolu'na doğru yürümeye başladık. Ben haritaya bakma konusunda çok kötüyümdür. Hiç beceremem. Harita okumak konusundaki yeteneksizliğimin akıl almaz boyutta olduğunu rahatlıkla itiraf edebilirim. Ama Amber, tam aksine bu konuda çok başarılıdır. Kitap okur gibi haritaya bakar. Kuzeyi, güneyi, her şeyi anında anlar.

"Tamam, bu taraftan dört blok," dedi, kendine güvenerek. "Sonra sağa döneceğiz ve altı blok sonra Barneys. Yürüsek daha iyi olur."

Güneşin altında, Beverly Hills'de dolaşırken gök masmavi, kaldırımlar da ıslık ıslık. İspanyol tarzı malikâneli çiftliklerin ve ön bahçelerindeki çimenleri düzgün biçilmiş, minyatür Tudor köşklarinin önünden geçtik.

"Hayal evler," diye mırıldandı, Amber, hayran hayran.

"Fark ettin mi?" dedim, bir süre sonra, "Yolda başka hiç yaya

yok. Ürkütücü, değil mi?" Gerçekten de kaldırımlar bomboştu.

"Los Angeles'ta herkesin arabası vardır, Minty," dedi. "Bu şehir araba için kurulmuş. Yatak odalarından banyolarına bile arabayla giderler."

Yirmi dakika sonra Barneys'in kapısını iterek içeri girdik ve kan nakli merkezine gelmiş iki vampir gibi etrafta dolanıp durduk.

"Ne güzel şeyler," dedi, Amber, kadife şallara bakarken, ağzının suyu akararak.

"Bugün bana herhangi bir sorunuz var mı?" dedi, bir satış görevlisi. Bir atmaca nasıl bir tavşanın üzerine atlamaya karar verirse aynı o kararlılıkla tepemize dikilmişti.

"Bana herhangi bir sorunuz var mı?" diye yineledi.

"Soru mu?" dedim, alaycılıkla. Ne demek istiyordu, Tanrı aşkına?

"Evet, soru." Los Angeles tarzı satış konuşması böyle olmalıydı. "Bana herhangi bir sorunuz var mı?" dedi, tekrar.

"Tanrı var mıdır?" dedi, Amber. "Uzay yolculuğu yapmamıza ne kadar kaldı? Bir de çatı kafeye çıkan asansörü nerede bulabiliriz?"

"Amerikalılar çok saygılı ve uygar insanlar. Bence onlarla alay etmemeliyiz," diye fısıldadım, kadının yanından uzaklaşırken.

"Bana terbiye dersi verme, Minty. Senin bir kaba davranışın yüzünden burada olduğumuzu da unutma!"

Doğruydum. Asansör bizi beşinci kattaki Greengrass Cafe'de bıraktı. Engin manzaraya karşı, dışarıdaki masalardan birine oturduk ve kahvelerimizi içerken etrafımızda konuşulanlara kulak misafiri olduk. Amber haklıydı. Burası, başlangıç olarak iyi bir yerdi. Eğlence dünyasının kokusu vardı burada.

"Kevin asla almaz."

"Sekiz milyondan az değil."

"Calista'nın arkadaşı."

"Bence muhteşem bir senaryo."

"GR kırmaz."

"GR nedir?" dedim, Amber'a.

"Gişe rekoru," dedi, elindeki Hollywood Reporter'i göstererek, bilgiç bilgiç. "Gaz rayıhası değil."

Kesinlikle değildi. Buradaki insanlar mis gibi kokuyordu. Herkes esans-sasyoneldi. Nice ya da Cannes'da görebileceğiniz rahat ve umursamaz bir şıklıkları vardı. Hepsi Prada, Karan, Gucci ve Vuitton içindeydi. Vücutlar bronzlaşmış, jimnastikle forma girmişti. Bu insanlara milyonda bir rastlanırdı.

"Hay Allah!" dedi, Amber, güneş gözlüğünü yandaki masada oturan orta yaştaki adamın ayaklarına doğru kasten düşürürken. Adam gözlüğü kibarca yerden alıp ona verdi. Otuz saniye içinde Amber ona buraya geliş nedenimizi anlatmıştı bile.

"Arkadaşımızı nasıl bulabileceğimiz konusunda bize bir fikir verebilir misiniz?" dedi. Amber'ın cazibesi, adı Michael olan adamı etkilemiş olmalı ki yardım etmekten zevk aldığı belli oluyordu.

"Menajeri kim?" dedi. "Bilmeniz gereken ilk şey, bu."

"Menajeri yok," dedim. "İngiliz menajerini kovdu. Senaryoyu kendisinin satacağını söylüyordu."

"Valla, bu biraz zor," dedi, Michael. "Bu şehirde bunu başarmak inanılmayacak kadar zordur."

"Ama mükemmel bir öykü," dedim.

"Herkes böyle söyler," dedi, rüzgâr gibi bir kahkaha patlatarak.

"Yok, ama gerçekten öyle. Savaştan sonraki Polonya'da geçiyor. Tamamen içine kapalı, otistik bir çocuğu anlatıyor. Çocuk, kar fırtnasında kaybolmuş bir köpekle arkadaş oluyor. Bu köpek sayesinde yavaş yavaş iyileşmeye başlıyor ve nihayet konuşmayı öğreniyor. Savaş sonrası dönemle ilgili başka bir sürü şey de var, ama temel olarak hayvanların insan zihninin kapılarını açabileceğini anlatıyor."

"Kulağa enteresan geliyor."

"Muhteşem. Çok da sürükleyici. Kendi romanından uyarılma," diye açıkladım. "Bu arada, adı, Joe Bridges. İngiliz. Onu bulmaya çalışıyorum."

"Siz de bu işle mi uğraşıyorsunuz?" dedi, Amber.

"Evet."

"Ne yapıyorsunuz?"

"Paramount'da çalışıyorum."

"Joe'yu nasıl bulabileceğimiz konusunda bir öneriniz var mı?" dedim, içimi çekerek.

"Şirketlerle iletişim kurmalısınız. Çünkü o şimdi bunu yapıyor olmalı. Onları arayıp toplantı ayarlamaya çalışıyordur."

"Hangi şirketler?" dedim, kâğıt kalem çıkararak.

"YSA'yı denemelisiniz. Yaratıcı Sanatçılar Ajansı. Onlar en iyisidir. Wilshire Bulvarı'nda. Sonra, ICM ve William Morris var. Hepsini arayıp arkadaşınızın onları arayıp aramadığını sorun."

"Hatta daha da iyisini yapacağız," dedi, Amber. "Kendimiz gideceğiz."

Taksiyle önce Hertz'e gidip bir araba kiraladık. Yarım saat sonra üstü açık bir Ford Mustang'le vızır vızır geziyorduk. Radyoyu açıp istasyonları çevirdim.

Burası 97.1 KLSX Radyo Sohbet...Tahmini, 74 derece / / / Attorney Frank Cohen'i arayın -ücretsiz / / / bugün sis azalıyor...Santa Monica'daki yol çalışmaları nedeniyle yoğun trafik sıkışıklığı var... / / ve Tanrı bana dedi ki; git ve şeytanı öldür... / / / KXWQ'yu dinliyorsunuz / / / ...Şimdi de mesajlar: Neden yeni arkadaşlar edinerek özel olanı bulmuyorsunuz...?

Ben özel olanı bulmuştum, ama kaybettim.

"Dorothy Parker, Los Angeles'ı, 'bir kent arayışında olan yetmiş iki varoş' olarak betimler," dedi, Amber. "Ne güzel, değil mi?"

Gerçekten güzeldi. Buranın merkezi diye bir yer yok gibiydi. Tepelerinde film yıldızlarının alaycı fotoğraflarının boy gösterdiği billboardlar asılı, hepsi birbirine benzeyen, alçak binalarla dolu sokaklarda dolaşıp durduk. Sandra Bullock ve Sharon Stone

yüz yirmi metrelik afişlerde boy gösteriyordu, Harrison Ford büyük bir görkemle bize bakıyordu. Marlboro Adamı, Godzilla ya da King Kong kadar büyüktü. Başımızın üzerindeki işaretler Bel Havayolları, Santa Monica, Venice Beach ve Brentwood, Pasific Kayalıkları ve Fairfax, Malibu ve Hollywood tepelerini gösteriyordu. Kucağımdaki harita bana farklı bir şeymiş gibi göründü. Nerede olduğumuza dair en ufak bir fikrim yoktu, ama önemli değildi, çünkü Amber kesinlikle biliyordu. Bunun Amber'ın kariyeriyle bir paralellik gösterdiğini düşündüm, bir kez daha. Rota bilgisinin şoförlüğünden daha iyi olması gibi, eleştirmenliği de yazarlığından çok daha iyiydi. Direksiyonu çok kötüydü, ama yolları çok iyi biliyordu.

"Tamam, burası Sunset Bulvarı," dedi, sağ eliyle haritayı işaret ederek. "Bu, House of Blues." Eliyle harap vaziyetteki artistik bir teneke kulübeyi gösterdi. "John Belushi'yle Dan Aykroyd'a aitti. Şu da," dedi, dikiz aynasından arkaya bakmayı ihmal ederek başını çevirdi, "Los Angeles'ın en ünlü lokantası, Spago."

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Daha yeni geldik."

"Rehber kitaplarını didik didik incelemekten," dedi. "Ben rehberlere bayılırım, Minty. Sen sevmez misin? Roman gibi okurum onları."

"Şey..."

"Şimdi, şu siyah bina Viper Room," dedi, trafik ışıklarına yaklaşıırken. Rehberine baktı. "Evet, o," diye onayladı.

"Amber!"

"Yeşil yanıyordu."

"Hayır, kırmızıya geçmişti."

"Bu lanet arabanın frenini bulamıyorum. Neyse, Viper Room'un sahibi Johnny Depp'ti," diye devam etti, yükselen nabzım normale dönerken. "Orası River Phoenix'in öldüğü yer. Tam orada, kaldırımın üstünde. Korkunç bir şey. Pekâlâ," dedi. "Şimdi, Sunset'in tepesine çıkıyoruz. Sunset Bulvarı'nda Hugh Grant'a ne olduğunu herkes bilir, değil mi? Biçare aşk. Neyse, birazdan sola dönmemiz gerekecek ve o yol bizi Wilshire Bulvarı'na çıkar-

racak ve inşallah tepeye yakın bir yerde YSA'yı bulacağız."

Beş dakika sonra ET'deki uzay gemisi gibi ön tarafı eğik, beyaz bir binanın önünde durduk. İçeri koştum ve resepsiyondaki kadınla konuştum. Kadın beni dahili telefonda Cathy diye biriyle görüştürdü.

"Joe Bridges adında bir İngiliz senaryo yazarı tanıyor musunuz?" dedim. "Muhteşem bir film senaryosu var."

"Öyle mi?" dedi, kadın, İzlanda morinası kadar soğuk bir ses tonuyla.

"Evet," diye üsteledim. "Otistik bir çocukla köpeğini anlatıyor. Savaştan sonraki Polonya'da geçiyor. Çok sürükleyici. Geçen yıl İngiltere'de yayınlanan romanının uyarlaması. Adı, Joe Bridges," diye tekrarladım. "Onu bulmam lazım."

"Üzgünüm," dedi, Cathy. "Ama size yardımcı olamam. Bize bir sürü senaryo yazarı başvuruyor."

"Ama ben onun için Londra'dan kalkıp geldim. Ona aşığım."

"Londra'dan mı geldiniz?"

"Evet."

"Adresini bilmeden Londra'dan buraya mı uçtunuz?" dedi, şaşkınlıkla.

"Evet," dedim, birden kendimi aptal gibi hissederek.

"Ne romantik!" diye bağırdı. "Bir dakika bekleyin, aşağıya geliyorum." Kadın resepsiyona indi.

"Bu beyi hiç duymadım. Adı neydi?"

"Joe Bridges. İki haftadır Los Angeles'ta."

"Senaryosu da artistik bir çocukla köpeği hakkında."

"Artistik değil, otistik. Rain Man'deki gibi. Muhteşem bir senaryo. Neyse, dediğim gibi, onu bulmaya çalışıyorum. Arkadaşlarınıza onu tanıyan var mı diye sorabilir misiniz?"

"Herkes bir e-posta gönderebilirim, ama bana geri dönmele-ri biraz zaman alır."

"Burada çalışan ve onu tanıyan birine rastlarsanız beni otel- limden aramasını söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Ay, bu harika bir şey. Böyle hikâyelere bayılırım."

"Yardımanız için çok teşekkürler. Eğer Joe, önümüzdeki beş gün içinde buraya uğrarsa ona Minty'nin Dört Mevsim'de kaldığını ve onu görmek istediğini söyler misiniz?"

"Elbette. Bir dakika, not alayım. Minnie, Dört Mevsim'de..."

"Hayır. Minik Fare'nin Minnie'si değil, Minty."

Bir sonraki durağımız Wilshire Bulvarı'nın biraz daha aşağısındaki ICM'ydı. Yine Joe ve senaryosunu ballandıra ballandıra anlattım ve yine aynı cevabı aldım. Sonra El Camino Yolu'ndaki William Morris'e gittik, oradan da eli boş döndük. Amber artık yorgunluktan öldüğünü ve Rodeo Yolu'na alışverişe gitmek istediğini söyledi.

"Belki de doğrudan bir prodüktöre gitmiştir," dedi, yirmi dakika sonra Versace'den çıkıp Tommy Hilfiger'e girerken. "Belki de bir stüdyoda çalışıyordu, kim bilir belki de sokakları süpürüyordu."

"Belki de ayda Elvis'le yaşıyordu," dedim. "Tinseltown'da senaryo yazarları nereye gider?"

"Afedersiniz," dedi, genç görevli, "İstemedim kulak misafiri oldum. Size yardımcı olabileceğimi düşünüyorum."

"Evet?" dedik.

"Ben de senaryo yazmaya çalışıyorum," dedi. "Beverly Bulvarı'nda yazarların sık gittikleri bir kafe var. Adı, Insomnia. Sabah dörtte kadar açık. Belki arkadaşınızı orada bulursunuz."

Amber arabayı tropikal bir ağacın altına çarpık olarak park etmişti. El frenini indirdi, başını haritaya uzata uzata arabayı sürdü.

"7285 Beverly Bulvarı," dedi. "Tamam, şimdi Olympic Bulvarı'na çıkıyoruz, sonra da La Cienega'yı geçip beş blok ilerliyoruz, sonra sola dönüp Cloverdale'ye iniyoruz, sonra da Beverly'ye çıkıyoruz ve solda iki blok geçince kafeyi bulmamız gerekiyor."

Tam da oradaydı. Bir sinagogun karşısında. Ağır kadife perdeler, tozlu avizeler, eksi püskü iskemleler, masalar ve kitap dolu raflarla aslında gösterişli bir biçimde dekore edilmiş bir kafey-

di. İçerisi tıklım tıklım olduğu halde sessizdi. Çünkü garson dahil herkes yazıyordu. Dizüstü bilgisayarları ya da kâğıt kalemleleriyle sessizce oturuyorlardı. Final sınavlarından önceki bir üniversite kitaplığını andırıyordu. Bu yoğun konsantrasyon ortamında raflardaki kitaplara baktım; Senaryonuzu Nasıl Satarsınız?; Hollywood'a Nasıl Girilir?; Vücut Yarası- Bir Yazarın Yara Bere Rehberi.

"Ona sor!" diye fısıldadı, Amber. "Şuradaki mavi kazaklı adama. Yazmaya ara vermiş gibi görünüyor."

Adamın yanına gidip kendimi tanıttım ve Joe'yu bulmaya çalıştığımı söyledim.

"Joe Bridges mi?" dedi, genç adam, "Joe Bridges? Hımm. Joe Bridges...?"

"Onu duydunuz mu?"

"Hayır."

"Bir senaryo yazdı. Polonya'da geçiyor. Otistik bir çocukla köpeği hakkında. Muhteşem bir şey. Senaryoyu satmaya çalışıyor ve ben onun nerede olduğunu bilmiyorum. Cep telefonu çalışmıyor. Kimseyi tanımıyorum. Sadece beş günlüğüne buradayım ve Los Angeles'i hiç bilmiyorum. Bu yüzden nerede olabileceğini düşünemiyorum."

"Valla," dedi, adı Jed olan adam, "Filmiyle ilgilenen bir oyuncu ya da yönetmen bulmak için bar bar dolaşıp Hollywood partilerine takılıyor olabilir. Benim de bir işim vardı," diye devam etti, kahvesinden bir yudum alarak, "John Boorman'ın olacağını duyduğum bir partiye garson kılığında giderek işi aldım. Ona içkisini götürdüğümde senaryomu uzattım, o da okuyup beğendi. İş şimdi gelişme aşamasında."

"Vay canına!"

"Bir arkadaşım ünlü yönetmenlerin arabalarını yıkıyor. Tim Burton'un arabasını temizlerken senaryosunu yolcu koltuğuna bıraktı. Tim çok beğendi."

"Gerçekten mi?"

"Bir kız arkadaşım da kendisini kuaför olarak tanıtıp Meg

Ryan'ın saçını yaptı. Meg'e senaryosunu anlatmış."

"Sonra?"

"Meg'in o yataktan yeni kalkmış gibi duran dağınık saçını birlirsin."

"Evet."

"O saç, arkadaşımın yapabildiği tek saçtı. Neyse ki Meg beğendi. Bir başka tanıdığım da dişçi kılığına girip Kevin Costner'in dişlerini yapmaya kalkmış. Kevin koltuğa yapışmış beklerken, senaryosunu okumazsa dişlerini çekeceğini söylemiş."

"Sonra ne oldu?"

"Tutuklandı. Senin arkadaşın da böyle bir şeyler yapıyor olabilir."

"Umarım yapmıyordur."

"Bir kere deliler gibi bilgisayar ağı oluşturunuyordur, çünkü bu işler bu kentte çok zor. Los Angeles'a başarılı senaryo yazarı olma umuduyla her gün iki yüz kişi taşınuyor. Çok zor, çok."

"Bu kafeye sık sık geliyor musun?" dedim.

"Evet. Yeniden yazdığım şeyleri tekrar yazıyorum."

"Eğer Joe Bridges'i görürsen ona Minty Dört Mevsim'de kalıyor der misin?"

"Elbette. Mindy Dört Mevsim'de."

"Minty."

"Ben de öyle dedim, Mindy. Dört Mevsim'de kalıyorsan oranın barındakilere de sormalısın. Burası küçük yer, herkes birbirini tanır. Tam bir dedikodu diyardır burası," diye devam etti. "Çin Fısıltıları. İnsanlar ha babam birbirlerini çekiştirirler. Sen de sohbet etmeye başlarsan eminim onu tanıyan birine rastlarsın, hatta onun içeri girdiğini bile görebilirsin."

Böylece o akşam otele döndüğümüzde en şık kıyafetlerimizi giydik. Ben bir kokteyl elbisesi giydim, Amber da keten bir pantolon ceket takımı. Banyoda biraz makyaj yaptım, çünkü Joe'ya iyi görünmek istiyordum. Saatime baktım, sekizdi, yani bizim saatimizle gecenin dördüydü.

"Neyse ki zaman kayması bizi fazla etkilemedi," dedim, rimel

sürerken. "Bize göre şu an gece yarısı. Valla iyi dayandık. Amber? Neden bir şey söylemiyorsun?"

Kapının arasından baktım. Amber yatağına yüzükoyun yatmış uyuyordu. O anda benim de üzerime bir yorgunluk çökmüş olduğunu hissettim. Üstümü çıkarıp pijamalarımı giyerken Joe biraz beklesin dedim içimden. Nasıl olsa yarın yeni bir gün.

"Günaydın, KCRW Devlet Radyosunu dinliyorsunuz. Yedi Mayıs Cuma, saat 6.00...Bir Los Angeles günü daha. Güneş doğuyor, bugünkü sis durumu iyi..." Yataktan kalkıp balkon kapılarını açtım ve orada durup gökyüzünün kızıl pembeden turkuvaza, sonra da yakıcı maviye dönüşmesini seyrettim. Derken Amber'ın kalktığını duydum. Dördüncü kattaki açık hava jimnastik merkezine indik. Yarım saat kadar yüzdükten sonra kahve içmeye oturduk.

"Ne güzel, değil mi?" dedi, Amber, yanımızdaki portakal ağacına bir arı kuşu konarken.

"Çok güzel," dedim, sonra jimnastik yapılan yere baktım. Sahabun erken saatine rağmen doluydu. Aletlerin biteviye sesleri geliyordu.

"Sporty Spice!" dedim, David Attenborough'un nadir bir tropikal yarasa türünü gösterirkenki sessiz, saygılı tonuyla.

"Ne?"

"Sporty Spice orada."

"Aman Tanrım!" dedi, Amber. "Ne kadar erken kalkmış."

"Biz de erken kalktık. Şu da şey, değil mi...? Yoo olamaz... ama çok benziyor."

"Kim?" dedi, Amber, etrafa bakınarak.

"Seinfeld!"

"Hayır!"

"Evet, ilerideki koşma bandında."

Amber gözlerini kısarak baktı.

"Vay canına. Gidip onunla hayatta konuşamazsın!"

"Onunla mı?"

"Evet, ona sormaya cesaret edemezsin."

"Edemez miyim diyorsun?"

"Edemezsin."

"Pekâlâ, soracağım."

"Hadi bakalım."

"Gidiyorum."

"Ben de izliyorum."

"Jerry Seinfeld'in yanına gidip ona Joe'yu soracağım."

"Hadi görelim."

"Tamam."

"Güle güle, Minty."

Midem bulandı, bacaklarım titredi.

"Önümüzdeki günlerde giderim," dedim.

"Hadi git, ama koşma bandından inmesini bekle."

"Öyle ya."

"Adamın sinirini bozmak istemezsin, herhalde."

"Hayır."

"Pekâlâ," dedim, derin bir nefes alarak. "Gidiyorum." Saçımı düzelttim, bornozumu bağladım ve doğruca Jerry Seinfeld'in yanına gittim. Önce afalladı. "Bay Seinfeld, sizden imza istemiyorum, sadece bir şey sorabilir miyim?"

"İmm, elbette," dedi, ama benim bir manyak mı yoksa bir hayranı mı olduğumu anlamayan bir duraksamayla. Bu sefer senaryoyu biraz daha kısa keserek ona anlattım, çünkü adamın fazla zamanını alarak sinirini bozmak istemiyordum. Artık kuş-kusu kalmamıştı, ilgiyle başını sallıyordu.

"Harika bir metne benziyor," dedi.

"Evet, kesinlikle muhteşem. Ama ben Joe'yu nerede bulabileceğimi merak ediyorum, çünkü sadece dört günüm kaldı."

"Sinemacıların gittiği yerlere gitmelisin," dedi. "Ben olsam Beverly Hills Otelindeki Polo Lounge Bar'ı denerdim, filmcilerin çoğu oraya gider. Ayrıca Sky Bar ve Ivy gibi daha bir sürü yer var. Arkadaşının adı neydi?"

"Joe Bridges."

"İngilizdi, değil mi?"

"Evet, neyse yardımın için çok teşekkürler," dedim ve Amber'in yanına döndüm.

"Konuştum," dedim.

"Korkulacak bir şey olmadığını sana söylemiştim," dedi.

"Kesinlikle yokmuş," dedim, ama kahve fincanımı kaldırıırken hâlâ elim titriyordu.

Odaya dönünce Amber, Polo Lounge'da öğle yemeği için bir masa ayırttı. Ben de telefon defterimi çıkarıp başka ajanslara baktım ve Joe için birkaç yeri daha aradım. Artık konuyu o kadar iyi anlatıyordum ki adeta malı kendim satıyordum: "İngiliz yazar/ Joe Bridges/ muhteşem senaryo/ Polonya/ küçük çocuk/ otizm/ kar/ Joe Bridges/ Minty Malone/ Dört Mevsim." Her telefon konuşmasının dört dakikadan az sürdüğünü ve otuzdan fazla kişiyle konuştuğumu tahmin ediyorum. Fakat hayır, hiçbiri onu tanııyordu, Joe onları ararsa bana haber vereceklerini söylüyorlardı.

"Yine de epey yol aldın," dedi, Amber, saat yanımda Polo Lounge'a gitmek üzere yola çıkarken. "Çalmadık kapı bırakmadın. Ben çok eğleniyorum, valla," diye ekledi, Beverly Hills'in ıssız taraflarında ilerlerken. Amber, film yıldızlarının evlerinin nerelerde olduğunu gösteren bir harita almıştı yanına.

"Oradaki ev, şu sütunlu, alçak beyaz olan, Julia Roberts'ın evi," dedi. "Şu kapısının üzerinde koskoca yıldız olan Shirley Maclaine'in. Yüksek bahçe kapılı büyük ev de," dedi, elini direk-siyondan çekip işaret ederek, "Phil Collins'in evi. 927 numara da...nerede o, ah evet, o da Robert Redford'un."

"Sen bu işi parayla yapmalısın."

Beş dakika sonra, birkaç dönümlük bir bahçenin içine kurulmuş olan pembe renkli, devasa Beverly Hills Otel'i'nin önünde durduk. Amber arabanın anahtarlarını parkçıya bıraktıktan sonra yeşil çizgili bir tentenin altından, uzun bir kırmızı halı boyunca yürüyerek pembe-yeşil renklerde döşenmiş lüks otele girdik.

"Burası Brunei Sultanına ait," dedi, Amber, sık tuvaletlerden birindeki aynalarda kendimize bakarken. "Rehber kitabına göre,

onarımı 180 milyon dolar tutmuş." Altın kaplama musluğu açtı. "Elizabeth Taylor beş tane balayını burada geçirmiş."

"Ben de balayımı George V'de geçirdim!" dedim, ukala bir te-bessümle. Tam o an, on ayda ne kadar yol kat etmiş olduğumu fark ettim. Sadece Dominic'ten kurtulup Joe'ya âşık olmakla kalmamış, korkunç düğünüm yüzünden ne kadar yıkılmış olduğumu anlamıştım. Kendimi eski bir savaş emektarı gibi hissettim.

"Telefon yanında mı?" dedi, Amber, koridordan lokantaya yürürken. Evet anlamında başımı salladım. Dört Mevsim'deki oda telefonumuzun uzatması olan minik bir akülü telefon vermişlerdi yarımıza. Joe'nun, mesajlarımdan birini alıp beni araması için dua ettim.

Beyaz masa örtülerinin California rüzgârında uçuştığı, pembe begonvillerin beyaz duvarları birer etol gibi sardığı teras-ta oturduk. Şık hanımlar, Tiffany ve Giorgio çantalarıyla salınıyorlardı. Bileklerde, boyunlarda ve manikürlü ellerde mücevherler çıkıyordu.

"Wonderful World," dedim,

"Evet, ama bir süre sonra yavanlaşır."

"Hayır, piyanistten bahsediyorum. Wonderful World'ü çalıyor."

"Öyle mi? Ha, evet. Bütün önemli sinemacılar burada iş bağlıyor," dedi, Amber, allığını sürerken. "O multi milyon dolarlık bütün işlerin burada bağlandığını düşünsene."

Ama ben sadece Joe'yla bir daha konuşup konuşamaya-çagımı düşünüyordum ve konuşursam bunun nasıl olacağını. Acaba Jimmy Stewart'la Deanna Carroll'un It's a Wonderful Li-fe'taki coşkuyla birleşmeleri gibi mi olacaktı, yoksa Casablan-ca'daki Bogart'la Bergman gibi sisli bir uçak pistinde birbirimize veda mı edecektik? Ona bağırdığım günden sonra, büyük ihtimalle Joe bana şöyle bir bakıp, "Açıkçası, güzelim..." derdi, herhalde.

"Onu hemen bulmalısın," dedi, Amber, ekmeğini bölerken. "Yoksa başka bir kadın kapacak. Burada düzgün adam sayısı çok

az, çünkü çoğu eşcinsel."

"Öyle mi?"

"Ya da biseksüel."

"Bence sen burayı San Francisco'yla karıştırdın. Hey, baksana, Melanie Griffiths kilo vermemiş mi?"

Amber solumuzdaki üçüncü masaya baktı. "Hımm, yakışmış, ama bence daha fazla vermemeli."

"Bence de. Söyleyeyim mi?"

"Sana bırakıyorum."

Birden çantam titremeye başladı. Kaptığım gibi telefonu çıkardım.

"Evet?" dedim, kalbim güm güm vurarak.

"Minnie'yle mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben, YSA'dan Cathy. Dün konuşmuştuk. Joe Bridges'ten haber aldığımı söylemek için aradım."

"Sahi mi? Harika!" diye bağırdım. Aceleyle kalemimi çıkardım.

"Chateau Marmont Otelinde kalıyor. Telefonunu vereyim, 213 626 10 10."

"Çok teşekkür ederim," dedim, sonra koridora gidip numarayla çevirdim.

"Joe Bridges ile görüşebilir miyim, lütfen?" dedim. Nabzım yükseldi, avuçlarım terledi. Joe'yla konuşmak üzereydim! Ne kadar şaşırıyordu. İnşallah o da benim sesimi duyduğuna sevinirdi.

"Üzgünüm, hanımefendi, ama Joe Bridges altı gün önce ayrıldı."

"Ah." Heyecanım fırından çıkmış sufle gibi söndü. "Giderken bir adres bıraktı mı?"

"Hayır, efendim. On gün kalıp gitti. Bütün bildiğim bu kadar."

"Peki, teşekkürler," dedim ve telefonu kapatarak terasa döndüm.

"Chateau Marmont'ta kalıyormuş, ama ayrılmış."

"Kendisine bir ev bulmuş olmalı," dedi, Amber.

"Keşke nerede bulduğunu bilsem."

"Chateau Marmont'un barı var. Bu akşam oraya gidip sorabiliriz. Oradakilerden biriyle konuşmuş ve nereye gideceğini söylemiş olabilir."

"Belki de,"

"Şu anda nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi, ordövrlerimiz geldiğinde, "Ama en azından nerede kaldığını öğrendik. Bu da bir şeydir, Minty."

Saat altıda Chateau Marmont'un parkına arabayı bırakıp otele girdik. Gotik binanın içi loştan karanlığa doğru gidiyordu. Duvarlar vişne çürüğü rengindeydi. Tavandan saçaklı abajurlar sarkıyordu. Neredeyse bir ruh çağırma seansı göreceğimi sandım. Kasvetli dekora rağmen ortam hareketliydi.

"Gloria Swanson eskiden burada kalmış," dedi, Amber, uzun, aynalı bara otururken. "Errol Flynn da, Boris Karloff da. Anlaşılan burası bir uğrak yeriymiş."

Benim için sadece Joe'nun uğrak yeri. Muhtemelen bu barda, şu anda benim oturduğum taburede oturmuştu. Ama şimdi neredeydi?

"Afedersiniz," dedim, garsonlardan birine. "Burada kalan bir arkadaşımı arıyorum. Altı gün önce ayrılmış. İngiliz. Adı, Joe."

"Joe..." dedi, kız, "Londra'dan Joe mu?"

"Evet, Londra'dan. Senaryo yazarı. Bir çocuk ve köpeğiyle ilgili Polonya'da geçen bir film senaryosu var."

"Onu hatırlıyorum," dedi, yıldırım hızıyla bana bir martini hazırlarken. "Buraya birkaç kez geldi. Otuz yaşlarında, sevimli biri."

"Evet," dedim. "Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Hayır. Geçen hafta ben pek çalışmadım, ama Leo bilebilir."

"Leo mu?"

"Evet, onu Leo'yla konuşurken gördüğümü sanıyorum."

"Leo kim?"

Kız şaşkın şaşkın bana baktı. "DiCaprio, tabi ki."

"Ah."

"Leo buraya çok sık gelir. Büyük olasılıkla bu akşam da uğrar. Ona sorayım mı?"

"Ben sorarım."

Bir saat daha orada oturarak içki içtik, sonra garson kız bize başıyla işaret etti.

"Geldi," dedi. Leonardo DiCaprio bara geliyordu. Çabucak kendimi tanıttım, ona bir içki teklif ettim, ama kibarca geri çevirdi. Sonra Joe'yu sordum.

"Joe Bridges," dedi, dalgın dalgın. "Birkaç gece önce Joe adında bir İngilizle sohbet ettim. Doğu Avrupa'da mı ne geçen bir senaryo yazmış."

"Evet, o. Polonya'da geçiyor."

"Karlı."

"Evet ve köpekli. Otistik bir çocuk ve bir sokak köpeğini anlatıyor. Rain Man'in ve Hope and Glory'nin Snow Falling on Cedars ve Lassie ile karşılaşmasını düşün."

"Hey, bu kulağa oldukça etkileyici geliyor."

"Öyle. Muhteşem bir şey. Ben Joe'nun bir arkadaşıyım ve onu bulmaya çalışıyorum."

"Ron Pollack'la konuştuğunu söylediğini anımsıyorum," dedi, Leo.

"Ron Pollack kim?"

"Büyük bir prodüktör. Kendi prodüksiyon şirketi Columbia'ya proje sunuyor."

"Nerede çalışıyor?"

"Sony'de. Telefon defterinde vardır. Lone Star," dedi, yardımseverlikle.

"Teşekkürler," dedim, mutluluktan uçarak. "Yarın onu arayacağım."

"Yarın cumartesi, orada olmaz," dedi. Tabi ya, unutmuştum. Zaman kaymasından hangi günde olduğumuzu anımsayamadım. Pazartesiye kadar hiçbir şey yapamazdım. Beş değerli

günümün ikisini harcamak zorundaydım.

Bu yüzden ertesi sabah biraz moralim bozuktu, ne yapacağımı bilmiyordum. Derken harika bir şey oldu ve umulmadık bir telefon geldi.

"Mindy?"

"Ben *Insomnia*'dan Jed. Galiba arkadaşın Joe'nun adresini buldum."

"Sahi mi?"

"Dün akşam bir partide bir kız arkadaşımı gördüm. Senaryo yazarları seminerinde Joe'yla tanıştığını ve birbirlerine adreslerini verdiklerini söyledi." Joe'ya yaklaşmaktan duyduğum zevk yerini kıskançlığa bıraktı.

"Venice Beach'te oturuyor."

"Telefonu var mı?"

"Hayır, çünkü evde oturan son adam faturayı ödemediği için telefon kesik. Ama adresi var. Kalem var mı? Yetmiş dokuz Harbor Caddesi. Okyanus kıyısında bulmanız kolay."

On dakika sonra Amber'le Robertson Bulvarı'ndan hızla deniz kıyısına indik. Joe'ya yaklaştığım için öyle mutluydum ki.

"Venice Beach, Abbot Kinney adında bir tütün tüccarı tarafından yaptırılmış," dedi, Amber, jet hızıyla giderken.

"Amber, lütfen araba kullanırken rehberi okuma. Ben sana okurum. Pekâlâ. Kinney, bütün kanal ve köprü sistemiyle, kıvrıla kıvrıla giden sokakları, hatta gondollarıyla, Amerika'da bir Venedik yaratmak istiyordu. Burada yazdığına göre kanalların çoğu ellili yıllarda kullanıma kapanmış, sadece birkaç ayakta kalmış ve bölge yeniden yapılandırılmış. Sanatçılara hitap eden bohem bir yermiş."

Yarım saat sonra Venice Beach'e girdik ve Harbor Caddesi'ni bulduk. Amber, çıkmaz sokak yazan bir sarı tabelanın yanına arabayı park etti. İndik ve beyaz, ahşap kaplamalı evlerin numaralarına baka baka yürüdük.

"Yetmiş beş, yetmiş yedi...işte; yetmiş dokuz."

İki katlı bir köşe eviydi. Derin bir nefes alıp zili çaldım.

"Joe beni görünce şoke olacak," dedim, güneşe karşı gülümseyerek. "İyi görünüyor muyum?"

"Evet, hadi tekrar çal." Çaldım.

"İyi durduğumdan emin misin?"

"Harika görünüyorsun, çalsana." Bir daha çaldım. Bir iki dakika daha bekledikten sonra Amber kapıya vurdu.

"Çık dışarı!" diye seslendi, kıkırdayarak. "Orada olduğunu biliyoruz!" Hâlâ cevap yoktu. Üçüncü kez zili çaldım. Kimsecikler yoktu.

"Dışarıda olmalı. Tesco'ya veya başka bir yere gitmiştir," dedi, Amber. "Ona not yazalım, gidip biraz vakit geçirir, sonra geri döneriz."

Arabadan bir parça kâğıt getirdi, ben de yazdım, "Sevgili Joe, Amber'la ben buradayız! Lütfen bir yere gitme. Geri geleceğiz. Minty."

Tam yere eğilmiş, kapının altından notu atıyordum ki Amber kolumu yakaladı.

"Atma!" dedi.

"Neden?"

"Tess of the d'Urbervilles'de olanı hatırlamıyor musun?"

"Hatırladığım pek söylenemez."

"Tess, sevdiği Angel Clare'le evlenmek üzereydi, ama düğünden iki gece önce ona geçmişini itiraf etmeye karar verdi. Bir mektup yazdı ve adamın evinin kapısının altından attı. Ancak," diye devam etti, Amber, melodramatik bir edayla, "Mektup yanlışlıkla halının altına gitti ve Angel onu asla bulamadı. Sonuç tam bir felaket oldu. Bu yüzden o notu Joe'nun mektup kutusuna atmanı öneririm."

Öyle yaptım. Rüzgârdan dışarı uçmasın diye de kutunun dibine ittim. Sonra sahile indik. Tahta yol boyunca rüzgârda yürürken okyanus uğulduyor ve gümüş gibi parlıyordu. Yaşlanan hippiler üflemleri çalgılar çalıyor, tarot falı ve ruhsal şifa sunuyorlardı. Hazır yiyecek ve renkli etnik giysiler satan tezgâhlar vardı. Yeniyetmeler paten kayarken tepemizde martılar uçuşu-

yor, çığlık çığlığa çimenlere inerek ağız dalaşı ediyorlardı. Joe'yu görme umuduyla gözlerim radar gibi kalabalığı tarıyordu. Bir buçuk kilometre kadar yürüdükten sonra evine döndük, yine kimse yoktu. Şimdi de kanalın kısa uzantısı boyunca yürümeye gitmiştik.

"O kanal tatilimiz ne eğlenceliydi, değil mi?" dedi, Amber, ekme yolunda yürürken.

"Ah, evet," dedim, biri kanoyla yanımızdan geçerken.

"Hele Mungo'nun suya düşmesi ne komikti!"

"ok komikti, evet."

"Sen de Mungo'nun yzebildiğini unutarak o iğrenç suya atlamıştın!"

"Hımm, o komikti işte."

"İnsan böyle anılara parayla sahip olamıyor, Minty," dedi. Başımla onayladım. "Yine bir kanal tatili yapmalıyız, sence de öyle değil mi?"

"Ah, evet," dedim. Asla ve kat'a. Hayır. Bir daha asla.

"Hadi, Joe gelmiş mi bir bakalım."

Gelmemişti. Yavaş yavaş hayal kırıklığına uğruyordum. Ona hem çok yakındım hem de çok uzak. Ama er ya da geç eve dönmesi gerekiyordu. Böylece biraz daha vakit geçirmek için öteki yoldan yukarı, vücut geliştiricilerin açık hava jimnastiği yaptığı Muscle Kumsalı'na yürüdük. Burası karnavalımsı bir yerdi. Hokkabazlar, frkler ve ateş yutanlarla doluydu. Gitar alan safran rengi elbiseli bir keşiş, patenle yanımızdan vın diye geçti.

"Romanın için iyi malzeme," dedim.

"Evet," dedi, Amber, Harbor Caddesi'ne geri dönerken. Ama hâlâ Joe'dan eser yoktu, saat de dört buçuk olmuştu. On birden beri onu bekliyorduk. Arabayı alıp dört buçuk kilometre uzakta-ki Santa Monica'ya gittik. Rıhtımdaki okalıptüs ağaçlarının altına park ettik. Güneş, umutlarımla birlikte batıyordu, deniz kurşunu griydi. Rıhtımdan gelen ışıklar kararan göğün altında parlamaya başlıyordu. Kitapılara girip bakındık. Joe'yu görebilirim

diye etrafı kolaçan ettim, ama yoktu. Artık hava kararmıştı. Son bir kez evine gitmeye karar verdik. Yine kapı duvardı. Joe'ya otel ve oda numaramızı, belki atmıştır diye Londra numaramı, iş telefonumu ve hatta annemlerin telefonunu bile yazıp bıraktıktan sonra Beverly Hills'e geri döndük.

"Herhalde hafta sonu için bir yere gitti," dedim, otelin barında otururken. Martinimden bir yudum daha aldım. Joe yoktu. İki saatten beri zenginleri seyrederek ve Hollywood dedikodularına kulak misafirliği yaparak içiyorduk.

"Tom ve Nicole."

"Hint filmi."

"Nick Cage yirmi milyon aldı."

"Polonya'da geçiyor."

"Reytingler çok artmıştı."

"Joe erüde sonunda evine dönecek," dedi, Amber, bir zeytin daha kürdan batırırken. "Bence yarın seni arar."

"Ama, ya..." dedim, yarı sarhoş bir iç geçirmeyle. Üç bardak Merlot devirmiştim, biliyorsunuz hemen kafayı bulurum. "Ya oradaydı ve benimle konuşmak istemediği için saklanıyorduy-sa?"

"Hayır, Minty."

"Ama ona iyi davranmadım. Hem de hiç."

"Doğru. Ama onca yoldan Los Angeles'a, onunla tanışmaya geldiğini bilse seni görmemezlik etmezdi."

"Peki ya?" dedim, tekrar, şarabımdan koca bir yudum alarak, "Ya başkasını bulduysa?" Dördüncü bardağımdaydım ve artık ağlamak üzereydim.

"Saçmalama, Minty. Joe buraya geleli çok olmuyor."

"Evet, ama belki bir sürü kadın ona deli oluyordur," dedim.

"Ya... Aa, şuraya bak, Cameron Diaz geldi." O ana kadar öyle çok ünlü görmüştük ki artık Lion King'le Mickey Mouse bile gelse şaşmazdım.

"Cameron ne kadar çekiciymiş," dedim, yanımızdan geçerken.

"Öyle mi? Pek emin değilim," dedi, Amber.

"Çok çekici," dedim. Kadının incecik kollarına, bacaklarına ve kısa, parlak sarı saçlarına baktım. Kıskançlıktan çatlayacaktım.

"Amber, ya..." dedim, içkiden dilimin sürçtüğünü fark ederek, "Ya Cameron Diaz çoktan Joe'yla tanışmış ve ona deli gibi âşık olmuşsa?"

"Saçmalama, Minty!" dedi, bir yudum su içtikten sonra. "Cameron Diaz, Joe'ya başını çevirip bakmaz bile!"

"Ah, tabi ki bakar," dedim, bardağımı ağzıma götürürken. "Joe çok cazip biri."

"Bak," dedi, Amber, bıkkınlıkla. "Cameron Diaz Hollywood'da yüzlercesini bulabilecekken neden değersiz bir Londralı yazarla çıkmak istesin?"

Değersiz yazar mı? Terbiyesiz!

"Çok ayıp, Amber," dedim. "Joe değersiz biri değil. O çok hoş, çok hoş biri."

"Sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum," dedi. "Joe konusunda seni ikna etmeye uğraşıyorum. İnan bana Cameron Diaz onunla ilgilenmez. Aynı şey Sharon Stone için de geçerli."

"Joe'yu aşağılamana gerek yok," dedim. "O mükemmel biri."

"Peki öyleyse," dedi, bir badem kemirirken. "Cameron Diaz kesinlikle Joe'yla ilgilenir. Meg Ryan da, Sharon Stone da, Gwyneth Paltrow da, Cate Blanchett de. Hepsi ona deli olur. Tamam mı? Mutlu musun?"

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. Doğru söylediği yüzünden okunuyordu. "Ama özellikle Cameron Diaz. Bence Joe'ya ölür. Joe tam onun tipi."

Midem ağzıma geldi. Cameron Diaz onu elde etmeye çalışıyor idiyse onca yoldan Los Angeles'a gelmemin anlamı neydi? Sarışın, uzun bacaklı film yıldızlarıyla yarışmaya katlanamazdım. Ayağa kaktım.

"Onunla konuşacağım."

"Yapma, Minty. Ben şaka yapıyordum!"

"Hayır, bu işi halledeceğim."

Piyanonun yanında oturmuş, Batman'le konuşan Cameron Diaz'a gittim.

"Bak, Cameron," dedim. "Benim adım, Minty."

"Kim?" dedi. Açıkçası pek arkadaş canlısı görünmüyordu.

"Minty," diye yineledim.

"Ne biçim isim o?"

"Ya Cameron ne biçim bir isim?" dedim, öfkeyle. "Bir İskoç erkeği değilsen."

"Hey, çekil buradan," dedi.

"Bana bak," dedim. "Senden bir iyilik yapmanı istiyorum, tamam mı?" Dengede durmak için masanın kenarına tutundum.

"Pardon?"

"Diyorum ki, Joe Bridges'in peşini bırak, tamam mı?"

"Kimin?"

"Joe Bridges. Sevdiğim adam. Los Angeles'a onu bulmaya geldim, ama henüz bulamadım. Aramaya devam edeceğim. Sen kendine başkasını bulabilirsin. Onu bırakırsan çok sevinirim, tamam mı?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Onunla çalışsan bile, olur a çalışırsın, çünkü muhteşem bir yazar ve olağanüstü bir senaryosu var, ondan uzak dur. Çok teşekkürler. Söyleyeceğim bundan ibaret. Bu arada LA Confidential'da harikaydın."

Cameron Diaz'ın başka ne dediğini anımsamıyorum, ancak pek memnun görünmüyordu. Ben de yere yıkılmak üzere olduğum için yerime döndüm.

"Hadi, Minty," dedi, Amber, koluma yapışarak.

"Neden? Ben çok eğleniyorum."

"Hadi."

"Nereye gidiyoruz?"

"Odaya," dedi, sert bir dille. "Büyük Uyku filminde sana başrolü veriyorum."

Korkunç bir baş ağrısı, susuzluk ve içki sonrası huzursuzlu-

ğuyla uyandım. Havuzda yüzmek ayılmama biraz yardımcı ol-
duysa da kendimi berbat hissediyordum. En azından Cameron
Diaz'a saldırmadığımı öğrenince rahatladım.

"Joe'yu bulamadığım için sarhoş oldum," dedim, bir aspirin
daha alıp yüzüme allık sürerken. "Açıkçası bu üzüntü beni mah-
vediyor."

"Ya o anda Joe içeri girseydi, Minty? Yani gayet rahat olabilir-
di." Tanrım. Evet. Bu hiç aklıma gelmemişti. "Düşünsene, Joe ote-
lin barına girer ve senin dut gibi sarhoş bir halde Cameron Diaz'ı
taciz ettiğini görür!" Ne korkunç. İçimi pişmanlık kapladı.

"Bir daha hiç içmeyeceğim," dedim. "Ağzıma bir damla içki
koymayacağım. Bu bana ders oldu. Tanrım, inşallah Joe arar.
Notumu çoktan almış olmalı."

Ama Joe aramadı. Sabah Walk of the Fame'de yürürken ara-
madı. Öğleyin Hollywood tepelerine giderken de aramadı.
Öğleden sonra Çağdaş Sanatlar Müzesi'ni gezerken de aramadı.
Ne de akşam Sky Bar'da yemek yerken. Telefon hep yanımday-
dı. Joe arar diye de pili doldurmuştum.

"Yarın mutlaka konuşursunuz," dedi, Amber, dışarıda otur-
muş, şehrin ışıklarını seyrederken. "Hafta sonunda bir yere gitti-
ği belli," diye devam etti. "Ama yarın sabah döner, çünkü sat-
ması gereken bir filmi var. Mektup kutusunu açıp notunu alır al-
maz seni arayacak. Ron Pollack gibi bir desteğimiz de var. Onda
numarası olabilir. Yarın Lone Star'ı ararız, her şey hallolur."

Ertesi sabah Joe'dan hâlâ haber yoktu. Artık iyice moralim
bozulmuştu. Bu yolculuğun eğlenceli yanları olsa da büyük bir
vakit kaybı olduğunu düşündüm. Saat onda Lone Star'ı aradık,
ama Ron Pollack orada değildi. Bütün gün harici çekimde ola-
caktı. Asistanı onu arayıp bizi aramasını sağlayacaktı, ama iki sa-
at geçtiği halde aramadığı için tekrar ben aradım.

"Tek istediğim Joe Bridges'e ulaşabileceğim bir telefon nume-
rası," dedim. "Ron, Joe'yu tanıyor mu?"

"Bu isim kulağa tanıdık geliyor," dedi, asistan, "Ama emin de-
ğilim. Ron'la konuşsan daha iyi olur."

"Beni aramasını söyleyebilir misin?"

"Bugün çok yoğun," dedi. "Steven Spielberg'le çekimde. Kor-
karım yanına kadar beklemen gerekecek, Millie."

"Bekleyemem, çünkü bu gece Los Angeles'tan ayrılıyorum.
Ron'un telefon defterinde Joe'nun telefonu var mı diye bakamaz
mısın?"

"Üzgünüm, ama Ron telefon defterini yanına aldı. Ayrıca
kimsenin ev numarasını telefonda veremem. Ron'u beklemek
zorundasın. Bugün vakti olursa, arar."

Aramadı. Tekrar ben aradım. Asistanı, bundan daha kötü bir
gün seçemeyeceğim için üzgün olduğunu söyledi. Ron çok meş-
guldü. Saatler geçiyor ve Joe aramıyordu. Bunu hiç anla-
yamıyordum, çünkü şu ana kadar mektup kutusuna çoktan bak-
mış olması gerekmiyor muydu? Saat beş otuzdu ve uçağa yetiş-
mek için bavullarımızı yerleştiriyorduk. Artık hiçbir yere gide-
mezdik, çünkü arabayı bırakmıştık. Yatakların altına bakarak eş-
yalarımızı toplarken telefon çaldı. Yüreğim hoplayarak telefona
atladım.

"Alo?"

"Minty, ben Jed."

"Ah, selam, Jed," dedim. "Venice Beach'e gittik ve Joe'nun
mektup kutusuna not bıraktık. Bütün gün oradaydık. Gidip ge-
lip zilini çaldık, ama yoktu. Hâlâ da haber yok. Herhalde birkaç
günlüğüne bir yere gitti. Yani elimiz boş döndük."

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Çok özür dilerim. Bir şey itiraf et-
mem gerekiyor."

"Ne?"

"Sana yanlış adres vermişim."

"Ne?"

"Arkadaşımın el yazısını yanlış okumuşum. Joe, 79 Harbor
Caddesi'nde oturmuyor."

"Oturmuyor mu?"

"Hayır, on dokuz numarada oturuyor. Gerçekten çok özür di-
lerim. Bu sabah nota baktığımda biri yedi okuduğumu fark ettim."

"Ah," dedim. Boğazım düğümlendi.

"Çok özür dilerim."

"Boş ver," dedim, neşeyle. "Olur böyle şeyler." Saatime baktım. Altıydı. Yarım saat içinde çıkmamız gerekiyordu. Kendime hâkim olmaya çalıştıysam da alt dudağım titremeye başladı. "En azından şimdi ona yazabilirim," dedim. "Haber verdiğin için teşekkürler ve...yeni filmin için iyi şanslar," diye ekledim. Yatağa oturup hüngür hüngür ağladım.

"Üzülme, Minty," dedi, Amber, taksiyle Dört Mevsim'den ayrılırken. "Uzun bir kovalamacaydı ve yeterince zamanımız yoktu, üstelik onu bulmak üzereydin."

"Bu daha da kötü ya," dedim, acıyla. "O kadar yaklaştıktan sonra eve dönmek zorundayız. Onunla buluşabilirdim. Ama artık onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum. Gördüğümde de çok geç olabilir."

"Ona yazmalısın," dedi.

Ben de yazmayı düşünüyordum. Döner dönmez yazacaktım ona. Mektup üç dört günde ulaşırdı. Sonra belki arardı, en azından telefonda konuşurduk.

Wilshire Bulvarı'ndan aşağı inerken yazacağım mektubu düşündüm. "Sevgili Joe, inanmayacaksın, ama bu hafta Los Angeles'a geldim ve seni bulmaya çalıştım. Az kalsın buluyordum da. Doğru sokağa kadar geldim, ama sonradan yanlış kapıyı çaldığımı öğrendim. Şaka yaptığımı sanacaksın, ama gerçek şu ki, yanlış adrese gönderildim. Los Angeles'a neden mi geldim? Çünkü seni görmek ve o gece Londra'da olanlar için ne kadar üzüldüğümü, senin de haklı olduğunu söylemek istiyordum: Dominic bir hataydı. Ayrıca şunu da belirtmek isterim..." Burada durmak zorunda kaldım, zira artık kâğıdı göremiyordum. Gözlerimi sildim ve pencereden dışarıya, çöken karanlığa baktım. Gökyüzü pembe ve gri çizgilerle kaplıydı ve neon ışıkları yanmaya başlamıştı. Dünyanın eğlence merkezi gece gösterisine başlamak üzereydi.

"Bak!" dedi, Amber, uzun fısıkiyelerle çevrili geniş bir binanın

önünden geçerken. "Burası Dorothy Chandler Pavyonu," dedi, taksi trafik ışıklarında beklerken. "Oscar törenlerinin yapıldığı yer. Bu akşam ne var, acaba?" Gerçekten de bir etkinlik vardı. Pahalı arabalar duruyor, içlerinden smokinli erkekler, tuvaetli kadınlar çıkıyordu. Televizyon kameraları vardı. Paparazzilerin flaşları patlıyordu.

"Büyük bir gala var," dedi, şoförümüz. "Sanırım Bruce Willis'in. Şu trafiğin haline bakın!" Hakikaten trafik tıkalıydı. Mercedes'ler, Porsche'ler ve Ferrari'ler tampon tampona duruyordu, ama Amber umursamadı, çünkü daha vaktimiz vardı. Bunca şık insanı görmek bana iyi gelmişti. Daha iyi bakabilmek için pencereyi açtım. Işıltılı insanlar tiyatro binasına girerken gülümsüyor ve arada bir bekleyen kalabalığa el sallıyorlardı.

"Şuraya bak, Meryl Streep orada," dedi, Amber. "Ne güzel bir elbise giymiş."

"Ya şu," dedim, yirmi beşlik güzel bir kız, son moda bir limuzinden inerken. Gümüş rengi payetli dar elbisesi televizyon ışıklarının altında pırıl pırıl parlıyordu. Kız, gülücükler dağıtıyordu. Şimdi de kavalyesinin koluna giriyordu. Sonra birinin bağırıldığını duydum. "Buraya!" İkisi de dönüp kameralara gülümsedi.

Döndükleri yere bakınca ağızım açık kaldı. Çünkü kızın yanındaki Joe'ydu.

"Joe," dedim. On metre ötemde duruyordu. Orada. Arabanın kapısını açıp fırlamak üzereydim ki Amber kolumu tuttu.

"Yapma, Minty," dedi. "Yapma."

Boş yere söylememişti. O anda kızın kolları Joe'nun boynuna dolandı ve Joe onu hiç durmayacakmış gibi öptü.

* * *

"Değdi," dedim, birkaç kez üst üste, taksimiz Primrose Hill'e doğru yol alırken. "Harcanan paraya değdi." Kof bir kahkaha patlattım. Öksürükle havlama arası bir şey gibi çıktı sesim.

"Üstelik benim param da değildi," diye ekledim, suçluluk duygusuyla. "Senindi."

"Önemli değil," dedi, Amber. "Keşke işe yarasaydı."

"Yaramadı," dedim, hüzünlü hüzünlü. "Bir hataydı. Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Evet, ama en azından artık biliyorsun," dedi, Princess Caddesi'ne dönerken, filozofça. Doğruydum. Emily Dickinson ne diyordu; "En kötü ayrılık bile yaşandıktan sonra korkutmuyor." Joe'nun görüntüsü de en kötüsüydü. Parlak bir damga gibi bellege kazınmıştı. Zihnimi geriye sarıp o manzarayı mazoşistçe yeniden anımsadım. Plan 1: Joe, Meçhul Kız'la orada durur. Plan 2: MK'nun koluna girer. Plan 3: MK ona gülümser. Plan 4: Bekleyen kameralara poz verirler. Plan 5: Tanrım, bu plandan nefret ediyorum - Joe ve MK uzun uzun öpüşürler. Plan 6: Kol kola tiyatro binasına girerler. Ve kesilir. Altı bin mili onu bulmak için uçmuştum ve onu işte böyle bulmuştum.

"Anne eve döndü!" diye seslendi, Amber, kilidi açarken. "Aman Tanrım!" dedi, Perdita sallana sallana gelirken. "İki katı olmuş!"

Perdita'nın gebeliği çok ilerlemişti. İri bir tavşan yutmuş gibiydi.

"Anne eve döndü," dedi, Amber, tekrar, onu okşamaya eğilirken. Peki benim annem neredeydi? Tuhaftı.

"Anne?" dedim, ceketlerimizi çıkarırken. Cevap gelmedi. Salon boştu. Mutfağa gittim. Orada, masanın üzerine kapanmıştı.

"Ne oldu, anne?"

"Ah, merhaba, hayatım." Yüzü sahte bir ışıltıyla parlarsa da kaçamak hareketlerle gözlerini sildiğini gördüm. "Geldiğinizi duymadım," dedi, kendini toparlamaya çalışarak. "Kedi iyi," dedi. "Pedro da öyle. Her şey iyi." Burnunu silecekmiş gibi yaptı, ama yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Anne, neyin var?"

"Çok kötü bir şey oldu," dedi, ağlayarak.

"Ne?"

"Korkunç bir şey," dedi, kır saçlarını kulağının arkasına atarak.

"Anlat."

"Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Neden? Ne oldu?" dedim ve anladım. Babamdı. Babam onu bırakmıştı. Aylardan beri onu ikaz ettiği halde annem hep duymazdan geliyordu. Nihayet gitmişti. Başka bir kadınla çekip gitmişti.

"Babam, değil mi?"

"Ne?"

"Babamla ilgili, değil mi?"

"Hayır, hayır, onunla ilgili değil." *Evening Standard*'ın baş sayfasını bana gösterirken hıçkırdı.

"RADYO STAR'ININ ANNESİNİN YARDIM SKANDALI!" yazıyordu, başlıkta. "KAYIP PARA SORUŞTURMASI!" Şaşkınlık içinde bakakaldım. İlk iki paragrafa çabucak göz attım.

Londra FM'in star sunucusu, Minty Malone'un annesi Dymrna Malone, uluslararası hayır kuruluşu Camfam'dan zimmetine binlerce sterlin geçirmekle suçlanarak hakkında tahkikat yapılıyor. Hayır Kurumu Yöneticileri tarafından faaliyetine son verilen Londra fon oluşturma çemberinin tanındık yüzü Bayan Malone aleyhine dava açılacağı söyleniyor...

"Anne," dedim, derin bir nefes alarak. "Çalıyor muydun?" Şoke olmuşum. Aynı zamanda 'star sunucu' olarak tanımlanma da şaşırmıştım. "Bu parayı çaldın mı?" dedim, tekrar.

"Elbette, çalmadım."

"Neyse, Tanrı'ya şükür."

"Belirsiz bir konuydu."

"Belirsiz bir konu mu?" Bu sözü daha önce bir yerde duymamış mıydım? "Hırsızlık hırsızlıktır, anne."

"Tam olarak hırsızlık değildi," dedi, dikkatle. "Yeniden dağıttımdı, hepsi bu."

"Nasıl yanı?"

"Camfam'ın çok parası var, milyonlarca sterlin. İnsanlar sürekli Camfam'a yardım ediyorlar. Üç ay önce Köpek Protezleri Derneği'yle ilişki kurdum."

"Neyle neyle?"

"KPD," dedi. "Köpeklerle yapay bacak yapıyorlar. Hiçbir yerden doğru dürüst yardım almıyorlar. Ben de Camfam için topladığım paraları onlara verdim."

"Ne kadar?"

"Sadece beş bin pound."

"Bu parayı nasıl topladın?"

"Her zamanki gibi, kermesler ve araba satışlarıyla. Parayı Camfam'a göndermek yerine kendi hesabıma yatırdım, ama hiç hesapta tutmadan KPD'ye verdim."

"Aman Tanrım!"

"Ama bu üç bacaklı köpekleri görmek insanın yüreğini sızlatıyor, Minty. Çok üzülüyorum onlara. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Kimsenin buna aldırmayacağını sanıyordum, ama baksana işi nasıl büyütüyorlar!"

"Hiç şaşırmadım."

"Camfam bana yasak koydu. Belki de..." dedi, elini gözlerine kapatarak. "Hapsi boylarım!" Bu korkunç bir şeydi.

"Babam biliyor mu?"

"Herkes biliyor," dedi, acı içinde.

Daha sonra babamı aradığımda durumu ne kadar iyimser karşıladığına şaşırdım. Sesi oldukça sakın geliyordu. Annemin hapis cezası alacağını pek sanmadığını söyledi.

"Muhtemelen büyük bir para cezası alır," dedi, "Ama o hâlâ yanlış bir şey yaptığını düşünmüyor."

İşe döndüğüm ilk gün herkes çok anlayışlıydı. Hepsi Los Angeles'ı beğenip beğenmediğini sordu, ama kimse, bütün gazete-lerde çıktığı halde, annemden bahsetmedi. Sonunda, sabah toplantısında onlara gerçeği anlatmak için konuyu ben açtım, çünkü

kimsenin annemin parayı kendisinin aldığını düşünmesini istemiyordum.

"Bu arada radyonun da reklamı oldu," diye bitirdim, şen bir kahkahayla.

Ama meselenin bütünü dehşetti. Çok can sıkıcıydı. Joe'yu yeni kadınıyla görme şoku ve zaman kaymasından kaynaklanan yorgunluğun üstüne tuz biber ekmişti. Bir süredir uykusuzluk çektiğim için bu gece saat üçte başucumdaki radyoyu açtım ve tanıdık bir ses duydum:

"Bu çok saçma!!" dedi, Melinda, gece yarısı kaçıklarından birine. "Millet duvmadan yunuslavdan bahsediyov. Ya ton balıklavı?"

"Ton balıklarına ne olmuş?" dedi, telefondaki, şaşkınlık içinde.

"Gülen, sevimli yüzlevi, büyük alınlavı yok diye onlav yeni-yovlav. Ama kimin umuvunda?" Sinirden başımı yastığımın altına soktum. Birkaç dakika sonra Londra otobüslerine tekerlekli sandalyelere uygun giriş yapılması konusu için biri aramıştı.

"Bence bütün otobüsle ve tekevekleli sandalye givişi yapılması çok tuhaf," dedi.

"Neden?" dedi, telefon konuğu.

"Çünkü özüvlülev otobüse binmiyov ki. Bunu hevkes bili-yov. Tekevekleli avabada gezen bivin otobüse bindiğini gövdün mü hiç?"

Melinda konuklarına çok kötü davranıyordu, inanılmaz bir şeydi bu. Onunla aynı fikirde olmayan herkesi azarlıyordu.

"Of, avtık bademcikleline bivaz bayvam yaptıvsana!" dediğini duydum, Forest Hill'den Kevin'a. "Hadi avtık yaylan," dedi, Beckenham'dan'dan Bill'e. Az sonra uykuya dalarken, neyse ki, bu saatte dinleyici sayısı azdır, dedim kendi kendime. Sadece birkaç gece kuşu, üç beş eksantrik ve gece âleminde dönmüş başı dumanlı birkaç genç.

Sonraki birkaç gün Camfam'ın ceza verip vermeyeceğini beklemekle geçti. Diğer bütün yardım dernekleri, kendi paralarını

da dağıtmış mı diye annemin banka hesabına baktılar. Olanlar yetmiyormuş gibi Perdita artık patlamak üzereydi. Koca karnı bir o yana bir bu yana sallanıyor, kendisini taşıyamıyordu. Büyük bir mukavva kutuyu mutfak peçeteleriyle kaplayarak ona bir doğum odası hazırladık ve merdiven sahanlığının kuytu bir yerine koyduk. İki gün geçti. Sonra üç. Hâlâ doğuracak gibi durmuyordu. Gerilim artıyordu. Derken dördüncü gün işten döndüğümde Amber'ı çılgın bir halde buldum.

"Galiba doğuracak," dedi.

"Miyaaaavvvv!!!!" dedi, Perdita. Öyle büyük yaygara koparıyordu ki. Yerinde duramıyor, yalnız bırakılmaya dayanamıyor, sürekli miyavlıyor, bize bağınyordu.

"Miyaaaavvvv!!" Çıldırılmış gibiydi. Bu kadarını beklemiyorduk.

"Laurie, Perdita için gözden kaybolur ve kendi başına doğur dememiş miydi?"

"Hayır. Şimdi onu aradım," dedi, Amber. "Bakire kraliçeler sinirli olabildikleri için, bizden ebelik yapmamızı isteyebileceğini söyledi."

Böylece uzun süreç başlarken ikimiz de oturup onu okşadık.

"Miyaavvvv!!" dedi, tekrar, daha yüksek sesle.

"Ne kadar sürer, acaba?" dedi, Amber.

"İki saat falan, herhalde."

Beklerken vakit öldürmek için taşınabilir televizyonu getirip seyrettik. Önce Blue Peter'i izledik, sonra altı haberlerini. Sonra Coronation Street'i açtık, onu da bitirdik. Ondan sonra Brookside'ı, daha sonra da Loto çekilişini. Hâlâ hiçbir belirti yoktu. Dokuz haberleriyle X-Files'i de seyrettik, yine bir şey olmadı. Newsnight'a geldiğimizde Perdita ciddi kramplar geçiriyordu. Bir dakika sakın sakın yatıyor, sonra küçük şişman vücudu spazm geçiriyordu. Bu çırpınışlarının arasında da çim biçme makinesi gibi mır mır ediyordu.

Gece yarısı kramplan sıklaştı. Her krampta ağzı açılıyor, sancıdan kaskatı kesiliyor ve sessiz birer çığlık atıyordu. Do-

ğanın durdurulmaz gücünü izlemek ürkütücüydü. Amber ya da ben bir an kıpırdansak hemen paniğe kapılarak ağlıyordu. Gece-
nin ikisinde bitkinlikten pembe dili dışarı sarkmış, yan yatıyor-
du.

"Bayılmak üzere, ama hâlâ doğuramadı," dedi, Amber, çare-
sizlik içinde.

"Belki de ona müzik çalmalıyız," dedim. Radyoyu açtım. Me-
linda vardı. Bir iki dakika olduğumuz yerde çakılı kalarak onu
dinledik. Eskiden yeteneksizliği onun ayırt edici özelliğiymiş, şim-
di ise kabalığı.

"Kapatsana şu telefonu, ahmak hevil!"

"Avtık dilini dinlendiysen iyi oluv."

"Defol, lanet olası."

"Kapa çeneni, movuk!"

"Neden bu kadar kaba?" dedi, Amber, afallamış bir halde.

"Sanırım gece vardiyasından nefret ettiği için," dedim. "O
hâlâ Capitalise'i sunuyor olmak isterdi, bu yüzden dinleyicilerin-
den öcünü alıyor."

"Denetim Kuruluna şikâyet edilmezse iyi," dedi, Amber.

"Şimdi veklamlav," dedi.

"Bahçe mimarisi bir sanattır. Neden Easiplant'a başvurumuyorsu-
nuz? Biz bu konunun uzmanıyız..."

Radyoyu kapattım. Saat üç olmuştu ve Perdita hâlâ bekliyor-
du. Sonra aniden bir şey gördük. Hafif bir köpük çıktı, sonra da
beyaz bir şey ve derken ıslak bir fareyi andıran minik, tüylü bir
şey kayarak gazete kâğıdının üstüne düştü. Perdita göbek kor-
donunu ısırdı ve yeni doğan yavruyu yalamaya başladı.

"31 numaradaki alacalı," dedim, kaplan çizgileri ortaya çıkın-
ca.

"Tanrı'ya şükür, o sarman değilmiş," dedi, Amber, rahatlaya-
rak. Yavru birdenbire patilerini öne doğru uzatarak yolunu bul-
du.

"Vay be!" dedi, Amber, memeyi bulup emmeye başlayınca.
Perdita mırladı, müyavladı, sonra tekrar kasıldı, birkaç dakikaya

kadar kesenin içinde bir yavru daha çıktı. İkincisi de memeye yapışırken Perdita yavruyu temizledi.

"İkiz!" dedim. Sonra bir çatırtı sesi duyduk.

"Ah, bak!" dedi, Amber, kendinden geçerek. "Plasentasını yiyor. Ne güzel, değil mi, Minty?"

"Herhalde öyledir," dedim, içim kalkarak.

"Akıllı ana doğası, işte," dedi, Perdita plasentayı katır kutur yerken. "Vitamin deposudur, biliyorsun."

İnsan çocuğu doğumunu bu kadar reddeden birinin kedi doğumuna karşı bu kadar dirayetli olması hayret edilecek şeydi! Perdita onların titrek bedenlerini yalayıp emzirmek için kendine doğru çekerken yavrular minik fareler gibi ciyaklıyorlardı. Perdita mır mır etti ve yine kasıldı.

"Üç!" dedik, iki dakika sonra.

"Üç kediye biraz zor bakar," dedi, Amber, "Yardıma ihtiyacı olacak."

Doğum bitmiş gibiydi. Yirmi dakika geçmişti ve üç yavru kedi sürekli Perdita'nın karnına tırmanıyordu. Annelerinin tüyleri içinde kurbağalama yüzüyor gibiydiler. Loş ve sıcak olsun diye kutunun yanısına bir battaniye örttük. Bu arada Perdita bir daha kasıldı ve dördüncü yavru çıktı. Bu, diğerlerinden farklı olarak siyahtı ve daha ufaktı. Hareketleri de onlarınki gibi normal değildi, minik bacakları çarpılıyor, başı aşağı sarkıyordu. Perdita yavruyu kokladı, ama yalamadı, hatta onu tamamen yok saydı. Bir pamuk topunun yardımıyla onu Perdita'ya doğru ittik, ama o görmezden geldi.

"Lütfen, dördüncü bebeğine bakar mısın, Perdita," dedi, Amber, biraz gücenerek. Yavruyu tekrar ona itti, ama nafile. Yarım saat geçmiş ve siyah yavru hâlâ emzirilmemişti. Amber, Perdita'nın bütün ilgisini dördüncü yavruya çekmeye çalıştıysa da o, onu hep görmezden geldi. Üç yavru kana kana süt içtikleri hâlde, siyah kedicik hâlâ gazetenin üstünde kıınıldamadan yatıyordu. Sancısı varmış gibi durmadan miyavlıyor, minik göğsü hızla inip kalkıyordu. Ne zaman onu Perdita'nın memelerinden birine

götürsek gücü tamamen tükenmiş gibi yere düşüyordu.

"Ölecek," dedi, Amber, sessizce. "Minty," dedi ve artık ağlıyordu. "Bence bu ölecek." Kesinlikle çok hasta görünüyordu. Kıpırdamadan yatıyor ve içler acısı bir halde hızlı hızlı soluyordu. Düzgün gitmeyen bir şey olduğu belliydi.

"Ne yapabiliriz?" dedi, Amber, içini çekerek. Çabucak kedi kitabını açıp baktım, ama yeni doğmuş hasta yavrular hakkında hiçbir şey yazmıyordu.

"Laurie'yi arayacağım," dedi, Amber. Saatime baktım. Dörde çeyrek vardı. "Arayacağım onu," dedi, tekrar. Hole gidip numarayı çevirdi. Birkaç saniye sonra konuştuğunu duydum. Ona yavrudaki belirtileri tarif ediyor, kutunun bir köşesinde kıpırdamadan yattığını anlatıyordu. Arada susuyordu, belli ki Laurie ona sakın olmasını ve yapması gerekenleri söylüyordu.

"Ne dedi?" dedim.

"Geliyor."

"Ama bugün sınavı var." Amber bana baktı. "Evet, biliyorum. Kan dolaşımına yardımcı olması için yavruyu yavaş yavaş ovmamız gerektiğini söyledi."

Laurie kapıyı çalınca kadar kedicige nöbetleşe masaj yaptı. Laurie, kot pantolon ve pijamasının üstüyleydi. Yataktan fırladığı için saçları dimdik olmuştu. Yavruya baktı, annesine emzirtmeye çalıştı, ama Perdita aynı inatçılıkla onun varlığına aldırış etmiyordu. Yavru artık çok zor nefes alıyordu.

Laurie içini çekerek başını salladı. "Üzgünüm, ama yapacak hiçbir şey yok."

"Ne demek hiçbir şey yok?" dedi, Amber.

"Doğanın kuralı bu," dedi, Laurie, omzunu silkerek. "Hayvanlar acımasızdır. Yavrularından birinde aksayan bir şey gördükleri an ondan vazgeçip ölüme terk ederler."

"Ölecek," dedi, Amber.

"Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı," dedi, Laurie. "Çok hasta olduğu belli, o yüzden işi doğanın akışına bırakmak zorundasın."

Amber'ın gözlerinden yaşlar süzülüyordu, benim de. Bir kedi yavrusu için nasıl bu kadar duygusal olabiliyorlar diyebilirsiniz, ama orada oturup hiçbir şey yapmadan o küçük hayatın sona erişini izlemek çok acıydı.

Laurie gittikten sonra bir saat daha oturduk. Yavrunun nefes alışverişleri daha da yavaşladı ve artık hiç sesi çıkmıyordu. Bataniyeyle kutunun yarısını örterek yatmaya gittik.

"Onu gömmemi ister misin?" dedim, merdivenlerden yukarı çıkarken. Amber burnunu çekerek evet anlamında başını salladı.

Üç saat sonra heyecanla uyandım. Tam bacaklarımı yataktan dışarı sarkıtmış kalkıyordum ki Amber'ın bağırdığını duydum.

"Yaşıyor!!" diye haykırdı. Mutlulukla koşup kapımı açtı. "Yavru yaşıyor, Minty! Ölmemiş!"

Koşarak aşağı indim ve bir baktım ki o da diğerleriyle birlikte annesine yapışmıştı. Perdita da hiçbir şey olmamış gibi mutlu mutlu yavrularını emziriyordu.

"Anlamadım," dedim, ağlayarak. "Harika bir şey, ama bu işi hiç anlamadım."

"Bu bir mucize, Minty," dedi, Amber, kendinden geçercesine. "Mucize!" Sevinçten deliye dönmüştü. Hemen telefona gitti, ama sonra kendini tuttu.

"Laurie'yi arayamam, bugün bir sınavı var," dedi.

"Mesaj bıraksana."

"Laurie," dedi. "Ben Amber. Gece geldiğin için çok teşekkür ederim. Bu arada, büyük bir mutlulukla teşhisinde yanıldığını söylemek istiyorum. Yavru yaşıyor ve çok iyi!! Şimdi süt emiyor. Bu bir mucize. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama artık her şey yolunda. Kedicik yeniden dirildiği için ona Jesus diyeceğiz!"

"Öyle mi?" dedim, Amber telefonu kapatırken, şaşkınlık içinde.

"Evet, çünkü öldü ve dirildi."

"Phoenix ya da Lazarus falan diyemez miyiz? Birkaç kişiyi kızdırabiliriz de."

"Hayır, onun adı Jesus olacak," dedi, çılgın bir kahkaha patla-

tarak. Mest olmuştu. Sonra bir telefon görüşmesi daha yaptı. Konuşmasından yerel gazeteyi aradığını anladım.

"Merhaba, haber masası mı?" dedi. "Ben Amber Dane. Size Jesus'la ilgili iyi bir haber vermek istiyorum. O yaşıyor!" dedi, sevinçten uçarak. "Jesus dirildi ve ah...sahi mi? Ben de hoş bir hayvan öyküsüyle ilgilenebileceğinizi düşünmüştüm. Bu hafta dolursanız tamam...Ne? Öyle mi? Anlıyorum. Peki, teşekkürler. İyi günler." Sonra mutfağa geldi. Çay yapıyordum. "Jesus hakkında hiçbir şey bilmek istemediklerini söylediler."

"Hayret."

"Editör, Tanrı'yla daha çok ilgilendiklerini söylüyor."

"Tanrı'yla mı?" dedim.

"Evet, Tanrı."

"Hani şu Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'la mı?"

"Hayır, şu kısırlık doktoru Godfrey Barnes var ya, onun gibi Tanrı'yla. Gerçi onun da foyası ortaya çıktı ya."

Metroya giderken bir *Camden New Journal* aldım. Ön sayfa boyu boyunca ona ayrılmıştı: "CAMDEN KISIRLIK DOKTORU BEBEK ŞOKUNDA:" Profesör Barnes'ın, kliniğinin merdivenlerinde çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Altında şöyle yazıyordu: "Ünlü kısırlık uzmanı Barnes, yüzlerce bebeğin babası olduğunu kabul etti." Diğer bütün gazeteler de konuya yer vermişti. "Kısırlık doktorunun sonu!" diyordu *Mail*. "Manevi Baba" yazmıştı *Mirror*. "Doktor Papa!" diyordu, *Sun*. Hayretler içinde kaldığım halde düşünmeden edemedim. Bütün o çocuklar onundu. Belli ki kendi spermini kullanmıştı. Yıllardır bunu yapıyordu. Kısırlık tedavisindeki açık sözlülüğünün sonucunda dedikodu yayılmıştı. İnsanlar tedavi olduklarını kabul ettikçe doktorları hakkında konuşmaya başlamışlardı. Çocukların büyük bölümünün de Barnes gibi kumral ve yeşil gözlü oldukları gözlenmişti. Doğal olarak bazı kocalar şüphelenmeye başlamıştı, iki kere iki dört ederdi. Hatta dört yüz desek daha doğru. Çünkü tam dört yüz çocuk olmuştu. Yaramaz Godfrey. Şimdi Genel Tıp Kurulu'nda

ve mahkemede işini kötüye kullanmaktan yargılanıyordu. Bazı kocalar dava açmakla tehdit ediyordu, bazıları da onu bırakmakla. Cezai uygulamalara geçilmesi an meselesiydi. Zavalhı Godfrey. Aptal adam. Çocuk Desteği Şirketinin faturasını düşündüm, milyonlara varacaktı.

Gazetelerden biri bunun egoyla ilgili bir şey olduğunu ileri sürdü, God bir megaloman olmuştu. Ama Godfrey açıklamalarından birinde tek amacının, kadınları hamile bırakmak olduğunu söylüyordu. "Benim işim dünyaya bebekler getirmek," demişti, bana. Evet, kesinlikle yapmıştı bunu. Destekli gebeliğin esası buydu. Çoğu tüp içinde üretildiği halde bazı durumlarda gebeliğin doğal yollardan halledildiği belli oluyordu: "Hadi gel, Deirdre, bir deneme yapalım!"

Dehşet içinde Wesley'yi ve ne yapacağımı düşündüm. Cevap, elbette hiçbir şey yapmamaktı, hatta bu konuyu hiç konuşmamak. Hepimiz öyle yaptık. Herkes nasıl annem konusunda anlayışlılık göstererek sustuysa, Wesley için de hepimiz sustuk. Çünkü Londra FM'deki herkes Godfrey Barnes'ın Deirdre'yi tedavi ettiğini biliyordu. Wesley konuyu kendi açtı.

"Godfrey Barnes'ın kafayı üşüttüğü belli oluyor," dedi, sabah toplantısında, hoppaca. "Deirdre'nin doktoruydu, biliyorsunuz."

"Öyle miydi?" dedik.

"Evet. Deirdre'yle konuştum. Bizim bebeğimizin öyle olması söz konusu değil..."

"Ah, hayır," dedik, hep bir ağızdan. "Elbette değil." Bu kaddı. Haber, program konumuzdu. Sophie en iyi kısırlık uzmanlarından birini canlı programa davet etmişti. Konu çoktan mahkemeye intikal etmiş olduğu halde adam, Godfrey'yi iyice batırmak için elinden geleni yaptı.

"Maalesef bazı kısırlık uzmanları insanüstü güce sahip olduklarını sanıyorlar," dedi, acıyla başını sallayarak. "Sadece kendilerini düşünüyorlar," diyerek antipatiyle devam etti. "Kendilerini 'büyük şahsiyet' olarak görüyorlar." Televizyonlarda görüntünc yıldız olduklarını hissediyorlar. Ama sonra ne oluyor, pat diye

gökten yere düşüyorlar."

"Godfrey Barnes çok ilginç ve karizmatik biri," dedim.

"Bu bir görüş meselesi," dedi. "Ama tedavideki bu yüksek başarı oranlarına nasıl ulaştığını artık hepimiz biliyoruz."

"Sadece kocaların spermalarının yetersiz olduğu durumlarda kendisinininkini kullandığını ileri sürdü," dedim.

"Herhalde öyledir."

"Ben olsam," dedim, şeytanın avukatlığını yaparak, "Yani, meçhul bir sperm bağıışı ile Profesör Barnes'inki arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam, skandala rağmen hangisini seçeceğimi çok iyi biliyorum. Hastalarının çoğu Goldfrey Barnes'a minnettar kalacak."

Haklıydım. Bir hafta sonra Godfrey meslekten alındı. O gece haberleri açtığımda Genel Tıp Kurumu'nun önünde büyük bir protesto gösterisi vardı. Pusetli ve kucağında çocuklu elli kadar kadın, binanın dışında durmuş bağıırıyordu, "GTK'ye son!" ve pankartlar havaya kalkıyordu, "God'u seviyoruz."

HAZİRAN

"Şükürler olsun," dedi, annem, ertesi cumartesi, Perdita'nın kutusunun başında oturmuş, yavruları seyrederken. Sabahtan beri emiyorlardı ve artık tıka basa doymuş bir halde, Perdita'nın altında yatıyorlardı, köpekten sarkan kene gibiydiler. Perdita helikopter gibi mırlarken bize göz kuptı, sonra da bir batında doğan yavrularını patisiyle himayesi altına aldı.

"Şükürler olsun," dedi, annem, tekrar.

"Biliyorum," dedim, içimi çekerek. "Artık rahatız. Amber da ben de öleceğini sanıyorduk. Perişan haldeydi." Jesus, umutsuz

durumundan tamamen kurtulmuşa benziyordu. Onun da kardeşleri gibi hâlâ gözleri kapalıydı, ama beş günde iki katı büyümüştü. Tüyleri, kuğu tüyü kadar yumuşak, bıyıkları da örümcek ağı kalınlığındaydı. Bütün yavrular çok şirindi, ama siyah olan özeldi, çünkü hayata asılıp ayakta kalmıştı.

"Yine de adından emin değilim," dedim. "Diğerlerinininkilere hiç uymuyor. Fluffy, Muffy, Tinky-Winky ve Jesus. Ama Amber diretiyor."

"Şükürler olsun," dedi, annem, üçüncü kez.

"Tamam, anne, üzülme. O artık çok iyi."

"Para cezası," dedi, sevinçle. "Ondan bahsediyorum. Neyse ki sadece para cezası."

Annem hâlâ mahkemeden kıl payı kurtulmasının neden olduğu ruhsal çöküntünün etkisindeydi. Babamın ödediği iki bin poundluk bir para cezasına çarptırılmıştı. Kaybolan beş bin pound Camfam'a iade edilmiş ve babam, büyük bir bonkörlikle Köpek Protezleri Derneğine beş bin pound bağışlamıştı. Bunu demek yararına olmasından çok kayıplarını karşılamak için yapmıştı.

"Şükürler olsun," diye mırıldandı, bir daha.

"Tamam, bitti artık, anne." Gerçekten de birçok bakımdan bitmişti. Davadan kurtulmuştu, ama Camfam onu kovmuştu ve birkaç gün içinde diğer bütün hayır kuruluşları da onunla ilişkiyi kesmişlerdi. Annem fon oluşturma işini bırakmıştı, yani 'hayır kariyeri' sona ermişti, ama en azından hapis cezasından kurtulmuştu.

"Yapacak başka şeyler bulmam gerekecek," dedi. Doğruydum. "Artık balolar yok."

"Yine gidebilirsin, müşteri olarak."

"Eskisi gibi olmaz," dedi. "Onlar kadar heyecanlı olmaz."

"Yapabileceğin başka şeyler de var,"

"Ne gibi?"

"Mesela briç. Mesela golf. Babam sana öğretir, beraber oynayabilirsiniz."

"Evet," dedi, dikkatle. "Belki de oynayabilirim. Biliyor musun?" diye ekledi, sessizce. "Baban hiçbir şey söylemedi. Beni hiç suçlamadı. Sadece parayı ödedi, o kadar."

"Çok ince bir hareket," dedim. Babam belki de yaşadığı ilişkiden suçluluk duyuyordu.

"Evet," dedi, annem, düşünceli düşünceli. "Çok incedi. Minty?" diye devam etti, Perdita'yı okşayarak, "Babanı Sadlers Wells'in önünde gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Öyle mi demiştin?" Unutmuş numarası yapmanın en iyisi olacağına karar verdim.

"Evet, öyle demiştin."

"Hiç hatırlamıyorum."

"Sahi mi, Minty?"

"Sahi. Böyle bir şeyi hiç hatırlamıyorum."

"O zaman ben yanlış hatırladım, herhalde."

"Herhalde."

"Oyunlar," diye devam etti, sakın sakın.

"Ne?"

"Golf. Haklısın, baban ve ben beraber oynayabiliriz. Yani artık buna vaktimiz olacak, değil mi?"

"Evet," dedim. "Dünyanın bütün vakti sizin."

Derken yavrular uyandı, ciyak ciyak bağırarak köstebek gibi Perdita'nın memelerine girmeye başladılar. Birden kapının açıldığını duyduk. Amber yüzü kızarak içeri girdi. Laurie'yle bir kutlama yemeğinden dönüyordu. Evvelki gün son sınavına girmişti.

"Laurie çok yorgun!" dedi. "Bir haftada on tane sınava girmiş. Yedi yıllık çalışmanın sonu. Hepsinin iyi geçtiğini düşünüyor," diye ekledi, neşeye. "Benim de iyi haberlerim var."

"Evet?"

"O İyilik Unsurluğu kursundan sonra Hedder Hodlline'a sert davrandığımı iyi olmuş, Minty. Yayıncılık bölümü nihayet doğru olanı yaptı."

"Öyle mi?"

"Animal Passion'a büyük yer verdiler," dedi, sırtarak. "Ayrıca," diye ekledi, bir zafer edasıyla, "Önümüzdeki hafta *Sunday Times*'ta romanımın tanıtım yazısı çıkacak."

"Ev alışkanlığımız mı var?" diye sordu, Joanna Lumley, pazar-tesi günü radyoya girerken, "O halde evinizi daha oturulabilir kılın," dedi, seksi ve yumuşak sesiyle. "Mobilya, döşemelik kumaş ve en son ev aksesuarlarıyla istediğinizi yaratın. Habitat'ta hepsi var."

Hımm, dedim içimden. İlginç.

"Harvey Nichols'a girin," dedi, Mariella Frostrup, tam asansöre girerken. "Ve moda-ya uygun çıkın. Harvey Nichols yalnızca bir mağaza değil, daha çok bir yaşam tarzıdır." Çok ilginç.

"Selam, Minty!" dedi, satış müdürümüz, Peter, üçüncü katta-ki kahve makinesinin önünde beklerken, neşeyle. Sürekli gülümsüyor, yüzü ışıltı parlıyordu.

"İyi görünüyorsun," dedim, makineye para atarken.

"Seyşeller'den yeni döndüm," dedi, hava atarak. "Bedavaydı."

"Demek ki istenen hedefe ulaşıyoruz, ha?"

"Daha da iyisini yapıyoruz!" dedi, heyecanla. "Reklamcılar geri çevirmeye başladık!"

"Reytingler yükselmiş olmalı."

"Reytingler harika!" dedi. "RAJAR'a göre sadece bu ay yüzde 15 artmış."

"Elimden geleni yapıyorum," dedim, alçakgönüllülükle.

"Ah, sen değil, Minty!" dedi, Peter. "Yani sana saygısızlık etmek istemem," diye ekledi, çabucak. "İşini çok iyi yapıyorsun, ama bunun için hepimiz Melinda'ya teşekkür etmeliyiz."

"Melinda'ya mı?"

"Gece yarısı şovları."

"Nasıl yani?"

"Orta dalga'nın en saldırgan sunucusu. Kült."

"Kült mü?"

"Evet. O bazen insanlara böyle diyor. Onlar da bayılıyorlar. İnşallah şovunu gündüze alırlar."

"Imm..." diye mırıldandım. Söyleyecek şey bulamadım. Londra FM'in düzeldiği belli oluyordu. Prodüksiyon odasında oturup cappucinomu içerek hafta sonunun gazetelerine göz attım. *Weekly Star*'ı açtım ve Sheryl von Strumpfhosen'e baktım: "Güneş-Neptün birliği son zamanlardaki mutsuzluğunuzu size unutturacak," diyordu. "Şu ana kadar içinizde kalan düşüncelerinizi söylemekten korkmayın." Sonra, Citronella Pratt'in Godfrey'ye ateş püskürdüğü *Sunday Semaphore*'a baktım. "Godfrey Barnes layığını buldu." diye yazmıştı. "Bu şarlatan, kadınlara büyük ıstırap ve acı verdi." Senin verdiğin acı kadar vermemiştir, diye düşündüm. "Bu skandal, kısırlık tedavisinin temelden hatalı olduğunu gösteriyor." diye devam ediyordu. "Yalnızca Tanrı Baba hayatın hediyesini verebilir, Profesör Barnes gibi sahtekârlar değil." Ofis kapısının vurulmasıyla bu saçma sözlerden başımı kaldırdım. Teslimatçı, bir el arabasının içinde üst üste yığılı mukavva kutularla orada duruyordu.

"Burası Capitalise mi?" dedi.

"Evet," dedim.

"Şurayı imzalayın," dedi. "Arkada daha bir sürü kutu var." Kâğıda ismimi karalayıp kartonlara baktım. Kalın, siyah kalemle göze batar bir biçimde Digiform Sistemleri yazıyordu üstlerinde.

"Harika!" dedi, Sophie, bir neşe rüzgânıyla ofise koşarak. "Bu yeni Sadma."

"Sadma mı?"

"Stüdyo Audio Dijital Montaj Aletleri."

"Ne olduğunu biliyorum, ama buna bütçemizin uygun olmadığını sanıyordum."

"İstasyon iyiye gidiyor," dedi. "Üstüne üstlük en düşük fiyatı aldık."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi, Jean-Paul Gaultier yağmurluğunu çıkarırken.

"Muhteşem ilişkilerim sağ olsun."

"İlişkilerin mi?"

Sophie altın kaplama tırmak makasını Chanel 2005 şanzımanından çıkarıp yapışkan bantını çıkarmaya başladı.

"Bu benim arkadaşım var," dedi, çekingenlikle, "Özel bir arkadaşım," diye ekledi, gülerek. "Neyse, Lavinia, dijital radyoculuk gereçleri şirketi olan DigiForm'un kadın başkanı."

"Anlıyorum."

"Kendimden büyük kadınlardan hoşlanıyorum," dedi. "Lavinia benim..."

"Tigolon mu?" dedim ve durdum. Sophie'nin neden tasarımcı kılıkları giydiğini şimdi anlıyordum.

"... aşığım," diye devam etti. "Toptan alırsak yüzde 40 indirim yapacağını söyledi."

"Hayret!"

"Londra FM yeni dijital çağ ile kucaklaşmak üzere. Nihayet değişiyoruz. Bu olağanüstü bir şey değil mi, Minty?"

Ah, evet, değişiyoruz. Radikal bir değişimden geçiyoruz. Ama Jack hâlâ gelişme şansımız olduğuna inanıyordu.

"Programları yeniden düşünmemiz gerekiyor," dedi, az sonrakı toplantıda. Sophie'nin bize Capitalise'in önümüzdeki yayın planını anlatmasına izin verdikten sonra ayağa kalkıp genel yapım hakkında konuştu.

"Sanatla ilgili yapımlara yer vermemiz gerekiyor," dedi. "Bir film tanıtım programı olabilir; ressamların işlerini tartıştığı bir kuşak olabilir; kitap haberleri olabilir."

Hepimiz başlanımızı sallayarak onayladık. Kulağa iyi geliyordu.

"Kapanın elinde kalır," diye devam etti. "Bu konuyu biraz düşünmenizi istiyorum. Diğer istasyonlar birer mezbele haline gelirken Londra FM'de biz hep doğru bilgi veriyoruz."

Toplantı salonundaki masanın üstü, programlar için fikir aldığımız her zamanki dergilerle doluydu. OK! ve *Celebrity Bulletin* olduğu gibi *National Geographic*, *Newsweek* ve *Time* da vardı. Bir de geçen haftanın *National Enquirer*'i. Toplantı bittiğinde tembel tembel sayfaları çevirirken birden 'Perde Arkası' başlığı

altındaki eğlence dünyası bölümü gözüme ilişti. Gwyneth Paltrow'la Ben Affleck, Jennifer Aniston ve Brad Pitt vardı; Liz Taylor, Rod Steiger'le arabadan iniyordu... Birden midem ağzıma geldi. Sayfanın en altında Joe vardı. Meçhul Kız'la birlikte Dorothy Chandler Pavyonu'nun önünde duruyordu. Manşette şöyle diyordu, "İngiliz senaryo yazarı Joe Bridges -Jeff le hiçbir ilişkisi yok- kentte yeni bir isim, ama yıldızı hızla yükseliyor. Stüdyolar onun potansiyelini çabuk keşfettiler, aktris Kelly -Ann Jones'ununki de. Çift, salı gecesi bir galada beraberdi."

Bir kısa paragrafla bütün günüm, daha doğrusu haftam berbat olmuştu. Sheryl von Strumpfhosen bir kez daha tamamen yanıliyordu. Joe'nun yıldız adayı kızla fotoğrafını gördükten sonra geçmişteki mutsuzluğumu nasıl unutabilirdim. Çift, diye düşündüm acıyla. Çift demişlerdi onlara.

"Güzel bir kız," dedi, Sophie. Omzumun üstünden bakıyordu. "Sence de öyle değil mi, Minty?"

"Ne? Ah, evet, herhalde öyledir."

"Aşk hayatın nasıl gidiyor?" dedi, ağır ağır ofise yürürken. Bu soruyu biraz fazla özel buldum, ama diğer yandan Sophie de bana sırlarını anlatmıştı. "Hayatında özel biri var mı?"

"Hayır, yok. Vardı, ama bozuldu."

"Düğününü mü kastediyorsun?" diye sordu Sophie, geçen yıl olmadığı kadar ölçülü ve duyarlı bir tarzda.

"Düğünüm mü?" dedim. "Ah, hayır, onu düşünmedim bile. Başka biriydi."

"Ne oldu?" dedi, sessizce.

"Hiçbir şey olmadı," dedim, boğazımın düğümlendiğini fark ederek. "Treni kaçırdım, hepsi bu."

"Başka trenler de var, öyle değil mi?"

"Hepsi onun kadar iyi değil."

"Başka biriyle tanışacağından eminim," dedi, Sophie'nin odasına girerken.

"Umarım. Bilmiyorum. Sen Lavinia'yla nasıl tanıştın?"

"Candy Bar'da. Sutyenimin içine yirmi pound sıkıştırmıştı."

"Ne romantik."

"Gerçekten öyleydi," dedi, günün metnini tartışmaya otururken, kıkırdarak. "Herkesin bir 'şöyle tanıştık' öyküsü vardır, değil mi? Hatta," dedi, düşünerek, "Programda bununla ilgili bir şey yapabiliriz."

"Yapabilir miyiz?"

"Evet, düşün mevsimi geldi artık. Bence sevgiyi ve aşkı bulmak konusunda bir 'Capitalise Özel' yapmalıyız."

"Aşk mı?" dedim, yanı çarpık bir gülümsemeyle. "Bu benim anladığım bir konu değil."

"Evet, aşk. Önümüzdeki salı yapıyoruz," dedi, Sophie, çizelgeye bakarak. "Hit olacak."

"Geberteceğim onları!" diye bağırdı, Amber, pazar sabahı erkenden. Gazeteleri getirip mutfak masasının üstüne sermişti.

"Geberteceğim onları!" dedi, tekrar.

"Kimleri?" dedim, bahçeden içeri girerken. "Ve neyle?"

"O adileri!" dedi.

"Neden?" dedim, sonra gazetelere bakınca anladım.

Amber'ın kitabının *Mail*'deki tanıtımının başlığında "*Olmuş, Dane!*" yazıyordu. "*Yanlış ağaca havlıyor,*" diyordu, *Independent*. Ama en kötüsü *Sunday Times*'takiydi. "*Dane'inki tam bir köpek bulamacı!*" diye haykırıyordu.

"Köpek bulamacı ha!" dedi, Amber, öfkeyle. "Köpek bulamacını onlara ben vereceğim! Battersea'deki köpeklerle kahvaltılık olarak yedireceğim onları! O şirret!" diye bağırdı. "O Lottie Botty şirreti!"

Lottie Botty'nin yazısına göz atarken her satırında irkildim. "...ruhsuz diyaloglar...tuhaf kurgu...nefes kesen yetersizlik...içler acısı üslup." Aman Tanrım. *Observer* ise en nazik yorumu yapmıştı: "*Amber Dane lumpen proletaryaların kiralık üyesi.*"

Amber'ın lav gibi püsküren öfkesi yerini sel gibi gözyaşlarına bırakmıştı. Gazetelerin üzerine kapanmış ağlarken merdivenlerde bir çıtırtı duyduk. Laurie'ydi. Artık birer yetişkin olduğumu-

za göre, bir pazar sabahı, Laurie'nin bokser şortuyla merdivenlerden inmesinin nedenini açıklamayacağım.

"Kötü bir haber mi var?" dedi, tıraş olmamış yüzünü zımpara gibi kaşıyarak. Sonra yazılara bakınca anladı. "Evet, kötü haber," dedi. "Boş ver, Amber," diye devam etti, ona sarılarak. "Sen yine de güzel ve akıllısın." Bu, Amber'ı hiç neşelendirmedi.

"Ben on yıllık bir romancıyım," diyerek hıçkırdı. "On yıl. Ve geldiğim yere bak. Kitaplar benim hayatım. Onlar benim her şeyim. Özellikle de bu kitapla rekor kırmayı bekliyordum."

"Belki biraz daha yavaş yazmalısın," dedim. "Hep aceleyle yazıyorsun. Belki de altı ay bir roman yazmak için yeteri kadar uzun bir süre değildir."

"Ya da belki..." diye başladı Laurie, sonra sustu.

"Belki ne?" dedi, Amber.

"Belki de artık bazı şeyleri yeniden düşünme zamanıdır," dedi, otururken, yumuşak bir dille.

"Nasıl yani?" dedi, Amber. Laurie masanın üzerine uzanmış Amber'ın elini tutuyordu.

"Belki artık başka şeyler yapma vakti gelmiştir," diye devam etti. "Benim yaptığım gibi." Amber, sanki Laurie ona, belki de hayvan ameliyatı yapma zamanıdır, demiş gibi bakakaldı.

Kafesinin tepesine tünemiş olan Pedro'nun yanına gidip ona bir çekirdek ikram ettim. Gagasıyla alıp dilinde çevirerek kabuğunu çıkardı.

"Yani, belki artık hayatına yeni bir yön verme zamanı gelmiştir, Amber," dediğini duydum, Laurie'nin. Tam o anda Pedro kahkaha atıp kıpkırmızı tüylerini gösterecek şekilde kanatlarını açtı.

"Yeni bir yön mü?" dedi, Amber. "Ne yaparak?"

Bir şey demedim, ama anladığımı sanıyordum.

"Adi dedikodudan bıktınız mı? Tatler'ı açın."

"Mutlu musun, Minty?" dedi, Wesley.

"Mutlu muyum?" diye tekrarladım. "Hayır, fazla değil."

"Birinci sınıf dedikodular Tatler'da."

Wesley, Mother and Baby Care kitabını elinden bırakıp bana sevecenlikle gülümsedi. "Yani bugünkü programdan memnunsun?"

"Ah, afedersin. Evet, evet program iyi olacak."

"Her şey planlandığı gibi gidiyor mu?"

"Evet, her şey iyi. Önce Monica'nın Düşün Gösterisi röportajı var. Sonra ben romantik yazarla konuşacağım, iki on beşte de canlı telefon bağlantısına geçeceğiz."

"Evet," dedi, Wesley, okumaya devam ederken.

"İnşallah iyi birileri arar," dedi, Sophie, endişeyle. "Dinleyin," dedi, ellerini vurarak, "Romantik hikâyeleri olan arkadaşlarınız var mı? Ya elimizdeki malzeme biterse?"

"Evet var!" dedik, hepimiz. O anda Jack içeri girdi, Wesley'nin masasına gidip Penelope Leach'in Bebeğiniz ve Çocuğunuz kitabını bıraktı. Iolanthe'in hamileliğini öyle iyi karşılıyor ki. Çok hassas bir konu olduğu için bir daha hiç sormadım, ama olanlara tepkisi bir harika.

"Teşekkürler, Wesley," dedi. "Sen Miriam Stoppard'ı bitirince ödünç alabilir miyim?"

Bu Jack'in hayatıyla oynayacak bir şey olduğu halde destek olmakta kararlı görünüyor.

"Elbette," dedi, Wesley. "Diyaframdan nefes alma egzersizlerine başladınız mı?"

"Hayır, henüz kalça hareketlerine başladı, çok önemli biliyorsun."

Yok yok, bu konuda çok anlayışlı ve olgun.

"Ağrısız doğum için sinir uçlarını gevşetici makineler hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu, Jack. "Faydalı mı, sen-ce?"

"Ah, evet. Biz kesinlikle bir tane kiralayacağız."

"Jack," dedim, "Bir şey söyleyebilir miyim? Sana sormak istediğim bir şey var."

"Elbette, ama yayından çıkana kadar bekleyebilir misin? Bu

sabah Jane'in ilk ultrasonu için hastaneye gitmemiz gerekiyor."

"Jane'in mi?" dedim.

"Evet,"

"Jane'in?"

"Evet, Jane, karım. Bebek bekliyor, sana söylemiştik ya."

"Ah," dedim. "Doğru ya."

"Evet, Minty. Bildiğini sanıyordum. Iolanthe sana anlattığını söyledi. Kızlar çok heyecanlı."

"Sahi mi?"

"Evet, küçük bir kardeş geleceği için çok seviniyorlar."

"Bu çok iyi."

"Evet, harika, çünkü şimdi bana çok daha iyi davranıyorlar."

Biip. Biip. Biip. "Saat iki," dedi, Barry, yelkovan on ikinin üstüne geldiğinde. "Ve şimdi sıra Minty Malone'un sunduğu Capitalise'de." Stüdyonun ışığı yeşile dönerken her zamanki gibi heyecanlandım.

"Merhaba," dedim. "Düğün mevsimi yaklaşırken romantikleşiyoruz. Bugünkü programımız da bir konuya ayrıldı: sevgi. Nasıl bulunur? Nasıl beslenir? Ve onsuz hayat neden bu kadar çekilmez olur? Telefonlarınızı bekliyoruz. Siz sevgiyi nasıl buldunuz? Şans eseri mi? Planlayarak mı? İlk günden beri aşk var mıydı, yoksa bir ağaç gibi yavaş yavaş mı gelişti? Sizin öykünüzü dinlemek istiyoruz, 0200 200 200'den bizi arayın ve eşinizle nasıl tanıştığınızı anlatın. Birazdan romantik yazar Belinda Dougal'la konuşacağım, ama önce muhabirimiz Monica James'in Londra Düğün Gösterisi'nden haberleri."

Monica'nın nikâh masasına doğru yürümeye hazırlanan beş gelin adayıyla yaptığı konuşmaları dinlerken kulaklıklarımı çıkardım.

"Bir dizinin üstüne çöktü."

"Tamamen sarhoştun, ama ben de öyleydim."

"Sarurum yanımda bir silah vardı."

"Derin bir nefes aldım ve sordum!"

"Ona üç aylık hamile olduğumu söyledim!"

Monica haberini, müzik, atmosfer sesi, gelinlik tasarımcılarıyla yaptığı kısa röportajlar ve evlilikle ilgili inan  lar konusunda birkaç alıntıyla zenginleştirmişti. Konfetinın doğurganlığı simgelediğini, gelin tacının kötü ruhları uzaklaştırdığını açıkladı. O 'eski şey, yeni şey'in gelinin eski hayatından yeni hayatına geçişini sembolize ettiğini söyledi. Beş dakikalık canlı ve güzel bir haberdı. Monica'yı uğurladıktan sonra Belinda Dougal ile konuşmaya başladım. Belinda, romantik edebiyatın daha önce hiç olmadığı kadar popülerlik kazandığını söyledi.

"Sence neden böyle?" dedim.

"Galiba insanlar evliliğe daha olumsuz yaklaştıkça romantik edebiyatın fantezisine daha çok ihtiyaçları oluyor," dedi. "Romantik edebiyatta merkezdeki ilişki zorlu bir sınavdan geçer, ama sonunda         r. Belki de gerçek hayatta ilişkileri yürütmek bize zor geldiğ  in için aşkın zaferini kitaplarda görmek istiyoruz."

"Ama bu bir kaçış değ  il mi?"

"Hayır. Ben insanların sevgiyi bulmanın mümkün olduğ  una inandıklarını düşünüyorum. Boşanmalar artsa da çoğumuz yeniden ilişkiler yaşıyoruz. Evet daha az evleniyor ve onun yerine beraber oturmayı yeğliyoruz, ama yine de düzgün ilişkiler arıyoruz. Romantik edebiyatta da bunu buluyoruz.."

"Her zaman değ  il," dedim. "Her aşk romanının sonu mutlu bitmiyor,   yle değ  il mi?"

"Doğru," dedi. "Anna Karenina'da -muhteşem bir aşk romanıdır- Anna intihar eder. D'Urbervilles'li Tess, Angel Claire'le yeniden birleştiğ  i için idam cezasına   arp  tırılır. Düğün   anlarının sesini duymasak da, âşıklar   lse de romantik edebiyat bize insanın sevme kapasitesini gösterir."

"İleri teknolojinin aşka ters düştüğünü düşünmüyor musun?"

"Ah, hayır," dedi, Belinda. "Aşkı daha da romantikleştirdiğ  ine inanıyorum, çünkü insanlar her yeniliğe adapte oluyorlar. İnternet üzerinden yapılan fl  rtlere ve bütün o web sitesi düğünlerini düşünsene. Bence teknoloji, aşk tanrısının yeni bir hüneri."

Bilgisayarın ekranı isimlerle dolmuştu, Wesley de telefonlara bağlanmamı fısıldıyordu.

"Teşekkür ederim, Belinda. Dinleyiciler ararken lütfen bizimle kal. Önce Blackheath'den Geraldine'e bağlanıyoruz. Romantik biri misin, Geraldine?"

"Yok, fazla romantik sayılmam," diye başladı. "Hatta tam tersiyim. Bir daha hiç evlenmeyeceğimi sanıyordum, ama yeni nişanlandım."

"Tebrikler! Seni değiştiren neydi?"

"Nişanlığımın karşı konulmaz konuşma tarzı. Bir partide yanıma gelip kendini tanıttıktan sonra şöyle dedi; 'banyo küvetinin hangi tarafında oturmayı seversin?' Ne ilginç bir adam, dedim kendi kendime."

"Teşekkürler, Geraldine, şimdi de dördüncü hattımızda bir ağaçla evlenen Dee Brophy var. Neden böyle bir şey yaptığını bize anlatsana, Dee."

"Bir ağacın, çıktığım bazı adamlardan daha romantik ve şefkatli olabileceğini düşündüm," dedi. "Beyaz bir kayın ağacı. Muhteşem bir şey."

"Uzun boylu mu?"

"Evet."

"Yapılı mı?"

"Hem de nasıl. İlk görüşte âşık oldum."

"Yasal olarak da nikâh kıyıldı mı?"

"Ah, evet. Töreni yönetecek bir papaz buldum. Güzel bir beyaz elbise giydim. Kırdaki verdiğimiz kokteylde bol bol şampanya içtik."

"Bu bizi alternatif düğünler konusuna götürüyor," dedim, Dee Brophy'yi uğurlarken. "Kilisenin önemi azalırken kamuya açık törenler hakkında ne düşünüyoruz? Üçüncü hatta, saçma düğünlere karşı olan Julie bekliyor. Neden böyle diyorsun, Julie?"

"Bence işin değerini azaltıyor. Yasa bunun toplumsal ölçülere uygun ve onurlu bir biçimde yapılması gerektiğini söylüyor.

Bir lunaparkta ya da futbol sahasında evlenmek işi değersizleştiriyor, bence."

"Aynı fikirdeyim," dedi, biraz huşurtlu dördüncü hattaki Lisa. "Geçenlerde maskeleri ve ayaklarında paletleriyle evlenen bir dalgıç çiftin düğününe gittim. Hiç de ciddi bir törene benzemiyordu. Geçerli olup olmayacağını merak ediyorum, doğrusu."

"Diğer yandan," diye araya girdi, Belinda, "Kilisede yapılmayan törenler bence evliliği daha cazip hale getirebiliyor."

"Güzel," dedi, Wesley, kulaklığıma, "Artık yeni insanlarla tanışma konusuna geç."

"Ama evlenmeye karar vermeden önce birini bulmamız gerekiyor," dedim. "Ve insanlar giderek bu işi kadere bırakıyorlar gibi. Örneğin Bounds Green'den Rachel. Merhaba, Rachel, canlı yayındasın."

"Merhaba, Minty. Ben bir serbest grafik tasarımcısıyım. Evde çalıştığım için birini bulmakta çok zorlanıyordum, bu da çok moralimi bozuyordu, derken bir arkadaşım beni bir tanışma şirketine katılmaya zorladı."

"Sonra ne oldu?" dedim, şaşkınlık içinde.

"Ingaaaaaaa!!!!" diye bir ses duyduk arkadan.

"Ah, Tanrım," dedi, telaşla. "Bebek ağlıyor, gitsem iyi olacak. Neyse, duyduğunuz gibi işe yaradı. Beş adamla tanıştım, sonra da kocamla. Muhteşem biri, çok mutluyuz."

"Harika."

"Ben de şu evlilik şirketlerinden birine katıldım," dedi, Acton'dan katılan Ruth, öfkeyle. "Adamların hepsi yaşlı ve iğrençti!"

"Demek ki yanlış şirkete gitmişsin," dedi, Rachel.

"Şimdi de altıncı hatta Tiffany Trott var." Bu ismi bir yerden hatırlıyor gibiydim. Tiffany Trott...Tiffany Trott...ah, evet, Helen'in kız kardeşi Kate'in bir arkadaşıydı.

"Merhaba, Tiffany," dedim. "Öykünü dinliyoruz."

"Valla, o kadar çok kurbağa öpmüştüm ki bütün dudaklarım yemyeşil olmuştu!" diye başladı, kıkırdayarak. "Ama sonra

küçük bir ilanı cevaplamaya karar verdim. Erkeğimle tanışmam işte böyle oldu."

"İlanda ne yazıyordu?"

"Kırk bir yaşında, gözü pek, ciddi yönetici," diyordu. "Ona kısaca 'ciddi yönetici' diyordum. Neyse iki ay önce evlendik ve çok mutluyuz. Yani, sonunda onunla tanışacak olduktan sonra doğru insanla nasıl karşılaşacağınız önemli değil."

"Katlıyorum," dedi, Belinda, Tiffany Trott yayından çıkarken. Ekranı baktım. O da ne.

"Üçüncü hatta Canonbury'den Laurie Wilkes var."

"Ben kız arkadaşımın çok romantik bir şekilde tanıştım," diye başladı, Laurie.

"Öyle mi?" dedim, tanışmıyormuşuz gibi.

"Onun kavaliesiydim."

"Sahi mi?"

"Evet. Ona refakatçilik yaptım," diye açıkladı. "Bir yardım balosuna giderken ona eşlik etmem için beni kiralamıştı."

"Eğlenceli miydi?"

"Çok," dedi. "Bana ilk görüşte âşık oldu. Öyle değil mi, Amber?"

Arkadan bir kahkaha koptu ve Amber telefonu kapı.

"Hayır. Tamamen palavra! Ah, afedersiniz, sevgili dinleyiciler, yutturmaca diyecektim. Kedi köpek gibi atışıyorduk, yani son zamanlara kadar."

"Ne oldu da fikrini değiştirdin?"

"Anlatayım. Laurie bir veteriner. Kedimin yavrularından biri çok hastaydı ve ben çok üzgündüm. Elim kolum bağlı, ölümünü bekliyordum. Bu yüzden gecenin dördünde Laurie'yi aradım, o da aynı gün bir sınavı olduğu halde gelip bakacağını söyledi. İşte bunu yaptığı an ona âşık olduğumu fark ettim."

Belinda'ya baktım, gözleri yaşarmıştı.

"Peki ilk önce Laurie'yi niçin kiralamıştın?" dedim.

"Bir partnere ihtiyacım vardı."

"Ve artık var!"

"Evet," dedi, mutlu mutlu. "Var. Söylemek istediğim de şu," dedi, ciddi olarak. "Tuhaf şeyler oluyor hayatta. O baloya gitmek isteşimin nedeni eski sevgilimin orada olacağını bildiğim için onun tekrar bana dönmesini sağlamaktı. Yani eskiyi aramaya gittim, ama onun yerine..." dedi, duraklayarak. Çok duygusallaşmıştı. "Onun yerine..."

"Beni buldun," dedi, Laurie.

Amber'ın burnunu çektiğini duyabiliyordum. Camdan içeri baktım, herkes pür dikkat dinliyor, Sophie mendille gözlerini siliyordu.

"Laurie çok pahalıydı," dedi, Amber, gülerek. "Onu kiralamak bana iki yüz pounda mal oldu, ama verdiğim paraya değdi."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

"Harika," dedi, Wesley, kulaklıklarına. "Öyle çok arayan var ki."

Londra'daki herkes kendi öyküsünü anlatmak istiyor gibiydi.

"Paraşütle atlarken tanıştık."

"Tate Galeri'de tanıştık."

"Bir cenazede tanıştık."

"Bir bekârlar partisinde tanıştık."

"Karımla bir p-p-p-p"

"Partide mi?" dedim.

"Evet. Bir p-p-p-p-partide," diye kekeledi, Essex'ten Darren. "Ve şaşırtıcı olan..."

"Evet?"

"...aynı p-p-partiydi!"

"Hayır! İnanılmaz bir şey!" dedim.

"Bir dağın tepesinde tanıştık."

"Biz ilkokulda tanıştık."

"Bingoda tanıştık."

"Bir polo maçında tanıştık."

• Burada parçaların tesadüfi çakışmasının söz konusu olduğunu düşündüm, ya da belki hiç de tesadüfi değildi.

"Senin öykün ne, Minty?" dedi, beşinci hattaki Alan, birdenbire.

"Benim öyküm mü?" dedim. Sarsılmıştım.

"Evet, hep biz anlattık."

"Şey..." Aman Tanrım! "Benimki pek ilginç değil. Ayrıca ben burada sunucuyum."

"Yok, ama gerçekten," diye devam etti, Alan. "Evli misin?"

"Ah, hayır hayır hayır," dedim. "Hadi bir telefon daha alalım."

"Hayır," diye üsteledi, "Birine âşık olup olmadığını ve olduy-san nasıl tanıştığını hepimiz duymak istiyoruz."

"Şey..."

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Camdan Wesley'ye baktım. Fikrini belli etmeyen bir biçimde omzunu silkti ve kulaklığıma fısıldadı: "Sen bilirsin."

"Senin öykün ne, Minty?" dedi, Alan, tekrar.

Of Tanrım, bu utanç verici bir şeydi. Ama Sheryl von Strumpfhosen ne demişti; "Bu zamana kadar içinizde kalan şeyleri açığa vurmaktan korkmayın." Diğer yandan, Sheryl hep yanıliyordu.

"Hadi anlat, Minty," dedi, Belinda, yüreklendiren bir te-bessümle.

"Şey..." dedim.

"Hadi," dedi.

"Tamam," dedim, gönülsüzce. "Ama bu hiç de ilginç bir öykü değil." Heyecanla boğazımı temizledim. "Pekâlâ: geçen temmuz-da nedimemle balayıma gittim," diye başladım. "Çünkü nişanlım, düğünümüzde, iki yüz seksen kişinin önünden kaçıp gitmişti. Biraz şoke ediciydi tabi. Neyse, Helen ve ben Paris'e gidip George V Otel'i'nin balayı dairesinde kaldık. Dönüşümüzden bir gün önce, bir kafede, Joe adında bir İngilizle langırt oynadık. Ona fazla ilgi göstermedim, çünkü bir sınır krizi geçiriyordum. Ama sonra, Joe'yla tesadüfen Londra'da karşılaştım. Çok iyi anlaşmaya başladık, bir süre gerçekten çok iyiydi. Joe...ımm...size onun hakkında ne söyleyebilirim?" dedim, bir an duraklayarak. "Joe gayet kıvrak zekâlı ve yaratıcı biridir," diye

devam ettim. "Bu arada mükemmel bir yazar. Yakışıklı, ama gösterişli değil, sadece doğal biri. O doğal bir erkek. Ona daha önce âşık olabilirdim, ama kafam hâlâ eski sevgiliye takılıydı. Ondan tamamen kurtulunca..." tekrar durakladım. "Joe'ya âşık olduğumu fark ettim, ama çok kötü bir şey oldu ve onu kaybettim. Tamamen kaybettim. Korkunç bir olay çıkarttım. Berbatti. İğrenç davrandım. Taş yürekli bir yaratılmış gibi ona bağırıp çağırdım ve bir daha onu görmek istemediğimi söyledim."

"Aman Tanrım!" dedi, Belinda. Afallamıştı.

"Evet, aynen," dedim. "Aman Tanrım! Joe'ya neden bağırığımı size anlatmayacağım, ama şunu söyleyebilirim ki, çok uzun zamandan beri bastırduğım bir şeyle beni yüzleştirdi. Bundan hoşlanmamıştım, çünkü haklı olduğumu biliyordum. Bana bir dev aynası tutmuştu sanki. Bütün kusurlarınızı, yetersizliklerinizi, kırıksıklarınızı size daha yakından gösteren bir ayna. Böyle bir ayna ile bütün bunlardan kaçamazsınız. Joe'yla da olan buydu. Gördüğüm manzaradan hoşlanmadığım için kendimi kaybettim. Öfkelenmemem gereken biri varsa o da Joe'ydu. Sonradan öyle pişman oldum ki," dedim, içimi çekerek. "Sonunda özür dilemek için onu aradım, ama yoktu. Los Angeles'a çalışmaya gitmişti. Kendimi çok kötü hissediyordum, çünkü o bana çok şey ifade etmeye başlamıştı. Beraber olabileceğimizi hissediyordum, çünkü o ana kadar hiç ayrı kalmayı düşünemiyordum. Çok kötüydüm. Sonra bir arkadaşım gidip onu bulmamı önerdi, ben de gittim."

"Los Angeles'a mı gittin?"

"Evet, Los Angeles'a gidip onu aradım. Bütün barlara ve kafelere baktım. Bir sürü prodüktörü ve yapım şirketini aradım. Tanıştığım bütün aktörlere ve senaryo yazarlarına onu sordum, ilişkisi olabilecek herkese sordum. Onlara Joe'nun filmini anlattım, ama tanımadılar. Gerçi artık tanıyorlardır ya. Nihayet nerede oturduğunu buldum ve oraya gittim. Ama evde yoktu. Bütün gün onu bekledim, ama dönmedi. Meğerse dönmemesinin nedeni, yanlış adres verdikleri için yanlış evin kapısında bek-

lemiş olmamdanmış. Doğru adresi öğrendiğimdeyse çok geç olmuştu."

"Yani onu bulamadın mı?"

"Ah, evet, buldum. Havaalanına giderken onu bir tiyatronun önünde o kadınla gördüm. Beraber fotoğrafları çekiliyordu ve çok mutlu görünüyorlardı. Sonra öpüştüler. Daha sonra da bir dergide o fotoğrafı gördüm, altındaki yazıda da 'çift' olarak geçiyorlardı. Joe'yu buldum, ama aynı anda onu kaybettim. Şimdi onu özlüyorum. Aslında çok özlüyorum, çünkü sanırım aradığım erkek oydu," dedim, acıyla nefesimi verdim, bir an durakladıktan sonra yeniden bilgisayarımın ekranına baktım. "Pekâlâ, şimdi bir telefon alma zamanı," dedim. "Ve dördüncü hatta Crouch End'den Ella bekliyor. Selam, Ella, şova hoş geldin. Öykünü dinleyebilir miyiz?"

"Benim öyküm yok," dedi, sessizce. "Senin öykün hakkında konuşmak istiyorum. Bence çok acıklı. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Aynı fikirdeyim," dedi, Belinda, sertçe.

"Yani, o kız ona çok şey ifade etmiyor olabilir," diye devam etti, Ella.

"Bunu ben de düşündüm," dedim. "Ama Joe yüzeysel biri değildir. Hatta kadınlara karşı çok tedbirlidir, onun için gerçekten bağlanmadığı birini öpeceğini sanmıyorum."

"Nasıl bir öpüşmeydi?"

"Adam gibi bir öpüşmeydi, işte."

"Ne kadar sürdü?"

"Bilmiyorum, ama taksiyle önlerinden geçtiğim için iyi gördüm, epey..." dedim, içimi çekerek, "Uzun süren bir öpüşmeydi."

"Hımm," dedi, düşünceli bir ses tonuyla. "Ama onu uzun süreden beri tanıyor olamaz."

"Olmayabilir, ama birden kaynaşmış oldukları belli."

"Bence ona yazıp olanları anlatmalısın," dedi, Ella, üsteleyerek.

"Gerek yok," dedim. "Yazsam da onun ilgileneyeceğinden emin değilim. Altı bin mil ötede. Artık yeni bir hayatı var. Kendi yolunda ilerliyor. İlerlemeli de... Şimdi de beşinci hatta Wandsworth'tan arayan Nicola var. Merhaba, Nicola."

"Bak, Minty," dedi, Nicola. "Bir önceki konuğunla aynı fikirdeyim. Bence de tekrar denemelisin."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü Joe'nun yeni ilişkisi uzun sürmeyebilir. Bunu hiç düşündün mü?"

"Evet, düşündüm," dedim, bıkkınlıkla. "Ama boşa kürek çekmem. Böyle yaparsam kıskançlıktan deliye dönerim ve yaşayacağım düş kırıklığı beni öldürebilir. Önerin için teşekkürler, ama almayayım. Üçüncü hatta Mike var. Ne konuşmak istiyorsun, Mike?"

"Seni!" dedi, dobra dobra. Cep telefonundan gelen sesi hafif eko yapıyordu. "Sen ve Joe hakkında konuşmak istiyorum." Aman Tanrım, bir tane daha. "Ben bir taksi şoförüym, tamam mı," diye açıkladı. "Seni hep dinlerim ve artık seni biraz tanıdığımı sanıyorum. Önceki arayanlarla aynı fikirdeyim: büyük bir hata yapıyorsun. Ben Joe olsam beni bulmak için ne kadar uğraştığını bilmek isterdim."

"Ama Joe bunu bilmeyecek, çünkü artık yeni bir hayatı var, işte o kadar."

"Bu kadar korkak olmama inanamıyorum. Ne dedin, ahbap? -Pardon, yolcumla konuşuyordum."

"Mike'a katılıyorum," dedi, beşinci hattaki Nicola. "Korkaklık ediyorsun"

"Etmiyorum," dedim, öfkeyle.

"Evet, korkaksın," dedi, ikinci hattaki, Ella. "Ona söylediğin kadar düşkün de olamazsın, yoksa bu kadar kolay vazgeçmezdin."

"Bakın," dedim, artık biraz asabım bozuluyordu. "Ben ona yalnızca düşkün değildim, âşıktım da. Hatta," diye ekledim. "Hâlâ âşığım, tamam mı? Ve o kadar kolay vazgeçmedim. Onu

bulmak için elimden geleni yaptım, ama işe yaramadı."

"Yeterli değil, kızım," dedi, Mike.

"Baksana," dedim. "Hayatında başka biri olduğunu söylediğini duymadın mı?"

"Evet, ama Hollywood'da ilişkiler beş dakikadan fazla sürmez, herkes bilir bunu," dedi, arabasından gelen motor sesinin üstüne. "Gömlek değiştirir gibi sevgili değiştirirler orada."

"Evet," dedi, Nicola. "Joe'nun bu kadına bağlı kalacağını nereden biliyorsun?"

"Bakın, bütün bunları ben de biliyorum, ama tutku objenizin başka biriyle uzun uzun öpüştüğünü görmek son derece moral bozucu bir şey. Neyse ki Cameron Diaz değildi."

"Cameron Diaz'la ne alıp veremediğin var?"

"Hiçbir şey, ben..."

"There's Something About Mary'de bir harikaydı."

"Evet, öyleydi," dedim.

"Ben My Best Friend's Wedding'teki oyununu tercih ediyorum," dedi, Nicola.

"Ah, evet," dedi, Ella. "O karaoke sahnesi muhteşemdi."

"Bence en iyi oyunu A Life Less Ordinary'dekiydi," dedi, Belinda, isabetli bir görüştü.

"Evet, evet, onda harikaydı," dedim.

"Cameron Diaz'dan bahsetmeyi kesebilir miyiz!" dedi, Mike. "Minty'yle Joe'yu konuşuyoruz burada."

"Ah, evet," dedi, hepsi.

"Bak şimdi, Minty," diye devam etti, Mike, "Joe'nun doğru adresi var mı şimdi sende?"

"Evet, var," dedim. "19 Harbor Caddesi, Venice Beach."

"Öyleyse bu akşam ona yaz, kızım."

"Hayır, yazmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü a) Los Angeles'ta yaşıyor, ve b) bir sevgilisi var."

"Ve c) ona âşıksın," dedi, Ella. "Ve d) o senin hayalindeki erkek."

"Doğru," dedi, Mike. "Onu geri döndürmeye çalışmalısın, hayat bir kere yaşıyor! Nereye gidiyoruz, ahbab?"

"Çok doğru," dedi, beşinci hattaki Nicola. "Sadece tek şansımız var."

"Pişmanlıktan daha kötü bir şey yoktur," dedi, Belinda. "Doksan yaşında, geri dönüp baktığın zaman 'keşke' demeyi düşün."

"Tamam, tamam," dedim. "Hepinizin ne dediğini duydum. Ama artık konuyu değiştirmek istiyorum. Şimdi birinci hatta Hammersmith'ten Lizzie var. Umarım Lizzie başka bir şeyden bahseder."

"Hayır, bahsetmeyeceğim!" dedi, Lizzie, beni şaşırtan bir ses tonuyla. "Şimdi beni dinle," diye devam etti, vahşi bir tonda. Sigarasından bir nefes çektiğini duyduk. "Saçmalıyorsun! Joe'nun harika biri olduğu belli. Anlaşılan çok da iyi bir ilişkiniz varmış. Fazladan bir çaba sarf etmediğin için tam bir ödleksin."

"Evet, bu kadar ödleğ olma, Minty!" dedi, Nicola, dargın dargın. "Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun!"

"Beni de!" dedi, Ella, hararetle.

"Beni de," dedi, Mike.

Tanrım! Bu iş kötüye gidiyordu. Moral destek almak için camdan bizimkilere baktım, ama herkes köşeye sıkışmamdan zevk alıyor gibiydi. Saate baktım; neyse ki programın bitmesine iki dakika kalmıştı. Bu telefonlardan içime fenalık gelmişti. Onlar beni bitirmeden ben programı bitirmeye başlasam iyi olacaktı.

"İşi düzeltmeye çalış," dedi, Belinda. "Joe'ya yaz."

"Yazamam," dedim. "Hayat A Midsummer's Night Dream gibi bir şey değil," diye devam ettim. "Jack'in yanında her zaman Jill olmuyor. Jack bazen başka birini yeğliyor, Kelly-Ann gibi, örneğin. Her zaman mutlu son yok. Bunu sen de kabul ediyorsun."

"Ama biz kendi mutlu sonumuzu yaratabiliriz!" dedi, Mike.

"Hayır, olmayacak şeyi yaratamayız. Kader bu."

"Hayır değil!" diye bağırды, Lizzie. "Hata, sevgili Brutus,

yıldızımızda değil, kendimizdedir," dedi. "Julius Caesar, sahne bir," diye ekledi, çabucak.

Yetmişti artık. Hâlâ bir dakika vardı, ama erken bitirecektim.

"Korkarım artık programı bitirmemiz gerekiyor," dedim.

"Kıçını kaldır, Minty!" dedi, Mike.

"Programın bu özel bölümüne..."

"Ahmak olma!" dedi, Ella.

"Katıldığınız için hepinize teşekkür ederim."

"Aptallık ediyorsun!" dedi, Lizzie.

"Yarın..."

"Tam bir geri zekâlılık bu!" dedi, Nicola.

"Yine bizimle olun..."

"Hatta, Minty," dedi, tanıdık bir ses. "Tam bir EBLEHSİN!"

"Bana ebleh deme, Joe. Bunu sana daha önce de söylemiştim..."

"Öylesin ama..."

"Bu arada..." Joe mu? "Capitalise'deki herkesten sevgiler..." Joe mu?

"Joe!" O kadar kendimi kaybetmişim ki kulaklıklarımı çıkar-madan ayağa kalktım, neredeyse kordonuyla boğuluyordum.

"Bu Joe'ydu," dedim, stüdyo kapısını açarken. "Joe'ydu bu."

"Evet, oydu," dedi, Wesley.

"Nereden anyordu?"

"Taksiden."

"Taksiden mi?"

"Şimdi nerede?"

"Resepsiyonda," dedi, Wesley.

"Resepsiyonda mı?" dedim. Tarağımı bulmak için çantamı kaparken.

"Öyle" dedi. "Tam resepsiyonun önünde arabadan indiğini söyledim."

"Tanrım, rujum nerede?"

"Bu arada," dedi Jack, ben aynamı bulurken, "Kuzeninin programa katılmasından çok hoşlandım. Düğününde Desidera-

ta'yı okuyan kız, değil mi o?"

"Evet, evet o," dedim, sağ elimle rimel sürüp sol elimle parfüm sıkarken.

"Çok güzel bir sesi var," dedi, düşünceli düşünceli.

"Evet. Aslında, seninle konuşmak istediğim bir şey var, Jack."

"Sonra anlatırsın, Minty," dedi, Jack, gülümseyerek.

Stüdyodan fırlayarak asansöre koştum. Of Tanrım. Asansörün üstünde 'Bozuk' levhası asılıydı. Acil merdivenlerini geçer geçer atlayarak indim. Birden Monica'nın merdivenlerden çıktığını gördüm.

"Minty!" dedi. "Olanı duydun mu?"

"Evet, onunla buluşmaya gidiyorum."

"Nasıl yani? O çekip gitti!"

"Çekip gitti mi?"

"Evet."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim. Bir günde bu kadarı fazlaydı.

"Kaçtı," diye tekrarladı. "Bu bir skandal."

"Ama daha yeni gelmişti,"

"Bay Happy Bot çekip gitti," dedi.

"Ne?"

"Citronella'nın kocası başka biriyle gitti!"

"Citronella mı?"

"Evet, Citronella. Kocası tüydü! Ben de yeni duydum."

"Citronella mı dedin? Vay canına! Eh..." dedim, aşağı uçuşuma devam ederken.

"İnanabiliyor musun?" diye seslendi, Monica.

"Evet," diye bağırdım, merdivenlerden yukarı doğru, "İnanabiliyorum. Yani kadın felaket bir şey ve dadıları çok güzel bir kız."

"Ah, dadı değil!" diye bağırdığını duydum Monica'nın, ben koşarak Joe'ya sarılırken. "Dadıyla değil, bir adamla kaçmış!"

TEMMUZ

Pat! Fıçış. Şıkır şıkır şıkır. "Veuve Clicquot ile her şey şıkırdar," dedi, Rupert Everett, monoton bir sesle. "Veuve Clicquot şampanyasıyla" diye devam etti, "Sohbetinizi şıkırdatın."

"Şimdi de her mevsimin markası, Ralph Lauren tarafından sunulan," dedi, Barry, "Londra'nın hava durumuna bakıyoruz. Yine ılık ve güneşli bir gün..."

Elimi uzatıp radyoyu kapattım. Gazeteleri okumak istiyordum. "Pratt'in Düşüşü!" diyordu *Mail*'in orta sayfasında. "Happy Bot'un müdürü kovmasıyla gelen acı son." Andrew Pratt'in eğilimleri halkın büyük ilgisini toplamıştı. Pazar günü *Mail* tamamen bu konunun üstüne gitmeye karar vermişti. Şirketi aile değerlerini göklere çıkarırken kendi evliliği kof bir düzenden ibaret olan bir 'sapkın' olarak tanımlanıyordu. Prattlerin, kır evlerinin önünde aptal aptal sırtarak poz verdikleri, mutlu zamanlarına ait bir fotoğrafı ile Andrew Pratt'in Hampstead Heath koruluğunda bir arkadaşıyla basıldığı resmi yan yanaydı. Andrew Pratt'in, dağılmış evinden çıkarken çekilmiş bir fotoğrafının altında ise "Neysek oyuz," diyen gizemli bir yorumu yer alıyordu. Polis tarafından defalarca uyarılmış, şirketin yönetim kurulundan derhal kovulmuş ve karısı tarafından sepetlenmişti. Şimdi büyük bir gururla 'uluslararası kuaför' olarak tanıttığı âşığıyla birlikte Fransa'ya gitmişti. Halkın antipatisini kazanmaktan çekinen Londra FM, hava raporları için hemen yeni bir sponsor bulmuştu.

Bu olay ile Citronella'nın üzerimizdeki baskısının azalacağını düşündüm. Gazetedeki köşesinden alınmıştır umuduyla *Sunday Semaphore*'un arka sayfasını çevirdim, ama hâlâ oradaydı. Hatta acısını hiç olmadığı kadar hırçın bir tarzda, savaştan büyük ya-

ralarla çıkmışçasına ortaya döküyordu.

"Bunun üstesinden geleceğim," diye bangır bangır bağınıyordu, Churchillvari bir cesaretle. "Başımı eğmeyeceğim. Evet, acı çekiyorum, cinsel yaşamımda her zaman çektiğim gibi, ama başımı dik tutup bunu atlatacağım. Bu deneyimler, dişi yüreğinin demir gibi dövüldüğü bir maden ocağına benzer," diye devam ediyordu, melodramatik bir biçimde, "Kadınların erkekler olmadan yaşayabileceklerini, hatta onlarsız da yıldızlarının parlayacağını kanıtlamakta kararlıyım."

"Hayret," diye mırıldandım. "Şaşılacak şey."

"Evet, Minty," dedi, Joe, uykulu uykulu. "Gerçekten öyle." Çıplak koluyla beni yatağın içine geri çekerken gazeteler hışırdarak yere düştü.

"Ah, Minty..."

"Söyle Joe..."

"Ah, Minty," dedi, dudakları dudaklarımla buluşurken. "Ne kadar iticisin."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Sana baktıkça midem kalkıyor," diye ekledi, birbirimize sarılırken.

"Sahi mi?"

"Hımm. Tüylerim ürperiyor," dedi, sırtımı okşarken. Artık nefes nefeseydik. "Hatta," diye devam etti, gözlerimin içine bakarak, "Sen başıma gelen en kötü şeysin."

"Senden nefret ediyorum," dedi, mutlulukla.

"Ben de senden," dedim, içimi çekerek.

Daha sonra pijamalarımız, tost ve kahve tepsimizle bahçede, güneşte oturduk. Amber'la Laurie ev aramaya gitmişlerdi, ya da belki özel olarak evden uzaklaşmışlardı.

"Gerçekten inanılacak gibi değil," dedi, Joe, sevinçle. Bankta sarmaş dolaş oturuyorduk. "Hayret," dedi, tekrar, başını sallayarak.

"Peki beni yine arar mıydın?" dedim, dördüncü ya da beşinci kez. Kesin olarak ikna olmaya ihtiyacım vardı.

"Evet, arardım," dedi. "Seni tekrar görmek için ölüyordum, Minty. Kafe Kick'te olanlara çok üzüldüm."

"Ben de çok üzüldüm."

"En çok ben üzüldüm."

"Benim kadar üzülmüş olamazsın."

"Bunu söylemen büyük incelik, Minty, ama ben senden daha çok üzüldüm."

"Hayır, ben senden daha çok üzüldüğüme inanıyorum, çünkü benim hatamdı."

"Ama ben ebleh diyerek seni tahrik ettiğim için daha çok üzüldüm, çünkü değilsin."

"Ah, teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Ama ben çok fazla üzüldüm," diye üsteledim. "Çünkü seni aşırı derecede kırdığımı sonradan fark ettim."

"Hayır, hayır, bunu hak etmişim, Minty."

"Hayır, Joe. Nedensiz yere üstüne gittim ve," dedim, onu öperek, "Açıkçası bunun için senden çekinmeden özür dilemek istiyorum."

Birbirimize güzel güzel gülümsedik. Nazik olmak ne güzel bir şey.

"Pekâlâ, bu kadar nezaket yeter," dedi, Joe. "Hadi dışarı çıkalım."

"Nereye?"

"Tate'e."

Neden olmasın? Gittik. Güneşte Chalk Farm metro istasyonuna yürürken Joe hâlâ tekrar birbirimizi bulmamızın şaşkınlığını dile getiriyordu.

"Havaalanından o taksiye bindiğimde seni düşünüyordum," dedi, tren yolunun üzerindeki köprüden geçerken. "Radyo açtı ve mucizevi bir biçimde birden sen çıktın. Sanki biri 'Abracadabra' demişti. Benim hakkımda söylediklerini duyunca," dedi, elimi sıkarak, "Çok etkilendim. Orada oturup zaman kaymasından kaynaklanan yorgunluk ve tam bir şok içinde seni

dinlerken her şey çözüldü. O an seni görmem gerekiyordu. Şoföre beni doğruca Londra FM'e götürmesini söyledim. Sendin, Minty," dedi, tekrar, güney platformunda beklerken, hayretler içinde. "Her şey senin sayende oldu," dedi, Joe. "Yani, bir an için hiç kimseyim, bir sonraki dakikada umut veren bir senaryo yazarı. Bir de telefonların durmamacasına çalması. Şirketlerin beni almak için gönderdikleri limuzinler, tanışmak isteyen prodüktörler ve yönetmenler. Beni en çok şaşırtan şey ise herkesin okumadığı halde senaryomu bilmesiydi. Sonra ICM'in benimle anlaşma imzalaması ve Nicholas Cage'in, Kevin Spacey'nin ve Leonardo DiCaprio'nun senaryoyu okumak istediklerini söylemeleri. Ve şu ana kadar davet edildiğim galalar."

"Öptüğün Kelly-Ann'le de böyle tanıştığın belli oluyor."

"Hayır," dedi, sert bir dille. Tren gümbürtüyle yaklaştı ve bindik.

"Evet, öptün onu."

"Hayır, öpmedim."

"Seninle tartışmaktan hiç hoşlanmıyorum, Joe, ama öptün."

"Ben Kelly-Ann Jones'u öpmedim."

"Afedersin, ama bu doğru değil."

"Doğru."

"Bana yalan söyleme, Joe."

"Kelly-Ann Jones'u öpmedim," dedi, inatla. "O beni öptü. Kaşla göz arası. Tamamen böyle oldu. Onunla daha önce bir kez tanıştığım için öpmesine öyle şaşırdım ki. Fotoğrafçılardan biri poz vermemizi istedi, ne olduğunu anlayamadan bana sarıldı ve silikonlu dudaklarını benimkilere bastırdı! Hepsi kameralar içindi, tabi ki. Onun yıldızı sönüyordu, benimkiyse hızla yükseliyordu. Neyse," diye devam etti, tren güneye doğru yol alırken, "Sürekli bir yerlere davet ediliyordum ve herkes beni tanıyor gibiydi. Sanki Tanrı bana 'yürü ya kulum!' demişti. Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum. İnsanları ikna etmek için soğuk terler dökeceğimi beklerken her şey nasıl bu kadar kolay olmuştu? Sonunda senin radyoda anlattıklarını duyunca anladım. Hollywo-

od'un dedikodu değirmenini benim namuma döndürdüğünün farkında mısın, Minty?"

"Hiç farkında değildim," dedim, kahkahayla. Bu beni de Joe'yu olduğu kadar şaşırtmıştı. "Bilinçli olarak yapmadım bunu. Ben sadece seni bulmaya çalışıyordum. Bu yüzden kim olduğun belli olsun diye herkese senaryonu anlatmak zorundaydım, hep-si de kulağa muhteşem geldiğini söyledi."

"Benim için en ilginç PR kampanyası yaptın," dedi, hâlâ inanamayarak başını sallıyordu. "Büyük bir yangın gibi yayıldı. Kentin konuşma konusu oldum."

"Orada olduğumu gerçekten bilmiyor muydun?" dedim, Embankment'ta inerken.

"Kesinlikle bilmiyordum," dedi. "Bilsem mutlaka arardım. Bir İngiliz kadının beni sorduğunu duydum," diye ekledi, Thames boyunca yürürken. "Ama adının Emily olduğunu söylediler. Ben de Emily diye birini tanımıyorum. Ayrıca Los Angeles'ta çalışan bir sürü İngiliz kadın var."

"Emily mi?" dedim, hayretle. "Nasıl Emily oldum?" Sonra jeton düştü. "Minty... Mindy... Minnie... Millie... Emily. İşte Çin Fısıltılarıyla böyle oluyor."

"Çin Fısıltıları," dedi, Joe. "Kesinlikle. Fısıltılar bir kasırga haline geldi, sonra da fiyat savaşı başladı."

"Fiyat savaşı mı?"

"Columbia çok istedi," dedi, Avam Kamarasını geçip Victoria Bahçelerine girerken. "Önce onlar fiyat verdi. Sonra Miramax, Warner ve Paramount devreye girdi. Hepsisi senaryoyu kapmaya çalıştılar, ama sonunda Paramount'a gitti."

"Paramount mu?" dedim. Çınar ağaçlarının altında yürürken bir an durup güneşin çamurlu suyun üzerinde parlamasına baktık.

"Evet," dedi, trafiğin uğultusuyla nehrin dalgalarının duvara çarpma sesinin üzerine. "Michael Kravitz denen adam senaryoyu almakta kararlıydı."

"Michael Kravitz mi?"

"Evet, Michael Kravitz."

"Onunla Barney's'te tanıştık," dedim, yeniden yürümeye başlarken. "Çok nazik biriydi. Seni ona anlattık. Paramount için çalıştığını söyledi."

"Evet, onların başkan yardımcısı."

"Filmini o mu aldı?"

"Evet." Joe'ya Paramount'un ne kadar ödediğini sormadım tabi, ama o söyledi. Bakın, çok özür dilerim, bunu size söyleyemem, ama inanın bana çok yüklü bir miktar. Neyse, Joe işlerini halletmek için İngiltere'ye döndü. Ve evet, tekrar Los Angeles'a gidecek, ama şimdilik bunu bilmek istemiyorum.

"Peki, filminde Kelly-Ann Jones mu olacak?" diye sordum, Lambeth Köprüsü'ne doğru yürürken. Kayıtsızlığım umarım kıskançlığımı saklayabilmiştir.

"Olmak istiyor," dedi. "Çocuğun öğretmeni rolünün peşinde, sana anlattığım bölüm, hatırlıyor musun? Ama doğruyu söylemek gerekirse o rol için fazla yaşlı."

"Yirmi beş gibi duruyor."

"Kırk üç yaşında, Minty."

"Kırk üç mü? Şaşırmıştım. "O zaman demek ki doğru kahveden içiyor, başka ne diyebilirim."

"Hayır, Minty. Orası Hollywood. İki kere estetik ameliyat geçirmiş."

"Ah."

"Yakından bakınca çok kötü duruyor. Yok, o rol için genç biri lazım. Aklımda birkaç isim var," dedi, düşünceli düşünceli.

"Telefonuna ne oldu?" dedim, kalabalığın içinden Tate'in merdivenlerini çıkarken.

"Telefon mu?"

"Seni birkaç kez cep telefonundan aradım, ama beni geri aramadın."

"Ah, çünkü daha ilk gittiğim gün telefonum çalındı. Kiraladığım arabaya girip almışlar. Bu yüzden arayamamışumdur." Gökkuşağı biçiminde kemerleri olan mermer koridorlardan

yürüyerek arkadaki özel sergiye geçtik. "ABRACADABRA!" yazıyordu, dev gibi siyah harflerle.

"Abracadabra!" dedi, Joe, gülümseyerek. İçeride esrarengiz objeler gözümüze çarptı. Japon bir adamın robot kopyası, Jackson Pollock'un çikolatadan yapılmış portresi; üç metre boyunda kırmızı nilüfer çiçekleri, bir de sarı camdan yapılmış dev bir bal-kabağı. Sonra bir köşeyi geçtik ve nefesimiz kesildi. Önümüzde, bir platformun üstünde, diğerlerine hiç benzemeyen bir langırt masası duruyordu. Altı metreden uzundu. En az kırk kolu vardı. Birahanelerdekilerin üç katı kadardı, dahası çalışıyordu.

"Vous voulez jouer?" dedi, Joe, aniden bir yıl önceki Paris'e geri döndüm. Elini uzattı.

"Oynamak ister misin?" dedi, tekrar. Ona baktım ve güldüm.

"Evet," dedim, neşeyle. "Hadi oynayalım."

"Harika bir oyun," dedi, annem, ertesi cumartesi, akşam yemeğinde. Babamla birlikte kedi yavrularını görmeye gelmişlerdi. Yani en azından bahaneleri buydu, halbuki onlar Joe'yu merak ediyorlardı.

"Ben tiyatroyu çok severim Joe, sen sevmez misin?" dedi, annem, ona salatayı uzatırken.

"Ah, evet, ben de severim."

"Süper, hayatım!" dedi, Pedro.

"Winter's Tale de ne güzel bir oyundur."

"Muhteşem bir oyundur," dedi, Joe.

"Yeniden dirilme ve kefaret hakkındadır," dedi, Amber, dalgın bir gülümsemeyle. "Tam her şeyi yitirdiğinizi düşündüğünüz an verilen ikinci bir şans anılatır."

"Siz hangi bölümünde oynuyorsunuz Bayan Malone?" dedi, Joe, anneme şarap koyarken.

"Ah, ben oynamıyorum," dedi, heyecanla. "Perde arkasına yardım ediyorum. Ben kostümlerden sorumluyum. RSC'den çok güzel kostümler kiraladık. Bazılarının otuz beş düğmesi var!"

"Sahi mi?" dedim, çarpık bir tebessümle.

"Oyunlardan birinde oynamak istemez miydiniz?" diye sordu, Laurie, ben patatesleri kurularken. "Çok iyi oynayacağınızdan eminim."

"Olabilir aslında," dedi annem, hafif kızarak. "Önümüzdeki hafta yetenek sınavı açıyorlar, bir deneyebilirim. Priestley'nin oyunu," dedi, "Biz Evlenince."

"Biz ne zaman evleniyoruz?" dedi, Amber, Laurie'ye, gülümseyerek. Zümrüt nişan yüzüğünü parmağında çevirdi.

"Ne zaman istersen," dedi, Laurie. "Gününü sen seç."

"Olamaz! Sahi mi?" diye ciyakladı, Pedro, kanatlarını çırparak.

"Laurie pazartesi günü veteriner olarak çalışmaya başlıyor," dedi, Amber, gururla. "Bütün o zavallı, sevgili hayvancıklara bakacak."

"Yapacağım ilk şey de," dedi, Perdita çocuklarıyla bahçeden içeri girerken, "Kediniz için bıçağı elime almak olacak."

"Zavallı Perdita," dedi, Amber, onu okşarken. "Bir kere daha doğuramaz mı?"

"Ortalıkta bir sürü istenmeyen yavru var," dedi, Laurie. "Bence herkese iyi örnek olmalıyız."

"Yavrulardan isteyen çıktı mı hiç?" diye sordu, babam. En şişman yavru Tinky-Winky'yi kucağına almış, seviyordu. Yedi haftalık olmuşlardı ve hemen hemen süttten kesilmişlerdi. Artık onlara ev bulma zamanı gelmişti.

"Bir tane ister misin, David amca?" dedi, Amber.

"Ne?"

"Bir yavru ister misin?"

"Bir yavru ister miyim?" diye tekrarladı, babam.

"Evet. Sen ve Dymna teyze bir yavru alabilirsiniz. Tinky-Winky'yi örneğin."

"Şey..." dedi, babam, kararsızlık içinde anneme bakarak. "Evet, ben isterim," dedi. "Kedileri severim, eh artık bakacak zamanımız da var."

"Jesus'u da Minty'nin almasını istiyorum," dedi, Amber. "Primrose Hill'de bir yıl kalmamın anısına."

"Jesus'u çok isterim," dedim, sevinçle onu kucağıma alırken. "İsmi değiştirilmemesinin senin için bir sakıncası yoksa. Bu adın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Ama İspanya'da Felipe ya da Jose gibi çok sık rastlanan isimlerden bu."

"Bu isim pek içime sinmedi de."

"Jesus'un da içine sindiğini pek sanmıyorum," dedi, Laurie, kediye benden alıp iki eliyle havaya kaldırdı. "Çünkü o bir kız."

"Ah," dedi, Amber. "Tamam, öyleyse ona Mary deriz."

"Evet, Mary," dedi, Joe. "Mary'yle ilgili bir şey var," diye ekledi, gülümseyerek.

"Perdita çok iyi annelik yaptı," dedim. "Neredeyse kutusundan hiç çıkmadı. Sadece günde iki kere bahçeye fırlayıp, sanki yavrular yanıyormuş gibi telaşla geri döndü. Sorumluluğunu büyük bir ciddiyetle yerine getirdi."

"Annelikten hoşlandığı belli," dedi, Amber. "Bence ona bir kez daha doğum yaptırtmalıyız, hem artık ne yapılacağını da öğrendim. Doğum süreci öyle büyüleyici ki," dedi, samimiyetle. "Hem hayvanların hem insanların. Bu konuda çok şey okuyorum. Hamilelik sırasında bebeğin gelişimine yer açmak için kadının alt kaburgalarının dışa doğru genişlediğini biliyor muydunuz?"

"Sahi mi?" dedim, Amber'ın baharat rafının yanında duran folikası tıfısına bakarak.

"Bebeğin beyni ilk on iki ayda iki katı büyüyormuş ve ilk yılın sonuna kadar yetişkin beyninin yüzde 60'ına ulaşmış."

"İnanılmaz!"

"İnanılmaz!" dedi, Pedro.

"İnanılmaz mı?" dedi, Amber, şüpheyle Pedro'ya bakarak.

"Ne tuhaf şey!" dedik, hepimiz.

"Los Angeles'a ne zaman dönüyorsun, Joe?" dedi, babam.

"Eylül ortasında, ama sadece bir aylığına," diye açıkladı, Joe.

"Metin üstünde biraz daha çalışmak için. Çekim şubatta başlıyor, o zaman yine gideceğim."

"Orada kalmayı düşünüyor musun?" dedi, babam. Benim sormaya cesaret edemeyeceğimi bildiği soruyu sormuştu.

Yüzüme ateş bastığını hissederek sofrayı toplamaya başladım.

"Henüz hiçbir plan yapmadım," dediğini duydum, Joe'nun, sakince. "Geldiği gibi yaşıyorum."

"En doğrusu," dedi, annem, su ısıtıcısını doldururken.

"Minty," diye fısıldadı babam, daha sonra bulaşıkları yıkarken. Herkes kahvelerini alıp bahçeye çıkmıştı. "Minty," dedi, tekrar.

"Evet?"

"Sana söylemek istediğim bir şey vardı..."

"Ne?" Babam hiç olmadığı kadar kurnaz görünüyordu.

"Sana açıklamak istediğim bir şey var."

"Ah."

"O günle ilgili..."

"Hangi gün?"

"Joe'yla beni Sadlers Wells'in önünde gördüğünüz gün."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diye kıvırdım, bahçeye bakarak. "Bu yıl çiçekler ne güzel oldu, değil mi?"

"Açıklamam gereken bir şey olduğunu hissediyorum," dedi, babam, ısrarla.

"Kusura bakma, ama bu beni ilgilendirmez," dedim, bir kâseyi yıkarken.

"Söylemek istiyorum."

"Neden? Yani neyi?"

"Önemli olduğunu düşündüm," diye devam etti. "Çünkü dedikodu oldu."

"Dedikodu mu?"

"Ve benim hakkımda garip şeyler duymanı istemedim. Anlıyor musun, Minty?"

"Affedersin, baba," dedim, bulaşıkları durularken, "Yogun

luktan olacak, kafam hiç çalışmıyor, çalışsa bile senin Sadlers Wells'e gitmenin benimle ne ilişkisi olduğunu anlayamıyorum."

"İnsanlar konuşmaya başladı," dedi, tabağı kurularken.

"Konuşmaya mı?"

"Evet, ben ve..."

Aman Tanrım! Hiçbir itiraf dinlemek istemiyordum. Babamın bir ilişkisi olmuş olsa da bunu bilmek istemiyordum. Artık annemle çok iyi görünüyordlardı.

"Konuşmaya başladılar," dedi, tekrar. "Ben ve..." Kadının adı umurumda değildi. "Kevin hakkında."

"Kevin mı?" dedim.

"Evet, Kevin."

"Golf arkadaşın Kevin mı?"

"Evet."

"Sen ve Kevin hakkında dedikodu çıktığını mı söylüyorsun?"

"Evet. Çünkü, bu gerçekten çok utanç verici bir şey, Minty, ama Kevin da ben de baleyı çok seviyoruz. Kevin'ın karısı ise nefret ediyor, annen de çok düşkün değil, ayrıca hayır işleriyle çok meşguldü. Ama Kevin ve ben seviyoruz, özellikle de Coppelia'yı. Bu yüzden beraber gitmeye karar vermiştik."

"O gece Kevin'ı mı bekliyordun?"

"Evet. Ama maalesef golf kulübünde, hakkımızda çok aptal yorumlar yapıldı. Gerçeği bilmeni istedim."

"Ah," dedim. "Bu yüzden mi öyle utangaç duruyordun?"

"Evet. Kevin ve ben utanılacak hiçbir şey yapmadığımızı bildiğimiz halde yine de tanıdığımız birine rastlamamayı ümit ediyorduk. Seni görünce çok şaşırdım ve Joe'nun yanında sana durumunu açıklamak istemedim."

"Anladım," dedim, artık kahkahalarla gülüyordum. "Annem bütün bunları biliyor mu?"

"Evet, biliyor," dedi. "Aptal bir oyun olduğunu biliyorum, ama artık neden utandığımı anlamışsındır."

"Şey, evet. Ya da hayır. Neyse artık her şey düzeldi."

"Evet," dedi. "Her şey düzeldi. Haftaya Kuğu Gölü'ne gidiyoruz."

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," dedi Amber, C Stüdyosunda kulaklığını düzelterek, "Önümüzdeki hafta, A. S. Byatt'la, bir başka Viktoria dönemi romanı olan Vanity Fair hakkında konuşacağım programı kaçırmayın. Ben ve konuğum William Boyd'dan hepinize iyi günler."

"Borders Kitabevi'nin katkılarıyla hazırlanan, Amber Dane'in sunduğu It's A Classic! i dinlediniz," dedi, Barry. "Bleak House, 2.50 gibi çok uygun bir fiyatla Penguin Yayınları'ndan çıktı. Şimdi de Alfa Romeo'nun katkılarıyla hazırlanan seyahat haberleri..."

"Harikaydı," dedim, Amber'a, William Boyd'u uğurladıktan sonra. "Çok şaşırdım ve sevindim. Çok doğaldın."

"Sahi mi?"

"Gerçekten çok iyiydin. Bu format sana çok uydu."

"Hata yaptım mı?"

"Hayır, sadece bir iki kez pat sesi çıktı. Mikrofona fazla yakın oturma. Bir de notlarını huşırdatmamaya dikkat et."

"Çok hoşuma gitti," dedi, Amber, asansörle üçüncü kata çıkarken. "Çok içtendi," diye ekledi, kitabı elinde sımsıkı tutarak. "Bunu canlı programda yapmak öyle heyecanlıydı ki. Epey de konu tartıştık." Gerçekten de öyleydi. Sadece on beş dakikalık bir programdı, ama o süre içinde Amber ve William Boyd, Bleak House'u tartıştılar, temasından karakterlerine, tasvirlerinden Dickens ve günün sosyal tarihine ait biyografik pasajlara kadar her şeyi konuştular. Görüşlerini süslesin diye ara sıra kitaptan kısa bölümler okudular. Sonuçta aynı kitaba gönülden bağlı iki kişi arasında geçen olağanüstü bir konuşma oldu.

"Olağanüstü, Amber," dedi, Jack, gülümseyerek. "Çok güzel bir sesin var ve ne konuştuğunu çok iyi bildiğin açıkça belli oluyordu. Radyo dinleyicileri emin ellerde olduklarını hissetmek isterler. Bana bu duyguyu verdin. Ah," dedi, gülerek. "Affedersin,

sizi tanıştırmadım. Bunlar benim üvey kızlarım, Topaz ve Iolanthe." Kızlar Amber'la bana yarım yamalak gülümsediler. O gün ulusal 'Kızını İşe Getir Günü'ydü, Jack de onları Londra FM'e getirmişti.

"Siz nasıl buldunuz, kızlar?" dedi, Jack.

"Çok ilginçti," dedi, Iolanthe, çekingen bir tebessümle. Amber'dan biraz korkmuş gibiydi.

"O kitabı okumak istiyorum," dedi, Topaz.

"Güzel, bugün en azından iki yüreği tutuşturdu, Amber. Dizin devamını bir daha sıralayabilir miyiz?" diye devam etti, bilgisayarında yazarken. "Programda ufak değişiklikler yapıyorum da."

"Tabi. Önümüzdeki hafta Antonia Byatt ile Vanity Fair'i konuşacağım, sonra Paul Theroux'la Moby Dick var, ertesi hafta Barchester Kulelerini konuşmak için John Major'ı ayarladım..."

"Ah, evet, pasaklı kadın hayranıydı, değil mi o? Çok iyi."

"Sonra, Victoria Glendinning'le Far From the Madding Crowd var, ondan sonra Alman büyükelçiyle Buddenbrooks ve son olarak da Clare Tomalin ile Büyük Umutlar'ı yapacağım."

"Harika. Eleştirilere bakarak diziyi uzatmayı düşünebiliriz. Bu arada Broadcast'ı gördün mü?"

"Hayır."

Jack, Amber'a Broadcast'ı uzattı. İlk sayfada It's a Classic! ile ilgili ufak bir bölüm vardı. Amber Dane'in programın sunumu için radyonun ilk seçimi olduğu yazıyordu. "Dane, klasik edebiyatı dinleyicilere taşımak için roman yazmaya ara veriyor," di-yordu.

"Roman yazmaya ara vermiyorum," dedi, Amber, Capitalise odasına giderken, acı bir kahkahayla. "Bırakıyorum. Dokuz tane yeter, değil mi? Beethoven dokuz senfoni yazmıştı, Schubert de öyle. Ralph Vaughan Williams da."

"Evet, doğru," dedim. "Dokuz roman epeyce çok."

Amber'ı herkesle tanıştırdım. Sophie deli gibi cilveleşiyordu onunla.

"Mükemmeldin," dedi, saçıyla oynayarak.

"Wesley nerede?" dedim.

"Deirdre'yle bebeği getirmeye gitti. Bugün kızını işe getiriyor."

"Biraz küçük değil mi?" dedi, Monica. "Daha üç haftalık."

O anda Wesley önüne bağlı bebekle belirdi. Bize kızını gösterirken Deirdre mutlu mutlu gülümsüyordu.

"İşte, Freya," dedi, gururla.

"Değişik bir isim," dedim.

"Benim seçimimdi," dedi, Deirdre, gizemli bir tebessümle.

"Ne güzel saçları var," dedi, Topaz, Freya'nın başını okşayarak. "Kumral."

"Anne tarafımdaki büyükbabamın babasının babası kumralmış," dedi, Wesley.

"Gözleri de masmavi," dedi, Topaz.

"Evet," dedi, Wesley. "Mavi. Benimkiler gibi."

"Ne ışıltılı gözler!" dedi, Iolanthe, bebeğe bakarak, masumca. "Bizim de bebeğimiz oluyor," dedi. "Kasımda. Gerçi annemiz biraz yaşlı, ama olsun."

"Biz onun vaftiz anneleri olacağız," dedi, Topaz.

Birden ben de vaftiz annesi olacağımı anımsadım. Helen, Charlotte Araminta'nın vaftiz annesi olmamı istemişti.

"Bebekler neşe kaynağı oluyor," dedi, Deirdre, kızlara.

"Ah, evet, bebeklev çok eğlencelidir!" dedi, Melinda. Jack'le konuşmak için aniden odaya girmişti.

"Aman Tanrım!" dedi, Topaz, Melinda, Pocahontas'ı seyyar koltuğuna oturturken. "Bir bebek daha!"

"Seni görmek ne güzel, Melinda," dedim. Artık nazik olabiliyordum. "Nasıl gidiyor her şey?"

"Aslına bakavsan havika gidiyov, Minty," dedi. "O kadav ki Cavltan TV bana biv sohbet pvogvamı vevdi!"

"Sahi mi!"

"Evet, yeni Jevvy Spvingev olacağım. Anlaşılan, samimi konuşma tavrımı beğenmişlev."

"Eminim beğenmişlerdir."

"Bu yüzden Jack'i gövmek istiyorum. Buvada kalmamı istiyorsa maaşımı avtıvması gevekecek."

"Umarım kabul eder," dedim. "Sen bizim altın yumurtlayan tavuğumuzsun."

"Doğum nasıldı?" diye sorduğunu duydum, Amber'ın Deirdre'ye. "Muhteşem bir deneyim olmalı."

"Fena değildi," dedi, Deirdre.

Herkes bebeklerden ve doğumdan konuşurken ben günlük gazetelere bakındım. *Independent*'ta altı aylık hapis cezası başlatan Godfrey Barnes'ın bir fotoğrafı vardı. Makaleye göre Barnes her gün kadın ziyaretçilerin akınına uğruyormuş ve temyiz için para topluyormuş. Sonra, alışkanlıktan Sheryl von Strumpfhosen'i açtım. Hiçbir zaman doğru çıkmasa da nedense bakmadan durmuyordum.

"Terazi için güzel bir dönem başlıyor," diyordu. "Bunun için, sonuçlanmaların ve yeni başlangıçların evi olan Pluton'un hareketlenmesine teşekkür edebilirsiniz. Bu hafta uyanık olun ve hiçbir daveti geri çevirmeyin."

"Neden tatile gitmiyoruz?" dedi, Joe, birkaç gün sonra.

"Ne?" dedim. Bahçedeki bankta oturuyorduk. Joe metni üzerinde çalışıyordu, ben de radyo eleştirmeni Gillian Reynolds'un *Telegraph*'ın sanat sayfasında çıkan, Amber'ı öve öve bitiremediği yazısını okuyordum: "Londra FM'in yeni sanat programları çok başarılı," diye yazmıştı, "It's A Classic! de hepsinin baş tacı. Amber Dane çok doğal bir otorite," diye devam ediyordu. "Ama hükmetmemeye özen gösteriyor. Aksine, konuklarını seçtikleri kitaplar hakkında istedikleri gibi konuşmaya teşvik ediyor. Radyo, bugüne kadarki en iyi durumunda. Dane'in sesi için söyleyebileceğim tek şey; bütün gün dinleyebilirim."

"Harika!" dedim. "Bence Amber'ın bugüne kadar aldığı en iyi eleştiri." Kucağımda oturan Mary'yi okşadım. Amber'ı, Pedro'yu ve Perdita'yı özledim. Neyse ki Mary benimleydi ve birkaç haf-

talığına da olsa Joe.

"Neden tatile gitmiyoruz?"

"Affedersin, ne dedin?"

"Neden tatile gitmiyoruz?" dedim. "Elime konan minik uğurböceğine bakarak soruyu tekrarladım.

"Evet, neden gitmiyoruz?" dedi, Joe. "Başka çiftler gidiyor."

Başka çiftler. Bundan hoşlanmıştım.

"Çok isterim, ama bunun için Jack'e en az bir hafta öncesinden haber vermem gerekiyor. Nereye gideriz?"

"Ben nereye gitmek istediğimi biliyorum."

"Evet?"

"İnşallah senin de hoşuna gider, Minty."

"Gideceğinden eminim," dedim, uğurböceği elimden uçarken.

"Hep yapmak istediğim bir şey."

"Söylesene."

"Umarım sen de hoşlanırsın."

"Nereye gittiğimiz önemli değil, Joe. Yanımda sen olduktan sonra."

"Tamam o zaman," dedi. Pis pis sırtıyordu.

"Ben hep bir kanal tatili yapmak istemişimdir, Minty!"

"Kanal tatili mi?"

"Evet, bundan daha pastoral bir şey düşünemiyorum, ya sen?"

"Şey..."

"O dinginlik..."

"Burası da oldukça dingin, Joe."

"O huzur."

"Londra yılın bu zamanında çok sessiz olur."

"Sadece tekneye çarpan su sesi."

"Evet," dedim, sakince. Aman Tanrım!

"Yol boyunca görülecek ne çok şey vardır."

"Ne çok şey."

"Sadece sen, ben ve kanal. Harika olmaz mı?"

"Hımm," dedim, düşünceli düşünceli. Joe bana gülümsüyordu.

"Hadi evet de, Minty," dedi. Öyle mutlu görünüyordu ki, nasıl hayır diyebilirdim? İyilik Unsurluğu'nda öğrendiğim şeylere şimdilik boş verebilirdim.

"Bu harika olur," dedim.

Birkaç gün sonra Joe'nun beni almasını beklerken Sheryl von Strumpfhosen'in hiçbir daveti geri çevirmemem gerektiğini söylediğini kendime hatırlattım. Hangi günde olduğumuzu öğrenmek için takvime bakmama gerek yoktu, çünkü 28 Temmuz Pazar'dı, düğünümün üzerinden tam bir yıl geçmişti. O zaman Sheryl'in ne dediğini anımsadım birden: "Terazi, bu hafta sonu aşk hayatınız tırmanışa geçiyor." Haklı olduğunu fark ederek güldüm. Dominic beni terk etmişti, onun yerine Joe'yla tanışmıştım. Kendi kendime güldüm. Sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Kendimi durduramıyordum. Salonda oturmuş gülmekten kırılıyordum. İki valizimle, evimin sessizliğinde, yıl boyunca olanları düşündüm. Program bantı gibi olayları kafamda sararken her şey yeniden biçimleniyordu. George V'yi düşündüm, Joe'yla tanışmamı, Amber'in Charlie'ye öfkesini, Citronella'yı ve İyilik Unsurluğu kursunu ve saçımı kestirişimi, gerçi artık epey uzadı. Baloyu, Helen'i, Laurie'yi ve Perdita'yı, zavallı Sir Percy'yi ve Virginia Park'ı anımsadım. Jack'in üvey kızlarını, Melinda'yı, Los Angeles'ı ve Dört Mevsim'i düşündüm. Dört mevsim geçmişti. Hepimize yarayan dört mevsim.

"İşte buradayız," dedim, Mary'ye. "Başaracağımızı sanmıyorduk, öyle değil mi? Ama başardık." Mary bana göz kırparak mırıldandı. Mutluluktan uçuyordum. Kanal tatiline olumlu yaklaşabilirdim. Belki de yağmur yağmazdı -hatta hava çok iyi görünüyordu- ve tekneler yıllar öncekilerden daha rahat olabilirdi. Başkasının köpeğinin arkasından suya atlamam gerekmecekti, sadece ikimiz olduğumuza göre yatakta da fazla sıkışmazdık, herhalde. Hatta güzel bile geçebilirdi.

Hangi kanala gideceğimizi merak ediyordum. Joe bana sürpriz yapmak için söylememiştii. Olasılıkları aklımdan geçirdim. Belki de Shropshire Birliği'ydi. Ya da Trent ve Mersey. Veya Kennet& Avon. Evet, bu güzel olabilir, diye düşündüm. Oxfordshire ile Güneybatı İngiltere arasında dolaşırdık, çok dinlendirici olabilirdi.

Dışarıdan bir klakson sesi geldi, ardından kapı açıldı ve Joe'nun koşarak geldiğini gördüm.

"Pekâlâ," dedi, içeri girerken. "Hadi gidelim. Mary'yi sepetine koy, geçerken onu bırakınız. Pasaportunu da unutma, çünkü tek-nede kimlik olarak görmek istiyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet, bu bir koşul. O mavnalar çok pahalı şeyler, Minty. Çalmayacağımızı nerden bilsinler?"

"Bu mümkün değil ki," dedim.

"Evet, ama bizi tanımıyorlar, öyle değil mi? Onların açısından düşünmek zorundayız."

"Tamam, alıyorum," dedim. Sonra kapıyı kilitledim, Joe da valizlerini aldı.

"Aa, bavulların ne kadar hafif!" dedi, Joe. "Bir gram tutmaz!"

Sonra kediye bırakmak için Amber'la Laurie'nin evine gittik. Evin her yanına bakmak için birkaç dakika kalmak istedim, ama Joe endişeleniyordu, çünkü teknedeki tayfaya ikiye kadar orada olacağımızı söylemişti. Bu yüzden hemen yola devam ettik. Açıkçası, kanal tatillerinin bütün amacının sükûnete kavuşmak olduğunu düşünürdüm, ama gerginliğim giderek artıyordu. Joe trafik yüzünden çok sabırsızlanıyordu, çünkü Angel çevresi çok tıkalıydı. Sonra Euston Caddesi'ne sapınca güneye gittiğimizi düşündüm.

"Hangi kanala gidiyoruz?" dedim, Shepherd's Bush'a doğru yol alırken.

"Bu bir sürpriz."

"Hadi, söyle ama."

"Pekâlâ," dedi. "Büyük Kanal'a gidiyoruz, Southall'dan bineceğiz."

"Southall mu?" dedim.

"Evet, Southall. Nesi var?"

"Ah, hiçbir şey," dedim. "Southall'un çok güzel olduğundan eminim."

Of Tanrım! İşte nazik olunca böyle oluyor. Southall'a tatile gitmeye razı oluyorsunuz.

"Haritaya bakabiliyor musun?" dedi, Joe.

"Hayır," dedim. O da A4 ve M4'ten, şu kavşaktan ve bu kavşaktan bahsetmeye başladı, ben de susarak onu dinledim, çünkü bildiğiniz gibi, harita okumak en zayıf yanımdır. M4 boyunca ilerlerken işaret levhalarını fark etmeye başladım. Southall'un sağda olduğunu yazan üçüncü kavşağı gösteren levhayı gördüm. Ama Joe sağa dönmedi. Sola döndü.

"Joe, Southall için sağa dönmemiz gerekiyordu."

"Tamam," dedi, aynaya bakarak. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Evet, ama..."

"Rota konusunda işe yaramadığını kabul ediyordun değil mi?"

"Evet. O konuda tam bir ahmağım, ama sağın ve solun farkını biliyorum. Oradan sağa dönmemiz gerekiyordu, ama sola döndük. Bu yanlış oldu."

"Bu alternatif güzergâh," dedi, yapmacık olduğunu düşündüğüm bir otoriteyle.

"Yüz seksen derecelik bir yanlış yön, kesinlikle alternatif yoldur," dedim. "Merak etmiyor musun, Joe?"

"Hayır."

"Ama artık Heathrow'a doğru gidiyoruz."

"Öyle mi?" dedi. "Ah, olamaz!"

"Evet. Terminal 4'e baksana." Joe hiç ses çıkarmadı. "Terminal 3," diye ekledim, başka bir levhayı geçerken.

"Hay Allah," dedi, Joe. "Yanlış geldik, değil mi? Bak, burası Terminal 2." Araba parkına girdi, bir bilek alarak yer buldu. Son-

ra arabadan indik. Bana gülümsüyordu, artık ben de gülümsüyordum. Valizlerimizi çıkarıp içeri girdi.

"Kanallardan hoşlanırım," dedim. "Seve seve bir kanal tatiline giderdim."

"Ben de kanalları severim," dedi, ceketine uzanıp bir uçak şirketi kâğıdı çıkardı. "Evet, İngiliz Havayolları," dedi, masaya doğru yürürken.

"Nereye gidiyoruz, Joe?"

"Nereye gitmek isterdin? Burada epey seçenek var, öyle değil mi?" dedi, kayıt masalarının uzun listesine göz atarken. "Lizbon, Madrid, Barcelona, Alicante, Oslo, Gibraltar ya da Paris. Tekrar Paris'e gitmek ister miydin, Minty?" Sonra da biletleri uzattı, okuyunca gülümsedim: "Venedik, Marco Polo."

"Kanalları sevdiğimi söylemiştim sana," dedi, tekrar. "Her ne kadar Grand Union'a giden Büyük Kanal'ı yeğlesem de."

"Harika..." dedim, sessizce, söyleyecek başka şey bulamıyordum.

"Evet," dedi, dış hatlara doğru el ele yürürken, "İkimizin de bir tatile ihtiyacı var, öyle değil mi? Ben yakında film çalışmalarına başlayacağım, sen de çok yorulmuştun, biraz beraber vakit geçirmeliyiz. Baş başa tatil çok güzel olacak, Minty," dedi, kapılardan geçerken. "Ne zaman yukarı baksan, ben orada olacağım. Ne zaman yukarı baksam, sen orada olacaksın. Ne güzel, değil mi, Minty?"

"Çok güzel," dedim, mırıldanarak.

"Los Angeles'a gitmeden önce beraber olmaya ihtiyacımız var. Ama inşallah oraya da benimle gelirsin, Minty. Film çok eğlenceli olacak. Sana oyuncularından bahsetmiş miydin?"

"Hayır."

"Erkek oyuncu için sanırım Kevin Spacey'yle çalışacağız. Başroldeki kadın için bir sürü istekli var; Sandra Bullock, Julia Roberts, Winona Ryder ve Helen Hunt gibi."

"Vay canına!" dedim.

"Ama benim kimi istediğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"En çok kimi istediğimi?"

"Söylesene," dedim, gülümseyerek.

"Cameron Diaz!"

"Cameron Diaz mı?"

"Evet," dedi, elimi sıkarak. "O da çok istiyor, bence o rol için mükemmel biri. Sete gelip onunla tanışabilirsin. Ve biliyor musun, Minty, tuhaf bir biçimde sizin çok iyi anlaşabileceğinizi hissediyorum!"

"Şey..."

"Eğlenceli olmaz mı, Minty?" dedi, uçak havalanırken.

"Muhteşem olur, hayatım!" dedim.

——— BİTTİ ———